

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka (2)\Seymour_Gerald-Zona_smrti.PDB

PDB Name: Seymour_Gerald-Zona_smrti
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 3.9.2006
Modification Date: 3.9.2006
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

GERALD SEYMOUR
ZÓNA SMRTI
Přeložila Radmila Damová

PROLOG

Mladá anglická učitelka Charlotte Parsonsová je požádána, aby se vrátila k práci au pair v bohaté sicilské rodině. Možnost opustit nikterak povznášející zaměstnání v poklidné vesničce v Devonu je zprvu velice lákavá. Jenže tentokrát jde o něco jiného. Charley má být klíčovou postavou riskantního pokusu federální agentury pro boj s narkotiky. Má se stát živou návnadou, nastraženou na Mana Ruggeria, údajného šéfa sicilské mafie, muže, který je mozkiem mezinárodních miliardových obchodů s drogami. Okamžikem, kdy se Charlotte rozhodne žádosti vyhovět a vrátit se k rodině Ruggeriu v Palermu, vědomě vstupuje do zóny smrti.

Právě ve chvíli, kdy Charley přijíždí do Palerma, spouští bezohledný vrah Mario Ruggerio krvavé válečné tažení, aby zlikvidoval své jediné dva konkurenty v boji o získání titulu capo di tutti capi. Dalším mužem na jeho černé listině je místní vyšetřující soudce Iar-delli, který je odhodlán dostat Maria a jeho klan za mříže. Ma k dispozici armádu, všechny složky policie a může rozhodit a zatahnout své sítě v úzkých uličkách Palerma i po celé Sicílii. Ulovit Maria přesto není jednoduché. Je doslova neviditelný. V ošuntělém oblečení venkovana je jen šedovlasým staříkem mizícím ve stínech. Šance na úspěšný zátah může nastat jen v okamžiku, kdy vyjde ze svého úkrytu, aby se zúčastnil některé z rodinných oslav v přepychovém domě svého mladšího bratra Giuseppa Ruggeria, bohatého bankéře, jehož úkolem je propírat ve svém legálním podnikání špinavé peníze získané obchodem s drogami. Ciuseppovou ženou je Angela, ale o děti se stará Charley. Podle plánu má Charley, jakmile se Mario objeví, dát znamení svému spojenci z federální agentury pro boj s narkotiky Axelu Moenovi a místní policii. Zločinec bude zatčen a odsouzen. Jak jednoduché! Patnáctá kniha Geralda Seymoura je brilantně zvládnutým thrillerem. Autor exceluje přesvědčivostí, s níž zachycuje ponurou atmosféru mafií ovládané Sicílie: starobylé Palermu, staleté horské vesničky, kde se nic ani nepohne, ale všechno je vidět, šestý smysl, kterým všichni vycítí blížící se vraždu, opojnou směsí očekávané katastrofy a erotického vzrušení. A ve středu této prapůvodní pavučiny zla žije Charley, mladá Angličanka, již je určeno stát se buď další obětí mafie, nebo nečekaným katalyzátorem, který dokáže rodinu rozložit.

PROLOG

Bylo nalito další víno.

Byla nabídnuta další porce salátu.

Ještě častěji se opakovaly omluvy za to, že Hostitel mešká.

Bylo to dobré víno, co Host popíjel, skutečně dobré víno a dobrý salát z krájených rajčat, hub a fenyklu, který si Host napichoval na vidličku, i omluvy za nevyhnutelné zpoždění Hostitele zněly dobře. Hostovu vrozenou podezřivost, balvan jeho života, to ukoľovalo. Napil se, natáhl se vyzáblou kostnatou rukou přes stůl po lahvi s vodou. Z misky před sebou nabral sousto těstovin, vsunul je mezi vyschlé úzké rty, za nimi další rajče. V jednu chvíli mu omáčka ze špaget spolu se šťávou z rajčete vyklouzla z úst a čůrkem stékala po bradě, kde ji zachytilo špatně oholené šedé strniště. Host si pečlivě otřel bradu ubrouskem zastrčeným za límeček hedvábné košile na ochablém vychrtlém krku. Cítil se uvolněně.

Uvedli ho do nádherného bytu. Jídelní stůl z leštěného mahagonu stál na kryté terase. Pod nohama se mu leskla podlaha z tmavých dřevěných segmentů. Z obytného prostoru krácel ke stolu po vysokém tkaném koberci z Íránu. Obrazy na stěnách za ním a v obytném prostoru vzbuzovaly dojem, že musí být kvalitní a drahé, ale na jeho vkus byly příliš moderní. U vchodu do jídelny stála na drátěném piedestalu kamenná socha, ženské torzo, možná cennost z římské, možná z řecké antiky. Host by to dokázal určit, ale klenutí baculatého podbřišku mu z mozku vymazalo všechny myšlenky a Host se potměšile usmál na metr vysokou sochu a zapřemýšlel, zda pohled očí v chybějícím obličejí nahé ženy vyjadřoval výzvu, nebo zda je měla cudně sklopené. U stolu proti němu seděli dva muži, o kterých nevěděl nic kromě toho, že si je vyvolil Hostitel. Host jejich obličej ne mohl dobře vidět, protože záclony za nimi byly zatažené a obličej zastíněné. Host neviděl rysy jejich obličejů, ale viděl vysoké budovy města za nimi, zahalené do nízkých mraků, které přinášely lehké mžení, dopadající na tabulkové sklo okna a zakrývající vysoké pohoří Pellegrino vpravo, Castellacio před ním a Cuccio po levici. Bylo Hostovou chybou, že se nechal usadit ke stolu tak, aby hleděl do světla, a

dvojnásobnou chybou, že přijal místo zády ke dvěma vedoucím do hlavního obytného prostoru. U Hosta velice neobvyklé.

Jak mohl v třiasedmdesátém roce svého života odložit svou pověstnou podezřívavost.

Host vytřel pečivem poslední zbytky smetanové omáčky s česnekem a drobounce nakrájenou šunkou. Říhl, jak bylo jeho zvykem po dobrém jídle. Napil se. Opět říhl, jak bylo jeho zvykem po dobrém víně. Odstrčil talíř. Zhluboka se rozkašlal, tvář se mu zbarvila záchvatem kašle a z krku vyšel hlen, který se mu jako chrchel usadil na tech. Setřel ho ubrouskem. Neznepokojoval se, protože z kuchyně za dvěma vedoucími do hlavního obytného prostoru slyšel nezřetelná slova a tlumený hlas svého vnuka. Neznepokojoval se, protože jeho vnuk je ozbrojený, stejně jako řidič, který sedí ve střehu v hale a sleduje vstupní dveře.

Jeden ze dvou mužů sedících proti němu, ten mladší, nejspíš proto, že kdysi pracoval jako číšník v restauraci nebo v pizzerii, obešel stůl a obratně sklídl jeho misku od špaget a talířek po salátu, pak misku a talířek svého společníka a nakonec svoje. Prováděl to tiše a diskrétně, zatímco starší se Hosta vyptával na významné události starých časů. Otázky byly kladeny uctivě a snímaly závoj z dávno minulých dob. Host roztával pod otázkami i úctou, která je provázela. V obytném prostoru zazvonil telefon. Neviděl snad někdy jako dítě Cesare Moriho, Mussoliniho člověka na ostrově? Starý pán si telefonu nevěšinal. A nesetkal se v době dospívání s Donem Calogere Vizzinim, který uzavřel dohodu s americkými uzurpátory ostrova? Zvonení telefonu utichlo. A neznal jako mladý ctihodný muž Salva Giuliana, banditu, který po čtyři roky unikal tisícům vojáků a příslušníků cara-bineri? Stručnými odpověďmi Host hrdelním hlasem pohovořil o Morim, Donu Calovi a Giulianovi.

Mladší muž se vrátil do jídelny a položil před hosta talířek s na tenko nakrájenými plátky telecího masa. Hostitel volal, už jen pár minut, už to bude, nesmím se omlouvat. Hostova sklenička byla dolita, vínem, ne vodou. Host se vrátil ke svým vzpomínkám...

Ano, jednou za zlých časů viděl Moriho. Projížděl Agrigentem doprovázen eskortou těch parchantů černokošiláčů, fašistických hrdlořezů. Rty se mu zkrivily odporem...

Ano, otec ho nejednou vzal s sebou do Villalby, čekal před místností, v níž otec hovořil s Donem Calogere Vizzinim, a může potvrdit, že Don Calo dokázal skutečně mistrně ovládat lidi. Oči mu zářily, jako by hovořil o géniovi...

Ano, dvakrát navštívil hory nad Montelepre, vyřizoval Giulianovi, co se po něm žádá, ale ten člověk byl blázen, ten člověk byl arogantní a ten člověk se přežil. Naznačil pouhé drobné gesto, ale při tom gestu přejel vysušeným ukazováčkem se skvrnami od nikotinu přes celou šířku svého vyhublého hrdla...

Znal je všechny. Host patřil starému světu. Správně, on a jeho vzpomínky si zasluhují vážnosti. K návykům Hosta, k jeho životnímu stylu patřil odpolední spánek, obchodní záležitosti dne uzavřel vždy už během dopoledne. Možná pro víno, možná pro kvalitu podávaného jídla, možná pro lichotky, prokazované mu žádostmi, aby se ponořil do studnice svých vzpomínek, nebyl Host nikterak rozmrzelý ze skutečnosti, že se vyřizování jeho každodenních záležitostí odložilo na dobu, kdy obvykle spí. Jde o velice důležitou záležitost. Kdyby nebyla tak důležitá, neobtěžoval by se Host tím, že by s řidičem a vnukem cestoval přes celý ostrov ze svého dočasného domova na samotě v horách poblíž Canicatti. Jde o důležitou záležitost, protože se týká rozdělení sféry zájmů mezi ním, Hostem, a člověkem, u kterého by rád našel porozumění, Hostitelem. Jde o důležitou záležitost, protože vzhledem k budoucnosti je nutné, aby dávné nepřátelství pominulo.

Host hltavě polykal plátky telecího. Jako by ani nevnímal, že se dvojice mužů naproti němu v jídle jen nimrá, že víno upije jen po malých doušcích. Ochotně vyprávěl o Giulianovi, šťasten, že se setkal s mladšími muži, kteří se zajímají o dřívější časy a nestarají se jen o přítomnost. Vychutnával si příležitost vysvětlovat, jak muži škodí, když vystoupá vysoko příliš rychle, což pro Hosta, který se musel drápat vzhůru kousek po kousku celou půlku století, než ovládl jižní část ostrova, představovalo cosi odporného. Cítil se uvolněně, byla mu prokazována nefalšovaná úcta, víno kolovalo starými unavenými žilami jeho těla. Zaslechl šouravé kroky na vysokém koberci.

Host přerušil tok své řeči.

Otočil se v židli s vysokým opěradlem a z vidličky pozřel poslední nabodnutý kousek tence nakrájeného telecího.

Host spatřil Hostitele.

Bezmocný omluvný úsměv, pokrčení širokých ramen naznačující, že šlo o záležitosti přesahující lidské síly, gesto rukou sevřených v servilní omluvě. Mávl vidličkou, není třeba omluv. Po pravdě řečeno, téměř litoval, že přišel o možnost hovořit dál o tom banditovi, Salvatoru Giulianovi, o smrti a o konci toho bandity, který přežil svoji užitečnost, je to tak dávno. Musel zkroutit krk, aby mohl sledovat pohyby Hostitele, jenž tiše přecházel z obytného prostoru do jídelny. Už to budou čtyři roky, co se s ním naposledy osobně setkal. Pomyslel si, že je trochu drobnější, než jak si ho pamatoval, a jeho tvář a místo nad horním rtem a brada jsou světlejší v místech, kde je vyholila břitva, hladké jako tvářička dítěte.

Obličej mu prozářil úsměv. Odložil vidličku. Vzal jeho ruce do svých, široké drsné ruce do svých vyzáblých drsných rukou. Ruce se semkly, prsty sepnuly, cítil syrovou sílu rukou spojených v přátelství. Někteří z těch, co Hostitele znali, tvrdili, že jeho čistě modré oči jsou kruté, ale Host z nich vyčetl jedině respekt. Jeho consigliere mu brzo ráno, před tím než opustil Canicatti, ležící kousek od Agrigenta, vyprávěl, že Hostitel dokáže na lidi pohledět tak, až ztuhnou strachy, že světlo jeho očí umlčí každého v jeho okolí, a on nazval svého consigliera idiotem a teď v těch očích vidí zaslouženou úctu. Host opět zakašlal, říhl a zívá a Hostitel vymanil své ruce ze sevření a na znamení přátelství se o sebe otřeli tvářmi. Jsou si rovni. Host předpokládal, že podobnou hostinu uspořádají i pro rodinu z Catanie. Jsou si rovni, protože každý z nich ovládá své území, prostředky a lidi. Doba jediného vládce Riiny, doba zabíjení, masakrů a strachu je u konce.

Hostitelovy ruce spočinuly na Hostových kostnatých ramenech, už neviděl Hostiteli do tváře, ani proti světlu přicházejícímu oknem do tváří mužů sedících u stolu proti němu. Nerad by cestoval po silnici do Canicatti potmě. Chce

vybavit tu záležitost, chce stvrdit porozumění mezi sobě rovnými. Cítil, jak se mu ruce zabořují do kostí ramen. Ta záležitost, kterou je třeba vybavit, se týká nejen otázky rozdělení sféry zájmů, ale i získání záruky, že dojde k poradě mezi rodinou z Catanie na východě, rodinou z Agrigenta na jihu a rodinou Hostitele na severu a západě. Ta záležitost se musí vybavit, ta záležitost se musí zpečetit. Hostitel mu sňal ruce z ramen. Zastavily se mu nedaleko ucha, napřed s prsty nataženými tak, až klouby prohnutím zapraskaly, pak se sevřely a koutkem oka zaregistroval, jak mu na ruce zběhaly klouby. Myslel na to, že rodina z Catanie i rodina Hostitele potřebují jeho bohaté zkušenosti. Myslel na to, jak se jim budou hodit zkušenosti získané za celý jeho dlouhý život. Jako syn nádeníka nikdy neztratil cit pro půdu a chudobu. Potřebují ho. Říhl. Cítil se tak uvolněně. Začal se otáčet na židli, aby pohlédl Hostiteli do tváře. Nezahlédl rychlé gesto - znamení kříže...

Prsty a palce Hostitele stiskly Hostovo hrdlo.

Muži na druhé straně stolu se zvedli ze židli.

V úrovni Hostových uší se ocitly manžety Hostitelova saka ušitého z prostého materiálu.

Host zahlédl hrubou kůži na hřbetech Hostitelových rukou. Ruce svíraly jeho krk.

Host se divoce bránil. Zuřivě kopal nohama, jako by se tím mohl zbavit sevření prstů, váhy rukou a tlaku palců. Židle, na níž seděl, se překotila. Klouzal zády po dřevěné podlaze jídelny, ale stisku rukou kolem krku se zbavit nedokázal.

Skřehotavý výkřik o pomoc uvízl v hrdle a zadusil se, oči, vytrštěné a vylézající z důlků, hledaly dveře do hlavního obytného prostoru, kterými by sem měli vletět jeho vnuk a řidič se zbraněmi, ale ti nepřicházeli... Při svém urputném boji netušil, že život vnuka ukončil krátký úder dýkou v kuchyni a že řidič leží svázaný a s roubíkem v ústech v hale vedle vstupních dveří. Netušil ani, že spolu s Hostitelem do bytu vešlo pět mužů...

Host bojoval o život, dokud ze starého těla nevyprchala vůle odolávat.

Ležel na koberci. Dusil se. Kousek dužiny rajčete ze salátu mu vyklouzl z úst na koberec a po horní části stehna mu do látky kalhot steklo trochu moči. Obličej nad ním, také starý, ale těstovitý, s podbradkem, se potil námahou, na ústech měl úsměv a v očích chladné světlo. Jeden z mužů sedících předtím na druhé straně stolu přidržoval Hosta za řídké vlasy a druhý mu seděl na nohou, oba se snažili usnadnit práci Hostiteli, jehož ruce ani na chvíli nepovolily sevření a jehož palce mačkaly průdušnici.

Všechny jeho zkušenosti byly najednou k ničemu. V dětství viděl fašistu Cesare Moriho, v době dospívání se setkal s Donem Calogem-rem Vizzinim a jako ctihodný muž doručoval vzkazy banditovi Salvatoru Giulianovi..., ale nic z toho mu už nemohlo pomoci. Jako by slyšel varování svého consiglieria na úsvitu v kopcích nad Canicatti... Pokusil se zařvat, že Hostitel je posera, hajzl, parchant... Kéž by jen mohl varovat muže, který je jeho přítelem, hlavu rodiny z Catanie...

Věděl, že uškrcení člověka může trvat i deset minut. Věděl to, protože to sám dělával. Na tváře a do úst lapajících po dechu mu dopadaly kapky potu z Hostitelova obličeje, cítil jeho slanosť. Nepokoušel se prosit o milost. Těch několik posledních minut, než upadne do bezvědomí, se jen snažil zachovat si důstojnost. Pokud si zachová důstojnost, získá i vážnost... touha po vážnosti je tak obrovská. Viděl obličej nad sebou, slyšel kdákavý smích a namáhavé supění.

Vědomí se mu začalo vytrácet... Bylo právem starého muže z Canicatti, aby zemřel rukou sobě rovného. Považoval to za důkaz vážnosti, v níž ho choval. Dodýchal...

Všichni muži, sklánějící se nad nehybnou postavou na koberci z Íránu, se smáli, potili a lapali po dechu, aby si provzdušnili plíce. Byla to legrace. Bylo komické, jak padli na zem a klouzali se po dřevěné podlaze jako hrající si malí kluci. A k smíchu je i to, jak tomu starému kozlovi visí jazyk z pusy a jak má oči vylezlé z důlků.

Děšť bušil do oken bytu. Mlha halila hory nad Palermem.

Tělo rivala spoutali po starém dobrém způsobu svazování koz, po způsobu incaprettamento, takže až se těla zmocní posmrtná ztuhlost, nebude zabírat moc místa, protože provaz uvázaný kolem kotníků a přitahující nohy k Hostovu kříži uchytili kolem krku. Nebylo v tom nic symbolického, je to tak prostě pohodlné. Je pohodlné využívat starých způsobů, takhle snáze napasují ztuhlé tělo do kufru auta. Tělo Hosta opustí byt nákladním výtahem vedoucím z kuchyně do podzemního parkoviště, spolu s tělem vnuka a se svázaným a roubíkem umlčeným řidičem, z jehož očí číší hrůza, neboť pro něho znamená život víc než důstojnost.

Zatímco muži přivolali výtah a opustili kuchyň, aby zbavili nábytek vypůjčeného bytu otisků prstů a dalších soudních důkazů, aby odstranili rajčatovou kapičku z koberce a setřeli moč z mramorové podlahy v hale, Hostitel těžce oddechoval, jako by mu úsilí vynaložené k uškrcení člověka odčerpalo veškerou sílu, a slova z něj vycházela přerývaně, když opakoval, co se má stát s Hostovým řidičem. Host požíval, v životě i ve smrti, vážnosti. Hostův vnuk byl nutná mrtvola, nešlo o žádné emoce. Hostova řidiče, svázaného a umlčeného roubíkem, čeká ošklivá smrt, ošklivá smrt za ošklivou poznámku pronesenou před sedmácti měsíci, ošklivou poznámku o ctihodném muži utrousenou v jednom baru, ošklivou poznámku, která byla dočasně odložena stranou a dlouho nošena v paměti.

Později, když byl živý zajatec spolu s dvěma těly dopraven do dodávky v podzemním parkovišti, masíroval si Hostitel Znečitlivělé ruce.

Později, když byl živý zajatec spolu s dvěma těly ve vlhkém soumraku přenesen z dodávky do malé loďky kotvící u přístavní hráze severně od města, vytukal Hostitel do kalkulačky Casio čísla a procenta a ziskové rozpětí pro dohodu, díky níž odešle 87 kilogramů rafinovaného heroinu do Spojených států.

Později, když byla loďka se živým zajatcem a dvěma těly zatížena koši na chytání raků naplněnými kameny a vypuštěna do temných vod Golfa di Palermo, přesvědčil se Hostitel, že v bytě nezůstaly žádné stopy, vyšel hlavními dveřmi a zamkl za sebou.

Zmizel do noci, která zatím na město padla, a ztratil se z dohledu.

KAPITOLA 1

„Musí bejt ta zatracená věc puštěná?"

„Bože, ty mluvíš! To je teda bomba."

„Ptám se jenom, jestli to zatracený topení musí bejt puštěný?"

„Zrovna jsem se chystal přemejšlet o tom, jestli ti náš pán na nebesích něco neprovedl s jazykem, jestli ti ho třeba nezaúzloval - ano, rád mám puštěný topení."

Bylo posledního března. Tříproudou dálnici nechali daleko za sebou. Dávno, chvíli poté, co projeli městečkem Kingsbridge, odbočili na běžnou silnici. Když opustili poslední zbytky slušných komunikací, hodil mu ten chlápek, co řídil, na klín automapu a řekl mu, že by mohl začít trochu navigovat. Ten chlápek, co řídil, používal pro to, po čem jeli, výraz 'venkovská cesta', podle mapy to měla být 'vedlejší silnice'. Venkovská cesta, vedlejší silnice, se vinula kolem polí skrytých za vysokými živými ploty, keře na podzim brutálně se seřezali a ještě se nestačily obalit jarním listovím. Vysoké živé ploty i pole za nimi mu připadly bez života. Stáčeli se s cestou podél polí, klesali s jejím sklonem ze svahů a pak stoupali k malým vrcholům, a když dosáhli malých vrcholů, uviděl v dálce šedomodré mořské vlny a bílé čepice na nich v místech, kde je zastihl vítr. Ted' zrovna nepršelo. Pršelo skoro celou cestu z Londýna, dešť se zmírnil kousek od Bristolu a pršet přestalo, když se přiblížili východně k Exeteru. Z Londýna vyrazili před čtyřmi hodinami a nemluvil s ním, protože ho opravdu našťvalo, jaký bordel ten chlap, co řídí, nadělal v jeho představě o posouzení vzdálenosti, rychlosti jízdy a času. Chce na konec týhle zatracený cesty dorazit v určitou dobu a nemá zájem dostat se tam dřív ani později.

Ted' se nakysle zeptal: „Jak to místo vypadá?"

Ten, co řídil, nepřestal koukat před sebe. „Jak to mám, sakra, vědět?"

„Jen jsem se ptal."

„Poslyš, člověče, to, že pracuju v Londýně, neznamená, že znám každý kousek týhle země - a to topení zůstane zapnutý."

Nepršelo, asfaltový povrch úzké cesty byl suchý, ale foukal vítr. Vítr nasazoval vlnám na šedomodré moři před nimi bílé čepice, lomcoval těmi několika stromy, které přežily zimní vichřice tvrdě napadající pobřeží Devonu, a narušoval let racků nad mořem. Určitě by netrpěli zimou, kdyby v cherokee jeepu vypnuli topení a spustili okno. Svoji rozmrzelost a protest vyjádřil tím, že rukávem košile otřel zkondenzovanou páru na vnitřní straně okýnka vedle sebe a na předním skle před sebou. Pracoval energicky, trochu tím ulevil svému stresu, jenže otírat zkondenzovanou páru je nevděčná práce a na okýnku vedle něj i na předním skle zůstaly šmouhy. Slyšel, jak ten chlápek vedle něj našťavaně zasykl. Sklopil hlavu, zadíval se do mapy, ale moc mu to nepomohlo. Prstem sledoval tenkou, červeně vyznačenou linii cesty prázdným prostorem k modře potištěné ploše představující moře a na mapě vnímal jména - Stoke Point, Bigbury Bay a Bolt Tail. Podíval se na hodinky. Sakra. Zahleděl se zase do mapy, ale na stránku viděl čím dál tím hůř, protože se blížil večer a navíc džíp zabíral celou šířku silnice a temné, krutě sestříhané živé ploty sahaly vysoko nad okénka. Sakra. Zatraceně...

Brzdy ostře zaskřípěly. Hodilo to s ním do pásu. Kdykoli cestoval v autě jako pasažér a auto prudce zastavilo, sjel pravou rukou k pasu, instinkt z dávných dob, ale jet jako pasažér vedlejší silnicí jižně od Devonu v západní Anglii znamenalo mít opasek prázdný, bez pouzdra s pistolí. A také byl zvyklý, a instinkty mu tak velely, při náhlém zastavení rychle otočit hlavu, ohon z dlouhých vlasů vyletěl, aby zkontroloval, co je za ním, aby mohl rychle zacouvat a obrátit se. Usmál se, poprvé od chvíle, co opustili Londýn, zvrásnilo jeho tvář cosi jako úsměv, litostivě zkřivení rtů, protože si spočítal, že ten, co řídí, určitě zaregistroval, jak mu pravá ruka sjela k opasku, a neušel mu rychlý pohled dozadu. Přejeli právě vršek kopce, následovala ostrá zatáčka doprava a za ní po cestě táhlo stádo dobytka. Silná světla džípu bodala do očí těžce se kupředu vlekloucím kravám. Zpod jejich kopyt vyletěl malý pes, který jako by jim vyskočil přímo z břicha, a skákal, štěkal a vyl na masku chladiče džípu. Za psem a za stádem, dole pod kopcem, prosvítala světla obce, do které mířili, a za světly se široko daleko táhlo moře bez hranic. Z hrdla mu syčivě unikl vzduch. Přemýšlel o tom, v kolik hodin asi tak do takového místa mohla dorazit pošta, kdy se roznášela v té obci tam dole u moře na samém konci světa - někdy během dneška, ne dřív, to byla nejpřesnější odpověď, jakou se mu podařilo získat, než vyrazili z Londýna. A přemýšlel o tom, v kolik hodin asi tak může končit škola učitelce druhé třídy - někdy v průběhu odpoledne, ale třeba zůstává ve škole, aby zkontrolovala úkoly a připravila se na druhý den, a k 'někdy v průběhu odpoledne' musí přičíst to, jak dlouho asi tak může mladé ženě trvat, než na skútru o malém výkonu dojede po všech těch silnicích z městečka za nimi k domovu. Je důležité, kdy dopis došel, kdy se mladá žena vrátí domů. Chce se s ní setkat poté, co dopis obdrží, poté, co se vrátí domů a dopis si přečte, ale ne později než pár minut po přečtení. Správné načasování je důležité a je na něm. Ten plán... Stresovalo ho to. Nejspíš by ted' dokázal pro cigaretu i zabít, ale na přihrádce před ním je vylepen nápis 'Kouření zakázáno', v týhle zatracený době to patří ke standardnímu vybavení každého vozu federální agentury pro boj s narkotiky. Chvilé, kdy se u ní objeví, je rozhodující.

Stádo se před džípem rozestoupilo. Po obou stranách chladiče a krytu motoru a chvíli nato i podél postranních okének se dobytek, směsice fríského a holštýnského skotu, drápal na meze pod zastříhnutým živým plotem, sklouzával, narážel na vůz. Zpětné zrcátko na řidičově straně se zkřivilo. Na sklo okénka se otiskl vlhký uslintaný jazyk. Cherokee jeep se otřásl pod vahou zvířete, které narazilo na karoserii. Reflektory ozářily obličej muže ženoucího dobytek, neoholenou, tvrdými podmínkami ošlehanou tvář, sužovanou větrem. Viděl pobouření muže, jak mu ústa s mezerami mezi zuby nehlesně klapou, nehlesně kvůli hučení toho podělaného topení. Ruka vedle něj sjela k řadicí páce.

„Co chceš, sakra, dělat?"

„Zacouvám."

„A kolik mil hodláš couvat? Zůstaň, kde jsi."

„Chce po mně, abych zacouval."

„Ať jde do prdele."

„Seš kapku na nervy, co?“

Honákův obličej se přiblížil k přednímu sklu. Ústa se stále pohybovala. Chybějí mu tak tři zuby, odhadoval, a taky hádal, že bude mít někde doma na farmě umělý chrup, který si nasadí po příchodu, až ho na stole bude čekat večeře. Naschvál pustil topení v autě na vyšší stupeň, aby závan suchého teplého vzduchu a řev motoru přehlušily mužovy argumenty. Pot mu stékal po čele, po slabinách a po kříži, ale protesty muže ženoucího dobytek slyšet nemohl. Muž si je prohlížel skrze přední sklo, mžoural na ně zúženými očima.

„Jako bychom byli v zoo,“ okomentoval to Axel.

A to neměl říkat, kdepak. Neměl to říkat, protože Dwight, řidič, byl Afroameričan. V Quanticu, v hodině etiky, by to prohlásili za nevychovanost. Podobná poznámka by stačila k tomu, aby člověka vyhodili z akademie. Axel se neomluvil, málokdy se omlouval.

Honák si je nepřátelsky měřil, dva chlapi v americkém džípu s řízením na opačnou stranu, s divným číslem, jeden běloch s nějakým zatraceným ohonem, druhý černej jako noc.

„Nemůžu se zbavit dojmu, že si nás všimli,“ prohlásil Axel zahořkle.

Daniel Bent, farmář, šedesát devět let, který obdělával půdu svého otce, děda i praděda a vypiloval svou péčí stádo fríského a holštýn-ského dobytka do stavu šampionů, proklínal Axela Moena a Dwighta Smythe. Proklínal je šťavnatě, používal obscenní výrazy i bral jméno boží nadarmo, protože viděl, jak jedné z jeho krav hrozí, že se neudrží na náspu mezi cestou a živým plotem, sletí rovnou pod ten vůz s pohonem na všechna čtyři kola a zlomí si nohu. A taky si zatraceně dobře všiml toho, jak ti parchanti vypadají, poznal, že jsou Američané, a pomyslel si, co tu tak mají co pohledávat takhle na sklonku dne na silnici vedoucí k pobřeží.

Když kolem rychle projel silný vůz, na takovouhle cestu zcela jistě příliš velký a ignorující omezení rychlosti na 30 mil za hodinu, viděla je Fanny Carthewová. Paní Carthewová, známá svými olejomalbami, jedenaosmdesátiletá malířka pohledů na moře, vyjádřila svůj protest tak, že se hned sama otfásla studem, a její přítel věřící z Baptist Hallu v Kingsbridgi by byli šokováni, kdyby ji slyšeli taková slova vypustit z úst. A příčina jejího protestu? Musela přitáhnout vodítko, na němž venčila svého ctihodného pekingského pinčla, a ustoupit do kopřiv při krajnici. Poznala, že jsou Američané, podmařený běloch s vlasy směšně staženými dozadu a barevný řidič. Všimla si jich a pomyslela si, co je asi tak přivádí na tuhle silnici, která nikam nevede.

Protože džíp zpomalil a jakoby váhavě se pohyboval kolem domů, viděl je Zachary Jones. Zachary Jones, stavební dělník v invalidním důchodu, padesát tři let, s nohou amputovanou pod kolenem po pádu z lešení, seděl u okna své chalupy. Viděl všechno, co se hnulo v seskupení domků na konci silnice, příliš malém na to, aby se mohlo nazývat vesnicí. Pomocí dalekohledu registroval každý příjezd i odjezd, každého návštěvníka, každého cizího člověka. Sjel dalekohledem ze zvětšené tváře bělocha na tvář toho černého. Nabyl dojmu, že se přou, a napadlo ho, že se dohadují kam dál. Přelétl pohledem dozadu a dolů na poznávací značku. Než se Zachary Jones po amputaci nohy vrátil domů, aby žil se svojí neprovdanou sestrou, pracoval v Londýně a znal diplomatické poznávací značky. Pomyslel si, co asi tak mohlo Američany přivést z jejich velvyslanectví sem, do tohoto bohem zapomenutého kouta.

Paní Daphne Farsonová je sledovala schovaná za krajkové záclony, dokud jí výhled na ně nezastínil reklamní poutač na zahrádce před domem, inzerující nocleh se snídaní. Poznala, že jsou Američané.

Úředník na penzi, příležitostný zahradník, lovec krabů, knihovnice ve výslužbě, zdravotní sestra, každý, kdo žil v tomto společenství u mořského břehu na konci silnice, viděl, jak velký cherokee jeep dojel na konec asfaltové silnice, zastavil na parkovišti pro letní hosty, zacouval, obrátil se, vyrazil zase zpátky na silnici a zastavil se kousek od bungalovu Davida a Flory Parsonsových. Všichni slyšeli, jak motor ztlchl, viděli, jak zhasla světla.

Pohledy všech očí se ubíraly na džíp a na dveře bungalovu Davida a Flory Parsonsových. Čas čekání... Obce se zmocnilo kolektivní vzrušení.

„Seš si jistě, že jsme tu správně?“

„Přesně tak mi to řekli, bílý přízemní stavení v prdeli světa,“ potvrdil Axel.

„Tak jsme tady. Kdy už se konečně hneš?“

„Není tam.“

„To víš, jo? Jak to můžeš vědět?“

„Protože na příjezdový cestě neparkuje skútr.“

„Třeba ho dala do garáže.“

„Tam je auto jejího otce, ona nechává skútr na příjezdový cestě. Pokud tě to teda zajímá.“

„Nikdy ses sem nepřiblížil ani na tisíc mil, nikdy jsi tu ženskou neviděl. Jak to, že víš takovýhle podrobnosti, to si ze mě střílíš?“

„Ověřoval jsem si to.“

„Ověřoval sis, jestli dává skútr do garáže nebo ho nechává na příjezdový cestě?“

„Ověřoval.“ Axel odpověděl úsečně, odmítavě, jako by bylo samozřejmostí ověřovat takovýchle detaily. Velitelství devonské a corn-wallské policie v Exeteru mu prostřednictvím styčného důstojníka poskytla informace o postupu letecky poslaného dopisu přes poštovní třídící službu, informace o hodinách odpracovaných mladou učitelkou i informaci o tom, kde v noci parkuje skútr. Věřil na detaily. Věřil, že detaily pomohou člověku přežít.

Byl to nápad Axela Moena, bojový plán Axela Moena. A ze všeho nejvíce se mu teď chtělo kouřit. Otevřel dveře vedle sebe, pocítil studený vzduch, závan ostrého větru od oblázkové pláže, uslyšel šum vln narážejících na kamení. Natáhl se dozadu a chňapl po větrovce. Vystoupil do trávy vedle silnice. Před ním, za nízkými laťkami a zastřiženým živým plotem, stál bungalov s rozsvíceným světlem nade dveřmi. Zapálil si cigaretu Lucky Strike, potáhl, zakašlal a odplivl si. Viděl obrysy bungalovu a chalup se světly v oknech, táhnoucí se jako náhodně rozhozená stuha podél silnice vzhůru k táhlé zatáčce, ze které vyjede mladá žena na skútru. Taková místa znal. Napadlo ho, kde asi tak dopis je - v jejím

pokoji na posteli nebo na toaletním stolku, na stolku v předsiní, v kuchyni? Přemýšlel, jestli roztrhne obálku ještě předtím, než si sundá kabát nebo bundu, nebo jestli ho nechá ležet a zajde se napřed umýt do koupelny nebo vyčurat. Slyšel, jak Dwight Smythe za ním otevřel dveře a zase je zabouchl.

„Ta mladá dáma ví, že sem jedeš?“

Axel zavrtěl hlavou.

„Prostě tam jen tak vlezeš? Bez ohlášení?“

Axel přikývl, ani se neotočil.

„A to ti přijde v pořádku?“

Axel pokrčil rameny.

Sledoval konec cesty, místo, kde se vynořovala ze zátáčky. Seshora ho pozorovala ta ženská se psem, v okně rozeznal muže s dalekohledem zaměřeným na něj, zahlédl rychlý pohyb za záclonami domu nabízejícího nocleh se snídaní. Bylo to stejné, jako kdyby někdo cizí přicestoval po silnici na Door Peninsula, tam, kde se prst poloostrova zařezává do zálivu Michigan Bay, pronásledovaly by ho zkoumavé pohledy a podezíravost. I dál na sever, v Egg Harbournu a Fish Creeku, v Jacksonportu a Ephraimu, by na cizího člověka, který dorazil za soumraku, civěli, sledovali by ho dalekohledy, vykukovali by zpoza záclon. Někde v dálce, daleko za zátáčkou, zaslechl motor. Připomínal mu dvoutakt sekačky na trávu nebo malé ruční motorové pily. Naposledy potáhl, odhodil zbytek cigarety na asfalt, zašlápl ho a odkopl směrem ke kolům auta. Nahoře na cestě uviděl úzký pás světla přicházejícího od zátáčky.

„Pracuješ na mafii, že jo? Musíš být specialista na mafii, když máš základnu v Římě. Co - ?“

„Mafie je příliš obecný výraz. Nepracuješ snad taky na organizovaném zločinu?“

„Hrajeme si na chytrýho? No, jestli to teda chceš vědět, jsem kádro-vák, účetní, administrativní pracovník. Díky lidem, jako jsem já, můžou arogantní hajzlíci běhat po světě a hrát si na hrdiny. Co ta mladá dáma?“

„Lima Charlie November, to je LCN, to je La Cosa Nostra. Pracuju na La Cosa Nostře, neřikáme tomu ‚mafie‘.“

„Promiň, že vůbec dechám - omlouvám se. Podle toho, co vím já, La Cosa Nostra, mafie, to je Sicílie, to je Itálie, to není zrovna tady někde v sousedství.“

„Proč se nesebereš a nejdeš se tulit k topení?“

Tenký paprsek reflektoru skútru slabě osvětlil násep a živý plot na vršku silnice, teď přeletěl níž a zachytil ženu se psem, pak změnil směr a odrazil se v čóčkách dalekohledu v okně, a nakonec našel pohybuující se záclonu bungalovu inzerujícího nocleh se snídaní. Viděl, jak paže řidičky dvakrát mávla. Skútr sjel z kopce a začal zpomalovat. Brzdy zavřeštěly, jako když kočce šlápnete na ocas. Zastavila před bungalovem, nad jehož vchodem ‚na přivítanou‘ zářilo světlo. Vypnula motor, světlo zhaslo. Nedostala se mu do ruky její fotografie. Znal jen nejzákladnější osobní údaje ze spisu. Nemohl mít nejmenší tušení o tom, jak vypadá, ale když sesedla ze skútru a sundala si z hlavy helmu, když zatřepala hlavou, aby si uvolnila vlasy, když vytlačila skútr po příjezdové cestě před garáž a přiblížila se ke světlu nad vchodem, připadala mu drobnější a křehčí, než si představoval. Otočila klíčem v zámku, otevřela dveře. Světlo předsině zaplavilo obyčejnou mladou ženu a zaslechl volání obyčejné mladé ženy, že je zpátky. Dveře se zavřely.

Dwight Smythe na něj houkl přes hukot topení: „Tak co, kdy tam vpadneš? Bez ohlášení.“

Axel se vracel k džípu.

„Tak co, kdy to spustíš, kdy se pod ní otřeše zem?“

Axel sebou hodil na místo vedle řidiče.

„Tak co, neodpovíš mi?“

Axel zareagoval klidně: „Mě se neptej. Přechíst dopis jí může trvat tak čtvrt hodiny?“

Dwight Smythe pozvedl obočí, vzepřel se dlaněmi o volant. „Mohu se odvážit zeptat, mohu, prosím, co má tady ta mladá dáma společného se záležitostmi federální agentury pro boj s narkotiky, s organizovaným zločinem, s La Cosa Nostrou na Sicílii...?“

Profesor vykládal: „Když vezmete bok a pánev Itálie, trochu se zamyslete a podíváte se tady na tu mapu, no, to je kus spojený s Evropou, to máme část prvotřídní turistiky a financí...“

Když bažanti nebyli na hodinách kriminologie, zacházení se střelnými zbraněmi, na tělocviku, na hodinách práva nebo obranné taktiky, pokud se netísnilo ve škole casina, v kriminalistickém výzkumném ústavu nebo v laboratoři soudního lékařství, pak seděli na hodinách politiky. Už je to devět let, co Dwight Smythe poslouchal přednášku profesora na politiku.

„Pojďme níž a ocitneme se na stehnu Itálie, to máme průmysl a zemědělství. A ještě níž, kolenní kloub, Řím, administrativa, byrokracie, velký svět boháčů, korupce vlády. Sledujete mě. Postupujeme na jih, máme holeň - Neapol. Sorrento - a už začínáme cítit hořkost. Tady je pata - Lecce. Tady nárt - Cosenza. Tady palec - Reggio v Kalábrii. Rád ji přirovnávám k palci vyčnívajícímu ze sandálu nebo v nejlepším případě chráněnému plátnem tenisky. Ať už sandály nebo tenisky, není to zrovna ta nejvhodnější obuv, když zakopnete o kámen...“

V Quanticu, ve virginském lese kousek od Mezištátní 95, na území FBI a námořní pěchoty, tam, kde program federální agentury pro boj s narkotiky, Drug Enforcement Administration, zkratka DEA, tolerují asi tak jako obyčejné policajty, byl profesor hotovou legendou. V zimě v létě přednášel profesor politiky v obleku ze skotského tvídu s vestičkou.

Materiál obleku byl stejně drsný jako jeho divoce rašící vousy. V přednáškové síni pomocí map a ukazovátka seznamoval rekruty se základními údaji o zemích, které zaplní jejich akta, o společnostech, s nimiž přijdou do styku, o zločinných spiknutích, kterým budou čelit. A dělal to dobře, proto si ho taky všichni pamatovali.

„Italská vláda se už po sto let chová tak pošetile, že nechráněným palcem neustále zakopává o kámen, tedy Sicílii.

Pokud už byste se rozhodli kopat holým palcem do kamenů, radil bych vám, abyste si zvolili jiný než žulu nebo křemen. Sicílie je tvrdý minerál a palec krvácí a je plný modřin. Kámen je místem setkání, jím do Evropy vstupuje Afrika, odlišné kultury, odlišné hodnoty. Kámen, žulu nebo křemen tvarovala historie. Na Sicílii se dobyvatelé přímo hrmuli. Jmenujte

kohokoliv, určitě tam byl - Maurové, Normané, Bourbonové a před nimi Řekové, Římané, Kartaginští a Vandalové. Vláda v Římě je jen další, poslední pirát, který si přichází vzít víc, než mu náleží."

Profesor se naklání nad vysokým pultíkem, který přejímal jeho váhu, a jeho hlas vycházel z hlubin vousů, kamínky rotující v mixéru.

„Představte si, že jste zocelili své svaly, naučili jste se zacházet s krumpáčem a odcestovali jste na Sicílii. Kopněte si do země. Napřed možná budete muset chvíli chodit a hledat kus země, která by nebyla skalou. Najděte ji a zatněte do ní krumpáč - máte velkou šanci, že vykopete hrot šípů nebo čepel meče, kovovou špičku kopí nebo možná i bajonet, kus minometu nebo nábojnici - nástroje represe a trýznění. Až budete držet v ruce to, co jste vykopali, představte si, že byste tam žili. Když je vaše historie sérií plenění, vyvlastňování, věznění a poprav, zabarví to vaši osobnost, ovlivní to váš přístup k životu. Každý nový dobyvatel formoval sicilský pohled na život. Historie moderním generacím poskytuje poučení, že důvěra je luxus, který si můžete dovolit jen uvnitř rodiny, že největší ctností je mlčení, že budete dlouho čekat, než získáte příležitost k odplatě, a pak to, s pomocí boží, rozjedete ve velkém. Zatímco Evropa se zcivilizovala už před sto lety, tady na tom kamery v blízkosti Afriky v té době žili lupiči a bandité. Nebyl to náš problém, byl to italský problém, dokud..."

Dwight Smythe si jeho slova pamatuje dodneška, jako by ho slyšel včera, rekruti ani nedutali, nezakašlali, nechichotali se, ani se nevrátili, seděli jako v extázi, neboť jim starý profesor vyprávěl o skutečné podstatě práce DEA.

„Ke své ochraně si lupiči a bandité vytvořili tajnou společnost. Pravidla, hierarchie, organizace a disciplína se týkaly pouze Itálie, obchodu s pašovanými cigaretami a vymáhání peněz, dokud - a to je myslím zvláštní, jak se krátké okamžiky našeho života ukážou tak důležitými - dokud jeden Turek jménem Musullulu nesdílel společnou celu se sicilským gangsterem Pietrem Vernengem. Bavili se spolu dva roky. Ty dva roky v této cele, rok '78 a '79, změnily tvář společnosti, postaraly se vám o práci. Obchod s narkotiky, ten nešťastný obchod se zrodil v této cele, díky dvěma mužům a jejich rozhovorům..."

Dwight Smythe profesorova slova dokonale chápal. Vedle něj seděl Axel Moen, beze slova a klidně, oči zavřené.

Dwight znal poslední statistiky - rozpočet celého federálního úřadu pro boj s narkotiky činil 13,2 miliard dolarů, z čehož DEA čerpala 757 milionů a tvrdila, že to nestačí.

„Turek mluvil o heroinu. Turek by dokázal dopravit nerafinovaný heroin na Sicílii přes Balkán. V roce 1979 Italové otevřeli dveře cely, pan Musullulu si šel svojí cestou a žádný muž zákona ho už nikdy nespátl. Signor Vernengo se vrátil na Sicílii a pověděl chlapcům o té nabídce. Nikdy nepodlehnete omylu, že jen proto, že sicilští venkované nedostávali ve škole dobré známky, jsou hloupí. Jsou nejlepší a nejchytřejší v zabíjení a Spiklenectví a jsou nejlepší a nejchytřejší na přesuny peněz a šíření korupce. Uviděli okno, a tak jim proskočili. Na horu kamení přicházelo víc heroinu, víc suroviny na výrobu narkotik, než dokázali upotřebit, a tak rozšířili trh. Trhem se jim staly Spojené státy, pojali to mezinárodně. Peníze přímo tekly. Měli dolarové bankovky v uších, ústech, nosních dírkách, v každém tělním otvoru. Slyšeli jste o Kolumbijských, japonské Jakuze, čínských Triádách, ale na scéně se jako první objevila sicilská La Cosa Nostra. Lidé, o kterých jsem se právě zmínil, kartely, Jakuz a Triády, jsou tvrdí, ale nikdy nebyli tak pošetilí, aby se zapletli se Sicilci. Těžko tomu uvěřit, ale z toho kusu skály uvízlé mezi Evropou a Afrikou vzešli velikáni organizovaného zločinu a to, co na ně kdo hodí, jako by se jen odrazilo zpátky. Víte, pánové a dámy, tam dole zuří válka o přežití a stejně, jako to platilo po celou historii, je zlé patřit ke straně, která prohrává, je to válka na život a na smrt..." Tohle profesor vykládal jednoho chladného časného rána v přednáškovém sále v Quanticu, za okny padal sníh, jak si Dwight Smythe dobře vybavuje. Pociťoval nefalšovaný vztek. Týden nato, před devíti lety, přednášel profesor o sklizni marihuany u Mexika a další týden věnoval hodinu pěstování lístků koky v Bolívii a Peru a poslední týden kursu se zaměřil na výrobu opia v trojúhelníku Barma, Laos a Thajsko. Dwight Smythe pociťoval nefalšovaný vztek, protože mu připadalo, že se profesor odchýlil od hlavního tématu úvodního kursu. Když teď seděl v autě vedle mladého muže s blondatým ohonem zastrčeným pod límec větrovky, vnímal realitu. Byl daleko od svých účtů, které spravoval v pátém patře velvyslanectví, daleko od svého rozpisu služeb a přehledů o dovolené, které tak pečlivě připravoval, daleko od systému své kartotéky, kterou se nesmírně pyšnil, a od údržby počítačových systémů... Realita seděla vedle něj.

Lomcoval jim vztek a obrátil se na Axela Moena.

„Kdo ti, sakra, dal právo, aby sis před tím děvčetem hrál na boha a tahal ji do toho?"

Jako by ho ani neslyšel, jako by pro něj to obvinění vůbec nic neznamenal, se Axel Moen vedle něj podíval na hodinky, jestli nenastal čas pustit se do práce.

„Jsi specialista na mafii - promiň, omlouvám se, specialista na La Cosa Nostru - a co vím, nevedete zrovna vítěznej boj. Nemáš někdy plný zuby toho, že nikdy nevyhrajete?"

Do kabiny džípu pronikl studený vzduch se slanou příchutí moře, pak před obličejem Dwighta Smythe zabouchly dveře. Sledoval, jak se široká ramena Axela Moena vzdalují směrem k malé brance z kovaného železa a k cestě vedoucí ke dvěma bungalovům, nad jehož vchodem září světlo. Pozoroval ramena a rozhodnou chůzi brankou a po cestě vzhůru, kolem skútru zaparkovaného na příjezdové cestě a vzpomněl si na kazatele ze svého dětství mluvícího o černém andělu, který přichází k nic netušícím a přináší zmar a zkázu, a myslel na to, že není správné zatahovat do toho obyčejnou mladou ženu, prostě to není správné.

Není správné vtrhnout bez varování někomu do života.

„Je mi líto, že vás vyrušuju, nerad bych obtěžoval..."

Uměl se usmát. Kdykoliv to bylo nutné, oživil jeho tvář pěkný široký úsměv. Usmál se na staršího pána stojícího v ozářených dveřích.

„Jmenuji se Axel Moen a přijel jsem z naší ambasády v Londýně za slečnou Charlotte Parsonsovou. Doufám, že opravdu neobtěžuju..."

Uměl okouzlovat. Když to situace vyžadovala, dokázal okouzlit natolik, aby překonal překážku. Nezastavil se. Nikdo ho

nevybídl, aby vstoupil do domu, nikdo ho nepozval dál, ale prostě se nezastavil a David Parsons mu ustoupil z cesty. Zmateně se mračil.

„Jistě se divíte, pane Parsonsi, co je to za jméno. Je norské. Tam, odkud pocházím, v severovýchodním koutě Wisconsinu, je hodně Norů. Jsme farmáři, žijeme tam už sto let. Rád bych mluvil s vaší dcerou, prosím vás. Jde o důvěrnou věc.“

Uměl odvádět pozornost. Pokud to pro něj bylo důležité, dokázal dobře zahnat pochyby a námitky a odpovídat na různé otázky.

Správná otázka by zněla, co je zač? Ale tu mu nikdo nepoložil. Stál v malé předsíni, nedávno čerstvě vymalované, ale ne profesionálem, všiml si, že pruhy vzoru na stěně přesně nesedí a že malba zamazala dřevo. Pozoroval to chladným pohledem. Byl to pohled odtazitého pozorovatele. Pohled muže, který nic nedává. Viděl malý stolek s telefonem a nad ním zarámovaný obrázek mladé ženy v taláru s furiantsky nasazenou čapkou s čtverhranným dýnkem. Úhel nasazení čapky a přidržený úsměv na promoční fotografii ho potěšily, doufal, že nalezne nezávislého ducha. Převyšoval starého pána, dominoval nad ním v úzké předsíni. Musel to tak dělat, a uměl to dobře. Vrhout úsměv, vyzařovat šarm a dominovat. A také uměl rychle posoudit charakter člověka a tady toho, v pulovru s nezapnutými knoflíky, ve včera čisté košili a v ošoupaných bačkorách, označil za zbabělce.

„Svačí.“

„Nebude to dlouho trvat,“ odpověděl Axel. Taky velice dobře uměl hrát parchanta. Muž zacouval, Odšoural se k pootevřeným dveřím na konci chodby. Zaslechl puštěnou televizi, místní zprávy shrnovaly události dne na malém místě, v malém městě, komentované malými lidmi. Ten muž se vůbec nesnažil situaci ustát, klást otázky a vymáhat odpovědi. Muž zapadl do kuchyňských dveří. Axel narušil svaté území rodiny, naboural se jim do svačiny a vůbec se necítil provinile. Muž zahučel k ženě, která manipulovala s hrnci na sporáku, že za Charley přišel nějaký Američan, a v ženě pohledu se objevila odvaha a výzva. Axel muže a jeho ženu ignoroval. Zastavil se u kuchyňských dveří. Mladá žena seděla u stolu, držela v ruce půlku krajíce chleba namazaného margarinem a zrovna ho nesla k ústům. Pohlédla na něj pevným, silným pohledem. Na sobě měla dlouhou džínovou sukni a beztvářý svetr s vytahanými rukávy, vlasy svázané vysoko na hlavě, takže připomínaly prasečí ocásek, na tváři ani stopa po kosmetice. Netvářila se ani zbaběle jako její otec, ani vyzývavě jako její matka, podívala se mu zpřímá do očí. Před ní, vedle talíře s krajíčky chleba a šálku čaje, ležela roztržená obálka a dva listy rukou psaného dopisu.

„Slečna Charlotte Parsonsová?“

„Ano.“

„Rád bych si s vámi promluvil o samotě, jde o důvěrnou věc.“

„Tohle jsou mí rodiče.“

„Bylo by to jednodušší v soukromí, pokud vám to nevadí.“

„Kdo jste?“

„Axel Moen z amerického velvyslanectví.“

„S americkým velvyslanectvím nemám nic společného, at' už důvěrného nebo ne.“

„Bylo by to lepší v soukromí.“

Tehdy mohla couvnout, ale neudělala to. Vědomě vypnul ramena a vyplnil prostor kuchyňských dveří. Držel ji v šachu svými očima. V kurzech probírali řeč těla a kontakt očí. Hra těla vyjadřovala dominanci a pohled autoritu. Mohla říct, že s ním bude mluvit jedině před rodiči, jinak ne... Odstrčila židli. Zaskřípala na umělohmotném líně se vzorem falešných terakotových dlaždic. Napřímila se ve své plné výšce, a jako by ji to dodatečně napadlo, naccpala si do úst kus chleba s margarinem, pořádně si lokla čaje a rukávem svetru si otřela rty. Odlepila se od stolu.

Axel ji požádal: „Slečno Parsonsová, dostala jste dopis. Vezměte ho, prosím, s sebou.“

Trochu zakolísala. Zamrkala. Zaváhala, ale udělala, oč ji požádal. Vzala dopis a roztrženou obálku a sebevědomě prošla kolem matky a otce. Minula ho, jako by ani neexistoval, z jejího obličej se nedalo nic vyčíst. Zavedla ho do obývacího pokoje, rozsvítila lampu, z gauče odklídila ranní noviny a naznačila mu, aby se posadil. Dopis a obálku svírala v ruce. Pokoušel se ji ohodnotit, přijít na to, jestli jde o hranou statečnost nebo o skutečnou tvrdost.

„Ano?“

„Jste Charlotte Eunice Parsonsová, učitelka?“

„Ano.“

„Je vám třiaadvacet?“

„Proč to zajímá americké velvyslanectví?“

„To já se ptám, slečno Parsonsová. Vy, prosím, odpovídejte.“

„Je mi třiaadvacet. Potřebujete vědět, že mám na zádech bradavici a jizvu po operaci slepého střeva?“

„Pracovala jste v létě roku 1992 jedenáct týdnů jako pomocnice v domácnosti a děvče k dětem v Římě u rodiny Giuseppa Ruggeria?“

„Nechápu, jaký význam to má -“

„Ano nebo ne?“

„Ano.“

„A dnes odpoledne jste od té rodiny obdržela dopis, ve kterém vás žádají, abyste se vrátila?“

„Kdo, k sakru, jste?“

Z kapsy kalhot vytáhl pomačkanou náprsní tašku. Otevřel ji a ukázal identifikační odznak federální agentury pro boj s narkotiky, palcem napůl zakrýval titul zvláštní agent a prsty orla ve skoku.

„Jsem Axel Moen z DEA. Pracuju v Římě.“

„Přijel jste z Říma?“

„Nepřerušujte mě, slečno Parsonsová. Je mi líto, kde bych si mohl zakouřit?“

„Můžeme si ty vaše otázky probrat venku. Co tu, pro všechno na světě, slídíte a do čeho šťouráte? Tak pojdte.“

Ale na tváři jí pohrával úsměv. Zavedla ho zpátky do předsíně, kde z věšáku popadla těžký kabát, a pak do potměšlé jídelny. Odemkla dveře a vypustila ho na zahradu. Zář z kuchyně zaplavovala půlku dvora, ale ona ho vedla mimo světlo na kamenné dláždění před kůlnou. Otočila se. Vzhlédl k němu a v obličeji se jí objevil náznak bojovnosti.

„Slídíte tu a šťouráte, tak co mi odpovíte?“

„Pracuju v Římě - a měla byste si poslechnout, co vám povím. Spolupracuju s italskými úřady. Bojuju proti organizaci La Cosa Nostra sídlící na Sicílii. Vy jste byla zaměstnaná u Giuseppa a Angely Ruggeriových, starala jste se o jejich syna, když se mu narodila sestřička. Napsali vám, že přede dvěma měsíci byli „požehnáni“ druhým synem, Maurem - jen poslouchejte - a žádají vás, abyste se vrátila ke stejné práci, jakou jste u nich dělala před čtyřmi lety. Teď žijí v Palermu.“

Odhodil jen napůl dokouřenou cigaretu. Chystal se ji zašlápnout, ale sehnula se, zvedla ji a podala mu ji. Zamáčkl ji o vroubkovanou podrážku své boty, pak nedopalek uložil do krabičky od sirek.

„Teď žijí v Palermu. Jak to vím? Giuseppa Ruggeria občas sledujeme. Při rozsahu kriminality na Sicílii nemáme dost lidí na to, abychom ho mohli sledovat nepřetržitě. Čas od času se na něj zaměříme. Sledujeme ho, odposloucháváme mu telefon, prohlížíme poštu, elektronické záznamy. Běžná rutina. Rozhodili jsme si. Objevil se dopis. Odeslala ho Angela Ruggeriová. Dopis byl zachycen, okopírován, znovu zapečetěn a vrácen poště. V Římě jsem si kopii přečetl. Dopis jsme sledovali z Palerma do Milána, kde byl označen jako pošta do zahraničí, z Milána do Londýna, z Londýna sem. Dali jsme si práci s tím, abychom zajistili správné načasování mé cesty, abych se za vámi dostal v době, kdy už dopis budete mít, ale dřív než stačíte odpovědět. Je to můj nápad, slečno Parsonsová, to já jsem to spustil. Chci, abyste tu nabídku přijala a odletěla do Palerma.“

Vysmála se mu do obličeje. Nevypadala, že by to jen hrála.

„To je směšné...“

„Vraťte se do Itálie a přijměte to místo u Giuseppa a Angely Ruggeriových.“

„Mám místo, zaměstnání na plný úvazek. Předtím jsem tou prací jen vyplnila pauzu mezi střední školou a vysokou. Je to prostě idiotskej nápad. Určitě žertujete.“

„Chci, abyste tu nabídku přijala a odjela do Palerma.“

Axel si zapálil druhou cigaretu. Vítr mu vál do obličeje a nafukoval tenký materiál větrovky. Vypadala teď drobně, choulila se v kabátě, ruce složené na hrudi, jako by se snažila udržet v něm teplo.

„Jak vás oslovují přátelé?“

„Charley.“

„Nemyslete si, Charley, že bych se obtěžoval táhnout se až sem, kdyby nešlo o důležitý vyšetřování, nemyslete si, že bych jen tak pro nic za nic mařil čas. Občas se nám naskytne příležitost, někdy ji proměníme, někdy ne. Někdy ji dokážeme zvládnout sami, někdy třeba potřebujeme pomoc zvenčí. Chceme, abyste žila v domě Giuseppa a Angely Ruggeriových.“

Z jejího hlasu číselá hořkost a pohrdání. „Jako špión?“

„Díky vám máme příležitost získat k nim přístup.“

„Chovali se ke mně, jako bych patřila do rodiny.“

„Giuseppe Ruggerio je opatrně a chytřejší parchant. Měla byste tu nabídku přijmout.“

„Táhněte k čertu. Vodprejskněte vodsad, ztraťte se.“

Odhodil cigaretu kamsi do tmy do trávy. Začal se obracet.

„Jak si přejete, prosit vás nebudu. Klidně se tu zahrabte, klidně si prožijte zbytek života tady, klidně si přejděte na druhou stranu ulice, když se objeví něco, co byste mohla udělat, jak si přejete. Myslím jsem si, že třeba máte odvahu. Škoda, mýlil jsem se.“

„Jste, pane Axele zatracenej Moene, pěkněj grázl.“

„Velká slova, ale na velký činy nemáte. Pokud si tu chcete hnít, je to vaše věc. O tomhle rozhovoru nikomu nevykládejte. Kdybyste to udělala, mohlo by to někomu ublížit.“

Jeho hlas zněl nevzrušeně. Neviděla mu do obličeje, nemohla v něm zahlédnout jiskřičku uspokojení. Zeptala se: „Proč potřebujete získat přístup do rodiny Giuseppa a Angely Ruggeriových?“

Bez jakéhokoli sarkasmu, bez posměchu, naprosto na rovinu odpověděl: „To se dozvíte, pokud nastoupíte na palubu. Rozmyslete si to. A taky si rozmyslete, jestli si chcete celý zbytek života pamatovat, jak jste přešla na druhou stranu, abyste se vyhnula odpovědnosti. Dobrou noc, slečno Parsonsová. Ohláším se zase, až budete mít čas pořádně si to rozmyslet. Neznepokojte se, vyprovodím se sám.“

Obrátil se, prošel setmělou jídelnou, kolem otevřených kuchyňských dveří a předsíní. Naposledy se podíval na fotografii Charley Parsonsové na stěně nad stolem s telefonem. Líbila se mu její arogance a drzost na promoční fotografii. Vyšel hlavními dveřmi.

Někdy Mario Ruggerio využíval řidiče, ale většinou řídil sám. Ať už řídil sám nebo jel s řidičem, používal běžné typy masově vyráběných vozů. V životě Maria Ruggeria neexistovalo nic okázalého, ostentativního, nic, co by přitahovalo pozornost. Kdyby toho večera kolem citroenu BX, v němž seděl, projel vůz carabinieri, squadry mobile, polizii stradale, polizii municipale, Guardii di Finanze nebo Direzione Investigativa Anti-Maffii, policejní důstojníci těchto oddílů by si ničeho nevšimli. 15. června 1960 Maria Ruggeria propustili z věznice Ucciar-dione dole v městských docích a od té doby se do vazby nedostal. Teď byl dvašedesátník. Ovládaly ho dvě posedlosti, touha po moci a snaha vystříhat se zatčení. Bez svobody není moci. Aby si udržel cennou svobodu, cestoval po městě v celé řadě obyčejných vozidel. Kterýkoli policejní důstojník jakéhokoli z těch oddílů by při pohledu na něj v autě čekajícím před semaforem nebo u

přechodu pro chodce viděl starého pána, unaveného dlouhým životem, kterého někam veze jeho syn nebo synovec... ale pro všechny ty oddíly byl, a dobře to věděl, nejžádanějším mužem ve městě, nejpronásledovanějším mužem na ostrově, nejhledanějším mužem v zemi, nejsledovanějším mužem na evropském kontinentu. Věřil, že postoupil na první místo seznamu, nazývaného ministerstvem vnitra Speciální program pro třicet nejnebezpečnějších zločinců na svobodě. Policejní důstojníci těchto oddílů by před semaforem nebo na přechodu pro chodce viděli nemoderně ustrojeného starého pána, který klidně sedí v sedadle vedle řidiče, vysokého pět stop a tři palce, vážícího něco přes 80 kil, s krátce zastřiženými prošedivělými vlasy, s nízkým čelem venkovana, s opatrnými tékavými očima, s povislou bradou, nikotinem zhnědlými zuby a s širokými, ale nahrbenými rameny. Netušili by, že... Ani by neviděli silné prsty s nehty zastřiženými až do živého masa, protože ruce držival mezi kolena. Možná by zahlédli jeho oči, a pokud by se pohled policejních důstojníků těchto oddílů střetl s jeho pohledem, pak by se Mario Ruggerio sevrkl úctou před jejich uniformami a jejich postavením, ale neviděli by jeho ruce, které by se svíraly a otvíraly, napínaly a zatínaly v pěst. Pohnul prsty, zacvilil s klouby, protože ruce měl ještě stále zhmožděné a bolavé z namáhavého škrcení, a revma-tismus v rukou se mu v posledních měsících sicilské zimy vždycky zhoršoval.

Když ho řidič vyzvedl na určeném místě setkání na jižní straně Via Generale di Maria a vezl ho podél Via Malaspina a přes Piazza Virgilio, výraz v jeho obličeji vyjadřoval klid, ale ten výraz klidu byl falešný. Spolu s posedlostí po moci a svobodě přicházela neuróza. Neuróza byla založená na obavě ze ztráty moci a ztráty svobody a neustále ho provázela strach ze zrady. Mario Ruggerio nedokázal nikomu důvěřovat, ani řidiči, ačkoli pro něj pracoval již celých sedm let. Strach ze ztráty moci a ztráty svobody si vynutil bezpečnostní opatření, kterým se nezpronevěřil jediný den ani jedinou noc ve svém životě. Měl klíče od šestnácti bytů ve městě, zapůjčených mu na neurčitou dobu 'společníky' zavázanými mu loajalitou i osobní službou. Řidič ho vozil už sedm let, ale nikdy nedostal adresu bytu, na které ho má vyzvednout, vždycky jen křižovatku, a nikdy neznal adresu, kde ho vysadí. Když toho večera projeli kolem zašlé omítky Villy Filippina a zabočili na Via Balsamo, zhluboka zakašlal. Dával tím řidiči signál, aby přirazil k chodníku.

Neohrabaně a těžce se vyhrabal z citroenu a řidič mu podal batůžek, v jakém mládež nosí sportovní vybavení nebo školní učebnice, a pak šedou čepici s kostkovaným vzorem. Stál na chodníku mezi odpadky, mezi špinou a útržky papírových obalů, nasadil si čepici a pozoroval, jak auto mizí z dohledu. Než se hnul z místa, vždy se napřed přesvědčil, že auto už je pryč. Staré oči, jasné, ostrážitě a čistě modré, pročíslly ulici, pátraly v obličejích řidičů, kontrolovaly tváře chodců. Poznal by, že ho sledují... Konečně se upokojil, byl si jistý. Vyrazil dolů po Via Balsamo, přešel přes širokou Via Volturmo, kde před večerem končil pouliční trh, a zmizel v labyrintu uliček palermské čtvrti Capo.

Nežádanější muž na kontinentě, v zemi, na ostrově a ve městě kráčet sám v hustém soumraku s batůžkem na zádech a kolem něj hrála rádia, ženy ječely, muži hulákali a děti plakaly. Představoval sumu -podle vlastního odhadu, a sám si ji každý týden vytvářel do kalkulačky Casio - něco přes 245 000 000 dolarů a kalkulačka by mu, dřív než by stačil mrknout unavenými očima, prozradila, že tato hodnota představuje něco přes 637 000 000 000 italských lir. Bohatství Maria Ruggeria, procházejícího chudinskou čtvrtí Capo, bylo uloženo ve státních dluhopisech, v cizí měně, v bezpečných cenných papírech evropských a newyorských burz, investicích mezinárodních společností a v nemovitostech.

Otevřel oprýskané dveře.

Vystoupal po špatně osvětleném schodišti. Našel klíč. Vstoupil do místnosti.

Rozsvítil až poté, co zatáhl těžké závěsy. Z úst mu unikl sten a škubl sebou bolestí rukou otačených od škrcení. Vybalil z batůžku pyžamo, věci na holení, čistou košili, spodní prádlo, ponožky, zarámovanou fotografii dvou milovaných dětí a miminka.

Giuseppe Ruggerio, rodinou nazývaný jediné Peppino, s kufrem v ruce prošel jako první vstupními dveřmi do domu, následován pi-ccolo Mariem, nesoucím dětský ruksáček, Francescou s jejími měkoučkými hračkami a za nimi přicházela Angela, snažící se uklidnit plačící miminko Maura... konec prodlouženého víkendu v pětihvězdičkovém hotelu San Domenico Palace v Taormině. Jsou zase zpátky v Palermu a děťátko má hlad.

Ale hladu miminka Giuseppe Ruggerio příliš pozornosti nevěnoval. Přes váhu těžkého zavazadla posledních pár kroků od výtahu ke dveřím bytu téměř běžel, a když je otevřel, tvrdě zatáhl piccolo Maria za límec a stáhl ho zpět.

Rozsvítil, pustil zavazadlo na zem a pohledem přelétl po podlaze a po stěnách - zaregistroval nepatrnou šmouhu na mramoru v místě, kde vytírali halu. Pak zašel do obývacího pokoje, zapnul ještě více světla, zkontroloval gauč a křesla, v nichž seděli, a v jídelně s naleštěnou dřevěnou podlahou se podíval na hladký povrchový lesk mahagonového stolu, u kterého jedli. Obrazy visely tam, kde měly viset, socha stála tam, kde měla stát. Rychle se obrátil do kuchyně, zářivka na stropě zaváhala, pak naskočila a kuchyň vypadala stejně, jako když ji opouštěli. Všechno bylo tak, jak mělo být.

Oddechl si úlevou. Neodmítl nic, o čem ho bratr požádal, nic... Ráno v rozhlase, na Radiu Uno, hlásili, že manželka muže z Agrigenta nahlásila důstojníkům carabinieri, že její muž, vnuk a řidič jsou nezvěstní. Muž z Agrigenta, jeho vnuk a řidič dorazili na místo setkání v Palermu a tam je přivítal picciotto jeho bratra a pak odjeli autem do bytu v komplexu Giardino Inglese. Nikdy by si nedomluvili konečný cíl cesty mobilem, digitálním telefonem nebo vysílačkou. Jeho bratr si vždycky počíná opatrně.

„Peppino.“

Do hlasu za ním pronikal plačtivý tón. Obrátil se. Angela stála v obývacím pokoji. Držela v náručí miminko Maura a obličej dítěte byl zarudlý pláčem. Angela, již devět let jeho manželka, ukázala na vysoký tkaný koberec z Iránu.

„Co je tohle?“ Plačtivost jejího hlasu způsoboval římský akcent. „Tohle tu nebylo, když jsme odjížděli.“

Tam, kde vzorek koberce tvořila vlna purpurové barvy, nebylo nic vidět, ale s purpurem sousedila čistě bílá a na té byla skvrna.

Nařkla ho: „Kdo tu byl, Peppino? Kdo nám zašpinil koberec? Ten koberec stál sedmáct milionů lir. A teď je zničený.“

Kdo tu byl, Peppino?“

„Já nic nevidím," usmál se sladce, pln lásky.
Zabodla na místo prst. „Podívej se semhle. Půjčil jsi někomu klíč od bytu? Pustil jsi sem někoho? Koho? Udělal to?"
Hlas se jí vytratil. Jako by se zapomněla. Jako by zapomněla, jaký život vede a kde je její místo. Jako by zapomněla, že už nežije v Římě, jako by zapomněla, že teď žije v Palermu. Hněv se jí vytratil z tváře, ramena poklesla. Vkládal tolik naděje do krátké dovolené, vklíněné mezi jeho cesty do Frankfurtu a do Londýna, tolik doufal, že se zotaví po těžkém porodu malého Maura. Peppino svého bratra nikdy ne-

proklínal, nikdy. Odešla do kuchyně ohřát jídlo pro miminko. Sklonil se nad skvrnou na koberci a z tkaniny vytáhl zaschlé semínko rajčete.

Vstoupil do kuchyně. Nepohlédla mu do očí. Peppino jí položil ruku na rameno a přejel po jemňoučkých vláscích na hlavičce malého Maura.

„Až budu v Londýně, zavolám Charlottě. Určitě už dopis dostala. Přesvědčím ji, aby sem přijela. Slibuju."

Namačkal čísla na telefonu v cherokee jeepu. Čekal na spojení. Nepožádal Dwighta Smythe o dovolení, jestli může telefon použít, a taky od chvíle, kdy vyšel z bungalovu, nepromluvil, mrsknul sebou na sedadlo vedle řidiče a naznačil, že mohou jet. Už opustili vedlejší silnice, zrychlili. Axel nemluvil, protože nebylo jeho povinností bavit se v průběhu akce s chlapem, co vede účty, s kádrovákem, kancelářským pracovníkem z managementu, a pokud to nebylo jeho povinností, mluvil zřídka. Slyšel, jak někdo zvedl telefon, došlo ke spojení.

„Ahoj, Bille, tady Axel. Jak je v Římě? Prší, můj bože. Nevolám z bezpečný linky. Zkontaktoval jsem se s ní. Je v pořádku, nic extra. Její první reakcí bylo, že mě vyhodila, ale ještě si to promyslí. Dá se snadno předvídat, co udělá. Chtěla vědět víc, ale bude si muset počkat, až si udělá v hlavě jasno. Zavolám na místní policejní ředitelství a zařídím něco, co jí v rozhodování pomůže. Zavolám ti zítra... Promiň, můžeš to zopakovat? Vydrž chvíli, Bille."

Naklonil se dopředu. Výpnul topení a v kabině nastalo ticho.

„Cos to říkal, Bille? Možná by to dokázala, možná ne, ale nic lepšího nemáme. Nashle, Bille."

Vrátil telefon na místo. Sjel skrčenýma nohama dopředu, rameny sklouzl po opěradle sedadla a zavřel oči.

Dwight se díval kupředu, sledoval cestu a utrousil: „Já bejt jí, vyrazím s tebou dveře. Seš bezcitnej hajzl."

„Nazvala mě pěkným grázlem. To je tvůj problém. A její. Mně je jedno, jak o mně lidi mluví."

„A dostal jsi ji? Pošlape si život?"

„Tam, odkud pocházím, v severozápadním Wisconsinu, se dobře loví štiky. Znáš štiky?"

„U Albuquerque jsem nikdy nerybařil. V horách byli pstruzi, ale to nebylo nic pro černý děti z Albuquerque."

„Jen si hýčkej tu svoji Ublíženost... Štika je skvělá velká ryba, zabiják, šeredná jako noc, zlá, ošklivá na ostatní, terorizuje celý rákosovej břeh. Většina rybářů lovcích na udici na ni vyráží s umělou nástrahou, s umělejšími rybičkami a třeptkami. Chytí ji, pravda, ale ne zkušený tatíky. Protože na velký zabijáky, na ty nejhorší, se používá živá návnada. Chytíš si malou rybku s vystouplejšíma očkama, může to bejt třeba malej okoun, přiděláš ji na trojháček a zavěšíš pod hladinu. Jakmile ta rybka začne jančit, jakmile se splávek začne cukat, objeví se na scéně náš ohava. Jednoduše řečeno, ta malá rybka nám zajistí přístup k vzorový štice."

Dwight Smythe pronesl chraplavě: „To je pěkně tvrdý pro tu malou rybu."

„Pokud to přijme, zkusíme to. Namočíme ji do toho, a až uslyšíme křik, jako když se začne cukat splávek, přitáhneme navíják," popisoval tiše Axel.

„A s tímhle dokážeš žít?"

„Dělám jen svou práci."

Zrovna se k nim blížil těžký nákladák se silnými, vysoko umístěnými světly a Axel zahlédl tvář Dwighta Smythe a všiml si, že mu na čele vyrazil pot, jako by ho právě požádali, aby odcestoval do Palerma, skrýval svou pravou tvář a v páteři měl zaražený trojháček.

„Půjde?"

„Počítám, že jo. Nezdá se mi, že by ji tu něco drželo. Stačí ji jen trochu pošťouchnout. A pokud ti to nevádí, jsem unavený."

KAPITOLA 2

Tracy se pere s Vanessou. Darren bodá hrotem tužky Vaughana do ruky. Lee čmárá fixem Joshuovi po bloku. Dawn tahá Nicky za vlasy. Rána a zaječení, pod Ronem se převrhla židle, Ian rychle skáče zpátky na svoji židli a za stůl... A to 2.B považuje ředitelka za nejukázněnější a nejlepší třídu na škole a před třemi týdny ji inspektoři prohlásili za vzorovou.

Tracy kopa Vanessu. Darren přitlačil na tužku, chce vidět Vaughnovu krev. Lee zničil Joshuovu pečlivě vypracovanou úlohu. Dawn má pěsti plné Nickyiny vlasů. Ian se tváří jako nevinátko a Ron bulí...

Mohla by kohokoli z nich praštit, a přijít tak o místo. Mohla by plácnout Tracy po ruce, seknout Darrena, zakroutit Leeovi uchem, vrazit jednu Ianovi a byla by to ta nejrychlejší cesta k vyšetřování a disciplinárnímu řízení před pedagogickou komisí. Dokázala si představit ostatní učitele tříd 1.A, 1.B, 2.A, 3.A a 3.B v ostatních učebnách, v ostatních blocích z prefabrikovaného materiálu, kterými táhne a kterými při dešti prosakuje voda, a ředitelku na jejich obhlídkách a jejich překvapení, že ve třídě 2.B zavládl nepokrytý, dobře slyšitelný chaos. Učí už druhé pololetí, je to devatenáctý týden její práce a poprvé ztratila vládu nad osmatřiceti dětmi. Zatleskala, možná v jejím hlase zazněl nebývalý hněv, možná bylo v její tváři patrné holé opovržení, ale zatleskání, hněv a opovržení jí zajistily dočasnou úlevu. Charley Parsonsová prožila všivou a zoufalou noc. Nespala, ne-odpočinula si. Děti pochopily, že je myšlenkami někde daleko. Děti vždycky rozpoznají a využijí slabost. Podle jejich hodiněk za pět minut zazvoní a ten zatracený den skončí.

Včera večer se vrátila z dvorku a zaslechla, jak za ním tiše zaklaply hlavní dveře. Stála v předsíni a slyšela motor silného stroje, vůz s pohonem na všechna čtyři kola odrážel od domu. Šla zpátky do kuchyně. Matka ji obvinila: copak nepochopila, že jí mezitím vystydne čaj? Otec nenápadně: zvládne ještě večer přípravu na zítřejší vyučování? Matka: kvůli čemu přišel? Otec: kdo to byl? „Nesmím vám to prozradit, tak se mě neptejte.“ Otec: nemají její rodiče právo to vědět? Matka: nezaslouží si její rodiče vysvětlení, když do domu vtrhne naprosto neznámý člověk?

„Nesmím o něm a o tom, co mi řekl, mluvit, jinak bych mohla způsobit nepříjemnosti mnoha lidem.“

Matka: nechápe, jak urážlivě to vyznívá? Otec: to si odtrhovali od úst a šetřili na její studia jen proto, aby se naučila hrubosti? „Je to takový policista, detektiv. Pracuje pro federální agenturu pro boj s narkotiky.“

Narkotika? Po matčině obličeji se rozlil výraz naprostého šoku. Co má ona společného s narkotiky? Nevěřičnost kolem otcových úst, viděla, jak se mu roztřásl ruce. „Nemám nic společného s narkotiky. Prostě o tom nesmím mluvit.“

Nemám žádnou spojitost s drogami. Nemůžu vám to říct.“

Vyběhla z kuchyně, prolétla předsíni do své ložnice. Dopadla na prošívanou péřovou deku. Chytila medvídku, kterého má už dvacet let. Vnímala strach v hlase matky a zuřivost v hlase otce. Nedopila svůj vychladlý čaj, ani se nepřipravila na příští den. Později, když před pokojem zaslechla matčiny kroky a tiché zaklepání na dveře, nereagovala, a mnohem později je slyšela, jak se ukládají do postele za tenkou dělicí stěnou. Ošklivá noc plná převálování a neklidu, se dvěma přetloukajícími se obrazy v mysli. Ty dva obrazy jí nedovolovaly usnout, představovaly vřelost a laskavost Giuseppe a Angely Rugge-riových a chladnou sebejistotu Axela Moena. Stály proti sobě, láska prokazovaná jí Giuseppem a Angelou Ruggeriovými a chladné nepřátelství Axela Moena. Neměla mu věnovat ani minutku svého času, měla mu hned ukázat dveře. Měla pocit, že zradila vřelost, laskavost a lásku Giuseppe a Angely...

Noc vyplnilo neštěstí a zmatek. Den vyplnilo vyčerpání a rozrušení.

Zvonek rozeznávající nízké prefabrikované stěny učebny jí připadal jako dílo samotného boha, jako chvíle slitování. Možná žáci 2.B, ti rváči, pošťuchovači, čmáralové a mučitelé, vycitili krizi a dostali strach. Čekali na ni. Každý den na konci vyučování hýřila vtipy a vesele klábosila se šestiletými, ale dnes ne. Sklidila knížky a přípravy z katedry. Ze dveří vyšla jako první. Rozhodla se. Pojede rovnou domů, omluví se matce a otci a bude věřit tomu, že ten vysoký Američan s blondátým ohonem už víckrát nevzkročí do zahrady za jejich bungalovem, nikdy jí nebude nic nabízet, nikdy nebude mluvit o potřebě „přístupu“. Rozhodla se...

Zastavila se u koše na odpadky před třídou, pomalu sáhla do kabelky, vyndala a na malé kousičky roztrhala zvací dopis. Proužky papíru a obálky hodila do koše. Kolem ní se tísnilo klubko dětí. Zamířila k přístavku, kde měla přes den uložený skútr.

„Charlotte! Jste v pořádku, Charlotte?“

Rezavý hlas jí zamečel přímo za zády. Obrátila se. Stála tváří v tvář ředitelce.

„V pořádku? Samozřejmě že jsem v pořádku, slečno Samwayová.“

„Jen jsem si myslela... Charlotte, přišli za vámi nějací dva muži. Čekají před branou.“

Podívala se za ječící a poskakující hordou dětí, běžících z hřiště k bráně vedoucí na ulici. Pohlédla mezi hlavy a ramena mladých matek s cigaretami u úst, s žvýkačkami v puse, s dětmi v náručí a s vypouklými bříšky pod těsnými džínami, nadávajících na včerejší televizní program. Tolik hněvu vyvolaného únavou. Viděla dva muže, opírající se o starou sierru, ne zrovna poslední model, ale ten předtím. Dveře, které nesly váhu jejich těl, byly nedávno vyměněné a ještě nebyly přelakované, aby odpovídaly barvě zbytku auta se spoustou škrábanců a rezavých fleků. Muži na sobě měli staré džíny a trička, jeden ušpiněnou bundu a druhý přes ramena přehozené kožené sako. Oba byli nakrátko ostříhaní a ten trochu křehčí měl v nose kroužek, ten statnější na ni mávl a zahlédla tetování mezi zápěstím a kloubem prstu.

„Nevím, jestli jsou to vaši přátelé, Charlotte, ale nechtěla bych, aby se kolem školy potloukali podobní lidé.“

Zamířila k nim. Narovnála se. Zezadu ji bude sledovat ředitelka a ostatní ze sboru, i matky ji budou pozorovat. Slečinka Parsonsová, nafoukaná slečna Parsonsová se bude vybavovat se dvěma obejdy, kteří na ni čekají na ulici. To bude téma hovoru pro sborovnu a na cestu domů, až budou tlačit kočárky a povedou děti do svých ubohých malých bytů, kde bude celý večer vyřvávat televize a číst budou leda tak čísla ze stíracích losů a... Bože, je tak zatraceně unavená.

„Ano? Chtěli jste se mnou mluvit. Jsem Charlotte Parsonsová.“

Ten s kroužkem v pravé nosní dírce rozevřel pěst, v ní držel policejní průkaz, představil se jako Brent a zamumlal cosi o „jednotce pro zvláštní úkoly“, i ten s tetováním ukázal svůj průkaz, představil se jako Ken a tiše pronesená slova zněla „oddělení drog“.

Slaboučký hlásek: „Co chcete?“

Brent odpověděl: „To, co chcete vy, slečno Parsonsová. Řekli nám, že jste si přála velký okruh.“

Ken dodal: „Řekli nám, že se potřebujete projet naším rajónem, abyste líp pochopila, jak to vypadá na druhém konci importu, a že se zajímáte obzvláště o háčko a o koks.“

Brent ho napomenul: „Ale Kene, neměli bychom na slečnu Parsonsovou tak spěchat, takový slušný děvče přece neví, že háčko je heroin, jak by mohla, že?“

Ken opáčil: „Máš pravdu, Brente, a určitě neví, že koks je upravený kokain. Sedněte si dozadu, slečno Parsonsová. A nebojte se, dohodli jsme se školníkem, že vám dohlídne na skútr.“

„Kdo vás poslal?“

Brent odpověděl: „Náš inspektor.“

Ken odpověděl: „Ten Američan...“

Otřásla se. Rozklepaly se jí ruce. Nohy jí ztěžkly. „A když vám řeknu, že s tím nemám nic společného a že můžete klidně táhnout k čertu?“

Brent podotkl: „Bylo nám řečeno, že se ze začátku možná budete cukat...“

Ken převzal slovo: „... ale pak půjdete jako beránek. Slečno Parsonsová, pracuju u protidrogového už něco přes čtyři roky. Brent je u jednotky pro zvláštní úkoly, u týmu zabývajícího se importem drog, šest let. Dostaneme se jen k těm otrokům na spodku pyramidy. Nevíme nic určitýho, ale bylo nám naznačeno, že máte šanci napadnout je na druhým konci, přímo na vrcholu pyramidy. Takže pokud už máme fázi rozčilování za sebou, mohla byste si, prosím, nastoupit?“

Poslechla je, šla jako beránek, přesně jak Axel Moen předvídal. Udělala dlouhý krok a ponořila se do zadního sedadla sierry. Ztracený chlap... To auto se nezdálo, odřený zevnějšek skrýval vysoce výkonný, hladce předoucí motor. Brent řídil a Ken se otočil na předním sedadle, aby na ni mohl mluvit. Myslela si, kdovíjak není unavená, ale jak auto zdolávalo uličky a rychle se rozjelo silnicí, seznámila se s vějířky vrásek a pytlovitými váčky pod Kenovým očima. Napřed žertoval, vyprávěl, že to tetování je jen obtisk, že si ho může každý večer umýt, že pracovní povinnosti mají své limity, ale starý Brent že to vzal se vším všudy a skutečně si kvůli tý ztracený práci nechal propíchnout nos. Nepodobali se žádným policistům, jaké kdy viděla. Pomyslela si, že část zápachu v autě pochází z odhozených polystyrénových táček z jídelen fast foodu, které se kupily na podlaze vazu pod jejíma nohama, ale zbytek nejspíš vychází z oblečení, co mají na sobě. Silně kouřili a ani se nezeptali, jestli jí to nevadí. Podle Kena se nezajímají o hašiš, ani o rozpouštědla, ani o amfetamin, ani o benzo-diazepiny, jako je Temazepam, ani o barbituráty, jako je amytal sodný. Pohybují se ve světě heroinu, háčka, heráku a světě upraveného krystalického kokainu, koksu, cracku. Poslouchala... Dojeli do Plymouthu, kam Charley jezdila na významnější nákupy, shánět šaty na svatbu nejlepší přítelkyně, dárky k Vánocům a narozeninám pro matku a otce, a cestou jí informovali o ceně háčka a koksu. Poslouchala... Minuli centrum a zamířili na sever, dlouhým táhlým kopcem vystoupali k modernímu sídlišti. Jméno sídliště znala z regionální televize, ale nikdy tu nebyla. V poskytovaných informacích nezaznívala

žádná naléhavost, žádné emoce, ale čísla se naprosto vymykala jejímu chápání. Po celém světě rozšířený obchod s narkotiky s marží 100 miliard amerických dolarů. Za minulý rok bylo zabaveno a zničeno zboží pašovaného do Velké Británie v ceně 1,45 miliard liber a denně byla zadržena a zničena v lepším případě jedna dodávka z pěti, v horším jedna z deseti.

Ken řekl: „Ale to jsou čísla na chlubení, s těma my nepracujeme. My pracujeme tady ve stoce, kde háčko a koks končí. Tady, kde kilo heroinu, háčka, přijde na ulici na třicet táčů. Krystalický kokain, koks, přijde na 7 500 liber šterlinků, je levnější kvůli saturaci. Venku, ve světovém měřítku, mluvíme o tisících kil, o tunách - my jsme malý lidi, my se bavíme o kilech a gramech.“ Poslouchala...

Brent poznamenal: „Protože jste učitelka, slečno Parsonsová, určitě jste dobrá v počtech. Deset gramů neposkytne narkomanovi zrovna nejdelší rauš, tak deset minut, ale stojí, co já vím, pětasedmdesát liber a jde o návyk, takže potřebujete spoustu gramů a to znamená spoustu peněz, a tak kradete, rvete se, přepadáte, možná i zabijíte pro peníze.“ Viděla věžáky, řadové domy a děti, podobné těm, jaké učí, jak v bandách pobíhají po okolí. Pomyslela si, že se dívá na chudobu a zoufalství... Viděla kulhavého staříka, jak se belhá o holi a v obličejí má vepsán strach, a myslela na to, jestli má v portmonce 75 liber. A viděla starou paní, cupkající s nákupní taškou k temnému vchodu věžáku, a myslela na to, jestli ta žena má 75 liber v peněžence nebo v plechovce pod postelí nebo schované v knížce, a přemýšlela, kolik starých mužů a žen musí být oloupeno kvůli tomu, aby si někdo mohl dopřát kokainový rauš, který trvá deset minut. Udělalo se jí zle.

Lampy už svítily. Tam, kde bylo pouliční osvětlení rozbité a kde se držely stíny, se scházely přízračné postavy. Brent jezdil bez cíle. Ken ji upozornil: „Vidíte támhleto, slečno Parsonsová? Vidíte toho vysokýho kluka? Je tu skoro každý den, prodává kolem sta gramů koksu týdně.“ Brent dodal: „Mohl by vám dodat i háčko, možná trochu extáze. Není nic zvláštního. Je jedním ze sta. Seberte ho a nastoupí dalších devětadevadesát.“ Viděla toho kluka. Měl na sobě drahé reeboky a komplet od Nike, čepici se štítkem dozadu. Zahlédla kontakt, byl krátký a obratný. Ruce se jen mihaly, zákazník předal peníze, dostal zboží. Brent vysvětloval: „Ani to neudržíme na stejný úrovni. Ceny klesají. Klesají a my se v tom topíme. Úkolem našeho mladého přítele je udržovat prodej koksu, získávat nové zákazníky, vytvářet poptávku. Vede si dobře.“ Poslouchala...

Brent řekl: „Doufám, že si tvoříte správný obrázek, slečno Parsonsová. Ale nerad bych, abyste získala dojem, že jde jen o prodej na C2

nebo C3. Mohli bychom vás zavést dolů do Plymstocku nebo do Ro-borough, nahoru na Southway nebo vás vzít kolem Goosewellu. Můžeme vás vzít na všechna ta místa.“

„Prosím, chci domů.“

Ken odpověděl: „To je mi líto, ještě to nejde. Ten Američan řekl, že vám máme poskytnout velkej okruh.“

Neoznačené policejní auto opustilo sídliště. Charley se naposledy podívala na staré lidi spěchající se svými peněženkami a portmonkami a se svým strachem, na kluka v botách od Reeboku v oblečení od Nike a na jeho zákazníky.

„Nazdar, Dwighte, tak jaká byla dovolená u moře? Jak to šlo?“

„Je to bezcitnej hajzl.“

Pověsil kabát na věšák, vedle kabátu komisaře pro Británii.

„Pojď radši dál, pověz mi o tom.“

Popadl umělohmotný kalíšek a nalil si trochu vody. Prošel opuštěnou vnější místností a otevřenými dveřmi vstoupil do komisařovy kanceláře. Venku padal soumrak a nad náměstím se usadil těžký mrak slibující déšť. Šéf mu mávnutím

naznačil, aby se posadil.

Dwight Smythe pokrčil rameny. „Počítám, Rayi, že s většinou lidí vyjdu. Ale s tímhle jsem to prostě nedokázal. To je nějaký fanatik? Myslel jsem si, že Quantico by podobnou sortu mělo vyplít. Dobře, je drsnější, to můžu přežít. Dobře, je agresivní, s tím se vyrovnám. Kde se ale rozcházíme, je, že vrazí do malého bezstarostného života, do života mladé ženy, a utká síť, do který ji chce chytit, a udělá to s naprostým klidem. Já jsem přebytně požadavek, šofér, kterýho už není zapotřebí.“

„Přečetl sis jeho spis?“

„Ne.“

„Slyšel jsi o něm něco?“

„Nic až do chvíle, co jsem ho včera vyzvedl.“

„A dokážeš si o něm hned udělat úsudek?“

„Jo, za svým zhodnocením si stojím.“

„Podle mého soudu seš, Dwighte, šťastnej člověk.“

„A proč bych měl bejt šťastnej člověk, Rayi?“

„Seš šťastnej člověk, Dwighte, protože máš svoje kádrování a účetnictví a spoustu práce s vedením týhle stanice.“

Pohledem se zabodl do Dwighta Smythe. „A sakra, nemáš se čeho bát.“

„To není fér.“

„Ale je to, u čerta, pravda. Ty jsi, Dwighte, na postupu. Udržuješ ve vzorovém pořádku přehledy o dovolených, sedíš si pěkně v teplíčku, plánuješ rozpočet a výdaje, ničím se nezašpiniš, máš nás všechny na

těch svých nadbytečných útržkách papíru a nemáš se čeho bát, protože tím vším postupuješ. Je to cesta, Dwighte, cesta k velké kanceláři u nás doma a k vysokému koberci, ale ten chlápek si zvolil jinou cestu.“

„To není fér, Rayi, protože bez administrativy -“

„To už jsem slyšel, sám jsem to prožil. Máš co do činění s konvertitou. Kdys u sebe měl naposledy zbraň?“

„S organizovaným zločinem se bojuje rozmístěním intelektuálních zdrojů a ne -“

„Tohle jsem taky kdysi tvrdil, Dwighte. Myslíš si, že kdybych kázal o fyzický konfrontaci, vyšplhal bych se po tomhle zatraceném žebříčku? Pochop to už konečně.“

„Nečekal bych, Rayi, že budeš používat tyhle kecy.“

„Pro klid tvé duše, jistě ti udělá dobře vědomí, že taková, jako je Axel Moen, po žebříčku nešplhají. Ten je pro mě a pro tebe. To my sbíráme plakety na zeď, fotky, na nichž si potřásáme rukou s ředitelem, pochvaly a podobný balamucení.“

„Promiň, že jsem vůbec promluvil.“ Dwight Smythe se zvedl a dopil zbytek vody. Rozhlédl se kolem sebe. Plakety zaznamenávaly úspěšné operace, fotografie svědčily o vřelém setkání ředitele s člověkem se slibnou budoucností, pochvaly byly vygravírované v bronz. „A balamucení nepoznám, Rayi.“

„Jdete se dnes s Melanií někam najíst?“

„Ano, proč?“

„Protože ti radím, a myslím to dobře, zavolej jí a řekni jí, ať asi tak hodinu počká, aby ses mohl posadit před počítač a podívat se do souboru Axela Moena.“

„Pročpak to?“

„Řekl ti, co má za úkol?“

„Ne.“

„Přečti si jeho soubor, abys věděl, jaký lidi se pouštějí do velkých cílů.“

„Třebas ráno...“

„Dnes večer, Dwighte, přečti si to.“

Byl to rozkaz. Komisař, čtyři zvláštní agenti a štáb úředníků pracujících v pátém patře velvyslanectví se pyšnili tím, že jsou sehraný tým, hrubé slovo se tu ozvalo zřídka, rozkaz ještě řidčeji. Vyšel z kanceláře. Přistoupil ke svému stolu. Zavolal Melanii, oznámil jí, že se zdrží, a požádal ji, ať zavolá do restaurace na Edgware Road, aby rezervaci o hodinu posunuli. Podíval se do papírů zavřených v šuplíku na vstupní kód a heslo. Přihlásil se k počítači NADDISu, aby si prohlédl soubor muže, kterého nazýval bezcitným hajzlem.

„Momentálně tu máme jen tohle jedno. Minulý měsíc tady bylo jiné, ale zemřelo tři dny předtím, než sem přivezli tuhle holčičku,“ vysvětlovala sestra. Byla to mohutná žena, ale hovořila jemným hlasem s irským přízvukem. Mluvila bezvýrazně, jako by se nechtěla citově angažovat. „Nedokážu vám říct, jak dlouho vydrží. Sama za sebe doufám, že moc dlouho ne. Jak vidíte, je postižená. K poškození došlo v děloze hned brzy po početí, celou dobu těhotenství se prohlubovalo. To je u matek závislých na drogách běžné. Matce je devatenáct, vstříkuje si heroin do žíly, moc pěkné děvče to bylo, je i teď. Té malíčkě je sedmáct dní a je to s ní stejné, jako by brala heroin sama, stejně jako matka, jako by používala matčinu stříkačku, matčin turniket. Zašlo to u ní příliš daleko, než aby si mohla odvyknout, má poškozený nervový systém. Proto doufám, že to nebude dlouho trvat...“

Charley stála ve dveřích. Dívala se do místnosti dětského oddělení jednotky intenzivní péče. Dítě ve skleněném inkubátoru se celé chvělo, trubky zasunuté do nosu a úst se s jeho pohyby pomalu vlnily. Sestra mluvila, jako by tu byly samy, jako by tam matka, to „pěkné děvče“, nebylo. Matka seděla vedle inkubátoru, oblečená do nemocniční košile. Prázdně pozorovala třesoucí se dítě. Charley se obrátila k odchodu, sestra se na ni usmála a řekla, že je od ní hezké, že se sem obtěžovala zajít. Ta poznámka neměla žádný význam, protože ošetřovatelka nevěděla, proč sem Charley přišla, nevěděla, na čem se Brent se správcem nemocnice dohodli. Charley chvátala pryč. Myslela na to, jak Axela Moena nenávidí.

Brent a Ken čekali na chodbě. Vyrázili a ona je následovala.
Ven do večerního chladu. Přes parkoviště. Nade dveřmi svítilo světlo.
Brent zaťukal na dveře. Ken zazvonil. Vstoupili do nemocniční márnice.
„Tenhle bral heroin, ale zrovna tak dobře by to mohl být kokain. Průměrně sem dostáváme tak tři ročně. Jeho otec je major ve výslužbě z Tavistocku, ne že by zrovna záleželo na tom, kdo je jeho otec," vykládal patolog. Byl to mladík s ostře zahnutým nosem, na němž seděly těžké brýle. Mluvil, jako by tělo, syn majora ve výslužbě, nebylo nic pozoruhodného. „Když s tím začnou, teda s heroinem, najdou v něm dokonalou úlevu od stresu, od úzkostí, určitě v tom vidí východisko ze svých problémů, ale... zvyšují dávky, symptomy při vystřízlivění jsou čím dál tím drsnější, častější. Závislost narůstá. Tenhle se, jak jsem slyšel, vloupal do domu rodičů, vybral matčinu kazetu na šperky, všechny rodinné cennosti měly hodnotu velké dávky drogy. Přepadl ho třas, dostal křeče svalů, potil se. V panice

naplnil stříkačku, ale dávku aplikoval chybně. Upadl do bezvědomí, pak do kómatu. Skončil tady poté, co došlo k zástavě dechu. Samozřejmě, tohle je malé město, nemáme jich tu tak moc."
Charley se podívala dolů na tělo. Ještě nikdy neviděla mrtvolu. Kůže jí připadala voskově bledá, chlupy na hrudi, v podpaží a kolem penisu jí připomínaly plevel zlikvidovaný chemickým postřikem. Pravá paže byla zbarvená podlitinami, ale dírky po vpichu jehly nevýrazné. Pomyslela si, že ten mladý muž mohl být asi tak jejího věku a výraz v jeho tváři jako by vyjadřoval usmíření. Nevěděla, a nezeptala se, jestli mu ten výraz usmíření dokázali dodat pracovníci márnice, nebo jestli ho způsobilo samo umírání.
Na chodbě, tam, kde se mrtvoly ukládaly do chlazených boxů, kouřil Ken cigaretu skrytou v dlani a Brent si rozbaloval cucavý bonbon.

Zavezli ji zpátky ke škole.
Zazvonili na školníka, přišel jim otevřít.
Charley nastartovala motor skútru. Seděla obkročmo v sedle. Zaklonila se, protáhla si záda.
„To se vždycky chováte takhle rafinovaně? Žádali jste ze mě emoce. Vodili jste mě na nitce jako nějakou zatracenou loutku."

Brent se omlouval: „Je nám líto, zlato, ale požádali nás o to."
Ken dodal: „Samozřejmě nevím, proč to tak mělo být, sluníčko, ale takhle to ten Američan chtěl."
Nasadila si helmu. Zнала realitu, četla noviny a sledovala televizi, ale houby se starala o to, co se děje za humny jejich domu. Vyrázila do noci a proklínala ho, po tvářích jí stékaly slzy a vítr je rozfoukával. Po silnici, po venkovské cestě za ní jelo auto, osvětlovalo ji záda a nikdy se k ní příliš nepřiblížilo. V duchu viděla směsici ničím nepodložených obrázků ostrova Sicílie a města Palerma. Světla auta se stále odrážela ve zpětném zrcátku. Palermo...

* * *

Žádný vítr, žádný déšť, žádné mraky, ostrov se vyhříval v jarním slunci. Od časného rána město dusil první teplý den roku. Nad městem, vmáčknutým do úzkého pásu pobřeží mezi Středozemním mořem a horami, se usadila mlha nažloutlého smogu z vozidel drncajících po Via della Libertà, Via Marquedda, Via Francesco Crispi, Via Vittorio Emanuele a Via Tukory. Pod mlhou se skrývaly příznaky skryté války, elektronické signály, mikrovlnné převaděče, pulsy odesílané telefonními a rozhlasovými přenosy, obrázky přenášené skrytými sledovacími kamerami, zkrácené hlasy zachycené štěnicemi. Ve zmeti legitimní komunikace moderní společnosti jako malé rybky ve

velkém moři putovaly zakódované a maskované zprávy z bojiště. Signály, impulsy, tóny, obrazy a hlasy mužů ve válce putovaly pod ošklivě páchnoucí mlhou držící se nad palermskými střechami.

Zrovna vycházela ze sborovny, aby po velké přestávce odvedla děti do třídy, přichuť instantní kávy ještě v ústech, když ho zahlédla. Seděl v autě zaparkovaném před branou školy. Myslela na sídliště, zoufalství a chudobu. Nevěřil v bezpečnost jakékoli formy komunikace po telefonu.

Mario Ruggerio seděl sám v malé místnůstce bytu v prvním patře. Zavřenými okenicemi, propouštějícími tenkými proužky sluneční světlo, k němu otevřeným oknem doléhaly nevázané zvuky čtvrti Capo. Zlomky světla dopadaly na stůl, u něhož pracoval, a zrcadlo je odráželo na boční stěnu, kde ozdobily obrázek Kristovy bolesti krajkou světla a stínu. Vyvolávání pouličních prodáváčů, nahněvaný i veselý křik lidí a řev motorů vesp a lambrett doplňoval tichý hlas Radia Uno. Ani hluk z uličky dole, ani blízké hlasy a hudba nenarušovaly jeho soustředění. Jak hluk zvenčí, tak hlas rádia a hudba tvořily důležitou součást jeho pocitu bezpečí. Ve čtvrti Capo, čtvrti strádám, zločinnosti i opatrnosti, by si okamžitě všiml podezřelého auta nebo podezřelých lidí a v uličce by zavládlo ticho. A kdyby zatkli některého ze super-latitanti, důležitého muže na útěku, nebo kdyby došlo k razii a hromadnému zatýkání podezřelých, hlásili by to v rádiu a dověděl by se o tom. Když psal tenkým fixem krátké zakódované vzkazy na listy papírků, používaných ke smotávání cigaret, zvuky zvenčí, hlas rádia a hudba ho nikterak nerušily.

Školu Mario Ruggerio navštěvoval od pěti do devíti let. Žádný učitel, žádná učitelka, žádný akademicky vzdělaný člověk, žádný přednášející nebo profesor ho nikdy nepoučil o elektronické komunikaci, ale nevěřil, že by telefon mohl být bezpečný. Mnozí uvěřili tomu, že mohou hovořit skrze systém kabelů, a ti teď sedí v úporném vedru cel v pa-lerském Ucciardione. Jiní uvěřili v bezpečnost nové analogové technologie mobilních telefonů, a teď hníjí za zdmi Caltanisetty na ostrově nebo ve vězení Asinara na Sardinii. Vloni na něj naléhali, aby uvěřil naprosté bezpečnosti nejnovějšího systému, digitální síti, přesvědčovali ho, že v ní nelze odposlouchávat, a ti muži, kteří tomu uvěřili a přesvědčovali ho, teď jen hodinu denně vidí slunce přes drátěnou síť nad vězeňským dvorem v Ucciardione, v Caltanisettě nebo v Asinaře.

Rozložil si vzkazy napsané na cigaretových papírcích po stole. Prečetl si je. Zapálil si krátký doutník. Rozkašlal se a vyplivl chrchel do kapesníku. Znovu si přečetl vzkazy a všechny vložil do popelníku.

Přesvědčil se, že si je zapamatoval. Spálil papírky, na nichž byly napsány. Vzkazy, uložené teď v paměti, se týkaly záležitostí spojených s přesunem 8 milionů dolarů holdingové společnosti na Bahamách do kasina ve Slovinsku, odesláním 4 milionů dolarů z vídeňského účtu do banky v Bratislavě, nákupu domu o dvaadvaceti bytech v prázdninovém přímořském letovisku na Korsice, otázky života a smrti jednoho muže v Catanii a také problému s vytrvalým vyšetřováním jednoho soudce v Palazzo di Giustizia. Pět vzkazů, už spálených, už zapamatovaných, bude dnes dopoledne slovo od slova předáno pěti mužům v pěti barech nad pěti kávami.

Postupuje vždy opatrně a podezřavě. Díky opatrnosti a podezřívavosti si udržel to nejcennější, co má, svoji svobodu. Později, když slunce za zavřenými okenicemi vystoupalo ještě výš, když dokouřil druhý doutník, když si v rádiu poslechl zprávy a zaznamenal, že policie v Agrigentu nikterak nepostoupila v pátrání po pohřešovaném muži, jeho vnukovi a řidiči, vklouzl ve své anonymitě do uliček města a do pěti barů, kde na něj čekali jeho lidé. Jeho lidé byli prostředníci, 'spojky', předávající ústní vzkazy magnátům stavebního průmyslu, politikům, předsedům zednářské lóže, rotariánům, bankéřům, policistům, kteří mu patřili, a kněžím, které si koupil. Všichni, kdož přijímali vzkazy od Maria Ruggeria, podle nich okamžitě začínali jednat, protože sytil jejich nenasytost a rozdmýčával jejich strach... Mario Ruggerio si pomyslel, jen krátce, protože toho v paměti držel hodně, jak se asi daří dětem a miminku, které miluje, a ta vzpomínka vyvolala na jeho tváři drobný úsměv. Úsměv neopouštěl jeho tvář, ani když kráčet uličkou v šedém vlněném saku a kostkované čepici se štítkem.

Jen vstoupila na hřiště, aby přerušila fotbalový zápas a svolala děti s krabicemi od oběda, spatřila ho. Čekal v autě a kouřil. Myslela na starého muže spěchajícího do svého domova na sídlišti.

Pozorovala jeho odjezd z balkónu. V náručí držela miminko. Piccolo Mario vzrušeně poskakoval po balkónových dlaždicích, nakláněl se přes květináče s pelargóniemi a snažil se zahlédnout otce jdoucího k autu. Francesca se držela matky za ruku a tiše plakala.

U auta se obrátil, zamával nahoru na balkón a Angela odpověděla mdlým pokynutím. Nečekala, až nasedne do auta, ani až vyjede hlavní branou, otevřenou uniformovaným portierem. Nechala piccolo Maria na balkóně, odnášela dítě a vedla Francescu zpátky do obytného prostoru bytu, kolem sochy, kterou považovala za nechutnou, přes skvrnu

na koberci z Íránu, kterou se jí nepodařilo vyčistit. Nenáviděla Palermo. Pro Angelu Ruggeriovou se město stalo vězením. V Římě, kdyby zůstali v Římě, by se mohla vrátit na univerzitu, ale v Palermu nebylo přípustné, aby vdaná žena chodila sama na univerzitu. V Římě by si mohla zajít do tělocvičny, ale v Palermu nebylo vdané ženě dovoleno, aby šla do tělocvičny bez přítelkyně nebo gardedámy, a ona žádnou přítelkyni nemá. V Římě by mohla pracovat na zkrácený úvazek v galerii nebo v muzeu, ale v Palermu bylo nepřijatelné, aby vdaná žena jejího postavení pracovala... V Palermu nemohla ani vymalovat stěny vlastního bytu, vládnout válečkem, protože v Palermu by to vedlo k závěru, že si její manžel nemůže dovolit najmout na tu práci řemeslníka.

Nejvíce to město nenáviděla, když odjížděl do zahraničí. To pak nechával peníze na domácnost v šuplíku jejího nočního stolku, protože v Palermu nebylo běžné, že by vdaná žena měla svůj účet, svoje kreditní karty, své prostředky. V Římě, za krásných časů v Římě, by si s ní v noci před odletem do Londýna, Frankfurtu nebo New Yorku povídal, ale teď ne, neboť v Palermu nebylo nutné, aby vdaná žena . znala podrobnosti o práci svého muže.

Ztěžka dopadla na měkký široký gauč. Listovala stránkami časopisu, ale nečetla... Chlapec vykřikl. Piccolo Mario volal z balkónu, že zahlédl strýčka, vážně, musí se přijít podívat. Zvedla se z gauče. Pohlédla dolů, za parkoviště, za bránu, na chodník. Nikoho neviděla, ale piccolo Mario křičel, že viděl strýčka, křičel, že strýček prošel kolem brány a že se podíval směrem k nim a zamával jim, ale ona neviděla nikoho, koho by znala. Jak často chodí ten malý stařík s podbradkem a pokleslými rameny v šedém saku a kostkované čepici kolem jejich bytu v Giardino Inglese a dívá se nahoru na květiny na jejich balkóně, jak často? Samozřejmě, slyšela v televizi všechno, co říkali o strýci piccolo Maria, četla všechno, co o Peppinově bratrovi psali v Giornale di Sicilia... Odvedla chlapce z balkónu. Nepatřilo se, aby chlapec mluvil o svém strýci.

Za čtyři dny budou ve vile, budou bydlet u moře, kde se, pokud je to vůbec ještě možné, bude cítit ještě opuštěněji než ve městě. Modlila se, skoro vroucně, aby Charlotte přijela.

Zvonilo na znamení konce polední přestávky. Stále seděl v autě s nějakým časopisem. Myslela na starou ženu, jak se vrací do své garsonky, ke své schovávané plechovce s úsporami, která z ní dělá potenciální oběť násilí.

Na stěně pokoje v monrealských kasárnách visely jen dva obrázky. Obrázek jeho dcery a fotografie generála Carlose Alberta dalla Chie-

sy. Portrét usmívající se dívky a portrét vojáka v Giovannim Crespo-vi jen zvyšovaly pocit naprosté izolovanosti.

Vytočil číslo, přepnul spínač aktivující utajovač telefonního hovoru.

Isolato, izolovaný, je kruté slovo pro kapitána carabinieri. Jeho dcerka vyrůstá v Bologni. Jsou od sebe izolováni, v nejlepším případě ji vidí dvakrát ročně, pokaždé na tři dny, a krátce s ní hovoří telefonem každou neděli večer. To je izolace. A právě generál ho poučil o pravém významu slova isolato. Generála, hrdinu protiteroristického tažení proti Brigade Rosse, palermského prefekta, zesměšňovali, vysmívali se mu, po straně si o něm šeptali, izolovali ho a osmatřicet dní poté, co Giovanni Crespo nastoupil k jeho štábu jako styčný důstojník, ho zastřelili. Všichni jsou izolováni, odsouzení k smrti střelnou zbraní nebo bombou. Aby člověk dokázal zůstat na živu, žít, dýchat, souložit a pít, musí si, podle jeho názoru, uvědomit svoji izolovanost.

Volal na tajné římské číslo, číslo kanceláře v tiché postranní ulici Via Sardegna, pracoviště komisaře DEA pro Itálii.

„Tady Vanni. Zajistěte si linku, Bille.“

Druhá strana ho požádala o chvilku strpení. Zaslechl cvaknutí na drátě. Hlas se vrátil tlumenější, kovově zkreslený.

Oznámil mu, že může mluvit.

„Jen chci vědět, jak se daří mému příteli, zda je plný optimismu...”

Dozvěděl se, že ta dívka je ‚v pořádku, nic zvláštního‘. Dozvěděl se, že její chování je ‚předvídatelné‘ a že si vyžádala čas ‚na rozmyšlenou‘.

„Víte, Bille, ani pro ni nemáme jméno. Je to směšné, ale nemáme ani jméno. Takže nemáme ani spis, to je dobře, a nemáme ani soubor v počítači, to je ještě lepší, ale měli bychom mít krycí jméno, nemyslíte?”

Giovanni Crespo, čtyřicet dva let, kapitán carabinieri, člen speciálního týmu Reparto Operativo Speciale pověřeného zatčením Maria Ruggeria, nikdy neprojednával tajné záležitosti ani po lince zajištěné proti odposlechu nejmodernější elektronikou. Na ostrově nedůvěřoval nikomu. Za celý svůj život důvěřoval jedinému člověku na světě. Dopis odeslaný Angelou Ruggeriovou, švagrovou Maria Ruggeria, odvezl do Říma a předal tomu jedinému, komu důvěřoval. S podrobnostmi celé záležitosti neseznámil nikoho ze svých lidí, protože vlastním lidem nevěřil. Podrobné údaje o té záležitosti, stopu, předal svému příteli.

Z druhé strany se ho zeptali, co vymyslel.

„Helena. Helena Trojská. Bille, když všechny pokusy selžou, my Italové pro to máme název Uccello da richiamo, myslím, že vy používáte termín ‚lest‘. Způsob, jak projít branou. Proniknout dovnitř lstí.

Krycí jméno Helena, až spolu budeme příště mluvit, Bille. Ale Bille, musí se to udržet v tajnosti.”

Washington to schválil. Herb to schválil. Ano, zná Herba. Jistě, musí se na to dávat větší pozor než na uprnutí zpěváka na kůru a v uších se mu rozezvučel komisařův smích, zněl, jako by se odrážel od stěn plechové krabice.

„Nepřeháníte to s vulgaritou, Bille? Vážně, Bille, držte to v tajnosti. Zavolejte mi, až se dozvíte něco o krycím jménu Helena. Tady je to teď zlý, až moc velké klid. Nedá se tu nic nahmatat, nic cítit, nic vidět. Kdykoli nastane klid, je mi z toho ouzko. Vzkáže mu, ať se s krycím jménem Helena pořádně snaží, protože já ji tu potřebuju, vyřídte mu to.”

Ten jediný muž, kterému Giovanni Crespo důvěřoval tak, že by za něj dal život, byl Axel Moen.

„Bille, začal jednat, šplhá výš. Víte, že se pohřešuje ten lump z Agrigenta? Je to lupara bianca, zmizení. Proslýchá se, že mezi ním a místem na vrcholu stojí už jen ten muž z Catanie. Pokud se náš přítel dostane na špičku, nastane nejspíš pro dost lidí situace nejvyššího ohrožení, bude se chtít předvést. Bille, mám značné obavy. Jediný způsob, jakým se náš přítel umí předvést, je zabíjení...”

Když tahala skútr z přístavku, zapínala si bundu a nasazovala helmu, viděla, jak vzhlédl a oťel přední sklo, a viděla, jak začal rejdvat s autem. Myslela na mladou matku, narkomanku z jednotky intenzivní péče.

Byli to ragazzi, chlapci, hoši. Přestože vyšetřující soudce používal termín ragazzi, tři z nich překročili čtyřicetku a jednomu chyběly dva roky do padesátky. Pátý, Pasquale, byl jako jediný z ragazziů skutečně mladý. Oslava, s pomerančovou šťávou a dortem, se konala v kuchyni. Kuchyně, místo pro vaření, sloužila zároveň jako komunikační centrum a odpočívárna.

V hlubinách bytu, daleko za zavřenými dveřmi kuchyně, zazvonil telefon.

Oslava se vydařila, jak jen to šlo při pomerančovém džusu a čokoládovém dortu. Alkohol žádný. Alkohol nebyl ve službě povolen, ani pět hodin do začátku služby. Byl povolen čokoládový dort a pomerančový džus. Dítě, Pasqualovo první, se narodilo v časných ranních hodinách a z nemocnice šel rovnou do služby. Škádli se a dováděli jako malé děti a na podlaze se ocitl rozlítý džus a na stole rozbitý kus dortu a slavilo se narození dítěte a otcova pýcha. To on přinesl džus a dort. Pokud by byl jedním z nich, skutečným členem týmu, složili by se a koupili by

dort a džus společně. Ale byl moc mladý a nastoupil teprve nedávno na to, aby ho mezi sebe plně přijali, a jeho práce kandidáta přijatého na zkoušku podléhala nepřetržitému hodnocení. Možná mu zazlívali jeho mládí, kdosi na kvalifikačních kurzech vykládal, že mladší muži mají jistější reflexy... Snažil se stát součástí týmu.

Telefon přestal zvonit.

A ti, kteří měli tři děti, čtyři děti a dvě děti, a maresciallo, který byl nejstarší a měl doma teenagery, se trumfovali, kdo vypoví nejhorší příhodu z otcovského života, aby Pasquale vystrašili. Černý šibeniční humor kolegů posměšně poletoval kolem Pasqualových uší, vyprávění o bezesných nocích, výměně podělaných plen a vyzvraceném jídle, spolknutých dokladech a malých ručičkách človíčka, který se vyšplhal na židli, aby vyndal z poličky v koupelně kondom a předvedl ho prarodičům a...

Smích se vytratil. Všichni zaslechli kroky za kuchyňskými dveřmi.

Všichni otočili hlavy ke dveřím, jako ragazzi, jako kluci nacytaní při nepleši. Pohledem jako by se omlouval. Jako by hluboce litoval vpádu do své vlastní kuchyně, do jejich komunikačního centra a odpočívárny. Uspořádali oslavu, otevřeli si pomerančový džus a rozkrájeli dort, protože jim řekl, že už nepojedou do Palazzo di Giustizia, ale teď svým skromným způsobem bezradně pokrčil rameny, shrnul si z čela šedivějící vlasy a zamumlal, že se musí vrátit do kanceláře - bunkru. V ruce držel kufík a přes ramena měl přehozen baloňák.

Maresciallo zapnul vysílačku, aby uvědomil vojáky v ulicích.

Drobky byly smeteny z pistole značky Beretta M-12S 9 mm, džus utřen z hlavně samopalu Heckler & Koch MP-5. Pasquale zvedl z podlahy vedle trouby neprůstřelné vesty na ochranu před střelbou z menších zbraní a lehkými granáty a každému jednu podal.

Zbraně zarachotily.

V kuchyni na stole nechali nepořádek, nedopité skleničky s pomerančovým džusem, nedojedené kousky čokoládového dortu.

Vyšli z bytu a zamířili k hlavním domovním dveřím. Žena, která bydlela na druhém konci chodby, se zamračila a bodyguardi na ni posměšně zagestikulovali, protože už dvakrát napsala do novin a stěžovala si na nebezpečí, jakému je

vystavena tím, že bydlí v sousedství doktora Rocca Tardelliho. Rychle prošli dvěma patry, před ním, vedle něj, za ním. Nebyl vysoký, ztrácel se mezi nimi, poskakoval, aby jim stačil. Nebyli jeho služebníky, ani jeho poslůžky, ani jeho kuchaři, a nikdy se nemohli stát jeho skutečnými přáteli. Nepřihlásili se k ochraně jeho života dobrovolně, dostali to rozkazem.

Vojáci venku na ulici zapískali na píšťalky a zastavili dopravu na nedaleké křižovatce. Dva z nich už vyšli z hlavní haly, nastoupili do

aut a nastartovali. S připravenými zbraněmi, maresciallo před ním, Pasquale za ním, zahnali vyšetřujícího soudce do otevřených dveří opancéřované alfy. Šoupli ho dovnitř jako balík připravený k odeslání... Sirény se rozhoukaly. Pneumatiky zaskřípěly. Alfa a doprovodné auto dorazily na první křižovatku a prudce zahnuly doprava, rozprášily auta a skútry před sebou. Nebyli sluhy ani kuchaři doktora Rocca Tardelliho, ani jeho skutečnými přáteli, ale každý z nich svým způsobem pocítoval loajalitu vůči mužičkovi zabořenému hluboko do zadního sedadla alfy, který se snažil skrze těžké brýle s obroučky ze želvoviny studovat spis, zatímco auto poskakovalo, brzdilo, zrychlovalo a kličkovalo. Ostatní týmy, přidělené jiným vyšetřujícím soudcům, je litovaly, že jsou doprovodem vyšetřujícího soudce, pracujícího umíněně a neúnavně na zatčení a odsouzení Maria Emanuela Ruggeria. Stali se ragazzii 'chodící mrtvoly'. Záchvěv hlasu ze zadního sedadla alfy: „Vyrozuměl jsem, že bych vám měl pogratulovat, Pasquale. Dítě a žena jsou v pořádku?"

Pasquale si v duchu opakoval postupy procedury 'krýt a evakuovat', příkazy ke střelbě 'pouze při ohrožení života' a režim 'bojovat nebo stáhnout se' a zamumlal: „Naprosto v pořádku, děkuji za optání, doktore Tardelli."

„Opustíte mě teď?"

„Ne, doktore Tardelli."

„Když máte dítě?"

„Promiňte, doktore Tardelli, rozptylujete mě..."

Vytlačila skútr nahoru příjezdovou cestou, nechala ho stát před dveřmi garáže, sundala si helmu a protřepala vlasy.

Jeho auto zpomalovalo. Myslela na to, jak se sedmnáct dní staré, na trubice napojené dítě třese v inkubátoru.

„Přečetl sis soubor toho člověka?"

„Ano."

„Líbilo se ti, co ses dočetl?"

„Nijak zvlášť, pokud to chceš vědět."

Komisař stál u přepážky, oddělující pracovní plochu Dwighta Smythe od zbytku kanceláře. Celý den strávil jako pozorovatel na sympoziu organizovaném britským ministerstvem vnitra na téma spolupráce při potírání mezinárodního organizovaného zločinu - celý den poslouchal jen samý kecy, před obědem přednášeli Rus a Španěl a přednáška Brita ze zpravodajské služby po obědě ve stylu bufetu byla hotová sračka. Na přednáškách se jen recitovaly statistiky o zadržených a zatčených a o zkonfiskovaném zboží a on to všechno

považoval za nesmysl. Ty přednášky neměly smysl, protože se nezabývaly jádrem problému, těmi, kteří mají význam, těmi, kteří to celé způsobují. Neodůvodněné uspokojení bylo podle komisařovy bible zločinem a za ten den viděl neodůvodněného uspokojení víc než jídla u bufetu. Závídel Axelu Moenovi, nepočítal, že by ten přetpěl moc sympozií.

„Chtěl bys odjet pracovat do La Paz v Bolívii?"

„Ne."

„On tam jel. Chtěl by ses nachomejtnout u přestřelek, po kterých bylo třeba pytlů na mrtvoly?"

„Ne."

„On u nich byl. Chtěl bys vyzvednout zločince na Miami, svědčit před velkou porotou a pak zjistit, že existuje videozáznam, jak jdeš k soudu, a že lidi z Cali, chlapi z kartelu, ten videozáznam mají a znají tvoji tvář?"

„Ne."

„A chtěl bys nosit Smith&Wesson? Chtěl bys muset neustále ohlížet, chtěl bys jet do Palerma?"

„Ne, ne, ne."

Komisař se dokázal chovat příjemně. Dokázal vyprávět skvělé historky na vánočním večírku. Dokázal okouzlovat pitomce z inspekčních týmů. Dokázal rozesmát zakyslého člověka. Dokázal být příjemný, pokud o to stál. Teď jeho hlas chroupal, jako když zmrzlý štěr skřípe pod nohama.

„Nechce se ti, Dwighte, tak si to svoje hodnocení nechej pro sebe."

„Ríkám jen -"

„Neříkej nic."

„Jen si mě, sakra, poslechni, Rayi. Povídám jen, že jsme profesionálové, máme výcvik a platí nás. Ta dívka, na kterou si poličil - a poslouchej mě dobře, protože jsem se nedíval jen do Moenova souboru, mrknul jsem se i na současné hodnocení La Cosa Nostri na Sicílii, je to zóna smrti - ta dívka je naivka."

Komisař na chvíli změkl. „Možná nás, Dwighte, podceňuješ, možná všichni uvažujeme stejně jako ty. A možná bychom všichni měli začít tleskat, zapívat hymnu, padnout na kolena a děkovat bohu, že ten problém nepadl na nás. Máš čísla rozpočtu za minulý měsíc? Problém je v tom, že je to dobrý plán. Možná to fungovat nebude, ale mohlo by. Dones mi ten rozpočet, prosím tě."

Podívala se z okna. Seděl opřený v autě, s očima zavřenýma. Myslela na žal majora ve výslužbě a na to, jak se svíjí v sebeobviňování. Myslela na tělo na vozíku.

Všichni, kdo Mavis Finchovou znali nebo s ní pracovali, by ji popsali jako ženu, s níž se dá jen těžko vyjít. Její rodina žila na severu, v Londýně neměla žádné přátele, nikoho, kdo by ji trochu srovnal. Ti, kdož s ní bydleli v bloku s dvoupokojovými nebo třípokojovými dvoupodlažními domky na jihozápadním předměstí hlavního města, by mohli vyprávět, pokud by se jich někdo zeptal, o toku stížností Mavis Finchové na hlasité pouštění televizí, na jejich mazlíčky, na nepořádek, který dělají, na hosty v pozdních hodinách. Ti, kdož s ní pracovali v bance na Fulham Road by mohli vyprávět, pokud by se jich někdo zeptal, o malicherné kritice pozdě dodaných rozvah, účetních chyb, protažených přestávek na oběd a dnů vybraných na nijak závažné onemocnění. Nemilovali ji ani sousedé, ani kolegové v práci. Ti laskavější ji litovali, méně laskaví ji nazývali nevraživou mrchou. Ale život této osamělé sedmatřicetileté ženy, nemající muže, děti, přítelkyni ani žádného koníčka, ovládaly předpisy. Předpisy určovaly hlasitost televizí jejich sousedů, jaká domácí zvířata se smějí chovat, kdy se mají vynášet odpadky, dokdy smějí návštěvníci třískat dveřmi... Právě kvůli ostrážnímu oku. Mavis Finchové zaostřenému na stránky její knihy předpisů večerel detektiv seržant Harry Compton z SO6 v hotelu na Portman Square. Její kniha předpisů o chování v bance na Fulham Road nekončila pozdními příchody, opožděným odevzdáváním výkazů, chybami, nemocemi. Ač se její nadřízení snažili, seč mohli, držet ji daleko od zákazníků, vloni v červnu se nakupilo tolik dovolených, těhotenství a nemocí, že byli nuceni přidělit Mavis Finchové práci u přepážky. Protože tehdy dopoledne před devíti měsíci seděla u přepážky, nimral se teď detektiv seržant Compton z oddělení podvodů v restauraci pětihvězdičkového hotelu v tresce. Mavis Finchová byla to dávno nejspíš jediná z úředníků na přepážce, kdo si podrobně přečetl plné znění Zákona o překupnictví drog (z roku 1984), Zákona o trestním právu (z roku 1988 a 1993) a Zákona o přestupcích souvisejících s překupnictvím drog (z roku 1994). Tyto zákony, dovedeny do důsledku, zavazovaly banku k nahlášení všech 'podezřelých a příliš velkých transakcí'. A tak Mavis Finchová to dopoledne samozřejmě ohlásila vklad 28 000 liber v padesátilibrových bankovkách, protože pokud by to neudělala, provinila by se trestným činem. Udalala jméno, Giles Blake, adresu, a všimla si dokonce, jak popsala pavoučím rukopisem v hlášení, netrpělivostí klienta... Compton pozoroval svého člověka, popíjel minerálku, poslouchal.

Jak typické, pomyslel si Compton, že těm prevítům ze zpravodajské služby trvalo od června do března, než odhalení banky vyhodnotili, a teprve pak předali podrobnosti oddělení podvodů. Ztraceně ty-

pické. Podle Harryho Comptona by si zpravodajská služba mohla vytáhnout ruce zpod zadku častěji.

Jelikož čas je vzácný a musí se přiřazovat podle priorit, měl pět hodin u stolu a večer na to, aby se rozhodl, jestli nechá spis Gilese Blaka otevřený, nebo jestli naškrábe přes již existujících sedm listů, že nedoporučuje 'žádné další akce'. Doba strávená u stolu nepřinesla nic konkrétního, žádný náznak nezákonného jednání, ale měl nos, jeho chřípí cítilo, že obrázek pana Blaka není úplný. Pěkný dům v Surrey, pěkná žena a děti, účty v bankách, akcie, peníze ve stavebních společnostech. Příliš mnoho 'pěkného' a nikde pro to žádné velké opodstatnění. Compton začínal jako mladý detektiv na stanici Harrow, přešel do protiteroristického oddělení a zjistil, že sledování irských 'spáčů' v zakouřených a pivem páchnoucích hospodách je jen zdvořilejší vyjádření definice nudy. Hledal a našel stimulaci, přešel do oddělení podvodů. Pokud se sešel, a docházelo k tomu stále řidčeji, s chlapy z Harrow nebo z protiteroristického, rád tvrdil, že SO6 představuje v celé metropolitní policii ten nejrychlejší způsob, jak se opravdu něco naučit. Večerně vystudoval management podnikání a účetnictví a po získání této kvalifikace se pustil do práva. Ale pořád se mohl spolehnout na svůj nos.

A z hosta, kterého si Giles Blake přivedl na večeri, Harryho Comptona nos rozbolel, jako by dostal ránu rovnou do chřípí.

Jejich stoly spolu sousedily. Celá SO6, od shora až dolů, se chlubila, že jejich sledování je nejlepší, lepší než u protiteroristického, lepší než u pohotovostního oddílu. Étosem byla 'blížkost'. Museli se mezi ně vmístit, museli riskovat, že se spálí. Nestačilo jen pozorovat na dálku, museli se dostat do dostatečné 'blížlosti', aby mohli odposlouchávat. Kdysi na kursu, jedno horké odpoledne, kdy bylo ústřední topení přehnaně nastavené a hlava už mu začínala klesat, zaslechl myšlenku, která ho dokonale zasáhla: „Účetní jsou nebezpečnější než vrazi -vrazi jsou pouzí bezvýznamní vyvrhelové, účetní ohrožují celou společnost...“ Využil pěti hodin vyčleněných k práci u stolu, zabral se do večerního času určeného ke sledování, stopoval Gilese Blaka z jeho londýnské kanceláře na Portman Square do hotelu, k recepci, do baru, do restaurace. Do restaurace vkročil host, potřásli si rukama, objali se, posadili se.

„Měl jste příjemný let?“

„Ve zdejších novinách se o tom nedočtete, ale den co den, týden co týden pracovníci letiště stávkují, sice pouhé dvě hodiny - ale stejně nám to způsobilo zpoždění. V Palermu se nic nezměnilo.“

Rozbolel ho nos, začalo ho pálit chřípí.

Nad vchodem se rozsvítilo světlo. Axel pustil stěrač a očistil přední sklo. Vyšla ze dveří. Na předním skle se objevily kapky deště. Spěchala malou brankou, choulila se s pažemi pevně objímajícími tělo, jako by se tím mohla udržet v suchu. Zabubnovala prsty na okénko u sedadla vedle řidiče. Nespěchal. Odhodil výtisk časopisu Time na zadní sedadlo za sebe, vytáhl popelník, zamáčkl cigaretu. Pršelo jí na vlasy a do obličeje, zabouchala do okénka pěstí. Natáhl se, stiskl páčku, strčil do dveří a otevřel.

Dopadla na sedadlo, otřela si vodu z vlasů a obličeje. Oči jí žhnuly, ale obličej nevypadal pěkně, protože ústa měla zkřivená prudkou zlostí. Pro Axela Moena bylo užitečné vidět, jak zvládá prudkou zlost.

„Děkuju, děkuju vám nesmírně.“

„Za co mi děkujete?“

„Za to, že jste mě tam nechal stát, pořádně promoknout, než jste si dočetl časopis, zamáčkl cigaretu -“

„Chcete taky?“ Natáhl před ní balíček Lucky Strike z kartonu z prodejny bezcelního zboží ve Fiumicinu.

„Pěkně hnusnej zvyk. Děkuju vám, že jste mě nechal moknout před autem, zatímco jste si četl a kouřil -“
„No tak jste mokrá, ale za co mi děkujete?“
„To jste tak blbej?“
„Někdy ano, někdy ne.“
„Byl to sarkasmus. Když jsem vám děkovala za to, že jsem kvůli vám promokla, myslela jsem to sarkasticky.“
„Mně připadá rozumnější, Charley, říkat věci tak, jak je myslím, zabrání se tím nedorozumění.“
Usmál se. Axel se usmál, protože zrudla. Viděl, jak se jí po obličeji rozlívá barva. Vztekala se dobře a bylo to čím dál tím lepší. Nebylo pro ni snadné přijít za ním. Pomyslel si, že si ráno možná namalovala ústa, ale rtěnka se už setřela a nově ji nenanesla, a že nemá nalíčené oči a musel by se ztraceně mýlit, jestli poslední dvě noci špatně nespala. Byla rozladěná, jako když pila najede na hřebík ve dřevě. Považoval za důležité umět číst její náladu.
Pokusila se zklidnit. „Dobře. Co jsem to chtěla říct... Teď už ji nemáme, ale mívali jsme fenku teriéra. Když měla svý dny, když se barvila, přicházival sem velkej labrador a usadil se před brankou. Vždycky tam v tu ránu seděl, obrovitěj, s krví podlitýma hloupýma očima. Znáte to, seděl tam celou noc, vyl, byl pěkně otravný.“
„Poslouchám, Charley.“
Bavila se. „Ve městě, kde jsem studovala, byla vojenská posádka. Vojáci sedávali v autech nebo na kolech u vrat a pozorovali nás děv-

čata. Říkaly jsme jim 'šmíráci'. Neroztahovali kabáty, nepředváděli se. Byli neškodní, ale pěkně otravní.“
„Vážně?“
„Vy tady v tom svém autě, včera večer, celou noc... dneska před školou... teď tady... začíná to bejt otrava. Je to takový trapný. Danny Bentovi jste prý málem zranil dobytek. Fanny Carthewová jste málem přejel psa. Zach Jones se zajímal, jestli jsme volali policii. Daphne Farsonová se ptala, jestli nejste úchyl.“
„Možná byste jim měla říct, ať jdou do prdele.“
„To snad -“
Zasmála se. Napadlo ho, že se snažila předstírat pohoršení a že se jí to nepodařilo, protože se rozesmála. Bylo pro něj užitečné vidět, jak se rozesmála. Když se smála, vypadala hezky, docela hezky, i když nijak zvlášť hezky. Přestala se smát.
„To, kam mě vzali včera večer, to citový vydírání, bylo ubohý.“
„Já bych řekl, že vám to mohlo pomoci.“
„Chováte se ke mně, jako bych byla malá holka.“
„Mohlo vám to pomoci a pochybuju, že vám to uškodilo.“
„Co ode mě chcete?“
„Řekl jsem vám to už poprvé. Máte příležitost umožnit mi přístup do domu Giuseppa a Angely Ruggeriových. Potřeboval bych ho.“
Upřeně ho pozorovala. Na obličej jí dopadal stín, zdůrazňoval vrásky kolem očí a úst. Pomyslel si, že ji stresuje. Bylo pro něj důležité vidět ji ve stresu. Čekal, jak se zachová. Nechtěl ji vést.
Zaváhala, pak vyhrkla: „A pokud odmítnu a do Palerma neodjedu?“
Axel se díval na přední sklo, na déšť, na rozmazanou pláž, molo a temné obrysy útesu. „Ztratím možnost získat přístup. Mám jedinou příležitost, vaším prostřednictvím. Dobře, myslíme i na to, dostanete pozvání, napíšete, že je vám líto, ale nabídku nemůžete přijmout, ale že máte přítelkyni. Pošleme tam přítelkyni. Ta přítelkyně bude z vyšetřovacího týmu pro cla a nepřímé daně, policistka, kdokoli. Jsou ohromně opatrní, nesežerou to. Jedině vy máte přístup, Charley, jediné vy. Pokud to odmítnete, žádný přístup nezískám. Nemyslete si, že bych tam dole chtěl někoho, jako jste vy, ale nemám jinou možnost.“
Odvrátila se od něj, obrátila se k němu zády. Prudce otevřela dveře. Vystoupila z auta. Požádala ještě o jednu noc na rozmyšlenou, a udala místo, kde se sejdou zítra po škole. Zeptala se ho, jestli rád chodí na procházky. Náhle se sehnula, pohlédla na něj a jako by jí bylo jedno, že jí prší na hlavu, ramena, záda.
„Co by se se mnou stalo, kdyby...?“

„To vám dělá starosti? Kdyby s vámi jen nebyli spokojení, vyhodí vás a pošlou domů. Charley, zkusím vám to říct tak, aby nedošlo k žádnému nedorozumění. Je to svinský místo a svinský lidi. Pokud získají vážné podezření, zabijou vás a potom půjdou domů a povečeří. Vůbec by je netrápilo, že vás zabili, Charley.“
Sledoval ji, jak běží ke světlu nad vchodem do bungalovu.

KAPITOLA 3

Egregio Dottore e gentile Signora.

Seděla ve třídě. Zakousla se do sendviče z krabice s obědem. Napila se z plechovky pepsí. V batohu přivázaném k zadku skútru si dovezla list dopisního papíru. O velké přestávce zašla ke kontejnerům na odpadky na vzdáleném konci hřiště, zvedla obě víka a bezvysledně se snažila poznat, který z pytlíků patřil do koše vedle její třídy. Nenašla ho. Bylo pěkně, mraky se rozptýlily a v květináčích kolem třídy smontované z prefabrikovaných dílů se začínaly klubat krokusy a narcisy. Myslela na to, že jaro je obdobím naděje a optimismu, a přemýšlela, jak vypadá jaro v Palermu... Pokoušela se vybavit si každíčkou frázi, každou větu z dopisu Angely Ruggeriové, který byl zachycen, okopírován a sledován. (Omlouvám se, dottore, omlouvám se, signora, ale teď s itaštinou skončím - pamatuju si z ní hodně, ale promiňte, budu pokračovat anglicky!)

Moc vám děkuji za milé pozvání. Srdečně blahopřeji k narození Maura a samozřejmě mne potěšila zpráva, že se Mariovi a Francesce vede dobře.

Tak jasně si vybavuje římské léto roku 1992. Dokončila školu, složila zkoušky. Zklamání otce, tolik si od jejích známek sliboval! Nebyly dost dobré pro univerzitu, ale stačily na přijetí na pedagogickou školu. To matka si tehdy u kadeřnice všimla v časopise Lady inzerátu, opsala ho a přinesla domů. Italská rodina žijící v Římě hledala na léto 'chůvu a pomocnici v domácnosti'. Spolu s matkou na něj odpověděly a přiložily fotografii a otec ji varoval, že Italové štipou ženy do zadku a jsou sprostí, není jim co věřit a jsou to zloději, ale ony ho jako obvykle ignorovaly. Ty čtyři měsíce římského léta byly zkrátka a dobře nejšťastnějším obdobím jejího života.

Váš dopis mne velice překvapil a jistě pochopíte, že jsem o vaši nabídku musela hodně přemýšlet. Po dokončení studií jsem zjistila, že dnes v Anglii není lehké sehnat zaměstnání. Určitě jsem měla ohromné štěstí, tatínek to alespoň tvrdí, že jsem dostala své nynější místo.

Římské léto roku 1992 představovalo pro Charley kouzelné prázdniny. Ve chvíli, kdy sestoupila po schůdcích z letadla a protlačila vozík přes celnici a pasovou kontrolu a uviděla Maria, jak se drží za ruku Giuseppa, a Angelu s miminkem Francescou v náručí a jejich úsměvy na uvítanou, pocítila poprvé v životě svobodu. Přivítali ji hned, jako by byla jednou z nich, a Peppino, který trval na tom, že mu tak musí říkat, je odvázel z letiště v lesklém BMW a ona seděla na zadním sedadle vedle chlapce a v náručí držela miminko, a ještě než auto vklouzlo na podzemní parkoviště na Collina Fleming, se k ní chovali jako k přítelkyni. Myslela tehdy na to, jak otec ve svém přístupu zkostnatěl a jak je nudný a jak je matka neodůvodněně spokojená se svými názory a nudná a být poprvé v životě daleko od nich znamenalo skutečnou svobodu. V červnu a v červenci odcházel usměvavý Peppino v nádherném obleku, vonící pleťovou vodou, časně ráno do kanceláře v bance, jeho práce měla cosi společného s Vatikánem. Ty první týdny Charley ráno odvedla Maria na náměstí na soukromý autobus svážející děti do školky při škole svatého Jiří nahoře na Via Cassia. A v červnu a v červenci Angela, nastrojená do nádherných blůz, sukní a kabátů, ráno vyrážela do obchodů na Via Corso nebo za svou neplacenou práci v Keatsově muzeu na Piazza Spagna. Ráno, zatímco domestica stlala postele, vytírala koupelny, strkala prádlo do pračky, žehlila a uklízela kuchyň, seděla Charley na širokém balkóně, hrála si s miminkem Francescou a přes květiny v květináči, zalévané denně starým portierem, obdivovala výhled, zahrnující kupoli baziliky svatého Petra, táhnoucí se přes střed města až po vzdálené stíny hor. Byl to hotový ráj. A ještě větší ráj nastal odpoledne, hodiny italštiny ve třídě na chladném nádvoří za budovou parlamentu a pak toulky centrem storico. Když se procházela úzkými uličkami centra storico, dlážděnými kočičími hlavami, nikdy si s sebou nebrala plán města, takže každý kostel a stará piazza, každá galerie a skrytá zahrada, každý zastrčený templ a památka z antické doby ji připadaly jako osobní objev. Žila svobodně.

Velice pečlivě jsem zvažovala vaši nabídku, abych přijela do Palerma a pomohla s péčí o Maria, Francescu a malého Maura. Jsem ve svém současném zaměstnání velice spokojená, a až získám více zkušeností, chtěla bych postoupit do větší školy. Pokud se svého místa vzdám, bude pro mne, myslím, v této době velice těžké najít si na podzim novou školu.

V létě 1992 na srpen a září odjela Charley s Angelou Ruggeriovou a dětmi do pronajaté vily na pláži, asi kilometr po pobřeží od Civita-

vecchii. Pokud Peppino nebyl služebně mimo, přijížděl za nimi na víkendy. Sedm týdnů slunce, krému na opalování, písku, zmrzlin, lenivých večerí a narůstající lásky k Angele a jejím dětem. Pěkné šaty z Via Corsa šly stranou. Nastal čas triček, džínů a bikin a čtvrtý den na pláži nabyla Charley odvahy, sundala si vršek bikin a celá rudá, nesmírně se stydíc za bílou kůži, si lehla na deku na břicho, zatímco Angela vedle ní se položila na záda, a už nikdy si vršek neoblékla, a věděla, že rodiče by ji prohlásili za couru. Bavila se s Angelou o poezii a věděla, že její matka nikdy nečetla Keatse, Shelleyho ani Wodswortha. Bavily se o sociologii, kterou Angela vystudovala na římské univerzitě v kursu se specializací na místní administrativu, a věděla, že otec věří tomu, že svět začíná a končí studiem lodního stavitelství. Byl to čas dokonalé svobody. A skončil... Skončil v slzách v pokojičku v bytě, když si pakovala zavazadlo, skončil v slzách, když je všechny objímala a líbala u východu na letištní plochu, skončil v slzách, když sama kráčela k letadlu. Kouzlo není realita, je to iluze. Vrátila se domů z římského léta osvobození a volnosti na nudnou školu, která z ní udělala učitelku.

Basta, konec tlachání. Myslím, že mi nabízíte další fantastickou příležitost k cestování - které si při tom, jak mne platí, samozřejmě nemůžu dovolit! - o Palermu nevím nic kromě toho, že má nesmírně bohatou historii. Nedovedu si ho představit, nedokážu ho v duchu vidět, ale přesto mne vzrušuje.

Nelhala často, ale když psala, že nezná město a že neví, jak vypadá, byla to lež. Vzpomněla si na záběry z televizní obrazovky v bytě na Collina Fleming. K zavraždění soudce Giovanniho Falconeho došlo dvanáct dní před jejím příchodem do Říma, v létě 1992, a k zavraždění soudce Paola Borsellina pětadvacet dní po jejím příjezdu... Seděla ve třídě s krabicí od oběda a prázdnou plechovkou od pepsi a vzpomínala na záběry v televizi... Teprve tehdy, poté, co ty záběry viděla, pochopila ticho toho víkendového odpoledne, které ji provázelo, když se loudala od Kolosea k Parthenónu, a ticho v autobuse, který ji vysadil u Ponte Flaminio, ticho na ulici, když procházela pod borovicemi cestou k bytu na Collina Fleming. V hale zavolala na pozdrav, ale nedostalo se jí odpovědi, a vešla do malého obývacího pokoje, kde stála přenosná televize. I malý Mario, i miminko Francesca se chovali tiše. Peppino seděl před televizí s ponurým výrazem ve tváři a zíral na obrazovku a Angele vedle něj se chvěla brada. Takže Charley lhala, neboť takhle si představovala Palermu. Záběr v jasných barvách ukazoval zničený činžák, zdemolované auto, které obsahovalo 50 ki-

logramů výbušniny, zdeformované tváře soudce Borsellina a jeho pěti osobních strážců. Byl to záběr z Palerma a

dokázala si vybavit další, protože televizní vysílání, které přerušilo plánovaný program, pak ukazovalo scénu vraždy, k níž došlo sedmapadesát dní před tím, místo smrti soudce Falconeho, jeho ženy a tří osobních strážců. Záběry připomínaly poničenou fasádu domu v Palermu, silnici rozrytou kráterem a rozbitá auta roztroušená podél rumiště v Capaci. Peppino a Angela seděli pohroužení do ticha a Charley se podívala, pochopila a vklouzla do svého pokoje, jako by se obávala vetřít se do jejich světa, kde pro ni není místo. Ale stalo se to daleko od Říma a pak už se na to nevzpomínalo, došlo k tomu daleko v Palermu.

Moc ráda jsem se rozhodla vaši nabídku přijmout. Otázku shánění nové práce budu řešit až po svém návratu, protože vaše nabídka je příliš lákavá na to, abych ji dokázala odmítnout -přijímám vaše pozvání.

Těším se na vaše návrhy ohledně data mého příjezdu.

Distinti saluti,

Charley (Charlotte Parsonsová)

Zvonec za oknem hlomozně nahlásil konec pauzy na oběd. Slyšela ječení, vzrušené štěbetání dětí vracejících se z hřiště. Kromě té cesty do Říma před čtyřmi lety nebyla za hranicemi. Ruka se jí třásla. Právě odsouhlasila, že využije příležitosti k získání přístupu. Znovu po sobě dopis přečetla. Bude slídit v rodině, která jí projevovala lásku, laskavost a náklonnost.

„Tak pojďte, děti. Posadte se. Nech ji na pokoji, Deane. Přestaň s tím. Vyndejte si písanky, prosím. Ano, písanky, Tracy. Darrene, nedělej to. Máte všichni písanky?“

Složila dopis. Řekl jí, že pokud ji začnou podezřívát, zabijou ji a potom půjdou domů a povečeří.

Odmítnutí ochrany v Palermu dokládalo ztrátu zájmu o život.

Pod horami obklopujícími město ležela nažloutlá mlha výfuků z aut a zadržovala lehký vánek od moře. Palermo pod ní se stalo, stejně jako v minulosti, hotovou mozaikou vojenských ležení, městem ozbrojenců, promyšleně rozložených opěrných bodů. Vojáci se svými puškami od NATO se těsnali uvnitř chráněných střílen v rozích ulic, v nichž bydleli vyšetřující soudci a politici. Sirénami ohlušená policejní ochranka doprovázela tyto vyšetřující soudce a politiky v opancéřovaných autech z jednoho chráněného místa na druhé, z domova do práce, z práce domů. Osobní strážci zas dohlíželi na

bezpečnost mužů, kteří figurovali na předních místech seznamů nejhledanějších podezřelých Interpolu a Europolu, a kalašnikovky ležely v autech zakryté, ale při ruce. Bylo to město napětí a strachu, město, kde kvetl průmysl výpalného. Průmysl nabízející ochranu, pevnou ruku a bezpečnost hustě prorůstal celé město. Zahrnoval státní úředníky, stejně jako představitele podsvětí, procházel nahoru i dolů všemi úrovněmi palermské společnosti. Pokud byla některému vyšetřujícímu soudci nebo politikovi odepřena ochrana, zůstal v izolaci, připomínal koberec ponechaný každému na očích, aby ztrouchnivěl na slunci, byl předem mrtvý. Pokud šéf některé rodiny vládnoucí nějaké palermské čtvrti ignoroval nutné zásady přežití, přišla ostatní prasata a vyčenichala jídlo v jeho korýtku. Hoteliér vlastníci čtyřhvězdičkový albergo musel platit za ochranu, v opačném případě byla auta jeho hostů vandalsky poničena, jídlo kontaminováno, podnik zkrachoval.

Hledal ochranu. Pokud si majitel baru nekoupil ochranu, riskoval palbu. Pokud si stavební magnát nekoupil ochranu, riskoval, že nezíská smlouvy a zbankrotuje. Musel si ji koupit pouliční prodáváč, jinak mohl počítat s tím, že mu zlámou nohy, i šlapka na Via Principe di Villafranca, zloděj kabelek na Via del Libertà, řidič taxíku v řadě na Politeamě a překupník drog na Stazione Centrale. Hledat ochranu se stalo existenčním návykem, ničím pozoruhodným ani výjimečným..

Odmítnout ochranu v Palermu znamenalo nechťít žít.

Ten den ho ruce už tolik nebolely. Dokázal udržet šálek s kávou a nerozlít tu jako sirup hustou tekutinu. Ruce ho bolely méně, protože je cestou do baru na Via Marqueda zahřálo jarní slunce.

V baru, v němž satelitní televize nepřetržitě vysílala videoklipy, se Mario Ruggerio sešel s prvním mužem a probral si s ním strategii vraždy.

Pokud by šlo o jemu blízkého člověka, svázaného s ním pokrevně nebo přátelstvím, svěřil by se mu, že se mu vraždění přičí. Ale nikdo mu nebyl natolik blízký, ani jeho mladší bratr, aby mu svěřoval svoje nejcennější a nejnítějnější myšlenky. Jeho osamělost, jeho podezřívavost při poskytování důvěry a svěřování se, se staly klíčovými atributy toho, co považoval za původ své schopnosti přežít. Jeho nechť ke strategii, k zabíjení samotnému, měla málo společného s choulostivým žaludkem a ještě méně s váháním nad morální stránkou odejmutí života jinému božskému tvor. Týkala se jeho bezpečnosti, jeho svobody.

Během rozhovoru, prokládaného dlouhými odmlkami, vedeného nad jediným šálkem kávy vypité až po sedlinu umletých zrn, oslaze-

né dvěma lžičkami cukru, jméno vyšetřujícího soudce nepadlo ani jednou.

Není snadné zabít beze svědků. Je těžké zabít a nezanechat přitom stopy pro soudní znalce carabinieri, squadry mobile a Direzione Investi-gativy Anti-Mafii, kteří je budou analyzovat pro důkazní řízení. Je složité zbavit se mrtvol, i v případě použití sudu s kyselinou nebo těžkého převlečníku' z tekutého betonu, i v případě, že poslouží za potravu rybám. Všichni, kdož naplánovali a provedli vraždu Falco-neho a Borsellina, teď sedí a hníjí ve vazbě nebo byli odsouzeni in absentia. Jako rozmarné děti kolem sebe roztrousili důkazy. Starým způsobem zabíjení, způsobem jeho otce, byla lupara, brokovnice s krátkou hlavní rozsívající broky, jenže ta zanechává skvrny od krve na stěnách, kobercích, koberečkách, ulicích a chodnících. Ruční magnum s explodujícími kulkami si oblíbili divocí mladí picciotti, nerozvázná mládež, ale i to zanechává důkazy, nábojnice od patron, fragmenty kulek, krev stékající do pouličních kanálů a špinu uvnitř budov. Sám preferoval škrcení, ale s jeho rukama ho to teď při revmatických bolestech už moc

namáhalo.

Aniž by vyslovili jméno vyšetřujícího soudce, bavili se spolu přímo pod televizí.

Zabití člověka sloužilo Mariu Ruggeriovi ke dvěma účelům. Zabití člověka odešle vzkaz jeho rodině a kolegům a odstraní překážku, která zabraňuje hladkému chodu jeho záležitostí. Zabití vyšetřujícího soudce, probírané staccatem slov pod rytmem elektrické kytary a bušením bubeníka, odešle vzkaz a odstraní překážku. Věřil, že La Cosa Nostra má udeřit jediné v případě ohrožení a vyšetřující soudce teď pro Maria Ruggeria představuje nebezpečí. Nemůže použít brokovnici, ani magnum, ani vypálit od pasu dávku z kalašnickova, protože není možné dostat se k vyšetřujícímu soudci tak blízko. Neví, jak fungují bomby v autech a v odpadkových koších, neví nic o odpálení na dálku ani po drátě, ale muž, se kterým hovoří, ví, jak to funguje, a umí to použít.

Nejraději by dal přednost klidnému světu, světu, v němž zájem státu ochabl. Přál by si svět, kde by mohli žít jeden vedle druhého. Dokázal by bez nahlížení do papíru odříkat, jako když bičem mrská, jména soudců, prokurátorů a vyšetřujících soudců v Palazzo di Giustizia, kteří touží po takovém světě koexistence, ale při tomto rozhovoru, tady v baru, nevyslovil jméno vyšetřujícího soudce, ohrožujícího jeho cennou svobodu.

Dohodli se, že bomba je jediným možným způsobem útoku. Dohodli se, že pohyb vyšetřujícího soudce musí být ještě pečlivěji sledován, aby našli pravidelnosti v jeho přesunech. A nakonec se dohodli, že jeho zabití bude mít nejvyšší prioritu.

Vyklouzl z baru, starý muž v šedém saku a kostkované čepici na chodníku Via Marqueda si na palermském slunci rozvíčuje ruce, nevzbuzuje žádnou pozornost.

Vězně vyzvedli ze společné cely na třetím patře bloku. Doktor byl ‚spojka‘. Doktor požádal, aby vězně přivedli do nemocničního křídla na rutinní vyšetření. Vyšetřující soudce doktora a jeho tým využil už třikrát. Dovedl si spočítat, jakou šanci na přežití by měl vězeň, o kterém by se po chodbách a odpočívadlech vězňice Ucciardione rozneslo, že ve vyšetřovací vazbě, obviněný z vraždy, požádal o schůzku s vyšetřujícím soudcem. Žádost vězně o schůzku, o rozhovor s doktorem Roccem Tardellim, byla do Palazzo di Giustizia doručena písemně, těžko čitelná, psána kýmisi sotva gramotným. Napadlo ho, že dopis nespíš psala věžňova matka. Lidé v Ucciardione při pokusu o spolupráci umírali, někteří v tichosti uškrcení, jiní křičíce bolestí otrávení, někteří nepříjemně a sprostě umlácení klackem. V této době bylo naprosto nutné, aby nevešlo ve známost bachařů, že někdo požádal o schůzku s vyšetřujícím soudcem, který svůj život zasvětil dopadení Maria Ruggeria. Bachaři doprovodili vězně na marodku a odešli. Dva muži z ochranky vyšetřujícího soudce ho převedli přes dvůr do místnosti propůjčené vyšetřujícímu soudci, s hlavou zakrytou pokrývkou, aby ho nemohl poznat nikdo z vězňů vykukujících z okének cel v patrech.

Tardelli ho považoval za ubožáka.

Věžňova cigareta už téměř dohořivala a muž se toužebně zadíval na balíček na stole. Tardelli nekouřil, ale vždycky když šel do Ucciardione, přinesl skoro plný balíček. Postrčil ho směrem k věžňovi a s úsměvem ho vybidl, aby si vzal další.

Vězeň si připálil novou cigaretu od staré, ruce se mu třáslý.

Tardelli ho považoval za podlého.

Seděli v holé místnosti na opačných koncích holého stolu, obklopovaly je holé stěny. Místnost neměla okno a světlo sem dopadalo jen z úzké zářivky na stropě, kolem které se vinul kouř z věžňovy cigarety. Od té doby, co dostal vzkaz z kanceláře v Palazzo di Giustizia, zprávu o anonymním dopise se žádostí o rozhovor, ten vzkaz, který přerušil oslavu s poměrančovým džusem a čokoládovým dortem, strávil Tardelli značnou část dvou dnů studiem věžňova materiálu.

Takový byl jeho zvyk, vždycky se před setkáním s vězněm pečlivě připravil.

Vězeň vyslovil jméno Maria Ruggeria.

Rocco Tardelli nenáviděl osobní publicitu, přenechával ji ctižádo-stivcům a intrikánům toužícím poskytovat interview médiím, ale ne-

vyhnutelně byl znám jako vyšetřující soudce pronásledující Maria Ruggeria. Tak šestkrát do roka mu hlásili, že nějaký vězeň potajmu požádal o setkání s ním. Tak šestkrát do roka se před ním nějaký vězeň plazil, aby získal svobodu v rámci programu pentito, aby dostal příležitost vyměnit informaci za svobodu. Jednou do roka, pokud měl štěstí, získal informaci, která vyšetřování posunula kupředu, přiblížila ho muži, po němž pátral. Přišli, svjeli se a překročili Rubikon. Vynesli nad sebou rozsudek smrti v případě, že budou identifikováni, odhaleni, protože porušili bohem stanovený zákon Sicílie, zákon omerta, slib mlčení.

Pentito Contorno porušil zákon omerta a třicet jeho příbuzných spřízněných krví nebo sňatkem bylo povražděno ve snaze zastavit tok informací, které trousil. Venkované na ostrově měli úsloví: „Pravý muž nikdy nic neprozradí, ani kdyby ho mučili.“ Pentito Buscetta se odvrátil od slibu mlčení a sedmatřicet jeho příbuzných bylo zavražděno.

Venkované na ostrově měli další úsloví: „Muž, který je hluchý, slepý a němý, se v míru dožije sta let.“ Pentito Mannoia žije teď jako vyděšený muž, závislý na tabletách valia, prožívá krizi. Kdysi slyšel jednu ženu hovořit o svém bratru pentitovi jako o ‚příbuzném mého otce‘. Když se vzdali mlčení, způsobilo to v jejich životě hotové zemětřesení. Každý rok jediný vězeň, sedící u holého stolu v holé místnosti obklopené holými stěnami bunkru, přinesl vyšetřujícímu soudci užitek. Pětkrát za rok to byli lumpové, kteří vykládali nesmysly.

Šlo o rozehrání mezi Tardellim a vězněm.

„Proč jste se rozhodl požádat o omilostnění v rámci programu zvláštní ochrany?“

Pohled vězně směřoval na popelník se zamáčknutou cigaretou. Zakoktával se: „Rozhodl jsem se spolupracovat, protože La Cosa Nostra je banda zrádců a vrahů.“

Dokázal se zachovat krutě. Rocco Tardelli, muž mírného vystupování a pokleslých ramen, dokázal být jedovatý.

„Hádal bych, že mnohem pravděpodobnější je, že chcete spolupracovat, protože vám hrozí rozsudek ergastolo. Hrozí

vám, že zbytek života strávíte tady, v Ucciardione."

„Distancoval jsem se od La Cosa Nostry."

„Možná se jen distancujete od doživotního vězení v Ucciardione."

„Mám informaci..."

„Jakou informaci?"

„Mám informaci o místě, kde žije Mario Ruggerio."

„Kde žije?"

Vězeň si odfrkl, vrhl na vyšetřujícího soudce neupřímný pohled. „Pokud mi zaručíte zvláštní ochranu..."

„Tak se vraťte do své cely a rozmyslete si to. Nehodlám se handrkovat. Vraťte se a zvažte to."

„Mohu vám prozradit, kde je Mario Ruggerio."

„Až mi to povíte, budeme uvažovat o programu ochrany. Teprve pak to zvažím a dám doporučení komisi. Mluvte, nebo se vraťte do cely. Nebudete si klást žádné podmínky."

Pro vyšetřujícího soudce Rocca Tardelliho bylo důležité při prvním setkání stanovit pravidla. Do programu ochrany přijali tisíc mužů. Rozpočet byl vyčerpán, bezpečné domy obsazeny, kasárny carabinieri i vojenské kasárny přetékal pentity a jejich rodinami. Většinou nepřinesli žádný užitek. Většina z nich směnili dlouhé uvěznění za dávno známou informaci. Takovému věci oddanému vyšetřovateli, jako byl Tardelli, se znechutilo směňovat svobodu za vyčpělé zprávy.

„Ale přišel jsem za vámi..."

„A nic jste mi neřekl. Uvažte sám, v jaké jste situaci."

Tardelli se zvedl. Rozhovor skončil. Většina mužů, s nimiž se setkal, skuteční vůdci La Cosa Nostry, si zasloužili jeho úctu. Často přemýšlel, proč tak talentovaní lidé volí jako oporu své důstojnosti kriminální činnost. Protože pentiti svoji důstojnost ztratili, jen těžko se k nim dokázal chovat s úctou. Vězně, opět s příkrývkou na hlavě, odvedli na marodku. Doktor zavolá bachaře, aby ho dovedli zpátky do společné cely ve třetím patře bloku. Vyšetřující soudce zvedl ze země kufřík, ze stolu vzal balíček cigaret, z věšáku u dveří kabát. S osobními strážci spěchal chodbou.

Do tváře je udeřilo slunce.

„Víte, mladý příteli, tatíku Pasquale, musím ho trochu podusit. Učinil první krok, ale myslel si, že mne bude moci ovládat. Musím mu ukázat, že tomu tak nebude. Myslel si, že mi bude moci nabízet informaci krok za krokem, vždycky kousek, a žádat další výhody. To nemůžu přijmout. Musím být přesvědčen, že mi řekl všechno, co ví. Musím být trpělivý..."

Zastavili se před autem, opancěřovanou alfou. Světla ozářila stráž u brány. Motory zařvaly. Brána se otevřela. Pistole a automaty zacvakaly.

„Je to klenot, Pasquale, nebo falešné zlato?"

„Prosím, nemluvte na mě, když se přesunujeme."

Sehnul se do setmělého vnitřku vozu. Mladý muž, Pasquale, seděl před ním, maresciallo řídil.

Naklonil se kupředu, chytil se opěradla mladíkova sedadla. Cítil potřebu světit se, mluvit. Nemá nikoho, s kým by si mohl promluvit, jen ragazzie. Nenáviděl se za to, ale občas ho potřeba mluvit pudila tak silně a neodolatelně jako narkomana.

„Víte, pokud bych se bál, že už ten strach nedokážu dál snášet, mohl bych vyslat signál. Existují cesty, jakými by se dal odeslat. Jistí lidé v soudním paláci nebo na kvestuře, i v kasárnách carabinieri by signál odeslali, předali by vzkaz. Musel bych jen přísně důvěrně oznámit, že mne vězeň požádal o slyšení. Přísně důvěrně bych udal věžňovo jméno. Přísně důvěrně bych takovou osobu zavázal k mlčení, mohl bych i říct, že jsem nabídku vězně odmítl. Bylo by to znamení, že jsem dostal strach. Ta zpráva by se rozšířila, všichni by na ni slyšeli. Pochopili by, že už nepředstavuji hrozbu. Pokud bych, přísně důvěrně, ten signál odeslal, mohl bych zase začít navštěvovat restaurace, chodit do kina, do opery na Politeamě, k holiči..."

Mladík, Pasquale, seděl nehybně před ním.

Vyšetřující soudce smutně dodal: „Musím věřit tomu, že s tím strachem dokážu žít."

„Doneslo se mi, že jsme tě vytáhli od fajnový bašty. No, věř mi, ode mě se soucitu nedočkáš, Harry. Žena byla pryč, sám jsem měl párky, brambory pečený v troubě a fazole."

„Nedopadlo to tak strašně," uchechl se Harry. „Stihl jsem pět chodů, dva giny jako aperitiv, láhev bílého i červeného a spláchl jsem to brandy..."

„Naštvali jsme tě?"

Detektiv superintendent, a byla to jeho akce, vedl detektiva seržanta z kanceláře staršího partnera společnosti chodbou ke vstupním dveřím, dolů ze schodů a přes chodník k zaparkovanému tranzitu. Harry poodstoupil, aby jeho nadřízený mohl předat kartonovou krabici kostáblovi v zadních dveřích jako první. Oba postáli a protřepali si ruce, krabice byly pěkně těžké.

„Právě jsem si to začínal vychutnávat. Docela dobrá restaurace, fakt, na to, že je hotelová."

„Než jsme ti do toho vletěli. Tak do práce, jdeme pro další."

Vrátili se do budovy na Regent Street. Dívali se přímo před sebe a ignorovali bílé obličej mladších partnerů a sekretářek, které v rukou svíraly malé kapesníčky, jako by je mohly ochránit před soudným dnem jejich světa. To, k čemu došlo včera, muselo nevyhnutelně jednoho dne pro nedostatek lidí v SO6 a neustálé změny priorit nastat. Poslouchal, jak Giles Blake vyhodnocuje momentální stav na trhu prvotřídních papírů, pohrával si s treskou, aby mu dlouho vydržela, protože u vedlejšího stolu jedli pomalu, a zaslechl hlášení, které přerušilo nanicovatou

reprodukovanou hudbu. „Prosíme pana Harryho Comptona, aby se dostavil k recepci, má telefon. Pan Harry Compton k recepci, prosím.“ Dostal soudce z klubu zpátky do kan-

celáře, pln omluv zavolal ženě, prošel se soudcem usvědčující materiál a požádal ho o sepsání soudního příkazu v souladu se zákonem o policejním důkazním řízením (z roku 1984). Když soudce příkaz podepsal, požádal ho, aby přiložil pero k papíru ještě jednou a vydal rozkaz k domovní prohlídce. Vnímá soudcovu neochotu, protože to bude právní zástupce, na koho ráno, hned jak otevře kancelář, skočí. Stálo za to pozorovat nechuť ve tváři starého soudce, vždyť se jedná o právního zástupce, patřícího ke stejnému klanu, ke stejné klice. Harry Compton se nadřel jako kůň při vyšetřování toho křiváka, který měl ruce v úsporách klientů, nenasytného parchanta, který vytuneloval svěřenecké fondy, právního zástupce, který zklamal důvěru, ale byla to akce detektiva superintendenta a to on mu zavolal a vytáhl svého podřízeného od opulentní večeře. Důvod k panice nastal, neboť, jak pravila informace, se starší společník chystal odjet do zahraničí a neudal svým kolegům datum návratu. V souladu se soudním příkazem a rozkazem k domovní prohlídce se papíry a archivy do posledního spisu a posledního listu spakovaly do kartonových krabic, naložily do auta a budou odvezeny k podrobné analýze do kanceláře SO6 na policejní stanici v Holbornu. Harry Compton byl ztahaný jako pes, sotva se držel na nohou. O půlnoci skoncoval se soudcem, třicet minut po půlnoci absolvoval krátkou poradou s týmem, dorazil domů, spal jen tři hodiny, pak ho vzbudili a odvezli do domu staršího partnera společnosti v Essexu, aby tam za úsvitu zatřukali na dveře a zachřestili pouty. Vlekl ze zpátky po schodech pro další náklad papírů.

„Tak kampak to vedlo?“ Detektiv superintendent se zastavil na odpočívadle a těžce oddychoval.

„Včera v noci? Podle toho, jak se to vezme, nikam i někam. Náš kamarádiček se setkal s nějakým chlápkem, povečeřeli spolu, celý večer se bavili o financích. Nic výjimečného. Ovšem materiály, co o našem kamarádičkovi přišly ze zpravodajských služby, byly pěkně neurčitý, nic víc než jediná zpráva o středně velkém vkladu v bance, 28 000 liber, spolu s výrazně se měnícím účtem s neustálými vklady a výběry a ani náznak toho, odkud se ty peníze berou nebo kam mizí. Ale nic nenaznačuje, že by jednoznačně šlo o něco ilegálního. To bylo to 'nikam'.“

Už zase stáli v kanceláři staršího partnera. Zbývala tu malá hora kartonových krabic k přestěhování. A ještě víc bude třeba odvézt z kanceláře sekretářky a ještě víc z místností mladších partnerů a pak zbývá ještě celej zatracenej archiv v přízemí.

„Ještě z toho dostaneme kýlu. Seš starej syčák, Harry, to nejlepší si schováš vždycky až na konec. Jaký je to ‚někam‘?“

Detektiv seržant se usmál, potěšen komplimentem. „Jasný jak facka. Ten host, Ital, velice fajnovej chlápek, peníze z něj přímo čišely... přiletěl rovnou z Palerma.“

Každý zvedl jednu krabici a zamířili ke dveřím.

„Nesnažíš se mi tím naznačit, Harry, že každé byznysmen z Palerma patří k tý zatrolený mafii?“

Harry Compton mrkl. „Samozřejmě že patří - i kdyby to byla osmdesátiletá stařenka z Palerma nebo pětileté dítě z Palerma, zavřel bych je za ‚organizovaný zločin‘. V Palermu je to přece takovej kruh, ne?“

„Můžeme prověřit jméno.“

„Jméno neznám, než došlo na zákusky, přišel ten hovor. Jméno zjistím.“

„Ale napřed to tadý dokončíš.“

Z kanceláři Odnosili sedmačtyřicet krabic a čeká je devěťadvacet pytlů z archivu a budou jimi muset projít, než se mu podaří vrátit se do hotelu na Portman Square, aby zjistil hostovo jméno. Je to otázka priorit.

Podávala mu dopis, ale Američan se ani nepohnul, aby ho převzal. Otočil k ní hlavu.

„Kdo ještě ten dopis četl?“

Udiveně vzhledla. „Nikdo.“

„Můžete s jistotou tvrdit, že se toho dopisu nikdo nedotkl?“

„Samozřejmě že ne.“

Sledovala ho. Vyndal z kapsy kapesník, roztrpal ho, pak od ní dopis převzal. Díky kapesníku se na dopise neobjeví otisky jeho prstů.

Charley přišlo směšné, že drží dopis v kapesníku. „Proč?“

Odpověděl zachmuřeně: „Aby nevypadal, že šel z ruky do ruky, aby na něm nebyly moje otisky prstů.“

„To ho někdo bude tak podrobně zkoumat?“

„Abychom si rozuměli, všechno půjde po mém.“

Choval se chladně. Mluvil s ní, jako by byla malé dítě. Odvrátil se od ní a přečetl si dopis, celou dobu ho držel v kapesníku. Ať si táhne k čertu. Charley připadalo chytré, že si s ním dala schůzku na útesech. Už padal soumrak, když vyjžděla se skútem na parkoviště, prázdné kromě jeho auta z půjčovny. Za ním začínala cestička k pobřeží. Čekal tam, kde mu řekla. Pod nohama měl hotové hnízdo z cigaretových špačků, dost velké na to, aby tam byl celou věčnost, dávno před smlouvenou hodinou. Skvělé místo pro velké mořské ptáky, rackové, kormoráni a alkouni vřeštěli, létali ve větru a usazovali se na skály dole, kde se tříštily vlny. Bylo to její oblíbe-

né místo, chodila sem, když se doma dusila. Sem chodila přemýšlet, když se utápěla v přílišné pozornosti svých rodičů. Bylo to místo klidu i divokosti. Přišlo jí chytré sejít se na útesech a sedět na lavičce z hrubých prken. Tady bude mít situaci v rukou... Vrátil jí dopis, uložil kapesník do kapsy a zapálil si cigaretu z krabičky Lucky Strike.

„Nezeptáte se mě, proč jsem se rozhodla - ?“

„To pro mě není důležitý.“

„Jestli pro vzrušení nebo z odpovědnosti, jestli kvůli dobrodružství nebo proto, že to považuju za svoji povinnost- ?“

„Je mi to jedno.“

Kousla se do rtu. Přejela si jazykem přes rty. Snažila se ovládnout. Krev v ní tepala. „No, samozřejmě, na zdvořilůstky si zrovna nepotrpíte. Jste ten nejhrubější člověk -“

„Pokud to myslíte vážně, měla byste jim to ráno odfaxovat.“

Zase se scvrkla, vlada nad situací se jí stále víc vymykala z ruky. „Ale... já neznám číslo jejich faxu.“

Řekl, jako by ho to anavovalo, jako by to bylo otravné: „Číslo faxu bylo v dopise.“

„Ale já jsem ho přece roztrhala. Zničila jsem ho a teprve pak jsem si to rozmyslela.“

Měl se jí zeptat, proč si to rozmyslela. Nezeptal se. Sálh do větrovky, vytáhl složený list papíru a rozevřel ho. Z fotokopie dopisu přepsal číslo faxu i s mezinárodním směrovým kódem do poznámkového bloku, vytrhl list a podal jí ho. Spíš vrčel, než mluvil. Pomyslela si, jak je zatraceně chladný. „Přepište to svojí rukou na zadní stranu dopisu.“ Poslechla ho. Vzal papír a roztrhal ho na malé kousky. Odhodil je do větru, klesaly jako vločky, unášeny poryvy větru, dolů, k velkým ptákům, chystajícím se na noc. Daleko za Bolt Headem, kousek od Start Pointu zahlédla první záblesk, šátající paprsek majáku.

„Je taková opatrnost nezbytná?“

„Ano.“

„To se budu muset naučit?“

„Bude nejlepší, když se naučíte být opatrná, a to pěkně rychle.“

Rozklepala se, ovanul ji chlad. Jeho větrovka nebyla zdaleka tak silná jako její, ale k němu chlad nepronikl, on se netrásl. Připadala si ovládaná a nepatrná. Záměrně kysele prohlásila: „Ano, pane Moene. Dobře, pane Moene.

Vynasnažím se, pane Moene. Pošlu ten fax hned ráno.“

„Povězte mi něco o sobě.“

„Promiňte, ale mluvit byste měl snad vy. Kdo a co jste zač. Kam pojedete a proč.“

Zavrtěl hlavou. „Kdo a co jsem, vás nemusí zajímat.“

Odfrkla si předstíraným výsměchem. „Skvělý.“

„Musím být opatrnější.“

Ochladilo se, cítila studený vánek v zádech, večerní vítr jí napínal větrovku. „Kam jedete a proč.“

„Ještě je čas. Teď o vás.“

Zhluboka se nadechla. Pozoroval ji, obličej skrytý ve stínu, ale byla si jistá, že kdyby jeho rysy ozářila baterka nebo světlo majáku na Start Pointu, nenašla by v nich ani za mák povzbuzení. Jako by s ní někdo manipuloval, jako by byla jednou z loutek uložených ve třídě ve skřínce za jejím stolem..

Vyhrkla: „Jmenuju se Charlotte Eunice Parsonsová a všichni mi říkají Charley. Jsem docela obyčejná -“

„Nepodceňujte se a neříkejte si o komplimenty.“

„Nemějte strach. Jsem ještě dítě. Moji rodiče se jmenují David a Flora Parsonsovi. Táta pracoval jako hlavní inženýr v docích v Plymouthu, byl to celý jeho život - no, kromě mě. Před dvěma lety ho označili za nadbytečného, vyplatili ho na dohodu. Pak jsme žili v Yelvertonu, což je nahoře na okraji vřesovišť, severně od Plymouthu. Nemyslel si, že by si mohli dovolit zůstat tam, tak se sebrali a přestěhovali se sem. Spakoval svoje golfové hole a tenisovou raketu, opustil kina a obchody, až paranoidně se bojí, že by mohl přijít na mizinu. Koupil bungalov a zaujal své místo v nicotný zvědavý malý společnosti plný klevet. Bůh ví proč šla matka s ním. A teď jsou tady, smutní a prázdní, nudí se. Myslíte si, že jsem špatná?“

„Nezáleží na tom, co si myslím.“

Dívala se na moře, na tmavnoucí masu vody, na bílou pěnu rozstříkující se na skály, na vzdálené otáčející se světlo ze Start Pointu. Myslela si, že říká pravdu a že je důležité, aby Axel Moen znal pravdu.

„Nemůžu si dovolit žít mimo domov, za všechno, co jsem měla, jsem si koupila ten hloupej malej skútr. Pokud mě, až získám praxi, povýšej, pokud dostanu lepší práci, budu třeba moct odejít a pořídit si vlastní byt. Ale teď ještě ne. Jejich životy jsou nudný, smutný a prázdný, takže touží mít hvězdu a do té role obsadili mě. Bylo to tak vždycky, ale teď je to ještě horší. Jsou dny, kdy bych řvala -nemyslete si, že jsem pyšná na to, že jsem mrcha - a noci, kdy se za sebe stydím. Problém je v tom, že když se stanete hvězdou, když se už jako dítě naučíte z toho těžít, začnete si hrát na malou dámu.

Dřív ne, ale teď mívám chvíle, kdy se sama sobě hnusím. Chtěli,

abych vynikla v tenise, ale podávala jsem standardní výkony a táta to nemohl vidět. Chtěli, abych byla nejlepší ze třídy, a když se to nedařilo, byla to vina učitelky, ne toho, že jsem jen normální průměrné dítě. Otec chtěl, abych studovala na univerzitě, a když tomu moje známky u maturity neodpovídaly, řekl, že se zkoušející zmýlili. Zachránilo mě, že jsem se chopila první příležitosti, že jsem odjela do Říma a bydlela s Giuseppem a Angelou. Byli opravdu milí, skvělí. Ale vy chcete, abych je špehovala?“

„Chci získat přístup, ano.“

Hleděla před sebe. Neviděl by ho. Dívala se dolů do hloubky, na místo, kde ze skály jako pochroumaný prst vyčníval převis. Sokol si čechral svým vražedným zobákem peří pod křídlem. Ten stěho-vavý sokol pro ni představoval cosi osobního. Vidala ho občas, když sem přišla, někdy slyšela křik samičky. Viděla ho přiletět, protože dokázala rozeznat rychlé pohyby letícího ptáka a jeho nehybný profil, když seděl na převisu jako na bidýlku. Ten pták je její, s ním nemá nic společného. Odletěl. Zmizel z dohledu.

„Vrátila jsem se z Říma a začala jsem studovat učitelství. Myslím, že doma ze mě vyrostla rozmazlená hloupá husa a z Říma se vrátila nafoukaná hloupá husa. Nepotřebovala jsem přátele. Dobře, budu upřímná. Myslela jsem si, že většina studentů jsou hlupáci, a oni si mysleli, že ze sebe dělám fajnovku, víte, jak to myslím? Neměla jsem kluka, žádného ze

studentů, ale zažila jsem pár horkých schůzek s jedním z přednášejících, s takovým, co se pak vždycky snaží omlouvat své chování a skuhrá a stěžuje si, jak ho žena nechápe, ale vždycky mi dával hezké známky. Jste ženatý?"

„Ne.“

„Byl jste někdy ženatý, pane Moene?"

„Ne.“

„Proč ne?"

„Zůstaňte u vás, Charley.“

„Jak si přejete. Jen jednou v životě jsem dělala něco, co mělo smysl. Víte, pokud máte dojnou krávu, stěží opustíte život v bavlnce, nepustíte trumfy z rukou - bože, to jsem samá metafora. Pokud to, co chcete, můžete získat bez práce, spokojíte se s tím, přestanete se snažit. Skvělý, ale vloni v létě jsem odjela do Brightlingsea, do malého doku na východním pobřeží, na opačnou stranu od Londýna. Protestovali tam proti vývozu telat do Evropy. Převáželi je tudy na výkrm a pak je pobili. Šlo o obchod s telaty určenými na porážku. Je to nechutný. Strávila jsem tam měsíc, křičela jsem a vyváděla a snažila se zastavit nákladáky. Ano, to myslím mělo cenu. Pocházíte z města nebo z vesnice?"

„Ze severozápadního Wisconsinu.“

„To je země?"

„Velká země.“

„Takže byste se nezajímal o trápení zvířat, řekl byste, že se farmáři musí uživit, že lidé musí jíst a že zvířata žádnou bolest necítí.“

„Není důležitý, co si myslím.“

„Ježíši. Co ještě chcete slyšet? Jaký spodňák nosím, když men-struuju? S váma je teda zábava, pane Moene.“

„Myslím, že už jsem slyšel dost.“

Postavila se. Vlasy jí vlály do obličeje. Zvedl se vítr, a když mu teď nemluvila přímo do ucha, musela překřikovat řev vln tříšticích se o skálu.

„Nezajdeme si někam na skleničku?"

Zamumlal: „Nepiju alkohol.“

„To mám teda kliku, musím narazit na zatraceného abstinenta. Dobře, já budu pít, vy se budete jen koukat. A zatímco budu pít, povíte mi, jestli to, co budu dělat, alespoň za něco stojí - nebo na to taky nemáte vlastní názor?"

Charley zamířila k parkovišti. Byl to její velký odchod. Spěchala po cestičce od lavičky a čela útesu. Šla rychle před ním. Ve tmě zakopla o kámen. Padala. „Do prdele.“ Klopýtla, snažila se udržet rovnováhu. „K čertu.“ Zachytil ji, přidržel. Setřásla jeho ruku ze své paže a hnala se dál.

„Ano, doktore Ruggerio... Samozřejmě, doktore Ruggerio, samozřejmě Charlotte vyřídím, že jste volal, přesně jí zopakuju, co jste říkal... Není to jednoduché, doktore Ruggerio, má právě moc pěkné místo, ale... Ano, doktore Ruggerio, jsme nesmírně rádi, že si vy a vaše žena Charlotte tak ceníte... Ano, je to roztomilá mladá dáma... Jak říkáte, jsme na ni nesmírně pyšní... Víím, že o vaši nabídce velice vážně uvažuje. Momentálně není doma, pracuje na něčem pro školu... Pošle fax nebo zavolá do Palerma, ano, dohlédnu na to, aby to vybavila zítra... Jste nesmírně laskavý, doktore Ruggerio... Ano, jistě u vás bude zase nesmírně šťastná... Moje žena, ano, vyřídím jí vaše pozdravy... Rád jsem vás slyšel. Děkuju vám. Na shledanou.“

Položil sluchátko. David Parsons mrkl na promoční fotografii své Charlotte visící na čestném místě na stěně. Vrátil se do obývacího pokoje. Flora Parsonsová vzhledla od šití, opravovala povlak nad polštář.

„Bože, ty jsi ale zbabělec.“

„To sis snad mohla odpustit.“

„Zobal jsi mu z ruky a on ti mazal med kolem huby. Podlézal jsi mu.“

„Moc tě pozdravuje.“

„Přijde dopis, objeví se Američan. Půlka vesnice chce vědět, co je zač. Kde je Charley? Nemám ani tušení, kde je! Bojím se o ni.“

„Jakmile se vrátí, promluví si s ní.“

„To neuděláš, jsi zbabělec.“

Trochu frajeřila. Když odcházeli, zbývalo jí v peněžence jen pár drobných. V baru odmítla jeho nabídku na zaplacení druhé rundy. Půllitr exmooru a dvojitou sladovou whisky pro ni a další kávu bez kofeinu v malém plastickém kalíšku s mlékem a cukrem v papírovém sáčku pro Axela Moena.

Zatímco pila první půllitr a první dvojitou whisky a on první kávu, vyprávěla mu o dřevěné hospodě s nízkým stropem. Vykládala mu o jejím původu, že snad měla vzniknout jako doupě pašeráků a před sto lety ji snad jako svůj příbytek využíval soudce vynášející rozsudky smrti při zátahu na rebely z Monmouthu, snad...

Nevypadal, že by pro to měl pochopení, nejevil zájem. Zapálil si další cigaretu. „Dobře, poslouchejte, prosím. To, co jste viděla na projížďce, teritorium pokoutních obchodníků s narkotiky, bezvýznamné -“

Přerušila ho. „Nepovažovala bych křeče miminka navyklého na drogy za ‚bezvýznamnou‘ záležitost, ani v případě mrtvolý někoho, kdo zemřel na předávkování, bych nemluvila o ‚bezvýznamnosti‘. Já bych -“

„Uklidněte se, prosím, a poslouchejte. Příliš mnoho lidí z protidrogového promarnilo spoustu času a poskytnutých prostředků tím, že se honili za zloději, pašeráky a pokoutními prodáváči drog, protože pak vypadali hezky a působili velice zaneprázdněné. Ale útočí na špatný konec problému. Vysvětlím vám to. Vezměme si velkou společnost, řekněme hodně mezinárodní. Vezměme například Exxon, General Motors nebo Ford Motor Company, to jsou tři nejvýznamnější americký akciovky. Jejich celkový obrat je, podle posledních čísel, 330 miliard dolarů - tohle číslo si zapamatujte - ale vy

vidíte prodavače z General Motors nebo ze salonu Forda nebo u Exxonu chlápka, kterej vás zkasíruje u pumpy. Za prodavače nebo chlápka z pokladny si dosadíte 'zloděje, lupiče a pokoutního prodavače'. Pašování narkotik se, podle posledních čísel, drží těsně vedle čísel General Motors, Forda nebo Exxonu, takže se bavíme o pořádném balíku - sledujete mě? - ale organizovaný zločin, to

nejsou jen narkotika, můžete si přičíst zisky z praní peněz, obchodu se zbraněmi, ilegálního přistěhovalectví, lichvářství, únosů, vydírání a vymáhání peněz. A když se to všechno z celého světa sečte, vyjde číslo, které si člověk jen těžko představí, ale zkusíme to. Jde o 3 miliony miliard. To špičkový akciovky nechává daleko vzadu... Tady se zdržíme."

Utekla se ke svému pivu. Seděl proti ní. Cigarety odkládal do popelníku, típal je, zapaloval si nové, kouřil je. Mluvil tiše a ona jeho slova přímo hltala, jako by před ní otevíral nové obzory.

„Držím se, ale nejspíš jen zaťatými nehty."

Odměnil ji slabým úsměvem, který neměl dlouhého trvání.

„Prodavače z General Motors a od Forda nemusíme počítat, ani toho chlápka u pumpy od Exxonu, jsou důležití asi tak jako zloději, lupiči a pokoutní prodavači. Záleží na ředitelství. Zajedte si výtahem na ředitelství, projedte výtahem kolem účetních, právníků, lidí z marketingu a public relations, jeďte výš, kolem viceprezidentů pro obchod a finance, mezinárodní obchod a tvorbu image, výzkum a vývoj, vydržte, dokud se výtah nezastaví nebo nevyletí do oblak. A ocitnete se, Charley, u nejvyššího řídicího pracovníka. To na něm záleží. To jeho rozhodnutí ovlivní lidi. Je to bůh. Na jeho úrovni se určuje strategie."

Cítila se jako nic, jako trpaslík. Sklenka od whisky byla prázdná, z exmooru zůstal jen kal na dně.

„Mafiáni jsou v Itálii, ve Spojených státech, v Japonsku, v Hongkongu, v Kolumbii, v Brazílii, v Rusku. Každá z těch mafií má svého velkého šéfa, jediného muže, protože v maffii ani v akciovce není prostor na schůzku skupiny, a ten jedná velice podobně jako nejvyšší řídicí pracovník General Motors, Forda nebo Exxonu. Určuje hlavní linii, plánuje budoucnost, přijímá přehledy, a pokud nastanou vážné problémy, vyhrne si rukávy a zasáhne. Zdůrazním některé rozdíly. Nejvyšší šéf mafie žije někde v díře v zemi, je na útěku, nemá třicetiposchodový věžák pro své lidi, nemá celé poschodí počítačů IBM. Když našemu chlápku z akciovky sebereme všechnu oporu a počítače, padne na nos... jeho mafiánskej protějšek ne. Nejvyšší šéf mafie žije s vlčí smečkou. Aby dokázal přežít, musí z něj jít strach. Pokud by někdy projevil slabost, rozcupují ho na kusy. Zůstává úskočným a bezohledným. A už se k tomu dostávám, Charley, už jsem skoro tam..."

„Prsty už jsou unavený, nehty se začínají lámat." Doufala, že ho rozesměje, další chyba. Věřila, že tohle vykládá poprvé, nemyslela si, že by to měl nacvičené. Podle jejího názoru tohle není nějaký známý vyfabulovaný příběh. Spolu s účinkem whisky roztá-

vala vírou, že nesleduje příběh postupující po vyježděných kolejkách.

„Všechny mafie mají cosi společného. Mafie v Itálii, ve Spojených státech, v Japonsku, v Hongkongu, v Kolumbii, v Brazílii i v Rusku si váží mafie ze Sicílie, La Cosa Nostra. La Cosa Nostra z Palerma, ze zoufalých městeček žijících v bídě na úpatí hor, to je vzor mezinárodního zločinu. Tam začal, tam se rozmnožil, tam se mu daří. V Itálii maffii říkají la piovra, chobotnice. Chapadla má roztažená po celé Evropě, do vaší země, po celém světě, do mé země. Utněte jedno z nich a naroste další. Musíte se dostat k samotnému srdci, probodnout srdce a to srdce je v těch městečkách a v Palermu."

Třásla se. Ruce neklidně spočívaly na stole. Zašeptala: „Co ode mě chcete?"

„Nabízíte příležitost získání přístupu k nejvyššímu šéfovi La Cosa Nostry. Proto jsem vás vyhledal."

KAPITOLA 4

Seděla sama na útesu, na svém místě.

Ředitelka jí ráno řekla: „O vaše místo se zajímalo čtyři sta žadatelů, osmdesát žádostí z toho pocházelo z našeho okresu. Kdybychom měli sebemenší tušení, že od nás takhle odejdete, neposkytl bychom vám ani pohovor, natož abyste se dostala do užšího výběru. To necítíte žádnou odpovědnost za ty děti? Necítíte nic ke svým kolegům, kteří vás tak pěkně přijali? Až se po té hloupé epizodě vrátíte, nepočítejte s tím, že na vás to místo bude čekat, a pochybuji, že po přečtení posudku, který přiložím k vašim materiálům, vás nějaká škola přijme s otevřenou náručí. Zklamala jste mě, své kolegy, děti..."

Ve sborovně při velké přestávce oznámila, že odchází, a viděla výrazy v jejich tvářích, přecházející z údivu v nepřátelství, sladěné s reakcí ředitelky. Pohrdavé odfrknutí rozvedeného kantora, který se na ni vždycky díval se zřejmou touhou zastrčit ruce do jejích kalhotek. Hněvivou rozmrzelost mladíka, který učil 3.A, spravoval knihovnu, o vikendech vedl skauty a celé dny ji ve sborovně pronásledoval ny-vým pohledem. Nesmírnou závist třídni 1.A, která měla tři děti a manžel jí utekl a život jí diktovaly paní k dětem a děvčata na hlídání. Charley pokrčila rameny a zamumlala, že je rozhodnutá. Neřekla jim, protože v tom neviděla žádný smysl, co si o nich myslí, že jsou ubozí, omezení, malicherní a uvízlí v síti svých povinností.

Z lavičky nad útesem sledovala, jak si sokol čechrá a narovnává peří sněhově bílé náprsenky.

Axel jí řekl: „Nemáte na tomhle světě jenom práva, jako nějaký dárek od boha. Pokud přijmete práva, musíte s nimi přijmout i odvrácenou stranu mince. Musíte uznávat i své závazky a povinnosti. Pokud má občan práva, má i závazky a povinnosti, Charley. Smůla. Nemůžete své závazky a povinnosti přesouvat na druhé. Nemůžete od nich odejít, přejít si na druhou stranu ulice. Nemusím vám dojemně děkovat za to, co děláte. Neděkuju vám, protože jsem vás požádal pouze o to, abyste splnila závazky a povinnosti občana. Doufám, že jste nečekala krásný řečíčky."

Seděli v autě z půjčovny na silnici stranou světél z obce a kolem prošel Danny Bent, zastavil se, nakoukl dovnitř

zamženým okýnkem, odplivl si a odešel. Přesně tak, čekala krásný řečičky. Chtěla pocít'ovat

pýchu, vzrušení a radost, ale jeho tichý a chladný hlas jí nic z toho neposkytl. Odeslala fax. Tři dny nato, včera večer, našla po návratu ze školy na stolku v předsiní vedle telefonu obálku od londýnské cestovní kanceláře s letenkou do Palerma, přes Řím. Chladným hlasem, prostým jakýchkoli emocí, jí přikázal, aby napsala a ráno odeslala fax s informací, kdy dorazí do Palerma, a vysvětlující, že se chce na dva dny zastavit v Římě. Úsečně jí oznámil, kde pro ni v Římě zajistí ubytování a jak se sejdou. Když vysedla z vypůjčeného auta a nahodila motor skútru, pozorovala ji Fanny Carthewová. Když dorazila domů a tlačila skútr po příjezdové cestě, sledoval ji dalekohledem Zack Jones. Obrátila se k nim zády a přitom věděla tak málo o muži, podle jehož písničky tancuje.

U paty útesu, tam, kde moře naráželo na skálu, roztáhl křídla kormorán, sušil si je roztažená do temného kříže. Je to její místo.

Otec jí řekl: „Když volal ten Ital, mohl jsem na něj být trochu přísnější. Možná jsem mu měl rovnou říct: ‚Nepřijede, nemůže být ani řeč o tom, že by jela do Palerma.‘ Podobní lidé si myslí, že za peníze si můžou koupit všechno. Tvoje místo je v háji a kdo ví, jestli seženeš jiné. A co si o tom s matkou máme myslet? Ale to je ti nejspíš jedno. Chováš se k nám jako k nějaké špině, po tom všem, co jsme pro tebe udělali. Co si o tom s matkou máme myslet? Pustíš toho Američana do domu, vyklouznete spolu na zahradu. Vrátiš se z chlastačky s ním, ale samozřejmě, mně a matce o tom nic neřekneš a táhne z tebe alkohol. Pan Bent a slečna Carthewová tě s tím Američanem včera viděli, ale nám neřekneš nic. Nám řekneš jenom, že o tom nemůžeš mluvit, abys někomu neublížila. To je nějaká odpověď pro milující starostlivé rodiče?”

Pocítila pak hluboký smutek a ten se musel odrazit ve výrazu její tváře, protože otec ukončil svoje lamentování a matka vyšla z kuchyně a objala ji kolem ramen. Byl to jediný okamžik od Američanova příchodu, kdy dokázala brečet, od srdce se rozplakala. Charley, tisknouc se hlavou k matčině hrudi, dívajíc se do otcových užaslých očí, řekla, že je jí to líto. Lituje, že jim nemůže říct víc. Odešla do svého pokoje a na posteli rozložila oblečení, které si spakuje do Palerma. Neřekla jim, že v ní nepřátelství ve sborovně vyvolalo jen čiré uspokojení, ani jim neřekla o chvíli krátkého potěšení, jakou zažila, když se jí podařilo vydobýt z Axela Moena slabý prchavý úsměv, ani o tom, jak silné vzrušení pocítila při vyhlídce na příležitost odchodu ze života lapeného do pastí obyčejnosti. Neřekla jim: „Chci odsud, chci, sakra, žít.” Odešla do svého pokoje a rozložila na posteli vedle cestovní kabely svoje nejlepší džíny, dvě džínové sukně, svá oblíbená trička, spodní prádlo od Markse a Spencera, dvojce tenisky, nejlepší spole-

čenské boty, sandály, upnutou bavlněnou noční košili, loňský vánoční dárek od matky, kosmetiku a hygienu, dvojce večerní šaty, medvídko, s nímž spí už dvacet let a který má ještě stále kolem krku žlutou stuhu připomínající bezpečný návrat rukojmí z Bejrútu, v kůži zarámovanou fotografii rodičů z pětadvacátého výročí jejich svatby a letenku.

Zkontrolovala připravené věci. Spakovala si zavazadlo.

Když na její místo padla tma, když už nemohla vidět sokola na jeho převisu ani kormorána na skále omývané mořem, vrátila se domů do svého malého pokojíku ke svému spakovanému zavazadlu a bungalov jí připadal jako márnice. Pršelo. Větr sfoukával kapky na skle do pramínků. Charley zůstala sedět. Nepřítiskla tvář k okýnku, neohlížela se, neobtěžovala se zjišťovat, jestli otec a matka ještě stojí na nástupišti v Totnes a mávají. Možná je opravdu pěkná mrcha, možná právě proto si Axel Moen myslí, že by dokázala spolupracovat. Míli od nádraží v Totnes, to už dlouhý vlak nabral rychlost, se dobře známý svět, k němuž si připadala odsouzena, začal rozmazávat, mizet. Za sebou nechávala dusivý domov, malost svého místa nad útesem, únavnou rutinu ve škole. Vlak chvátal k Readingu. Cítila, jak v ní stoupá hladina adrenalinu. V Readingu přestoupí na autobus na letiště v Heathrow. Věřila, že se konečně setkala s výzvou.

Z místa u svého stolu viděl Dwight Smythe toho muže přes skleněnou dělicí stěnu i otevřenými dveřmi. Axel Moen vyklízel stůl, který mu přidělili po příjezdu do Londýna. Viděl ho, jak bere do ruky každý list papíru ze šuplíku, rychle ho pročítá, pak ho odnáší ke skarto-vačce a likviduje. Každý list přečte a zničí, takže až nasedne do letadla, nepotáhne s sebou nic. Procházel rukou psanými listy a na stroji psanými listy a útržky s načmáranými poznámkami a každý z nich zničil. Dwightovi zazvonil telefon. Chce ho vidět Ray. Ray se konečně propracoval k tomu, a trvalo mu to čtyři dny, že s ním může projít čísla rozpočtu.

Vyšel z kanceláře a procházel velkou místností. Axel Moen seděl u svého stolu, obracel stránky spisu a snad si ho ani nevšiml, on se kolem něj musel pracně protáhnout a Axel Moen se ani nepohnul, aby mu to usnadnil. Na podlaze vedle stolu leželo malé zavazadlo a vedle spisu, který Axel Moen soustředěně pročítal, letenka společnosti Alitalia.

Ray čísla nesnášel. Kdykoli došlo na účetnictví, připomínal špatnou hospodyňku. Procházel položkami rozpočtu, jako by ho mohly každou chvíli kousnout, na každou stránku načmáral svůj podpis a bu-

dil dojem, že nemá ani nejmenší tušení, co podepisuje. Ray odstrčil listy s rozpočtem.

„Dobrá práce, děkuju. Děkuju, žes to břímě vzal na svá bedra. Už jsi to s ním vybavil?”

„Dostal letenku a něco peněz.”

„Kdy odlétají?”

Dwight Smythe koukl z šéfovy kanceláře směrem k Axelu Moenovi, stále ještě skloněnému nad posledním spisem.

„Neletí spolu, sakra, kdepak. Nedrží to ubohý děvče za ruku. Ona cestuje s British Airways, od něj jsem dostal příkaz rezervovat letenku u Alitalie. Nijak se s ní nemazlí. Člověk by řekl...”

„Podíval ses do jeho souboru?”

„Jak jsi mi přikázal.”

„Bylo tam místo, na který ses nemohl dostat.”

Zahořklá, posměšná reakce. „Místo, kam mě nepustili. Nevhodný pro kancelářský krysy.“

„Podíval jsem se tam, můj kód nic nezablokovalo.“

„K takovým výsadám mířím, to je cíl mého života.“

„Ty máš, Dwighte, promiň, že ti to tak říkám, vzácnou schopnost docílit toho, aby mi zaskočilo v krku tak, až se mi chce plivnout. Byl v La Paz, v Bolívii.“

„Tam jsem se dostal - chceš mi ještě něco, Rayi?“

Komisařův prst se na chvíli zabodl do hrudi Dwighta Smythe. Ztišil hlas. „Byl v La Paz v Bolívii, od roku '89 do roku '92. Do Kolumbie, Peru a Bolívie posílají jen ty nejlepší. Post na tři roky dostanou jen ti nejodvážnější.“

Zkrivil rty. „Mluvíš o kovbojích?“

„Nesnaž se mi cokoli podsouvat. Odjíždějí do země, kde rostou lístky koky, kde campesinos ten zatracený krám pěstují. Jsou tam vzdálené estancias s krátkými přistávacími drahami, které kartely využívají k převozu koky k rafinaci v Cali nebo Medellín. La Paz není žádná procházka růžovým sadem, usínáš se zbraní pod polštářem a každý ráno si musíš zkontrolovat auto. Stojí to tam za hovno. Naši lidé mají své konfidenty, a když jim konfident nahlásí, kdy bude transportováno zboží, snaží se na dráhu zaútočit. Musíme letět s bolivijskými vojenskými jednotkami. Tamní pilot helikoptéry si může vydělat tak 899 dolarů měsíčně, není těžký ho podplatit, a ty mu musíš říct, kam poleť, musíš mu důvěřovat. Nemůžeš počítat s tím, že pokaždý poleť se svými lidmi. Musíš důvěřovat. Nic o tom nevíš, Dwighte, jaký to je žít v takovém stresu, čekat na zradu a modlit se k bohu, ve kterého nevěříš. Axel Moen a ještě další agenti byli poblíž bolivijských hranic, měli čerstvou zprávu od konfidenta a dva vrtulníky naložené

členy bolivijských speciálních jednotek. Dostali se nad startovací dráhu, kde nakládali tři lehká letadla - tak to stojí v jeho spisu. Pochop to, když tam dorazíš, nezakroužíš párkrát průzkumně nad terénem, jdeš do toho a udeříš. Ten tvůj Axel Moen chytil ránu do břicha, jeden z těch ptáků vybuchl, tři Bolívijci byli zabiti, šest dalších zraněno a to těch chudáků bylo dvaadvacet.“

„Válečný příběh mě nikdy moc nebral.“

„Jen nech na hlavě. Koupili to z boku. Neměli zrovna na vybranou, museli ven na dráhu a krýt se za budovami. Byla to pořádná střelečka. Když pronikli k budovám, našli konfidentku. Nemohli se s ní moc vybavovat. Byla mrtvá. Znásilnili ji. Podřezali krk. Přibili ji za ruce k vnitřku dveří té stavby. Posloucháš mě? Je tam krutější svět, je pro tebe výhodnější, když se citově neangažuješ ve vztahu s konfidentkou, je pro tebe lepší, když seš chladnej parchant.“

„Díky za kontrolu rozpočtu, Rayi.“

Axel Moen zasunul do skartovačky poslední list papíru, pak fotografii. Dwight Smythe ji zahlédl jen letmo. Ukazovala drobného mírného muže středního věku na svatbě nebo na recepci, protože kolem něj postávali další muži v oblecích, a kolem jeho hlavy byl nakreslen červený kruh. Někdo hledaný? Sakra, ten člověk vypadal naprosto bezvýznamně. Nebýt červeně zakroužkované hlavy, nebyl by na té fotografii ničím nápadný. Než Dwight Smythe přešel místnost, Axel si zkontroloval, jestli má pevně svázaný ohon, pak vzal a uložil do kapsy letenku a zvedl své malé zavazadlo. Axel Moen ledabyle zamával Rayovi a zamířil ke dveřím.

Dwight Smythe si pomyslel, že jakmile ten vetřelec zmizí, rozpráší v kanceláři osvěžovač vzduchu. Neznal svět konfidentů, přestělek a ran do břicha a ani ho nikdy nechtěl poznat. Myslel na to, jak naivní je ta dívka z malého bungalovu.

Zavrčel: „Možná se ještě někdy uvidíme. Šťastnou cestu. Možná někdy příště -“

„Ano, pokud budu potřebovat podepsat nějaký výdaje.“

Vyšel ze dveří, byl pryč a ani za sebou nezavřel.

Letadlo se odlepilo od země, stočilo se k obrátce a nabíralo výšku. Charley seděla maličká a pevně připoutaná v sedadle, cítila, jak se hrouť. Připadala si jako ta nejmenší z loutek zavřených ve skřínce za stolem učitele, ne už jejím stolem, ve třídě 2.B.

A když letadlo dosáhlo normální cestovní rychlosti a ona otupěle seděla v sedadle vedle mladého páru na svatební cestě, nastrojeného do svého nejlepšího nového oblečení z British Home Stores, připadala si zbavená citu. Zamilovaný párek si jí vůbec nevšiml a poté, co za-

hlédla divoký cucflek na dívčině hrdle, a to ta dívka byla mladší než Charley, ani neuvažovala o tom, že by se s nimi dala do řeči. Copak by dokázali pochopit, proč přijala nabídku umožňující přístup? K čertu se vším... Schoulila se v sedadle, odmítla podnos s jídlem, obracela stránky časopisu a nevnímala ani slovo z tištěného textu, ani co je na lesklých fotografiích.

Letadlo sebou při přistání trhlo, poskočilo, zhouplo se a znovu poskočilo a Charley si krátce vzpomněla na mořské ptáky na skále pod útesem na jejím místě, jak bez chybičky přistávají na vodou omývanou skálu. To nechala za sebou. Pokud by se na ni novomanželé na svatební cestě podívali, ale nepodívali, protože se vzájemně choulili strachy v náruči, zahlédl by, jak se jí na rtech usídlil vzdorovitý a tvrdohlavý výraz. Tohle chtěla, šanci, tohle si vybrala, příležitost. Když letadlo zastavilo a ozvala se hudba, když rozepjala pás a odcházela uličkou, trochu si při chůzi poskočila. Potřebují ji a ona už tak dlouho nezažila šťastný pocit životního uspokojení z vlastní důležitosti, tak zatraceně dlouho...

Charley energicky vyšla ze dveří letadla.

„Zabezpečil jste se, Vanni?“

„Moment... To jste vy, Bille? Dobrý, jsem zajištěnej.“

Bill Hammond, komisař federální agentury pro boj s narkotiky pro Itálii, pracující v kanceláři na Via Sardegna, stranou od silného provozu na Via Veneto, pevně svíral telefon ve zpocené ruce. Byl starý, v batůžku své kariéry nesl pěkný

náklad zkušeností. Na stěnách za ním a kolem něj už nezbývalo další místo pro čestná uznání, fotografie zachycující potřásání rukou a obrázky týmů, jejichž posledními blitzkrieg operacemi byly Polární štít a Zelený led. Jeho stůl, o nějž se opíral lokty, přetékal papíry, požadavky z Washingtonu, korespondenci s kolegy z Londýna, Frankfurtu a Curychu, hlášení z Itálie... a ležel tu i zavřený spis s ručně nadepsanou hlavičkou KRYCÍ JMÉNO HELENA. Ruce se mu potily jako obvykle před začátkem operace, tak tomu bylo vždycky a vždycky bude.

„Jak je tam dole?“

„Nechte si ty své yankeeské řečičky.“ Ostrá, kovově znějící odpověď.

„Svítil vám sluníčko? Nám tu prší, vždycky se můžeme spolehnout, že bude pršet, když se blíží Velikonoce.“

„Neserte mě.“

„Pokoušel jsem se vám dovolat včera večer. Byl jste si zasouložit? Ve svém věku byste si měl začít dávat pozor na srdce -“

„K čertu, co se s vámi děje, Bille?“

Zhluboka se nadechl, na tváři se mu rozhostil široký úsměv. „Přilétá. Touhle dobou už nejspíš přistála.“

„Ježíši...“ Syknutí zkeslené utajovačem telefonního hovoru. „Jak ji sem dostal? Čím ji přesvědčil...?“

„To je celý on, znáte ho. Jak? Nestačil jsem se ho zeptat.“

„Je pitomá nebo co?“

Zasmál se. „Vraťte se do té své díry, 'Vanni, sněte si dál o širokejch bocích a velkejch kozách, jak už trávíte svůj čas, vy lumpové carabinieri. Náš přítel vám zavolá. Dávejte na sebe pozor, 'Vanni, buďte opatrný. Nevím, jestli je pitomá či co...“ Položil sluchátko. Přepnul tlačítko, vypojil utajovač.

Komisař pracoval s Axelem Moenem dobré dva roky a počítal, že ho zná líp než kdokoli jiný z agentury. Neznal podrobnosti toho, jak Axel Moen tu mladou ženu, Charlotte Parsonsovou, přesvědčil, ale nikdy nepochyboval o tom, že po osobním setkání Axel Moen tu mladou ženu k její smůle do Itálie dostane.

Mohl by se prohlásit za odborníka na kariéru Axela Moena.

Mohl tvrdit, že zná pozadí jeho života - jak vyrůstal, jaká byla rodina, vzdělání, práce před vstupem do agentury, posty agentů před příchodem do Říma - ale neznal motiv, který toho muže žene kupředu.

Pozadí Axela Moena znal z přísně důvěrných spisů z ústředí... ze setkání s komisařem, který ho řídil před dvěma lety v Bolívii... ze schůzek, kdy navštívil Washington kvůli strategickým seminářům a kdy pozdě večer u whisky sedával s lidmi, kteří ho řídili v New Yorku a na Miami. Mohl by o jeho minulosti vyprávět.

Jeho člověku, Axelu Moenovi, bylo osmatřicet. Potomek norských imigrantů, farmářů. Vychoval ho dědeček a nevlastní babička na poloostrově Door Peninsula ve Wisconsinu. Výchova nebyla zrovna jednoduchá, neboť otec pracoval mimo zem v naftovém průmyslu a matka zemřela na zápal plic. Opuštěné dětství, protože se dědeček před druhou světovou válkou rozvedl a z Evropy si přivedl druhou ženu, Siciliánku, ale společnost na Door Peninsula neuznávala rozvod a nepřijímala cizince. Osamělý život. Vystudoval univerzitu ve Wisconsinu, ukončil Madison s ne zrovna skvělými známkami. Vstoupil k městské policii, dotáhl to na detektiva, požádal o přeložení k agentuře pro boj s narkotiky. V Quanticu měl zpočátku 'problémy v přístupu', pomohlo mu, že se DEA snažila naplnit směrná čísla a netoužila po úbytku studentů. Díky svému sicilskému dialektu byl poslán zpátky do New Yorku, seděl zavřený v temných místnostkách se sluchátky na uších a odposlouchával telefonní hovory související s případem Pizza. Odeslán do Bolívie, osvědčil se ve stresových situacích,

dobře vycházel s místními, špatná práce v týmu, lehké zranění. Znovu odeslán do New Yorku, při kancelářské práci označen za 'potížíš-tu'. Odeslán na Miami, dobrá práce v hluboké ilegalitě, identifikován kartely, narychlo odvezen.

Odeslán do Říma... Bill Hammond pracoval s Axelem Moenem dva roky, řídil ho, věděl, čím prošel. Bill Hammond, který zrovna dvakrát často nelhal, by se přiznal, že o motivaci Axela Moena ví velký kulový.

On sám pracoval v DEA od samého počátku. Billu Hammondovi se blížil nejobávanější den a políčka ve velkém plánovacím kalendáři mu to neustále připomínala. Čekal ho odchod do důchodu, předání hodin nebo karafy na sherry z broušeného skla, proslovy, poslední příležitost k potřesení rukou s ředitelem. Policajta má každý rád, policajta v důchodu nikdo. Čeká ho leda tak hlídání vnučat. Za více než čtyřicet let služby dal dohromady podrobné spisy možná několika stovek agentů - mužů i žen, uměl je ohodnotit a poslat posudek dál. Ale neznal zdroj síly, která pohání Axela Moena. Dobře, v pořádku, jistě, jak se jeho kariéra odvíjí směrem k datu na plánovacím kalendáři, chtěl by dotáhnout ukázkovou operaci zatčení, chtěl by osobně dostat k telefonu ředitele, proto schválil plán KRYCÍ JMÉNO HELENA a vyhríval se na sluníčku v očekávání slávy, ale...

Ale...

Ale to děvče teď na Fiumicinu vystoupilo z letadla. Ale ta mladá žena teď prochází celní a pasovou kontrolou. Ale to dítě si bere taxíka a míří do centra Říma.

Ale...

To dítě, ta mladá žena je teď majetkem Axela Moena. A byl to Bill Hammond, kdo to povolil, to Bill Hammond naškrábal své zatracené jméno na doporučující dokument odeslaný do Washingtonu a ležící teď na stole Herba Rowella. A byl to Bill Hammond, kdo vedl silný řeči a nabudil Herba natolik, že to protlačil komisi, která razítkem posvěcuje závažné operace. A byl to Bill Hammond, kdo tlačil na Herba, aby vypsál žádanku pro kriminalistický výzkumný ústav. A jde to na odpovědnost Bila Hammonda, že to dítě, ta mladá žena míří taxíkem do centra Říma. Možná za to získá slávu, možná to bude mít na svědomí...

Je už starý, příliš starý. Je už unavený, příliš unavený... Jakmile kabelka dopadla na podlahu, okamžitě otevřel oči.

„Dobrý let, Axele?“

Pokrčil rameny. „Stejně jako všechny.“
„A ona, slečna Parsonsová, přiletěla?“
Ztuhnutí, záblesk v oku, zúžení panenek. „To je, Bille, neodpuštělná chyba.“

Udělal chybu. Zrudl: „Proboha, Axele, kde to jsme? Tady je zameteno, vyčištěno a vyluxováno. Můžeme mluvit -“
„Udělal jsi školáckou chybu. Pronesl jsi její jméno tady, vyslovíš ho třeba i jinde. Ze školácké chyby se může stát zvyk.“

„Je mi líto.“

„Už to jméno nechci nikdy slyšet.“

„Omlouvám se...“ Vanni ji nazval Isti Uccello da richiamo. Bavili jsme se o trojském koni. Ten kůň měl přístup. Pro Vanniho je krycí jméno Helena. S tím se dokáže smířit.“

Axel se uvolnil, zapálil si cigaretu. „To bude dobrý.“

„Kde je?“

„Zapíše se v hotelu, řekl bych. Přišel ti pro mě balíček?“

Jedním ze sady klíčů na řetízku u opasku otevřel spodní šuplík stolu. Vyndal odtud měkký balíček. Balíček z kriminalistického výzkumného ústavu v Quanticu dorazil se zásilkou vojenské pošty 6. letce do Neapole a do Říma ho přivezl kurýr válečného loďstva.

„Díky. Zas půjdu.“

Axel Moen držel v ruce balíček, chvíli si ho prohlížel, pak ho hodil do tašky. Obracel se k odchodu.

„Poslyš, volala ti Heather. Ataše dnes večer pořádá večírek. Myslel jsem, že tam nebudeš moc přijít, řekl jsem to tak Heather.“

„Proč jsi to udělal?“

Důraz mu zocelil hlas. „Protože předpokládám, že slečna krycí jméno Helena, kterou jsi popsal jako ‚obyčejnou‘ a ‚s předvídatelným chováním‘, se nejspíš nebude cítit nejlíp. Mohla by potřebovat trochu opory, než bude pokračovat tam na jih. Copak ji nebereš na večeři?“

Zavrtěl hlavou. „Ne.“

„A neměl bys ji vzít na večeři?“

Axel odpověděl: „Bude pro ni lepší, když zůstane sama. Nemůžu ji pořád držet za ruku, v Palermu jí nebudu moct dělat chůvu. Musí se naučit být sama.“

Vypadalo to přesně tak, jak si pamatovala, ty vzpomínky celé čtyři roky střežila v hlavě jako poklad.

Na Piazza Augusto Imperatore se před zasklenou císařskou hrobkou málem rozkřičela radostí. Na Piazza Popolo, obklopená spěchající řekou aut, dodávek a motocyklů, by nejradši zaječela, že se vrátila.

Přepadlo ji opojné vzrušení, jako kdyby vzala nějaké narkotikum. Pro ni, osamělou mladou ženu kráčející starými ulicemi, zakopávající o nerovné dláždění z kočičích hlav a vyhýbající se psím hovínkům a odpadkům, to byl triumfální večer. Kolem ní davy večerně ustrojených krásných lidí, vedle ní otevřené krámy s oblečením a modelo-

vým nábytkem, nad ní oprýskávající omítka okrových budov. Něco jako znovuoživení milostného vztahu. Něco jako spatřit po dlouhé době muže, stojícího a čekajícího na ni, rozběhnout se k němu, na konci přidat a skočit mu do náručí. Měla na to jediný, tak nesmírně cenný večer. Našla znovu, tak jako v létě 1992, malé dvorky u Via della Dattaria a kostely s vysokými dveřmi u Corsa, schody nad Piazza Spagna, kde arabští chlapci prodávali židovské šperky, fontánu Bernini na Piazza Navona. Zastavila se na impozantní Vittorio Emanuele a dívala se širokou třídou do dálky na ozářené Koloseum. Byla v sedmém nebi... Tři hodiny běhala, chodila a loudala se uličkami centra storico a znovu pociťovala štěstí. Když už se unavila, když ji rozbolely nohy, musela se v duchu nakopnout, protože chtěla impulzivně zaimit k autobusové zastávce na Corsu nebo mávnout na taxíka a rozjet se na sever, k bytu na Collina Fleming. Mnohokrát měla dojem, že vidí mladou ženu kráčející s Angelou Ruggeriovou, nesoucí nákupní tašky, nebo mladou ženu, kráčející s Giuseppem Ruggeriem a smějící se jeho žertům, mladou ženu, kráčející s malým Mariem Ruggeriem, držící ho za ruku a usmívající se nad jeho náklonností...

Navečeřela se v ristorante u stolku pro jednoho. Číšníci jí s vážnou tvář servírovali těstoviny a jehněčí se špenátem a vypila všechnu perlivou minerálku a skoro celý litr vína a nechala jim spropitné, které nemělo daleko k nezodpovědnosti a odráželo její samolibost.

Z ristorante se vrátila pár yardů zpátky do hotelu v blízkosti řeky, u Via della Scrofa nedaleko Parlamentu, kde měla rezervovaný pokoj. Naproti úzkému vchodu do hotelu, z otevřené dílny na druhé straně uličky vyřvávalo rádio a muž v zamaštěné vestě a otrhaných džínách spravoval motocykl. Podívala se na něj, zachytila jeho pohled a mrkla na něj, jako by tu byla doma. Nejlepší italštinou, jaké byla schopna, si u portiera objednala ranní kávu a výtisk deníku La Stampa a on jí s hostejným výrazem ve tváři anglicky potvrdil, že skutečně dostane kávu a noviny, a ona se rozhlížela jako malé děcko.

malém pokojíčku bylo dusno. Ze zvyku si pustila televizi, ze zvyku odhodila oblečení na postel a na koberec a ze zvyku se šla vysprchovat. Nechala vlažnou vodu dopadat na zvednutý obličej a smýt špinu z ulice. Do sucha se otřela. Bude spát nahá. Je sama, je volná, svůj osud má ve vlastních rukou, a sakra, bude si spát nahá a podle svého názoru vypadá nahá zatraceně dobře. Stála před zrcadlem, za traceně dobře a...

zrcadle za tím, co považovala za zatraceně dobře vypadající tělo,

viděla stranově převráceně televizní obrazovku. Tělo na ulici, kolem něj se tísni přispěchavší fotografové, slabá ruka policisty se je snaží zadržet. Kalhoty mrtvol jsou stažené ke kotníkům, spodky u kolen,

přirození odhalené stejně jako její tělo a plné krve, holá hrud' těla rozsekána strašnými ranami, v ústech nacpaný uříznutý penis a varlata. Pevně k sobě tiskla ručník, jako by chtěla skrýt svoji nahotu před okem zrcadla a okem televize. Komentář v televizi vysvětloval, že jde o tělo muže z Tunisu, který se pokoušel obchodovat v ulicích Palerma za Stazione Centrale.

Charley ležela v posteli. Alkohol z ní vyprchal. Slyšela každý výkřik, každou sirénu, každý řev motocyklu bez výfuku. Daleko na jihu je puklina, v níž žije, jak to nazývá Axel, la piovera, zdroj šířících se a svíjejících se chapadel chobotnice. Palermo.

Může jednotlivec něco změnit? Odpovězte ano nebo ne...

Může situaci změnit jediná osoba? Odpovězte ano nebo ne...

Nevím, sakra, nevím.

Zhasla. Schoulila se v posteli, objala se pažemi, jako by chtěla ochránit svoji nahotu.

Nad Palermem ležela noc. Novinář z Berlína zívá. Dole pod okny bytu, tlumeně, protože sklo bylo zesílené a závěsy zatažené, a jen občas projelo auto. Novinář zívá, věděl, že rozhovor, probíhající tak pozdě v noci, nebude snadné vměstnat do článku, který si u něj šéfredaktor objednal.

Senátor vykládal: „Vy cizinci vnímáte La Cosa Nostru na Sicílii jako ‚děsivý přízrak‘, vnímáte ji jako nějakou postavu od Iana Fleminga. Musím se vaší nevědomosti smát. Ve skutečnosti je to kentaur, napůl rytíř v lesklém brnění, napůl zvíře. La Cosa Nostra existuje, protože to lidé chtějí. Patří k jejich životu, mají ji v duši a v krvi. Uvažte to. Devatenáctiletý chlapec dokončí školu, a pokud ho místní rodina přijme, bude dostávat tři miliony měsíčně, bude patřit do struktury, bude mít zajištěnou bezpečnost a kulturu a dostane pistoli. Ale stát mu nemůže zaručit stálou práci a kulturu mu dokáže poskytnout jedině televizní. Stát nabízí legalitu, té se ale nenají. Od La Cosa Nostry dostane to nejdůležitější, úctu sám k sobě. Pokud jste cizinec a budete se držet představy ‚děsivého přízraku‘, budete věřit tomu, že zatčením šéfů La Cosa Nostry zničí i organizaci. To si jen namlouváte a nechápete jedinečnost Sicílanů. Jako cizinci si představujete, že mafií vládne strach, ale zastrašování sehrává v síle organizace jen nepatrnou úlohu. Nedejte se mýlit, nejsme utiskovaná společnost, nežijeme v okovech a netoužíme po osvobození. Jeden spisovatel, Pitre, napsal: ‚Mafie spojuje ideu krásna s nadřizeností a udatností v nejlepší smyslu slova a ještě něčím navíc - s neohrožeností, ale nikdy ne s arogancí,‘ a je víc těch, kteří mu věří, než těch, kteří to popírají. Pro většinu lidí, pro většinu Sicílanů je skutečným nepřítelem vláda v Římě. Ptal jste se mě,

jestli zatčení Riiny, Santapaoly nebo Bagareilly zasáhlo moc La Cosa Nostry. Moje odpověď zní jednoznačně, je tu velice mnoho mladších, stejně charismatických, čekajících na jejich místo. Zklamal jsem vás? Tohle není válka s vojenským vyřešením situace, jak by se vám líbilo.“ Žurnalista zamrkal, pokoušel se soustředit na to, co slyší, a stačit si to zapisovat.

Čtvrť Capo, stará čtvrť úzkých uliček a chátrajících budov, kdysi dávno chloubou maurského města, se ponořila do ticha. Bary už zavřely, motocykly jsou zaparkované, otevřená okna přijímají lehký dech teplého vzduchu. Mario Ruggerio ve svém pokoji usnul spánkem beze snů a pár palců od jeho ochable visící ruky na podlaze vedle postele ležela nabitá pistole ráže 9 mm. Odpočíval vyčerpán po dni plném čísel, výpočtů a uzavřených dohod. Hluboký spánek neohrožovala žádná hrozba zatčení, o níž by věděl. Mario Ruggerio, opuštěný, bez ženy, bez těch několika, které miluje, s pistolí na zemi a kalkulačkou na stole prochrápal černé hodiny.

* * *

Čas střídání stráží... Pasquale spěchal, mávl průkazem před obličejem vojákům na ulici a seržantovi, který hlídal hlavní dveře do domu.

Pasquale spěchal, protože o tři minuty zmeškal začátek osmihodinové směny a bylo stanoveno, že musí být na místě minimálně deset minut před jejím začátkem. Opozdil se, protože to byla první noc, co měl doma ženu a dítě, a tři hodiny vedle nich ležel a nemohl usnout, připraven vypnout budík v okamžiku, kdy se rozezní. Dítě leželo tiše v kolébce v nohách postele. Žena ležela bez hnutí, zmožená únavou. Když vyklouzl z postele, oblékl se a po špičkách opustil ložnici, nevzbudil ani ženu, ani dítě.

Dveře byly otevřené. Viděl ovládaný hněv ve tváři marescialla. Pasquale zamumlal cosi o dítěti, už je doma, a proto zaspal. Když ze sebe tu omluvu vysoukal, očekával, že se maresciallův hněv otupí, protože starší muž měl děti, zbožňoval je, pochopí to. Následovala chladná šeptaná kritika a Pasquale ze sebe vymáčkl, že už se to nebude opakovat.

Věděli, ve kterých místech naleštěné dřevěné podlahy praskají. Vyhýbali se uvolněným prknům. Tiše prošli kolem dveří, za nimiž spal vyšetřující soudce. Někdy zaslechli jeho výkřiky, někdy slyšeli, jak se neklidně převaluje.

Za těch sedm týdnů, co Pasquale vyšetřujícího soudce znal, mu jako nejsmutnější na životě muže, kterého chráníl, připadal odchod je-

ho ženy a odebrání dětí. Maresciallo mu o tom vyprávěl. Den po zavraždění Borsellina, měsíc po vraždě Falconeho, Patrizia Tardelliová ječela: „Sicílie nestojí ani za kapku krve čestného člověka. Sicílie je země zmijí...“ Odešla se třemi dětmi, jak maresciallo pověděl Pasqualeovi, a vyšetřující soudce ji neodporoval, pomáhal jí odnést zavazadla do auta a ragazzi ho hnali od nebezpečí otevřeného chodníku a nedovolili mu ani podívat se, jak auto mizí za roh. Maresciallo dodal, že po jejich odjezdu vyšetřující soudce neplakal, ale pustil se do práce. Pasquale to považoval za nejsmutnější

příběh, jaký kdy slyšel.

V kuchyni, mezi zmrzlými těžkými vestami a automatickými pistolemi, naplnil Pasquale konvici vodou z dřezu, ještě plného neomytého nádobí od soudcovy večeře, a uvařil si první dnešní kávu. Zalil kafe sobě a ma-resciallovi. Později umyje nádobí ve dřezu. Ragazzi neměli být soudcovými sluhami, ani jeho poslíčky, kuchaři, ani se nikdy neměli stát jeho přáteli, ale všem by připadalo kruté sedět a dívat se, jak po sobě soudce myje talíře, jak si sám připravuje jídlo.

Pasquale se zeptal na program dnešního dne.

Maresciallo pokrčil rameny, jako by to bylo jedno.

„Do Ucciardione...?“

Opět pokrčení ramen, jako by nebylo důležité, jestli zase pojedou do věznice.

Pasquale vraštil čelo přemýšlením. Mátló ho to už večer předtím, když pozdě do noci seděl před televizí, poté, co žena odešla do postele a uložila dítě do nové kolébky. Nechápal to.

„Ten muž, který se pokouší stát se pentitem, to s ním má velice těžké. Dobře, nemáme to slyšet, nemáme poslouchat, ale není možné neslyšet, co říká. ‚Mohu vám prozradit, kde je Mario Ruggerio.‘ A nic se neděje. Zůstane to tak, jak to je. Proč? Ruggerio je největší úlovek, Ruggerio je Tardelliho muž, Ruggerio má mezinárodní význam. To jsem tak jednoduchý?“

„Jednoduchý a naivní a máš se ještě hodně co učit.“ V maresciallově výrazu se nedala přehlédnout únava. Držel kafe oběma rukama, jako by se jedna mohla roztrást a kávu rozlít. „Na ostrově se říká: ‚Komu se dostane varování, ten se zachrání.‘ Doktora Tardelliho varovali už dávno, a on to varování ignoroval. Ale důležité je, že ho nevarovala jen La Cosa Nostra, varovali ho i ti, kteří by měli být jeho kolegy. Je čestný a ta čestnost jeho kolegy ponižuje. Nemá cenu na nepříteli útočit, kolegové jen stojí a z bezpečné vzdálenosti ho sledují, čekají, až padne na zadek. Kolik, bože, kolik lidí v soudním paláci má zajištěno, Ježíši, a jak zajištěno, že se vyšetřování La Cosa Nostry nedostane na jejich stůl. Spousta. Obviňují ho z kultu osobnosti, ze soudního komunismu, ze špinění pověsti Sicílie. Obviňují ho ti, které ovládá

ctízádnost, marnivost a závist, ti, kteří ztratili čest. Kterému soudci může důvěřovat, kterému žalobci, kterému vyšetřujícímu soudci, kterému důstojníku carabinieri, kterému policejnímu důstojníkovi? Pasquale, může důvěřovat tobě?“

„To je šílený.“

„Šílený? Vážně? Soudce z Kalábie sedí ve vězení, tajná dohoda s mafií. Šéf squadry mobile sedí ve vězení, spojení s mafií. Jaká by byla tvoje cena, Pasquale, pokud by někdo vyhrožoval tvé ženě, tvému dítěti? Pokud je možné koupit si ministerského předsedu, jaká je cena mladého policisty se ženou a dítětem? Všude to ti parchanti zamořili. Bývalý šéf zahraničního oddělení amerického ministerstva spravedlnosti je obžalován z toho, že pracoval pro Kolumbijce. Proslýchá se, že Německo dosáhlo nové kvality korupce ve veřejném životě. Nám možná důvěřuje proto, že s ním jezdíme, protože bychom zemřeli spolu s ním. Svým kolegům nevěří.“

„Povězte mi o tom.“

„Pokaždé než nějakému pentitovi nabídne ochranu, musí si být naprosto jist jeho upřímností. Mohlo by se stát, že se dohodne s ‚nastrčeným člověkem‘, může proti němu sedět lhář. Pokud špatně nasměruje zdroje, pokud zaměří vyšetřování podle toho, co mu řekne ‚nastrčený člověk‘ nebo lhář, oslabí tím svoji pozici. Pokud zeslábně, dostane se do izolace. Pokud se dostane do izolace, je rovnou mrtvý. Musí postupovat opatrně, krok za krokem, protože prochází minovým polem. Čemu bys dal přednost, chlapče? Neřídil bys radši dopravu v Miláně?“

Pasqualovi mezitím vychladlo kafe. Stoupl si. Sundal sako, pustil teplou vodu a začal omývat nádobí.

Něco po druhé ráno... Na muži držícím noční službu bylo patrné rozladění, protože ho vrátný vytrhl z lehkého spánku. Studoval monitor počítače.

„Sotva vám pomůžu, seržante. Bude to už skoro týden. Od toho večera jsme měli 827 hostů. Dobře, jaké datum... 391 ubytovaných hostů. Určitě to nemůže počkat na ráno?“

Ale Harry Compton se po dalším večeru stráveném vrtáním se ve spisech a archivech právního poradce rozhodl, že se cestou domů zastaví v hotelu na Portman Square. Naskytlo se mu, jak tomu říkal, příšerný výraz, ‚okénko příležitosti‘. Ráno zas musí k poradcovým papírům, takže to rozhodně nemůže počkat.

„Dobře, dvaadvacet z těch 391 ubytovaných se prokázalo italským pasem. Moment, zkontroluju si podrobnosti...“

Prsty litaly nad počítačovou klávesnicí.

„Říkal jste ‚bytem v Palermu‘. To vám nemohu sloužit. Jste z ekonomického. Můžete mi vysvětlit, co tu v týhle zatracené hodině pohledává oddělení podvodů?“

Cítil v tom útok, rejpnutí. V duchu zaklel.

„Jste si jistý?“

„Jak jsem řekl, příteli - nikdo z nich nemá uvedeno bydliště Palermo, Sicílie.“

„A co účet za večeři? Stůl dvanáct v restauraci, nepodepsal ho některý z nich?“

„V tom vám nemohu pomoci. To je věc restaurace. A ta už je zavřená, odešli tak před hodinou a půl. Budete se muset vrátit ráno.“

„Otevřete ji.“

„Prosím?“

Harry Compton, detektiv seržant z SO6, měl pocit, že toho malého parchanta v recepci příšerně nenávidí. „Řekl jsem vám, Otevřete ji.“

Vešli do slabě osvětlené restaurace. V kuchyni našli kouřícího sousa číšníka. Dostali klíč. Otevřeli zásuvku. Vyndali z ní objednávky a účty. V daný večer to bylo třiaosmdesát večeří. Odnal si svazek objednávek a účtů ke stolu a požádal,

aby mu donesli pivo...

Zákon schválnosti zafungoval, našel to skoro na dně hromádky, účet za stůl dvanáct, počítačový výpis s nečitelným podpisem a číslem pokoje hosta. Hodil do sebe pivo.

S listem papíru se vrátil k recepci a zatřásl zvoncem, aby přivolal noční službu.

„Chci kartu pána z pokoje číslo 338.“

„Jste oprávněn žádat takovou informaci?“

„Ano. A také jsem oprávněn nahlásit na hygienu, že ten ošklivý človíček kouří ve vaší kuchyni.“

Dostal vytištěný účet spolu s kartou vyplňovanou při zápisu do hotelu se všemi osobními údaji hosta, který bydlel v pokoji číslo 338. Pak ho dodatečně napadla ještě jedna věc. Naprosto rutinní záležitost, jenže je tak strašně unavený.

Noční služba už mizela vzadu v kanceláři.

„Ach, ještě bych prosil seznam telefonních čísel, na která bylo z toho pokoje voláno. Ano, hned teď, prosím.“

„Vrátila jste se na známá místa?“

„Ano.“

„Návraty nikdy za nic nestojí. To, co bylo kdysi významný, vypadá nedůležitě.“

„Prošla jsem se kolem tenisového klubu na Piazza Fleming. Tudy jsem vodila Maria ke školnímu autobusu.“

„Návraty jsou maření času, zbytečná sentimentalita.“

„Jestli hodláte pokračovat v kritice, můžeme přejít rovnou k věci a odbýt si to, ne, pane Moene? Ta vaše kritika začíná bejt únavná.“

Pokud ho tím Charley namíchla, nedal to na sobě znát. Pokud ho pobavila, nedal to na sobě znát. Stáli na lávce nad vodou, vysoko na promenádě, kus od pevnosti Sant'Angelo. Dostavila se na místo setkání včas a čekala. Deset minut po svém příchodu k mostu ho uviděla, jak nevzrušeně přichází za proudem dopravy, zastavuje se, sebevědomě přechází. Řekl jí, že ji těch deset minut pozoroval, aby se přesvědčil, že ji nikdo nesleduje. Nijak ten fakt nerozmazával, jen ho vyslovil a rozrušil ji tím. Zadívala se dolů do pomalého toku zelenohnědé vody pod sebou.

„Nezeptáte se mě, co jsem dělala včera večer?“

„Ne.“

A tak Charley Axelu Moenovi neřekla nic o tom, jak se procházela uličkami centra storico a koupala se v nostalgii. Ani mu nevyprávěla, jak seděla anarchicky a sama v ristorante a jedla, až se jí nafouklo břicho, a vypila větší část litru domácího vína. Neřekla mu, že se vysprchovala, vyšla nahá z koupelny a zahlédla v televizi záběr na mrtvého muže v Palermu, který měl koule v ústech, a neřekla mu ani, že jí ta noc připadala jako dlouhá noční můra.

„Co jste dělal včera večer?“

Suchý hlas, jako by recitoval z katalogu. „Byl jsem na večírku.“

„To jste mě nemohl vzít s sebou?“

„Měl jsem s kým jít.“

Stál vedle ní. V ruce držel zabalený měkký balíček se sundanými nálepkami. Viděla velké kmeny stromů a silné větve, naplavená trosky ze zimních záplav, zakleslé u pilířů mostu. Podívala se nahoru na pevnost. Kdysi, v létě roku 1992, ji celou prolezla, potulovala se úzkými chodbami, šplhala po ošlapaných schodech a obdivovala smysl pro symetrii jejich architektů, kteří před tolika stoletími dokázali vytvořit takový perfektní kruh. Tehdy to místo působilo přátelsky.

„Já jsem tady, vy jste tady, co bude dál?“

„Jste s náma na jedné lodi?“

„Samozřejmě, sakra, že jsem s váma na jedné lodi.“

„Nechcete od toho ustoupit?“

Napřímila se. Nedíval se na ni. Díval se do daleka, směrem k zamlženému a šedému dómu sv. Petra. Chytila ho za paži, sevřela mu ruku ve větrovce a šklubla s ní, aby se jí podíval do tváře.

„Pro všechny svatý - snad jsem tady, ne?“

Jako by zaváhal, jako by ho něco trápilo. Pak spustil. „Terorismus, Charley, je efektní podívaná. Terorismus opanoval hlavní titulky. Ví-

te o bombách v centru Londýna, víte o Oklahoma City a World Trade Centru, o únosech. Víte o charizmatu Che Guevary, Carlose, Adamse nebo Meinhofa, protože ideologie a profil těch lidí neustále omílají v televizi. To se nepočítá. Přes všechny prostředky, které proti nim používáme, jsou jen podřadní. Ale neznáte, Charley, jméno významného mezinárodního zločince. Je to jako s HIV a rakovinou. HIV, teroristovi, patří veškerá pozornost a prostředky, zatímco rakovina, šéf zločinu, škodí vážně, ale potichu. Organizovaný zločin, s ideologií čiré nenasytnosti, je rakovinou, která užívá naši společnost a měla by být vyříznuta přímo ve svém jádru. Ideologie nenasytnosti nezná slitování, když se jí do cesty dostane překážka - vy, Charley...“

Slabý nejistý úsměv. „Pokoušíte se mě zastrašit?“

„Až budete sama, až se budete bát, měla byste vědět, do čeho jste se dostala. Měla byste vědět, že dole na Sicílii probíhá možná sto nejruznějších programů, využívají se všechny možné příležitosti, operace z nejruznějších úhlů pohledu. Jste jednou ze sta. Taková je vaše důležitost. Nabízíte jednu ze sta šancí jak se, možná, dostat k cíli. Dostala jste krycí jméno Helena, to je jméno -“

Odfrkla si, barva se jí vrátila do tváře. Vysmála se mu. „Helena? Helena Trojská? Trojský kůň a tak? To je vážně originální - to vymyslel nějaký génius?“

„Takže jste krycí jméno Helena.“ Zrudl.

„A kdo je uvnitř stěn? Kdo se skrývá v Tróji?“

„Nevtipkujte, Charley, nechte toho. V městečku Prizzi, to je kousek od Palerma směrem do vnitrozemí, žije jedna rodina. Je to skromný městečko natěsnaný na skále. Dobře, tak Prizzi je domov rodiny jednoho contadina. Contadino se jmenuje Rosario a teď je mu osmdesát čtyři. Jeho žena se jmenuje Agata, je jí osmdesát tři. Rosario a Agata měli šest dětí. Ty děti jsou Mario, nejstarší, šedesát dva... Salvatore, šedesát, sedí ve vězení... Carmelo, padesát devět, mentálně zaostalý, žije s rodiči... Cristoforo, bylo by mu padesát sedm, je mrtvý... Maria, padesát jedna, vdaná, alkoholička... nejmladší, Giuseppe, čtyřicet dva, je tu velká mezera, protože Rosaria v letech 1945 až 1954 odvolali, strávil ten čas ve věznici Ucciardione. Ta rodina z Prizzi jsou Ruggeriovi...”

Vytáhl si cigaretu. Upnul pohled na kupoli chrámu svatého Petra, jako by ji ten mlhou zahalený obraz mohl posílit. „Ta rodina, to jsou mafiosi až do morku kostí, do posledního kořínku vlasů. Ale nic není takový, jak vypadá. Rodina dlouho a trpělivě hraje starou hru, přesně ve stylu La Cosa Nostry. Giuseppa, chytré dítě, jeho nejstarší bratr poslal pryč z Prizzi, ze Sicílie, na univerzitu v Římě. Pak na školu obchodního managementu v Janově. Do italský

banky v Buenos Aires. Byly využity konexe, vyžádána protislužba, začal pracovat v Římě pro jednu z těch malých diskretních bank, který se starají o fondy Vatikánu. Přišel vám Giuseppe jako syn contadi-na? Vyprávěl vám o své venkovské rodině? Ano?”

Charley neodpovídala. Hryzala si rty.

„Řekl jsem, že rodina dokáže hrát dlouho. Jen málo lidí v Palermu ví, že Giuseppe je bratr Maria Ruggeria, v Římě nikdo. Nevím, na kolik set milionů dolarů je ceněn Mario Ruggerio. Ale vím, co potřebuje. Mario Ruggerio potřebuje bankéře, makléře, investičního manažera, kterému by mohl důvěřovat. Tam dole je všechno otázkou důvěry. Ta se udržuje v rodině. Rodina má muže, který pere, máchá, odstředuje a suší její peníze. Rodina je pro ně vším. Rodina se setkává, rodina se schází, rodina mezi sebou necítí nebezpečí zrad. A pak dojde k řídkému jevu, rodina udělá chybu. Chybou byl dopis Angely bývalému děvčeti k dětem - mám tam dole přítele, jeho jméno znát nepotřebujete, ani jeho služební zařazení, a protože je to na Sicílii zvykem, nesvěřuje se svým kolegům s tím, co ví - a můj přítel zjistil spojitost mezi Giuseppem a Mariem Ruggeriem a začal čas od času hezkého malého Giuseppa sledovat a jako premií zachytil ten dopis, chybu. Nevím, jak často se rodina schází, nemám nejmenší tušení. Víím jen, že se sejde, že Mario Ruggerio bude potřebovat, moc potřebovat, protože je Sicilián, být v lůně své rodiny. Všichni ti zlí, bezcitní parchanti v sobě mají ten přeslazený povahový rys - sentimentální lásku k rodině. A budete tam vy, Charley, budete součástí rodiny, malá myška někde v koutku pokoje, který si nikdo nevšímá, která dohlíží na děti a zajišťuje, aby se chovaly tiše, přístup...”

Dívala se na kupoli chrámu svatého Petra. Považovala ho za místo svátosti a bezpečí a vzpomněla si, jak jedno nedělní dopoledne stála na velkém náměstí a cítila se zahanbena láskou poutníků ke Svatému otci, malé nic na balkóně.

„Zmizel člověk z Agrigenta. Vůdce jedné ze tří nejdůležitějších rodin La Cosa Nostry. Patrně je mrtev. V Catanii žije muž ovládající východ ostrova. A je tu Mario Ruggerio. Nerozdělili si moc nad Sicílií. Bojují o ni s horlivostí krysa ve škopku. Mariu Ruggeriovi chybí krůček k ovládnutí celé La Cosa Nostry. Chybí mu jen krůček k získání titulu capo di tutti capi. Jediné zabít a stát se nejvlivnější osobou mezinárodního organizovaného zločinu. Cílem krycího jména Helena je Mario Ruggerio.”

Připadala si slabá, žalostná. „Je možný, poslouchajte mě, Ježíši, poslouchajte mě, je možný, aby všechno změnila jediná osoba, já?”

Odpověděl: „Kdybys si to nemyslel, nepřišel bych si pro vás.”

Vzal ji za ruku. Aniž by se dovolil, aniž by se jí zeptal, rozepnul jí řetízek hodinek. Hodinky byly zlaté, nejcennější věc, jakou kdy měla. Dostala je od otce ke dvacátým narozeninám, tři týdny před tím, než se dozvěděl o svém propuštění. Zastrčil si zlaté hodinky do kapsy kalhot jako nějakou bezcennou tretku. Stále ji držel za ruku, pevným stiskem bez jakékoli emoce. Na kameni nad proudící řekou ležela obálka. Vytáhl z ní větší hodinky, pánské, takové, jaké nosí kluci, potápěčské hodinky. Nasadil jí je na zápěstí. Pásek byl z chladivého pružného materiálu. Ukázal jí, přesně a metodicky, jaká tlačítka aktivují mechanismus hodinek a jaké tlačítko aktivuje nouzový signál. Ježíši. .. Řekl jí, jaká je životnost kadmiové baterie v hodinkách. Řekl jí, jaký signál má kdy vyslat. Řekl jí, jaký je dosah nouzového signálu. Řekl jí, že v Palermu bude signál VKV monitorován čtyřicet hodin denně. Řekl jí, kdy má provést zkušební vysílání. Pustil ji ruku.

„Až Mario Ruggerio přijde navštívit svoji rodinu, pokud vůbec přijde, odešlete signál. Jindy ho smíte použít jediné tehdy, když budete přesvědčena, že je ohrožen váš život. Rozumíte?”

„Kde budete vy?”

„Dost blízko, abych mohl zasáhnout.” Viděla sílu v jeho obličeji, odvahu vepsanou do jeho brady, jistotu kolem jeho úst. Uvědomila si, že světuje svůj život této síle.

„Slibujete?”

„Slibuju. Šťastnou cestu.”

Už si dost dlouho hrála na ubohou malou holčičku. Vybuchla: „Ještě okamžik, pane Axele zatracenéj Moene, jak často se budeme setkávat?”

Klidná odpověď: „Čas od času.”

„To mi nestačí. Kde se budeme scházet?”

„Najdu si vás.”

Šel pryč. Pozorovala ho, jak odchází přes most, směrem k pevnosti Sant'Angelo. Na zápěstí cítila pevný chladný kov pásku.

Tehdy v Devonu jí doporučil, aby z Říma do Palerma cestovala vlakem. Vysvětlil jí, chladně a staccatem, že agent je nejzranitelnější v době, kdy dochází k velké změně, kdy přechází z normálního života pod pláštík. Kdyby k cestě z Říma do Palerma použila letadlo, řekl, překonala by tu propast během hodiny. Proto by si měla přechodné období prodloužit. Lepší je využít dvanácti hodin a získat čas k promyšlení si tak velké změny a propasti, kterou musí překročit.

Charley si zvolila vlak vyjíždějící z terminu pozdě odpoledne, s nebyvalou razancí si klestila cestu davem v nádražní hale. Zajistila si lůžko ve spacím voze v samostatném kupé a nedělala si hlavu s tím, kolik to bude stát, protože jízdenku zaplatí Ruggeriovi. Táhla zavazadlo chodbou a pohodila je v malém oddělení vlaku dlouhém jako had a stojícím vedle dalších, které o něco později vyrazí do Vídně a do Paříže. Žvýkala nechutný rohlík se šunkou, zapíjela ho zteplalou minerálkou a z okna sledovala, jak na osamělé farmy, řady vysokých borovic a dlouhý poničený viadukt z úsvitu dějin padá soumrak.

Přemýšlela, přesně jak jí to Axel Moen předpověděl.

Uvažovala, jak daleko od ní se drží. Nevěděla, co se skrývá za výrazem jeho tváře, pod jeho zevnějškem, nevěděla, na co myslí. Ještě nikdy se nesetkala s člověkem, který by si tak chránil soukromí. Pomyslela si, a to ji vzpružilo, že se drží v takové blízkosti, jako by se o ni bál. Chtěla být pro něj důležitá, být posledním kouskem zapadajícím do skládačky. Cítila se příjemně. A sama ve vlaku, s rachotem na jih spěhajících kol pod sebou a temnou nocí za oknem, pocítila pýchu. Vybrali si ji, vyzvali ji, chtějí ji. Ležela na ustlaném lůžku a koloval v ní žár vzrušení. Potřebují ji. Je důležitá...

Uspala ji domýšlivá neznalost.

Zaspala šíbování vlaku na trajektu ve Villa S. Giovanni na pobřeží Kalábrie i příjezd do doku v Messině, spala jako zabitá a beze snů.

Probudilo ji zatřesení na dveře. Uvnitř v tričku a spodkách. Věděla, že vypadá dobře, ale než odemkla dveře a převzala od průvodčího lehátkového vozu podnos s kávou, zabalila se do přikrývky. Zavřela dveře a zase se zamkla. Odložila podnos, přistoupila k okénku a vytáhla roletu. Charley spatřila Sicílii.

Novinář z Berlína se probudil brzy. Byl pyšný na svoji ukázněnost. Věřil, že je důležité přenést nejvýznamnější myšlenky rozhovoru do laptopu hned při prvním vystřízlivění. Objednal si probuzení telefonem na brzké ráno, ještě než začne tepat život města, protože si napřed musí poznámky roztřídit, zapisoval je v průběhu večere zapité dvěma lahvevi marsaly a budou pěkně zmatečné a naškrábané. Večeřel se starostou malého města na západním pobřeží jižně od Palerma. Absolvoval naléhavé volání po akci proti La Cosa Nostre od muže, jehož otce zabili, protože pranýřoval zlo. S třetřící hlavou seděl v pyžamu na posteli a procházel svými poznámkami.

„Cituji Pirandella (parafrázované) - vyjádřete rozdíl mezi viděným a existujícím, fikcí a realitou - fikcí je činnost policie, vystoupení ministrů, policistů a vyšetřujících soudců v televizi, přehlídka vězňů před kamerami, výkřiky, že se mafie hroutí, to je FIKCE. Mafie neze-slábá, je silnější než kdy předtím, to je REALITA. Tady nepomůže žádný zásah státu proti mafi - pomyslete, jaké to je být Siciliánem, zanedbávaným centrální vládou, nikým nepodporovaným, osamoceným. Nelze očekávat žádné velké vítězství - bílá prostěradla vyvěšená na balkonech po zabití Falconeho vyjadřovala nechuť veřejnosti, ale nechuť se vytrácí, kolektivní hněv je pryč. Ničť mafie se proplétá všemi institucemi, všemi součástmi života - cizinec si musí stále uvědomovat, že neví, s kým mluví - mafiosem může být i člověk patřící k vyšší společenské třídě, ne nutně krutý zabiják. Nikdo, NIKDO neví, jak hluboko mafie infiltrovala do veřejného života. Pro cizince platí: BUĎTE STÁLE VE STŘEHU...

Komisař odvezl Axela Moena do Fiumicinu na první let na jih do Palerma, zaparkoval vůz a doprovodil svého člověka k registraci zavazadel.

Mířili ke středu odbavovací haly, do ohlášení letu zbývalo už jen pár minut. Měli si promluvit v autě, neudělali to a ztratili tím čas, jenže na silnici bylo rušno a komisař se musel plně soustředit, aby nenarazil do některého z těch kličkujících, předjíždějících a brzdících lumpů kolem. Neměl si nechávat nedorozumění otázky do odletové haly.

„Jsi v pořádku?“

„Jo, dobrý.“

„Archeologie...“

„Půjde mi to a budu čím dál tím lepší.“

„Dostaneš od Vanniho bouchačku?“

„Jo, Vanni slíbil, že mi to zařídí.“

Je už moc starý a unavený. Komisař si pomyslel, jak velice mu sedí role úzkostlivé kvočny. „Víš o tom Vanni, jedině on.“

„Možná bychom se s tím měli svěřit vyšetřujícímu soudci. Ten chlápek, Rocco Tardelli, by to možná měl vědět. Je to dobrý člověk.“

„Je to přítel, je Užitečnější, ale nedělej to... To víš, samotného mě to mrzí, ale postav deset italských mužů zákona do jedné místnosti a svěř jim tu informaci. Pokud se jim chceš svěřit, musíš jim důvěřovat. Víš o nich všechno? Víš, kdo z nich má ženu, která má strýčka a ten bratrance, který by rád uzavřel smlouvu na stavbu školy a potřebuje, aby mu místní šéf prokázal službu? Takže nevěříš žádnému z nich. Vadí mi ten nedostatek důvěry, živí to rozleptávající podezřívavost, ale nemůžeš to risknout.“

„Já vím, Bille.“

„Protože jde o její život.“

Před sebou viděl tvář Axela Moena, žulovou stěnu, zastíňující všechny pocity toho ztraceného chlapa.

„To je mi jasné.“

„Víš, co bych chtěl?“

„Tak rychle, Bille.“

„Chci toho parchanta, chci nachytat Maria Ruggeria a chci, abychom se o to přičinili my. Žádná velká spolupráce, naše přičinění. Pokud ho ke zdi přitlačíme my, musí vedení uznat, že dokážeme postupovat netradičně. Chci, aby ho odvezli do Států, aby ho strčili do Supermaxu. Chci, aby dejchal sladké vzduch Colorada. Chci, aby se dostal do jedny z těch betonových kobek. Chci, aby věděl, že posílání všeho toho svinstva do naší země má taky svůj rub. Chci...”

„Budu nablízku, Bille.”

„Dohlížej na to dítě, sakra, celým svým životem.”

Axel pokrčil rameny a odešel směrem k odletům.

Neměla výcvik, nikdo ji neproškoli. Ale nemyslela si, že by byla hloupá.

Už se oblékla. Opírala se o špinavé okno a vlak se pomalu sunul kupředu. Hleděla na vnitrozemí. Přemýšlela.

Nepotřebuje výcvik, aby poznala, že v téhle zemi může mrtvola zůstat ukryta a uprchlík na svobodě. Dál a dál se před oknem odvíjely strmé, deštěm vymleté rokliny zarostlé divokou trávou a keři, táhly se podél trati k horám. Včera, poté co ji opustil, si v obchodě s anglickými knihami na Via Babuino koupila průvodce po Sicílii. Nastudovala si kapitulu o historii ostrova. V roklích by mohla být těla maurských nájezdníků, bour-bonských vojáků, fašistických úředníků nebo římských policistů a nikdy by je nenašli, stala by se potravou lišek a krys. Podél křovinatého porostu byly vidět malé tmavé jeskyně a ruiny starých venkovských stavení bez střech a zhroutené přístřešky, kam kdysi

farmáři zavírali kozy nebo ovce, a ty přístřešky a zbořeniště mohly sloužit uprchlíkům, od dávno uplynulých staletí až po dnešek. Nad roklemi, jeskyněmi a ruinami se nad kopci tyčily vysoké, až do oblak sahající hory. Obrovskou pustotu jen občas narušovaly bílé čáry klikaticích se strmě stoupajících cest. Kruté a tvrdé místo. Nějaké tělo, její tělo, pohozené do rokliny, by nikdo nikdy nenašel. Prchajícího, Maria Ruggeria, schovávajícího se v jeskyních a zbořeništích, by nikdo nikdy nenašel.

Dotkla se těžkých hodinek na svém zápěstí a zamumlala sama pro sebe: „Učíš se, Charley, pěkně rychle se učíš.”

Odstoupila od okna. Vyčistila si zuby. Udělala si pořádek v kabele. Přemýšlela, přesně jak jí to Axel Moen předpověděl.

Zakroužili nad Catanii a pak začali přistávat ranní mlhou. Viděl úpatí kopců na západě, ale vrcholek Etny ne, ten zakrýval mrak.

Řekl jí, že návraty jsou maření času, zbytečná sentimentalita.

Palermo, ano, byl tu mnohokrát, ale už je to jedenadvacet let, co poprvé přistál na letišti Fontanarossa v Catanii. Teď už jsou děda s babičkou staří a žijí daleko na poloostrově Door Peninsula, mezi zálivy Ephraim a Sister Bay, skromně prožívají své poslední dny, týdny, měsíce. Už je to jedenadvacet let, co s ním vystoupili na letišti v Catanii. Připomíná ho už jen jméno, protože teď tu stojí nové budovy, nová věž a nová betonová plocha. Když Arne Moen odešel do důchodu, vzal svoji ženu Vincenzinu a vnuka do Catanie a na Sicílii. Co je mu platné, že se mu na to nechce myslet...

Většinu emocí, na které byl připraven, dokázal zvládat. Když procházel catanijským letištěm, emoce v něm pracovaly a zraňovaly ho. Arne Moen přišel na Sicílii v roce 1943 jako kapitán invazní armády George Pattona a jedné noci, idiot, vypil víc brandy, než snesl, a při návratu do vily v Romagnolu, zrekvírované pro vojenské účely, sletěl do příkopu a zlomil si ruku. Armáda se přiskoky přemísťovala do vnitrozemí a Arne Moena nechala za sebou, aby si vyléčil ruku v sádře. Vzali ho na AMGOT, přidělili mu byrokratickou práci ve vojenské spojenecké vládě a on se ocitl v sedmém nebi v roli malého boha řídícího zásoby benzínu a transport mezi Corleone a křižovatkou silnic u Piana degli Albani-si.

Poskytl mu to, jak to označil, 'příležitostí'. Příběh o 'příležitosti' vyprávěl Axelovi se sebelitostí a se zvlhlými očima na catanijském letišti na konci týdenního pobytu, jako by bylo nutné, aby sedmnáctiletý chlapec znal pravdu.

Emoce Axela zraňovaly, protože 'příležitosti' byla korupce. Nechtěl na to vzpomínat, protože 'příležitosti' bylo odčerpávání benzínu pro černý trh a brání úplatků za vydávání povolení na cestu do Palerma.

Tyhle nepoctivě získané peníze, pocházející z černého trhu a úplatků, tyhle špinavé peníze odcestovaly na poloostrov Door Peninsula a byly použity na vzdělání vnuka v Madisonu a zaplatily dům, pole a ovocný sad mezi zálivy Ephraim a Sister Bay. Jednoho dne, a možná to nebude trvat nijak dlouho, protože Arne Moenovi je teď osmdesát pět a Vincenzině Moenové sedmdesát osm, bude muset rozhodnout, jak naloží se zděděnými špinavými penězi... Po putování po zapomenutých bojištích jeho velkých bitev a po návštěvě domu v Corleone, v němž malý bůh odstartoval své šmelinaření, po návštěvě Vincenziiny venkovské rodiny, kde se přejedli, poté, co cesta skončila, se vyprávěl příběh o 'příležitosti'.

Axel si to pamatuje naprosto přesně. Seděl mezi dědou a nevlastní babičkou v odletové hale v Catanii. Dědeček s poříznutím vyprávěl příběh o své trestné činnosti a nevlastní babička se dívala před sebe, jako by nic neslyšela, nic neviděla a nic nevěděla. Když brzy ráno procházel letištěm, myslel na to, jak příběh o korupci utnul jeho sny. Přisahal si tehdy, s veškerou autoritou svých sedmnácti let, že už nikdy nedovolí, aby ho zranila ztráta iluzí... Tam, kde před jedenadvaceti lety seděl mezi dědečkem a nevlastní babičkou, se teď rozkládal prostor k odbavování zavazadel. Tenkrát nastal konec jeho nevinnosti a on přišel na to, že nemůže nikomu věřit, neboť i člověk, kterého miloval, měl svoji cenu. Do prdele...

Axel Moen přistoupil k přepážce půjčovny aut Avis.

Charley seskočila na nízké nástupiště.

Natáhla se za sebe pro zavazadlo.

Z vlaku se vyvalil neklidný dav spěchajících pasažérů a nesl ji kupředu. Pohledem pročešávala zábradlí a uviděla je. Poznala Angelu Ruggeriovou, trochu silnější v bocích, s trochu masitějším krkem, ale pořád krásnou, držela v náruči nejmladší dítě a za ruku Francescu, která byla toho šťastného léta 1992 ještě miminko, teď se sklonila, pošeptala něco malému Mariovi a postrčila ho kupředu. Chlapec se rozběhl proti davu a zastavil se před ní, Charley položila tašku a nechala ho, aby jí skočil do náruči a objal ji. Objímala syna otce, jenž pral, máchal, ždímal a sušil špinavé peníze,

synovce zlého, bezcitného parchanta. Přijela, získala přístup. Malý Mario se jí vyprostil z náručí a uchopil popruhy jejího zavazadla a táhl ho po nástupišti. Charley vtiskla Jidášův polibek na tvář Angely Ruggeriové a podaly si ruce. Vycítila v ní zoufalou lásku, jako by byly skutečné přítelkyně, jako by pro ni představovala osvobození z nějakého trápení. Hravě přitiskla svou tvář k tváři holčičky a Francesca se zasmála a objala ji ručkama kolem krku.

„Přijeli jste pěkně na čas, Charley. Myslím, že jste neměli ani minutu zpoždění.“

Instinktivně se podívala na hodinky, těžké potápěčské hodinky. Minutová ručička ukazovala přesně na tlačítko nouzového signálu.

„No ne, to je skvělý, přijeli jsme na minutu přesně.“

Axel vyrazil po autostradě vedoucí přímo přes srdce ostrova. Byl dokonale klidný. Jel malým vypůjčeným fiatem po dvouprouté A19 centrálním pohořím, kolem malých vinic, využívajících kousky země schopné kultivace mezi skalami, kolem stád hubených koz a dlouhonožných ovcí, hlídaných muži sedřených tvářích a neklidnými psy. Zastavil na chvíli před starou radnicí v Ennè, jen na tak dlouho, aby se mohl pokochat žlutými, oranžovými a okrovými odstíny horského hřebene na severu, ale ne dost dlouho na to, aby vnímal architekturu budov, i když to stačilo na vypití šálku ostré horké kávy. Cestou k pobřeží se nechal předjíždět nákladáky i auty, neměl potřebu s nimi soupeřit v rychlosti. Sjel na pobřeží, uviděl modrou mlhu moře. Odbočil na západ k Terminii Imerese a blížil se k Palermu. Mezi silnicí a břehem rostly pomerančové háje a citronové sady, prázdninové komplexy měly zavřené okenice a působily hole, protože ještě nezačala sezóna... Prokurátor hovořil o ‚systému moci, členitosti moci, metafoře moci a patologii moci...‘ Slunce páliło na cestu, světlo odražené od asfaltu ho bilo do očí. Na vodě pluly malé loďky, vznášely se daleko od sebe, v každé stál rybář a rozhazoval malé sítě, a zahlédl starce krácející po oblázkové pláži s dlouhými rybářskými pruty na ramenou... Soudce hovořil o ‚globální centralistické dokonale systematicky zorganizované vertikální struktuře řízené od shora dolů cu-polou s absolutní mocí nad policií, penězi, životem a smrtí...‘ Nevzrušoval se, nenechal se oklamat klidem a mírem hor a pobřeží. Projel Bagherii a Villabatem, zamířil po okruhu k jižnímu okraji města, ignoroval těsně na sebe nakupené palernské věžáky a začal stoupat po horské serpentíně označené jako odbočka na Monreale. Blížil se ke svému cíli.

Dopoledne v bytě na Giardino Inglese věnovali pakování Angeliných šatů a dětských zavazadel.

Řekli jí o Mondellu a vile u moře, prázdninovém domově přes léto. Angela Ruggeriová odbyla popis vily velice stručně a Charley neušla vyčerpanost a rozrušení ve tváři a pohybech zaměstnavatelky. Těžko mohla posuzovat její momentální náladu, ale ta žena se změnila, sebedůvěra a veselost, patrné před čtyřmi lety, byly pryč, jako by se jí zhroutil svět. Charley připadalo, že kolem sebe vystavěla zeď. Větší-

nu času to dopoledne strávila v pokojích malého Maria a Francescy, vyndávala ze šuplat nezbytné oblečení a ze skříňek oblíbené hračky, ale když bez zaklepání vstoupila do hlavní ložnice, zastihla Angelu u nočního stolku, vytahovala z něj dvě lékovky. Neušla jí Angelina chvilková panika, neboť zaregistrovala, že si jich Charley všimla, pak je přihodila do zavazadla. Charley se v rozpacích usmála a zamumlala cosi hloupého o tom, kolik košíl bude asi tak Mario potřebovat, a ta trapná chvilka minula.

Charley a Mario dostali za úkol odnést objemné kabely a kufrы k výtahu do podzemního parkoviště. Konečně se vrátila a vešla do velkého bytu. Angela stála uprostřed obývacího pokoje, dívala se dolů na skvrnu na krásě ozdobného koberce a mračila se. Pak si uvědomila, že ve dveřích stojí Charley, a nahradila zamračení násilným ztuhlým úsměvem. Vynesli poslední zavazadla. Zamkli dveře. Na parkovišti naskládali kabely a kufrы do objemného zavazadlového prostoru salónního mercedesu.

Charley seděla vzadu, pevně k sobě tiskla dítě a Francesca se k ní přitulila, jako by se mezi nimi už tak brzo vytvořilo přátelství. Vyjeli z města, věžáky nechali za sebou. Projeli úpatím mohutné hory Pellegrino. Míjeli právě první děvky dne, čekající v minisukních a blůzách s hlubokými výstřihy u cestiček do přírody, když to Charley trklo. Nikdo se o něm ani nezminil. O doktoru Giuseppu Ruggeriovi se vůbec nemluvalo. Nebylo na ní, aby se začala vyptávat. Jak jí bylo řečeno, nemá nic zkoumat, nemá naléhat ani projevovat zvědavost.

Jeli po otevřené obloukovité cestě podél pobřeží k Mondellu. Projeli úzkými uličkami starého města. Zastavili před vysokými kovanými vraty s černě natřenými ocelovými deskami zabraňujícími pohledu dovnitř. Angela stiskla klakson mercedesu. Bránu otevřel starý muž, uctivě sklonil hlavu na pozdrav a Angela vyjela nahoru po dobře zastíněné cestě, kolem květin a keřů, a prudce zabrzdila před vilou.

Dorazila. Krycí jméno Helena je na místě. Využila příležitosti získat přístup. Je kůň, je zrádce. Angela, odtažitá a bez úsměvu, s dítětem v náručí, vyrazila kupředu a cestou ke dveřím vily šmátrala v kabelce po klíči. Mario a Francesca se rozběhli za matkou. Charley otevřela kufr mercedesu a začala vytahovat kabely a kufrы. Od brány ji pozoroval starý muž, zahradník, stojící mezi spadáným zimním listím, opírající se o koště... Připadala si malá, osamělá a vyvrhnutá.

„Všechno při starém.“ Vyšetřující soudce pokrčil rameny, jako by ho to nezajímalo. „Povězte mi, co víte. Až mi to povíte, přeberu si to a teprve potom vám řeknu, jak jsem se ohledně doporučení rozhodl.“

Jakmile se rozhodnu, jaké doporučení vám dám, komise posoudí, jestli vám bude uděleno privilegium podle programu zvláštní ochra-ny...”

Pasquale se opíral o dveře. Berettu ráže 9 mm měl přitisknutou k boku, automat pověšený na rameni a opřený o kříž.

„Potřebuju záruku.“

Věžeň se hrbil za stolem, pohled jeho neupřimných očí těkal po holých stěnách a prsty, přikládající cigaretu ke rtům, se mu trásly. Za dveřmi tlumené kroky lidí procházejících vybetonovanou chodbou, od parkoviště sem ztišené vzdáleností pronikaly výkřiky a posměšné poznámky mužů hrajících fotbal, mužů doprovázejících vyšetřujícího soudce a soudce,

úřadujícího ten den v Ucciardione. Pasquale u dveří zvedl hlavu, aby mu neunikla odpověď. Vyšetřující soudce udělal gesto, rozevřel dlaně. „Pokud mi neřeknete, co víte, budete odsouzen k doživotnímu vězení za vraždu. Není na mně, abych vám poskytoval nějaké záruky.“

Vězeň si vyžádal druhý rozhovor. Slovo bylo předáno. Vězně opět dopravili bezpečnou a složitou oklikou do místnosti s holými stěnami. Ten darebák se třásl. Pasquale věděl, jakou přísahu podstoupil v uzavřené místnosti plné těch, kteří ctihodnému muži již přísahali, za noční tmy skrývajících sešlost: „Jsi připraven vstoupit do La Cosa Nostry? Uvědomuješ si, že není cesty zpět? Vstoupíš do La Cosa Nostry, svůj vstup stvrdíš vlastní krví a nebudeš moci odejít, leda bys ztratil ještě víc krve.“ Pasquale tušil, proč se ten darebák tak třese. Určitě se ho zeptali, ve které ruce bude držet zbraň, a do prstu, jímž bude mačkat spoušť, zabodli trn dost velký na to, aby začala téct krev, a tu krev otřeli o papír s obrázkem Zvěstování Panny Marie a ten papír zapálili a hořící hodili do dlaně toho darebáka a on odrecitoval přísahu a pak proklel sám sebe, kdyby ji snad měl zradit - „Ať shořím jako tento obrázek, pokud poruším přísahu La Cosa Nostry.“ Ten darebák složil přísahu s krví a ohněm a teď se vykrcuje.

„Za Ruggeria, dostanu záruku za Ruggeria...?“

Vyšetřující soudce bubnoval prsty o stůl. Pasquale ho pozoroval. Kulatá ramena, ochablá brada, nikde žádné svědectví vnitřní síly toho člověka, ale maresciallo hovořil o jeho odvaze a citoval, jako by se úsloví spojené se smrtí Falconeho vztahovalo i na tohoto muže: „Stateční umírají jen jednou, zbabělci tisíckrát denně.“ Pasquale poslouchal. Pokud se dostanou blízko Mariu Ruggeriovi, pokud by mohli ohrozit svobodu Maria Ruggeria, ocitnou se v nebezpečí - nebude ohrožen jen život Rocca Tardelliho, ale i životy jeho ragazziů, kteří chodí před ním, vedle něj a za ním.

„Pokud bychom s vaší pomocí Maria Ruggeria dopadli, pak bych doporučil, aby vám privilegia podle programu zvláštní ochrany byla poskytnuta.“

Ticho viselo mezi holými stěnami, táhlo se s kouřem cigarety k jediné zářivce. Protože Pasquale věděl, jakou přísahou tenhle darebák prošel, znal hloubku přísahy s ohněm a krví, otřásl se. Maresciallo, sedící vedle toho darebáka, se naklonil blíž, aby líp slyšel. Vyšetřující soudce se poškrabal na uhrku na straně nosu, jako by pro něj odpověď nebyla důležitá.

Ve věžňových očích se objevily slzy.

„Je ve čtvrti Capo v Palermu...“

„Ted', dneska?“

„Nedávno jsem se doslechl, že je ve čtvrti Capo v Palermu.“

„Jak ,nedávno?“

„Před pár měsíci, ve čtvrti Capo.“

Vyšetřující soudce se naklonil přes stůl, důraz v jeho hlase zesílil, kouř mu ovanul tvář. „Před kolika měsíci?“

„Před rokem.“

Pasquale se zhroutil. Na tváři marescialla se objevil pokřivený sardonický úsměv. Rocco Tardelli je nenapodobil, nezhroutil se, ani se neusmál. Držel v šachu věžňovy oči.

„Kde přesně ve čtvrti Capo byl ,před rokem' Mario Ruggerio?“

„Používal bar...“

„Kde byl ten bar ve čtvrti Capo, který využíval Mario Ruggerio?“

„Používal bar na ulici mezi Via Sant' Agostino a Piazza Beati Paoli. Použil ho několikrát, ale jednou si tam dal mandlový dort a udělalo se mu špatně od žaludku. Pověděl, jak mi řekli, že ten bar stojí za hovno, když tam podávají mandlový dorty, co stojí za hovno.“

„Tak vám to řekli?“

„Ano...“

Vězeň sklopil hlavu. Porušil přísahu, nedodržel slib zpečetěný krví a ohněm. Po tvářích toho dareby stékaly slzy.

Vyšetřující soudce klidně prohlásil: „Mohu zrekapitulovat, co jste nám řekl? Je důležité, abych správně pochopil vámi poskytnutou informaci. Výměnou za osmnáct milionů lir měsíčně, svobodu a ukončení trestního řízení vedeného proti vám v souvislosti s vraždou mi nabízáte informaci z druhé ruky, podle níž se Mario Ruggerio přiotrávil jídlem v jednom baru ve čtvrti Capo.“

Vyhrkl: „Bar ve čtvrti Capo by používal jedině tehdy, kdyby tam žil.“

„Kdyby tam před rokem žil.“ Neuvěřitelná trpělivost. „To je všechno?“

Vězeň zvedl hlavu. Pohlédl vyšetřujícímu soudci do tváře. Otřel si potůčky slz na tvářích. „Stačí to k tomu, aby mě zabili.“

Později, když vězně s obličejem skrytým pod dekou odvedli zpátky přes dvůr na marodku, poté, co skončil fotbal na parkovišti a nasedli do alfy a doprovodného auta, poté, co opustili bezpečí vězeňské zdi Ucciardione, vnořili se do dopravního ruchu a pomocí sirény si vyklidili cestu, se Rocco Tardelli naklonil dopředu a tiše promluvil do ucha marescialla. Pasquale řídil, jel rychle, střídal brzdu a plyn, přefázoval a poslouchal.

„Bylo to důležité, nebo ne? Já na to svůj názor mám, ale zajímal by mě váš. Nebo bych se vás neměl ptát? Věřím tomu, že by Mario Ruggerio skutečně mohl používat nějakou krysí noru ve čtvrti Capo. Nepotřebuje luxus, zlaté kohoutky u umývadla, hedvábné povlečení a obleky od Armaniho. Je contadino a venkované se nemění. Byl by tam spokojený, cítil by se v bezpečí. Ale došlo k tomu před rokem. Léto je pryč, podzim, zima, a já teď mám rozhodnout, jestli využiji svojí autority a odvedu zdroje, kterých máme už tak nedostatek, k vyšetřování fousaté informace. Musíme sbírat drobečky ze stolu a chytat se stébla, jako bychom umírali hladem nebo jako bychom se topili... Není ode mě fér ptát se na to vás, musím se držet své cesty.“

Poodstoupili a dívali se.

Švih byl dobrý, úhel byl dobrý, kontakt byl dobrý a let byl dobrý. Míček letěl. Než dopadl, Giuseppe Ruggerio se sklonil, zvedl umělohmotný podstavec, popošel a sehnul se pro kus vytrženého drnu, připomínajícího upuštěný skalp. Pak vzhlédl a díval se, jak míček z posledních sil poskakuje po písčném podkladu travnatého hracího pole. Vrátil drn na místo.

Zatímco se dívali, dohadovali se.

„Je užitečný, to se mu nedá upřít.“

„Užitečný, Ježíši, ale ani neskrývá, že to ví...“

„Jak jste se seznámili, Gilesi? Kde se vaše cesty zkřížily?“

Giles Blake zvedl svůj ranec. Ital, jeho host, už postupoval po travnaté dráze mezi nevýrazným zimním vřesem a polámaným kapradím. „Znám Peppina už celou věčnost... Víte, o Italech se toho navykládá. Potřebuješ někoho dobrého a tenhle je ten nejlepší, na jakého můžeš narazit. Hotový sen. Je rozhodný, ví, co chce. A co víc, nemá žádné problémy s tokem peněz, manipuluje se spoustou investičních fondů. Seznámili jsme se v Basileji, odtamtud ho znám. Šli dál. Ztišili hlasy, udržovali si odstup, aby je Ital před nimi nemohl slyšet.“

„Co hledá?“

„Tak už se vymáčkni. Teda, Gilesi, oběd byl zatraceně dobrý, neodmítnu kolo golfu po dobrém obědě, ale o co tu skutečně jde?“

„Je skvělý společník, Gilesi, to máš pravdu, ale proč tu vlastně jsme?“

Giles Blake uměl vykouzlit upřímný úsměv, uměl to stejně dobře jako kdokoli jiný a uměl se nevzrušeně zasmát. „Jste to ale podezíravá banda. Dobře, má peníze. Potřebuje je do něčeho investovat. Je stejný jako všichni bankéři, co znám. Přesunuje peníze, hledá příležitosti, jak přinášet zisk svým klientům a akcionářům. Myslím, že jeho služeb využívají skutečně bohatí lidé, lidé, kteří hledají diskrétnost... Počkejte, vydržte chvíli. Nemluvím o ‚špinavých‘ penězích, ale o ‚tichých‘ penězích. Proboha, nejde o peníze z nějakých čachrů. A budu upřímný, jednání s ním se mi vždycky vyplatilo.“

„Co nám může poskytnout?“ zeptal se bankéř.

„Co na jeho nabídku může zajímat mě?“ vyzvídal realitní magnát.

„Jak dlouho už vás znám, chlapi? Barriho čtrnáct let. Kevina od roku 85. Done, spolu pracujeme devět let. Znáte mě přece, to jste se tak změnili? Kruci! Karty na stůl. Seznámení s Giuseppem Ruggeriem byla nejlepší věc na světě, která mě potkala. Věřte mi, jsem nesmírně šťastný, že se známe.“

Ital před nimi se zastavil u svého míčku. Jeho míček byl přinejmenším padesát yardů před všemi ostatními. Bankéř golf nehrál, neměl hole, šel se jen projít...

Barrie, bankéř, zjišťoval: „Co chce?“

Kevin, investiční manager, se zeptal: „Není na tom ani kousek špíny?“

Don, realitní magnát, se zajímal: „Co můžeme získat?“

Všichni tři byli důvěrní a dobře vyzkoušení přátelé Gilese Blaka. Stýkali se pracovně i ve společnosti. Chodili spolu na ragby do Twic-kenhamu, na kriket k Lordovi, na operu do Glyndebournu a chodili si spolu zastřílet. Dohazovali si kšefty, vydělávali peníze. Patřili k nové elitě, milovali úspěch, nesnášeli překážky.

„Barrie, tvrdím tohle - hledá příležitost vložit peníze do nějakého dobrého britského podniku, kde s nimi bude nakládáno lépe než tam, kde jsou teď. Kevine, bavíme se o dost vysoké částce - nemyslíš snad, že bych se angažoval v nějaké ‚špíně‘? To, k čertu, ne. Done, vím, že ti v Manchesteru sedí obrovský palác, chybí mu posledních sedm pater a investoři ti podtrhli koberec pod nohama. Bavíme se o tom, že má pro začátek pětadvacet. Řekl bych, že pětadvacet milionů šterlinků při rozdělení na tři díly s provizí... Jsem přesvědčen, že malá ukázka vděčnosti sklouzne dolů stejně hladce jako to chardonay při obědě... Já za něj samozřejmě ručím. Víte přece, jaci

jsou Italové. Mají až paranoický strach ze starého dobrého berního úředníka na zápraží. Rádi vidí své peníze za mořem, rádi je drží v tajnosti. Jsou samé ‚na nic se neptat, žádné papírování‘. Nedokážete se s tím smířit?“

„Bude provize?“

„Samozřejmě že bude provize, Kevine - to je prostě jejich způsob obchodování. Nejde mi o kůži, pokud nemáte zájem, chlapi...“

Giles Blake popošel ke svému míčku. Nebude už na to tlačit. Splnil, za co mu zaplatili. Diskrétně předložil Ruggeriovu nabídku, nabídku hráče zpoza moře, který neustále hledá nové kanály pro přesuny svých peněz. Vyhledával kontakty a kamarádil se s muži, u nichž měl jistotu, že na oplátku za provizi upustí od patřičného papírování. Předpokládal, a neodvažoval by se v té věci víc zjišťovat, že je jedním z mnoha používaných jako fasáda pro praní peněz a jeho konečné začlenění mezi legální finance.

Odehrál svůj míč. Sledoval Giuseppa Ruggeria, jak odpaluje míček ke vzdálenému greenu. Tiše na Itala zavolal.

Stáli stranou travnatého povrchu. Bankéř, investiční makléř a realitní magnát zaujatě diskutovali.

Giles Blake tiše poznamenal: „Skočí po tom, protože jsou nenasytní. Rozdělí se. Potřebují to, proto jsou tak pohotoví.“

„Budou mlčet?“

„Jako hrob, když dostanou svoji provizi.“

„Protože pokud nebudou mlčet...“

Hlasy umlkly. Postupovali po trati, Giles Blake a Giuseppe Ruggerio kousek před svými hosty. Byla to dobrá trať, několikrát ročně využívaná pro šampionáty. Než Blake potkal Itala, nešlo to, nemohl si dovolit platit členský poplatek, to by dřív zmrzlo peklo. Nemohl si předtím dovolit ani dvanáct mil vzdálený dům, ani koně, ani školy pro děti. Patří

tomu Italovi...

Hlas se vytratil dřív, než byla výhrůžka dokončena. Pomyslel si, že Giuseppe Ruggerio pochopil, že ani není třeba ji vyslovovat. Věděl o bankéři, který špatně pečoval o fondy La Cosa Nostry a byl uškrcen a pověšen na provaz pod Londýnský most. Věděl o investičním makléři v New Yorku, který neodhadl poslední velký pokles mezinárodních trhů a objevili ho mrtvého na dlažbě pod balkónem jeho bytu. Znal významného obchodníka v Torontu, kterého našli ubodaného u Yongue Street, ve vykřičené čtvrti, s dolarovou bankovkou nacpanou do úst. Věděl o smrti těch, co zklamali La Cosa Nostru, protože mu o nich Giuseppe Ruggerio vyprávěl.
„Velice příjemný den, Gilesi. Než se k nám připojili vaši hosté, bavili jsme se o možnostech trhů s antickým nábytkem..."

Každým dnem spis Gilese Blaka klesal níž a níž v příhradce seržantových pohledávek. Měl svou metodu. Každý den vytáhl nejspodnější spis ze zapomnění na světlo a umístil ho navrch. Jakmile spis Gilese Blaka doputoval nahoru, měl mu Harry Compton věnovat pozornost, ale papíry toho zatraceného právního poradce nad nimi vítězily. Pokud by papíry toho zatraceného právního poradce, toho parchanta, nevydaly své tajemství, pak by se jim to hovno rozmázlo po stropě a zcela jistě by čelili obvinění z „obtěžování“ a „neoprávněného zatčení“ a čekalo by je „kárné řízení“. Po rychlém zhltnutí sendviče zapitého čajem z polystyrénového kelímku chvatně prolístoval vrchní soubor, zanačoval, protože na něj většinu týdne ani nesáhl, a pak naškrábal pár řádků.

Komu: Alfred Rogers, styčný důstojník, protidrogové oddělení, britské velvyslanectví, Via XX Settembre, Řím, Itálie
Od: SO6, D/S H. Compton

Alfe, promiň, že tě ruším při odpočinku, ve kterém si nepochybně hoviš, a doufám, že ti moc nepokazím nezbytnou siestu. Některé z nás mezitím platí za skutečnou práci a ne za to, aby si mačkali uhry, ty šťastnej prevíte!

Pokud se tví italské kolegové naučili pracovat s počítačem (pokud!), ať se mrknou na Bruna Fioriho, byt 5, Via della Libe-razione 197, Milán. Přiznávám, že nevím, po čem jdu - bylo tomu někdy jinak? Minulý týden dydlel v hotelu Excelsior na Portman Square v Londýně. Příkládám kopii registrace v hotelu s podrobnějšími údaji z pasu apod. Spěchá to. Tady jako bychom v řetězech dolovali uhlí. Dokážu si představit, že v Římě je to stejně tvrdý.

Závidím ti, Harry

Smetl drobkou z košile, setřel čaj z brady. Předal škrabopis a kopii dokladu slečně Frobisherové, požádal ji o odeslání do Říma a odklopýtal zase do místností, v nichž se kupily dokumenty a archiv právního zástupce.

Naposledy se setkali před rokem a nepohodli se.

Vztah mezi Mariem Ruggeriem a mužem z Catanie se nadal nazvat přátelstvím.

Poslové obou stran kmitali celý týden, než se schůzku konečně podařilo sjednat. Po týdnu tvrdých jednání bylo rozhodnuto, schůzka se

uskuteční na neutrální půdě v horách Madonie. Setkají se na osamělé farmě nedaleko prašné rozježděné venkovské cesty mezi Petralií a Gangi a promluví si o budoucnosti. Pozorovali se jako v ringu, jako dva štíři.

Nepanovała mezi nimi žádná láska, žádná důvěra. Každý z nich den předem vyslal svého muže nad budovu farmy, aby se díval dolů přes zrající pole a stáda pasoucího se dobytka a dohlížel na bezpečnostní opatření. Ani Mario Ruggerio, ani muž z Catanie se neobávali vpádu příslušníků carabinieri nebo squadry mobile, ale báli se pasti nebo triku nastroženého tím druhým. Muž z Catanie dorazil jako první, v mercedesu s doprovodným autem ochránců. Mario Ruggerio považoval za správné, aby tam ten druhý přijel první a čekal na něj... Předvedl se, doprovázela ho dvě BMW plná jeho mužů, ale sám přijel ve starém autobianchi, autu chudých, vozu venkovanů, které osobně řídil.

Před budovou stály dvě skupinky mužů. Všichni věděli, že pokud dojde k válce, musí se, a to rychle, rozhodnout, jestli zůstanou a budou bojovat, nebo jestli se pokusí přeběhnout na druhou stranu. Pokud by došlo k válce, byla by to válka na život a na smrt. Tradovalo se - a ochránci obou stran, stojící kousek od sebe, to znali -, že když si Riina probíjel cestu k nejvyššímu postavení, přišlo o život tisíc mužů poražené strany. Poražený nemohl počítat s žádnou shovívavostí. ... Někteří drželi automatické pistole, někteří byli vyzbrojeni automatickými puškami, někteří pro jistotu neklidně vklouzli rukou pod nadouvající se saka. Uvnitř organizace je místo jen pro jednoho šéfa.

Hovořili spolu, dva štíři, manévrovali v ringu a snažili se přes holý stůl získat výhodu. Ruggerio pohovořil o svém pohledu na budoucnost a rozuměl tím zintenzivnění mezinárodního obchodu ve světě legitimních financí. Muž z Catanie vyjádřil svůj názor a jeho názor zněl: organizace by se měla stáhnout pod dosah svých chapadel a soustředit se na práci na ostrově. Mluvili v rychlých dávkách slov pronášených v sicilském dialektu a v dlouhých chvílích ticha kouřili.

V okamžicích ticha se objevovaly klidné úsměvy. V těchto chvílích si s úsměvem vyměňovali poklony a blahopřání a oba se snažili rozhodnout, zda bude nutné za účelem získání převahy bojovat. V otázkách řeči těla a zvažování síly byl Mario Ruggerio hotovým mistrem. V tom vynikal, svýma chladnýma, čistě modrýma a rychlýma očima dokázal rozpoznat slabost. Ring nepředstavoval místo, kde by měl štír udeřit. Pomyslel si, že brada muže z Catanie vyjadřuje slabost.

Před farmou Mario Ruggerio sledoval, jak se tři auta vydávají na dlouhou cestu do Catanie. Jeho lidé čekali na znamení. Viděli ho Franco, Tano i Carmine. Viděli, jak Mario Ruggerio pozoruje mraky

prachu zvedajícího se za koly aut, viděli, jak si odplivl, a pochopili, že ten muž odmítl zaujmout druhé místo a že je odsouzen k smrti.

Turisté se k monrealské katedrále nechali vyvézt autobusem po cestě plné ostrých zatáček. Vnesli do duomu hlasy vyjadřující nadšení ve francouzštině, němčině, japonštině a angličtině. Přišli do katedrály a kláštera pro benediktýnské mnichy, vybudovaných před devíti sty lety normanským králem Williamem Dobrým, s klapkami na očích a

zabedněnými hlavami, kvokavě vyjadřovali svoji radost před jeho sarkofágem, vzhlíželi ke zlatu jeho mozaik, procházeli křížovými chodbami a obdivovali se místu nad Palermem, které si s takovou jasnozřivostí zvolil. Když se francouzští turisté, Němci, Japonci, Angličané a Američané vrátili do autobusů k odjezdu z Monreale, znali pouze minulost, nedozvěděli se nic o současnosti. Nikdo z nich nevěděl, že vodu, kterou pijí, ristorante, kde se stravují, a obchod se suvenýry, jimiž se tak vychloubají, vlastní La Cosa Nostra. Žádný průvodce jim nevyprávěl o kněžích, nabízejících úkryt mužům z La Cosa Nostry na útěku, ani o kněžích, kteří krivě přísahají před soudem a poskytují falešné alibi, ani o kněžích, kteří dovolují super-latitantům používat své mobilní telefony, ani o těch, co tvrdí, že La Cosa Nostra zabila méně božích tvorů než moderní potratáři. Žádný průvodce jim nevyprávěl o nových kasárnách carabinieri ve městě, tvořících základnu oddílu Reparto Operativo Speciale, ani jim neukázal plaketu na zdi kasáren polizii municipale na památku d'Alea zabitého mafiosi a plaketu na hlavním náměstí na památku vice-kvestora Basileho zabitého mafiosi. Turisté překypovali znalostmi z historie, nevěděli nic o současnosti a nezajímali se o ni.

Pronajal si vrchní patro vdovina domu.

Vysoká a elegantní žena v tradičním černém smutečním obleku prozradila Axelu Moenovi, že už je to šest let, co její muž, úřední odhadce, zemřel. Provedla ho bytem - ložnici, obývacím pokojem, kuchyní a koupelnou - a v každém pokoji její ruce stíraly imaginární prach. Udal jí své nynější jméno, ukázal pas s titulem doktora, přišel mu z Washingtonu spolu s hodinkami - a představil se jí jako přednášející na univerzitě v Madisonu, jehož oborem je archeologie. Chovala se zdvořile, ale hrabání se v minulosti ji nezajímalo. Podle jeho mínění byla vdova slušná a vzdělaná žena, neměla si na co stěžovat, v dolarech jí předem zaplatil nájem na tři měsíce. Pomyslel na to, kde dolary skončí, možná na kontě ve Švýcarsku nebo v plechovce pod postelí, ale zcela jistě se neobjeví na formuláři daňového přiznání. Placení vzala jako nutnou chvíli vulgaritu a pokračovala v obhlídce

bytu. Ukázala mu, jak funguje sprcha. Prozradila mu, kdy je dobrý tlak vody, vzala ho na malý balkón s výhledem na město, údolí za ním a hory a oznámila mu, že kytky v květináčích bude zalévat on. Předala mu klíč od hlavních dveří a od bytu. Možná džíny a stará kostkovaná košile, možná dlouhé vlasy svázané do ohonu vyprovokovaly chladnou poznámku: očekává, že se „host“ nebude večer chovat hlučně a že ji nebude rušit, má lehké spaní. Jmenuje se signora Nasello. Zavřela za sebou dveře bytu. Odešla.

Seděl sám se svými myšlenkami na židli u otevřených dveří na balkón, dokud nepřišel 'Vanni Crespo.

Objali se. Jejich rty se dotkly tváří toho druhého.

Byli jako děti, jako pokrevní bratři.

„Všechno v pořádku?“

„Vypadá to dobře.“

„Nebylo snadné najít místo v Monreale...“

„Zařídil jsi to skvěle.“

Měl málo přátel. Přátelství nebylo Axelu Moenovi vítané. Přátelství, to znamená dávat...

„Jste vzor velkodušnosti, pane Moene.“

Nebylo mnoho dalších z italské justice nebo v DEA na Via Sardegna ochotných popichovat Axela Moena. Nebylo mnoho těch, kteří by se ho snažili škádlit nebo si z něj utahovat.

Od dětství byl zvyklý obejít se bez přátel. V osmi letech, když otec po smrti matky odešel do zahraničí, prožil pět katastrofálních měsíců u matčiny rodiny. Bydleli daleko na jihu, kousek od Stoughtonu. Získali vysoké postavení v luteránské církvi, vedli železářství a zapomněli, jak se získává láska opuštěného dítěte. Po pěti měsících ječení, konfrontací a bití posadili Axela na autobus jako naloženou tresku, jako žok sušených tabákových listů do továrny nahoru na sever k otcově otcovi a té jeho „cizi Jezabele“. Na malé farmě mezi zálivy Ephraim a Sister Bay neměl žádné přátele. Silně provázaná norská komunita se dědečkovi a jeho druhé ženě vyhýbala. Dětství prožil jako samotář. Naučil se v autobusu, který ho vozil do školy a ze školy v Sturgeon Bayi, cestovat bez přítele, bez přítele podnikal dlouhé cesty do Green Baye na fotbalové zápasy tamního klubu Packers. Vincenzina, snědá katolička z daleké Sicílie, k níž se chovali jako ke středověké čarodějnici, nebezpečí a hrozbě, naučila Axela osamění ignorovat. Sám se naučil plout na plachetnici, rybařit a chodit na procházky se psem coby společníkem. Vincenzina se nikdy nenaučila dokonale anglicky a na farmě se spolu bavili italsky, sicilským dialektem jejího domova. Museli si vystačit sami, byli k tomu přinuceni. Axel v přátelství zrovna nevěřil.

'Vanni vytáhl z kapsy kalhot berettu a dva plné zásobníky nábojů. Podal je Axelovi.

„Je to dobrý. Jsem archeolog. Hrabu se ve starých historických památkách. Učím na univerzitě ve Wisconsinu. Na letní semestr jsem si vzal volno. Radši tomu věř.“

Axel se zašklebil a 'Vanni se smál s ním.

Giovanniho Crespa znal Axel celé dva roky. Při první cestě do Palerma s Billem Hammondem, takzvané „aklimatizaci v přední linii“, jim vysokého kapitána carabinieri s ostře řezanou tváří přidělili jako průvodce. Bill Axelovi řekl, a myslel to vážně, že každého italského policistu musí považovat za potenciálního zrádce. Dva dny si mezi sebou Američané šuškali, teprve poslední noc, kdy se velká cesta chýlila ke konci, zašli k 'Vannimu do bytu a 'Vanni s Billem se zpili skoro do nemoty Jackem Danielem a Axel popíjel kávu. 'Vanni byl pro Axela první Ital, jenž tvrdil, že sociologové a ti, co La Cosa Nostru omlouvají, vykládají nesmysly, že ti parchanti jsou prostě zločinci. Důvěřoval 'Vannimu, protože to on přidržel svoji pistoli u Riinovy hlavy. Salvatore Riina, capo di tutti capi, zadržený v ulici jižního Palerma, se podělal a počural, ležel ve strouze s 'Vanniho pistoli u spánku a na zápěstí dostal želízka a přes hlavu deku. Jestliže někdo držel pistoli u hlavy Salvatora Riiny, na spánku zadrženého vraha, jasně musel být člověkem, který nepřipouští kompromisy. 'Vanni pil, 'Vanni souložil s prokurátorkou z Trapani, většinou vzadu v autě, a 'Vanni moc mluvil a neuměl si krýt záda.

Byli totálně odlišní a jejich přátelství neznalo hranic.

„Je tady?“

„Je tu, krycí jméno Helena.“

„To je moje práce, to jsem vymyslel já.“

Axel štípl Vanniho do tváře. „Řekla: ‚To je vážně originální, kterej génus to vymyslel?‘ Tak to řekla.“

Axel vysvětlil Vannimu podrobnosti o nouzovém signálu v pásmu VKV a pověděl mu o jeho dosahu.

Vanni měl podrobné mapy pobřeží Mondella a výškových bodů Monte Galia, Monte Castellacia, Monte Cuccia a Monrealu. Označili silnými křížky místa, kam umístí mikrovlnné převaděče.

„Cos jí řekl?“

„Kdy má použít signál - jediné když se objeví Mario Ruggerio nebo v okamžiku, kdy se ocitne v nebezpečí.“

„Přijala to?“

„Myslím, že jo.“

„Ježíši, myslíš? Ježíši, Axele, chápe, co dělá, kam jde a s kým?“

„Řekl jsem jí to.“

Vanni se tiše zeptal: „Je schopná udělat, co se po ní žádá?“

„Řekl jsem jí: ‚Nemyslete si, že bych chtěl tam dole někoho, jako jste vy, ale nemám jinou možnost.‘ A taky, že pokud získají vážný podezření, zabijou ji, a až ji zabijou, půjdou domů a povečeří.“

Na Vanniho tváři se objevil úžas. „A to je podle tvých slov ‚obyčejná?‘“

„Je obyčejná a předvídatelná.“

„Copak necítíš žádný provinění, žeš ji sem dotlačil - to, sakra, vůbec nic necítíš?“

Axel tiše odpověděl: „V tom, že je obyčejná, je právě její síla. A co mi nahrálo, nudila se. Viděla před sebou život, jakej by ji čekal, protkanej nevýznamností, nepodávala výkon odpovídající jejím schopnostem, mařila čas. Touží po uznání, chce vzrušení...“

„Nechod' ji teď obtáhnout, třeba už spí.“

Padli si do náručí, řvali smíchy. Objímali se, hystericky se chechtali.

Vanni řekl mezi smíchem: „Jsi chladnej parchant, Axele Moene, a jsi taky krutej parchant. Cos jí řekl, jak blízko budeš?“

„Řekl jsem jí, že budu tak blízko, abych stačil zareagovat.“

„To jsou kecý, víš moc dobře, že nemůžeš bejt celou dobu tak blízko.“

Smích jim posloužil jako pouto, a jako by na další smích už nebyl čas, bavili se spolu dlouho do noci. Do nejmenších podrobností propracovali přesné umístění mikrovlnných převaděčů, probrali, kde budou přijímače a jaké kódy bude používat krycí jméno Helena. Bavili se o týmu, který budou muset mít k dispozici. Později Vanni vyklouzl z bytu a vrátil se s čerstvě upečenými pizzami. Bavili se naléhavě, dlouho do noci, jako o život.

Poodstoupila. Piccolo Mario zuřivě cvakal zástrčkami na dveřích. Angela stála před zrcadlem, poupravila si účes a pak nehtem smetla neviditelné smítka z ramen. Francesca vyběhla z ložnice. Charley se tiskla zády ke stěně.

Měl trochu prošeďovější spánky. Možná trochu přibrál. Vypadal tak, jak si ho pamatovala. Nesl zavazadla, kytku a dárkově zabalené balíčky. Se širokým úsměvem ve tváři letmo políbil Angelu, vyzvedl Maria vysoko do vzduchu a sehnul se, aby se pomazlil s Francescou.

Popošel dál do haly, zazářil radostí, když ji spatřil. Stydlivě mu podala ruku a on ji přijal, pozvedl ke rtům, políbil a ona zrudla.

„To je skvělé, že jste tady, Charley. Vítám vás v našem malém domově.“

Výoktala ze sebe: „Jsem moc ráda, že jsem tady... děkuju vám.“

Muž, který pere špinavé peníze, bratr muže, který vraždí proto, aby se stal nejvlivnější osobou mezinárodního organizovaného zločinu, pustil její ruku. Je tady, dozvěděla se, protože rodina ‚udělala chybu‘. Angela, malý Mario a Francesca jako by dodržovali nějaký rituál návratu z cesty a ona si ten rituál pamatovala, otevírali dárky, odhazovali na zem stuhu a lesklý papír.

„Zastavila jste se v Římě, Charley?“

„Ano.“

„Proč jste jela do Říma?“

Výhrkla: „Z nostalgie... protože jsem tam byla šťastná... protože jsem tam strávila nejkrásnější chvíle svého života. Byla to skvělá příležitost.“

Důvěřovala si, zdálo se jí, že lže dobře.

Diamantová brož pro Angelu, elektronické hra pro malého Maria, měkká hračka pro Francescu...

„Nestihl jsem přímý spoj, musel jsem přesehat v Miláně - zpoždění, samozřejmě - mlha, samozřejmě. Neměli jste na mě tak dlouho do noci čekat.“

Charley se instinktivně podívala na hodinky. Byly značně těžké. Podívala se na hodinky a na tlačítko na nich. Stáhla se. Nechtěla se mezi ně vměšovat. Odešla do svého pokoje. V posteli si přitiskla hodinky k ěadrům, vnímala jejich tvrdost a přemýšlela, kde je, kde čeká Axel Moen.

KAPITOLA 6

Probudil se brzo.

Dveřmi v přízemí zahlédl v kuchyni signoru Nasello v pestře zbarveném županu, jako by se v soukromí svého bytu nemusela oblékat do vdovské černě. V baru si dal kávu a sladké pečivo a vydal se na místo schůzky.

Neoholil se. Měl staré džíny, starou košili a vlasy stažené dozadu do ohonu.

Axel čekal na místě setkání. Igelitovou tašku tiskl ke stehnu, berettu pod košili přidržel pásek kalhot. Sešel z hlavní třídy, vedoucí dolů k piazzě a ke katedrále. Byl vysoko ve městě, nedaleko čela skály dominující městu. Stál vedle stánku se zeleninou, a zatímco čekal, přicházely sem hospodyňky a dohadovaly se o ceně fazolí, artyčoků, citrónů, pomerančů a brambor, pokrčily rameny, odešly a pak se zase vrátily, zaplatily muži a převzaly od něj na oplátku pytlíky. Vůz přijel zezadu. Byla to Axelova chyba, neboť mu ušlo, že se vůz blíží. Otrásl jím ostrý hvizd 'Vanniho Crespa. Přijel ve stavební dodávce, jakou používají samostatně pracující řemeslníci, malé, špinavé a rezivělé. Dveře se otevřely, vklouzl dovnitř a musel si najít místo pro nohy mezi umělohmotnými kbelíky a nádobami na barvy a skrčit se, aby ho netlačily štafle čnějící ze zadku vozu mezi přední sedadla. Tašku držel na klíně.

„Jak se ti to líbí?"

„Rádně zdaněné podnikání, předpokládám?" zašklebil se Axel.

„Rádně zdaněné, i pojištění platím. Spal jsi dobře?"

„Bez problémů."

„Zdálá se ti něco?"

„Ne."

„A o ní se ti nezdálo, o krycím jménu Helena?"

Axel pokrčil rameny. „Seženeš konfidenta, využiješ ho, a když s ním skončíš, vypakuješ ho tam, odkud přišel, konec příběhu."

„A o Ruggeriovi se ti nezdálo?"

„Ne." Axel praštil docela silně Itala do hrudi. „Hej, chlapče, ošklivý chlapče, ta ženská z Trapani, to s tebou musí chodit dozadu do týhle kraksny?"

„Ta má, díky bohu, svoje auto."

Upadli do mlčení. Dostali se na čtyřproudou silnici pod městem. Pocítil skvělý záchvěv rozjařenosti, jako by dostal dávku efedrinu, jako by mu v žilách koloval adrenalin. Život Axela Moena se v dospělosti dělil na dobré a špatné časy. Neexistovaly šedé odstíny kompromisu.

Univerzita v Madisonu představovala špatné časy, bez přátel, bez radosti ze studentského života, a zjištění, že se všichni chovají jako utržení ze řetězu a že, pokud chce mít dobré známky, musí studovat sám. Oddělení městské policie představovalo dobré časy, zajímavé hned od začátku a ještě lepší, když získal postavení detektiva a odešel k pátracímu útvaru. Vyšetřování federální agentury pro boj s narkotikami v Madisonu ho využilo jako spojku, zahrnuli ho do akce, to byly dobré časy. Vykašlal se na Madison a přešel pod federální agenturu pro boj s narkotikami, připojil se k rekrutům v Quanticu, kde se dozvěděl, že má problémy s přístupem, a musel se snažit přizpůsobit, to byly zlé časy.

Bez jakéhokoli varování 'Vanni strhl volant. U brány je zkontroloval carabinieri v nažehlené uniformě. Vpusťil je dovnitř, projeli pod zdviženou závorou. Byli párem dělníků pracujících na smlouvu o dílo v hlavních kasárnách carabinieri na ostrově. Obrátil se k 'Vannimu, pochvalně přikývl. Samozřejmě, příchody a odchody do hlavních kasáren na ostrově mohou být sledovány... Zaparkovali daleko od zářících aut jednotky, poblíž pomníčku těch, které zastřelili při plnění služebních povinností. Ale ještě pořád je někdo mohl pozorovat. 'Vanni podal Axelovi kbelík, sám vzal štafle a zamířili k bočním dveřím. Axel měl 'Vanniho rád, protože ten chlap nevěřil žádnému parchantovi.

První úkol u DEA představoval zlé časy. New York City. Ve spisu měl uvedeno, že plynule hovoří sicilským dialektem, a případ Pizza se blížil soudnímu projednávání. Cekaly tu hodiny odposlouchávaných hovorů, musel je vyslechnout a zaznamenat, a týden po týdnu, měsíc po měsíci seděl v malé temné komůrce se sluchátky na uších, pásky se otáčely a světlo mu ozařovalo blok...

Když 'Vanni vyťukal vstupní kód a ocitli se v chodbě, odložili kbelík a štafle.

La Paz, v Bolívii, to byly dobré časy, pracoval s malým týmem vlastních konfidentů, létal v místních helikoptérách značky Huey, zvykl si na leteckou vestu a tíhu M16. Velký výbuch na závěr nezměnil jeho názor na La Paz v Bolívii tak, aby ho nepočítal mezi dobré časy. Ani to, že odtamtud odjížděl s lehkým zraněním.

Šli chodbou kolem otevřených dveří operační místnosti s konzolami a vysílačkami. Kolem odpočívárny, kde na židlích seděli muži v tmavých kombinézách se zbraněmi a neprůstřelnými vestami

a 'kukly' se povalovaly po stole mezi šálky s kávou a použitými talíři a 'Vanni Axelovi vysvětlil, že to jsou muži z oddílu Reparto Operativo Speciale. A pokud se ozve nouzový signál, budou to oni, kdo se dá do pohybu. Přiradili mu tým, stal se velkým dlužníkem a přitom odmítl cokoli vysvětlit.

V New Yorku před třemi lety, to byly špatné časy. V DEA, v FBI a v kancelářích prokurátorů prohlásili, že La Cosa Nostra na území Ameriky skončila. Tommaso Buscetta, převlékač kabátů, pentito, všechny dostal do federální věznice v Marionu v Illinois. Konec. Úřad oznámil, oficiálně, takoví to byli troubové, že 'mýtus o nepremožitelnosti mafie' je překonán. A prokurátor doslova prohlásil, že 'drogový kanál sicilské mafie byl zničen'. Z útvaru pro boj s organizovaným zločinem se stahovaly prostředky. Tři roky tahanice s FBI o prioritách vyšetřování, postrkování hlášení z jednoho stolu na druhý, tři roky řečí, že Siciliani představují nedůležité číslo v porovnání s Kolumbijci, a hloubání, proč jsou tedy ulice Chicaga, Filadelfie, Atlanty, Los Angeles, New Yorku i Washingtonu hned kus od ředitelství zaneřáděny tím zatraceným heroinem. Špatné časy, až do umístění v Římě...

Nahoru po schodišti, další chodbou. Dveřmi, které je možné otevřít jedině se znalostí vstupního kódu, do 'Vanniho kanceláře. Axel se rozhlédl.

„Proboha, tohle má být domov..."

Připomínalo mu to celou nějakého mnicha. Holá místnost s holými stěnami kromě fotografie generála v parádní uniformě

a portrétu usmívající se dívky, s holým stolem s umělohmotnou deskou a tvrdou židlí, s holou postelí s příkrývkami vzorně složenými na jediném polštáři.

Axel z igelitové tašky vyndal druhý přijímač dovezený na Sicílii. Krabička byla o trochu delší a užší, ale stejně silná jako vázaná kniha. Vytáhl anténu. Ukázal 'Vannimu, kde je vypínač. Na kus papíru napsal kmitočet, odpovídající naprogramování hodinek na zápěstí krycího jména Helena.

'Vanni řekl: „Já přijem signálu jen jistím. Odpovědnost za ni neseš ty.“

„Chápu.“

„Mohl bys přijímat signál z Mondella, pokud bys tam ovšem seděl, což nemá smysl. Můžeš signál odebírat z Monreale, což je lepší, ale to bys k ní měl daleko. Mezi tím, například v Palermu, kontakt nemáš.“

„To taky chápu.“

„Operační pole kmitočtu bude monitorováno čtyřicet hodin denně, ale nemůžu jim přesně říct, proč je ten signál tak důležitý, můžu jim jen zdůraznit jeho prioritu. Zodpovědnost zůstává na tobě, Axele.“

Axel odpověděl: „Řekl jsem jí, ať dnes odpoledne provede zkušební vysílání.“

„Dneska odpoledne! Ty jsi ale idiot. Není to hotový.“

„Tak sebou hodte.“

„Myslíš, že nemám na práci nic jiného?“

Na Axelově tváři se objevil klidný úsměv: „Držel jsi pistoli u Riino-vy hlavy - což ti myslím dává právo na to, abys ji přidržel i u hlavy Maria Ruggeria.“

'Vanni sáhl po sluchátku. Vytočil číslo, mluvil, zapřísahal se, vysvětloval, udával svou hodnotu, přikazoval, položil telefon a pohlédl Axelu Moenovi přímo do očí.

Vzdáleným a tichým hlasem řekl: „Bude to pro ni něco jako zvuk zvonu přicházejícího tmou...“

Napůl se vzbudila, když se jí Francesca vplížila pod příkrývku. Chvilu předtím si uvědomila, kde je. Plně se probudila, když jí piccolo Mario vytáhl medvídku z náručí. Podívala se na hodinky, zasmála se a medvídku chlapci zase sebrala. Bože, tolik hodin... Slyšela, že hraje rádio, vzrušené výkřiky dětí jí zahaly spánek. Jako omámená šla do koupelny. Umyla se, vyčistila si zuby, přiloudala se do kuchyně.

Na stole ležel vzkaz.

Charley, vypadala jsi jako anděl míru. Giuseppe odešel do kanceláře. Mauro spí, nakrm ho, až se probudí. Uvidíme se později, Angela.

Celý její život se stal lží. Myslela na to, jak ta lež pěkně funguje, protože spolu s dětmi měla dopoledne na starost celou vilu. Přijali ji, získala přístup... Vyšla na terasu. Ráno nepostrádalo svěžest. Objala si rukama hrud', dlaždice ji chladily do bosých nohou. Mezerami mezi křovím a stromy viděla přes vysokou zeď, obklopující vilu. Za zdí byly střechy dalších vil a za nimi záliv. Kde je on? Pozoruje ji? Je nablízku? Viděla jen střepy skla na zdi, střechy a vzdálené, modré, do široka se táhnoucí moře.

Děti za ní přišly do kuchyně. Otevřela ledničku a vyndala kávu, džus a den starý croissant.

Charley si pomyslela, že vila, samotná stavba, je senzační, ale vhodná na léto. Rozlehlé pokoje s vysokými stropy a podlahy z dlaždic nebo z mramoru. Velká okna otevírající se do patia. Nábytek už té nádheře neodpovídal, ani počasí. Angela jí to vysvětlovala, jako by se jí omlouvala za funkční nábytek, tak prostý v porovnání s vybavením bytu v Palermu. Angela se sklopenou hlavou řekla: „Nechala jsem to

tu, samozřejmě, týden před naším příjezdem vyvětrat, ale je to tu postaveno na slunce, a ne na déšť a vlhké zimní počasí. Musíš nás za tu vlhkost omluvit. S tím nábytkem se těžko smírju. Víš, Charley, platíme tomu člověku sto tisíc liber měsíčně a jeho úkolem je starat se o bezpečnost vily. Minulou zimu jsme byli dvakrát vykradeni, dvakrát se sem někdo vloupal. Nenechala bych tu přes zimu nic cenného, ty loupeže jsou strašné..." Umyla šálek, skleničku, talíř a nůž. Vyšla ven.

Byla sama. Bosá kráčela dlážděnou cestičkou. Sklonila se a přivoněla k prvním jarním růžím. Bavlněná noční košile jí lehkým vánkem přilehla k tělu. Takové ticho kolem. Sklonila se a dotkla se malých okvětních plátků kamínově zbarvené pelargonie. Došla k malé, vodu rozstřikující fontánce, natáhla ruku a nechala na ni dopadat proud kaskády. Hodinky jí tížily na zápěstí. Snažila se uvěřit, jako by to byla nějaká její hymna, že jediná osoba, Charlotte Eunice Parsonsová, může něco změnit... musí tomu věřit. Pokud by tomu nevěřila, měla zůstat doma a každé ráno jezdit na skútru do školy a večer zase zpátky do bungalovu. Měla, sakra, zůstat doma, pokud nemůže nic změnit. Prošla kolem okna, po jehož rámu se rozlézal zimolez.

Pozoroval ji.

Ježíši, ten zatracenej 'šmírák' se na ni dívá.

Muž, který otvíral bránu, hrabal listí a zaléval kytky v květináčích, zíral na Charley. Cítila tenoučkou bavlnu noční košile na nahém těle. Myslela si, že je sama... Měl starou tvář vysušenou sluncem a ošlehanou sláným vzduchem od moře, zíral na ni, plnou vahou se opíral o koště. Zaslechla pláč dítěte. Starý muž se starou tváří a starýma rukama ji pozoroval. Rozeběhla se po hrubých kamenech cestičky k vile, k plačícímu dítěti, a zbývalo jí sedm hodin do zkušebního vysílání.

Kde je? Pozoruje ji? Je nablízku?

Vrtali do skály vrtačkou napájenou přenosným generátorem poháněným benzínem, aby mohli bezpečně uchytit podpěry a zajistit je proti větru na nejvyšším bodě Monte Gallo. Usadili podpěry a připevnili k nim anténu mikrovlnné vysílačky spolu s převaděčem, který umožní přenos signálu pět kilometrů k nejvyššímu bodu Monte Castellaccio. Slunce vyšplhalo ke svému zenitu, teprve pak proniklo prudké sluneční světlo a jeho teplo k uličkám z kočičích hlav a

polámané dlažbě čtvrti Capo. Po většinu dne byla čtvrt' místem stínů a zrady. Byla to stará maurská čtvrt' otroků a odsud pocházely kořeny historie mužů

La Cosa Nostry. Říká se, že vše začalo v šedém zchátralém srdci čtvrti Capo, na Piazza Beati Paoli... Na náměstí, malém otevřeném prostranství, uzavřeném mezi vysokými budovami s provlhlými a hroutícími se zdmi, stojí kostel, soukromí noci střeží závěsy balkónů. Podle historiků oslavujících ušlechtilost anarchistické sicilské povahy byla piazza bezpečným domovem Beati Paoli, tajného spolku, který se vytvořil před více než 800 lety. Členové této společnosti se přihlásili o právo na ochranu chudých před samozvanými vládci ostrova. Jejich motem bylo „Hlas lidu, hlas boží“. Scházeli se v jeskyních a tunelech pod současným náměstím. Během dne se chovali normálně, na veřejnosti vzbuzovali úctu. Po nocích řádili v černých uličkách, zahalení do těžkých plášťů, pod nimiž nosili růžence a nože, a v souladu s rituálem trestali a vraždili. Mezi muži z tajné společnosti se zrodilo slovo „mafia“. Někdo tvrdí, že to slovo je odvozeno ze starého italského maffia a popisuje muže posedlého vztekem, odvahou, mocí a arogancí. Jiní tvrdí, že slovo pochází z francouzského maufer, označujícího boha zla. Jiní ho odvozují z arabského milhfal, což znamená shromáždění mnoha lidí. Děti všech generací se učí o mytologii tajného společenství nešťastných, o potrestání utlačovatelů a o ospravedlnění vraždy. To, co začalo před osmi stoletími, vyteklo z šedého náměstí a rozlilo se po městě, po celém ostrově, rozšířilo se přes moře, ale začalo to ve čtvrti Capo města Palermo.

„Aha, čtvrt' Capo. Přejete si, doktore Tardelli, uzavřít kordonem čtvrt' Capo... Okamžik, doktore Tardelli, vy už jste mluvil. Chcete kordon tajných policistů kolem čtvrti Capo, protože - promiňte, pokud se opakuju - protože vám zdroj, který musí zůstat v anonymitě, a nemůžete nám tedy uvést jeho jméno, poskytl informaci, že před rokem jeden mandlový dort podráždil střeva Maria Ruggeria. Zajímavý návrh, doktore Tardelli.“

Ve tváři jednoho z nejstarších palermských prokurátorů pohrával neveselý úsměv. Pokrčil rameny, prsty roztažené v gestu naprosté smyšlnosti, krk pohřbený mezi rameny.

„Žádám o lidi z pátracího týmu.“

„Teď samozřejmě, doktore Tardelli, nemohu zasvětit svůj život vyšetřování jediného muže.“ Hlas vyšetřujícího soudce se chvěl sarkasmem. Vysoký muž asketického vzhledu, jehož prsty pevně svíraly nezapálenou cigaretu, přehlédl pohledem celý stůl, než ho upřel na Rocca Tardelliho. „Stůl mám zavalený mnoha vyšetřováními a všechna si zasluhují moji pozornost. I já potřebuju lidi. Ale na základě tak staré informace - ne, doktore Tardelli, nesnažím se to ironizovat - si přejete zvláštní sledování čtvrti Capo. Pokud si vzpomínám, do té ob-

lasti existuje čtrnáct vstupů. To bychom měli každý vchod střežit sledovací kamerou? Abychom ten úkol mohli spolehlivě plnit, potřebovali bychom v každé směně osm mužů. Lituji, nejsem zrovna nejsilnější v počtech, ale při třech směnách bych musel z ostatních služeb stáhnout čtyřicet mužů. Pak musím přičítat dál a zeptat se, jestli osm mužů ve službě nepotřebuje zálohu jako oporu. A pak musím přičíst další, ty, kteří budou sledovat ty nainstalované kamery. Podle slov vašeho informátora měl Mario Ruggerio před rokem problém s mandlovým dortem a vy mě teď žádáte, abych odklonil celou armádu...“

„Žádám vás jen o tolik lidí, kolik můžete postrádat.“

„Prosím vás, doktore Tardelli, o shovívavost... Já pracuji na mnohem jednodušším bojišti, pokouším se vměstnat vyšetřování do peněz z městského rozpočtu. Bezpochyby vám, doktore Tardelli, moje práce připadá bezcenná, jako bych honil hodně koček místo jednoho tygra. Ten tygr už může být bezzubý, zmračený a neškodný, ale to je jiná otázka. Ujišťuji vás, že ty kočky mají dráčky, zuby a zabíjejí.“ Prokurátor byl mladší než Rocco Tardelli, v Palermu pracoval prvním rokem, přicestoval z Neapole a svůj úřad považoval za stupínek na žebříčku své kariéry. Nezůstane na Sicílii dlouho. „Chcete trénované pátrací jednotky, cenné zdroje, které si každý týden musím vyprosit pro své vyšetřování, ale víte vůbec, jak ten stále unikající Mario Ruggerio vypadá? Jak - možná jsem hloupý - jak bude ten pátrací tým pracovat, jak můžeme sledovat kamery, když je jediná známá fotografie Maria Ruggeria dvacet let stará? Nerad bych dělal poťize...“

„Na tu fotografii jsme narazili při zatýkání jeho bratra, pochází ze svatby jeho sestry v roce 1976, zmodifikovali jsme ji počítačem. Přidali jsme na ní Mariu Ruggeriovi pár let.“

„Nechápejte mě špatně, doktore Tardelli, ale jistě se najdou tací, i když já mezi ně nepatřím, kteří by se k vám nechovali tak velkodušně. Někteří, a já k nim nepatřím, by ve vašem požadavku na cenné zdroje viděli nežádoucí motivaci. Někteří by to chápali jako vaši touhu po povýšení. Já ne, ne...“ Vyšetřující soudce byl starší než Tardelli, ale méně prošedivělý, protože nežil za zavřenými okny a zabedněnými okenicemi, a silnější, protože jídal v městských restauracích. Už dávno vyslal signál, který byl ústně předán a přijat. Odváděl svoji práci dobře, až pedanticky, ale zatčení, obžalování, odsouzení a uvěznění patřili k poražené klice. „Já osobně věřím tomu, že Ruggerio je mimo hru, ale jeho zatčení by se dobře vyjímal v televizi, věnovaly by se mu palcové titulky. Ten, kdo by se zasloužil o jeho zatčení, by byl neobeznámenými oslavován jako národní hrdina. Pokynul by mu prst, vyzval by ho Řím? Seděl by po pravici ministra?“

Odletěl by do Washingtonu školit FBI a DEA, do Kolína nad Rýnem na setkání s BKA, na přípitek do Scotland Yardu? Nechal by nás tu za sebou v naší každodenní nebezpečné práci, tady v Palermu? Někdo by mohl říct:-

„Když zavřete muže Ruggeriova postavení, rozložíte celou organizaci, to je prokázáno.“

Byli to jeho kolegové a tropili si z něj posměšky. Mohli se mu zrovna tak dobře vysmát do tváře, mohli by na něj naplivat. S tím se naučil žít.

Rozhlédl se kolem stolu. Přejel všechny pohledem. Za jeho zády ho v rozhovorech v tichých chodbách obviňovali z kariérismu, z toho, že nasazuje „pouta kvůli novinovým titulům“. V duchu si říkal, že to plně odpovídá popisu Falconeho, „osamělého bojovníka, jehož armáda, jak se ukázalo, byla plná zrádců“. Někteří, pomyslel si, rozdrtila

zbabělá touha vrátit se k normálnímu životu. Ale... měl by k těm zbabělcům být tolerantnější. Ne každý se dokáže tak obětovat, ne každý je tak tvrdohlavý v poctivém plnění povinností jako on. Ne každý by se dokázal dívat, jak od něj odchází žena a odvádí děti, a pak odjíždět opancéřovaným vozem z ticha neživého bytu do kanceláře -bunkru. Zástupci squadry mobile, Reparta Operativa Speciale ani Direzione Investigativa Anti-mafii se na týdenní schůzce neozvali, stáli stranou, zatímco do sebe prokurátoři a vyšetřující soudci ryli a řezali.

Tardelli začal skládat své papíry. Ve tváři výraz psa uvázaného na řetězu, ramena zborcená jakoby pod vahou zklamání. Promluvil se sobě vlastní přílišnou skromností. „Děkuji vám, že jste si mne vyslechli. Děkuji vám za vaši laskavost a taktčnost. Děkuji vám za to, že jste vyzdvihli pošetilost mé ambice a hloupost mého požadavku...”

Zvedl se. Uložil papíry do kufříku. Stejně to bylo s Falconem, Bor-sellinem, Cesarem Terranovou, „Ninnem” Cassarou a Giancomem Montaltem, Chinnicim a Scopellittim, se všemi vysmívanými, izolovanými, mrtvými. Všem jim šel na pohřeb. „Za hodinu svolám tiskovou konferenci a oznámím následující: mám vodítko, slabé vodítko k tomu, kde se skrývá super-latitanti Mario Ruggerio, ovšem moji kolegové z Palazzo di Giustizia, a budu je jmenovat, tento fakt nepovažují za dostatečně průkazný na to, aby mi přidělili zdroje. Oznámím -”

Kolem něj vypukl ryk.

„To by bylo neloajální...”

„Nefěrové...”

„Jen jsme vyzdvihli problémy...”

„Samozřejmě existují zdroje...”

Když se ocitl na chodbě, když se za nenávisť zavřely dveře a obklopili ho ragazzi se svými zbraněmi, netvářil se vyšetřující soudce

nikterak triumfálně. Falcone napsal: „Člověk obvykle zemře proto, že je sám, protože nemá ty správné spojence, protože nemá žádnou podporu,” a Falcone spolu se svou ženou a svými ragazzii zahynul.

V energické chůzi prohodil k maresciallovi: „Dostal jsem devět mužů ze squadry mobile na sledování čtvrti Capo, tři směny po třech, a žádné kamery. Nezbývá mi než doufat. Mám devět mužů na deset dnů. Pokud nic neobjeví, zůstanu sám. Měli bychom být velice opatrní, přáteli.”

Potili se a pral do nich studený vítr. Nacházeli se 890 metrů nad hladinou moře. Vítr jimi zmítal a houpal opěrami. Zápolili, aby udrželi anténu, než přitáhnou šrouby. Zajistili nestíněný pohled z Monte Castellacio přes silnici z Palermo do Torretta na ještě vyšší Monte Cuccio.

Peppino měl přepychově vybavenou, moderní a italsky drahou kancelář v novém domě nad přístavní hrází s výhledem na zakotvené obří přepravní lodě z Livorna, Neapole a Janova. Seděl v široké místnosti s oknem přes celou stěnu, obráceným do přístavu. Kancelář se teď Peppinovi stala domovem, nutně musela obsahovat veškerý komfort, protože tady trávil patnáct ze čtyřadvaceti hodin dne, šest dnů v týdnu. Se sluchátkem přiskřípnutým mezi ucho a rameno obsluhoval fax a přepínal kanály na obrazovce, která ho informovala o stavu trhů v New Yorku, Frankfurtu, Londýně a Tokiu. Odpoledne si nedopřál siestu jako ostatní byznysmeni v městském Rotary klubu nebo v Lodge, kam chodil každý třetí čtvrtek v měsíci. Vyhýbal se luxusu siesty, protože zcela sám celoročně spravoval a neustále přesouval ohromnou částku čtyř miliard patřících jeho staršímu bratrovi.

V organizaci bylo zvykem, uznávaným zejména jeho starším bratrem, aby starost o finanční záležitosti zůstala v rodině. Proto ho po volal z Říma domů do Palermo. Peppinův život pohltila potřeba „čistých” peněz. Pro Maria Ruggeria byl prادلák, jemuž mohl důvěřovat. Byl ve svém oboru mistrem, sesbírat, namočit, rozložit, pořádně namydřit, vydrhnout, vymáchat, odstředit a usušit. Peppino ve své kanceláři v novém domě na Via Francesco Crispi dělal to samé, co Angela v prádelně vedle koupelny. Angela prala a čistila tučt košil do týdne, tučt párů ponožek a tučt kusů spodního prádla. Peppino pral a čistil ohromnou částku čtyř miliard ročně. Kancelář se mu stala domovem. Mohl si v ní vařit a jíst. Mohl se tu sprchovat a převlékat. A když si byznysmeni z Rotary a Lodge dávali siestu, mohl stáhnout sekretářku na tvrdý černý gauč pod oknem.

Kancelář se mu stala domovem, rozsah práce ho držel daleko od bytu v Giardino Inglese a vily v Mondellu, Ježíši, musel si přece brát sekretářku na gauč. A jak říkal jeho bratr, jak říkal Mario, žena není nikdy na překážku... Vádilo by to Angele? Kdyby mu z kapsy, rovnou jí pod nohy, vypadly kondomy, zaregistrovala by to vůbec? Od té doby, co přijela do Palermo, ne. Angele by nevadila žádná indiskrétnost jeho sekretářky, protože otec té mladé ženy má rakovinu, léčba je velice drahá a Peppino mu platí prvořadého specialistu z patřičného oboru. Hádají se teď s Angelou mnohem častěji. Žijí ve fyzické blízkosti, ale duševně odloučení. Dostane od něj všechno, co chce, kromě rozvodu, rozvod je nemyslitelný... V Římě to bylo tak skvělé, tak jiné. Teď jen udržují dekorum. Podle bratra je důležité zachovat dekorum. Položil si bosé nohy na skleněnou desku stolu, kožené křeslo sklopil úplně dozadu. Projednával s bankou v New Yorku a jednatelem stavební firmy na Miami poslední podrobnosti stavby zábavního areálu v Orlandu. Mluvil do dvou telefonů zároveň, hovor byl „mimo podezření”, protože peníze jdoucí z New Yorku na jih už jsou vyprané... A právě tak, jak Peppino propíral peníze svého bratra, Mario Ruggerio namáčel, mydlil, odstředoval a sušil mladšího

bratra. Poslal ho pryč z Prizzi, odloučil ho od matky, poslal ho do ciziny, odloučil ho od minulosti, poslal ho do světa legitimních financí, odloučil ho od rodiny. Byznysmeni, které znal z Rotary klubu a Lodge, správci majetku z Politeamy, vyhledávající jeho rady ve finančních otázkách, charitativní sirotčince v Bagherii a kněží z duomu v Palermu, požadující pomoc, nevěděli nic o jeho rodovém spojení, neměli tušení o identitě jeho bratra. Možná to vědělo pár policistů. Věděl to vyšetřující soudce. Jeden výslech, jedna výzva k návštěvě Servizio Centrale Operativa na předměstí EUR, jedna cesta mimo Řím. Vyšetřující soudce, který o tom věděl, byl žalostný človíček z Palerma, patolizalsky se vyptával. Zaútočil. Může snad za to, komu se narodil? Musí nést svou rodinu jako kříž? Kvůli svému bratrovi opustil domov, opustil ostrov - co ještě může udělat, aby to spojení přerušil? Má snad kvůli svému původu nosit žíněnou košili kajícíníka? Má být perzekvován? Považoval vyšetřujícího soudce, Rocca Tardelliho, za bezvýznamného člověka. Pod jeho útokem se celý schoulil. V Římě už ho pak nevyslýchali, ani v Palermu, poté co se s Angelou a dětmi vrátil. Musel pouze při tom jednom setkání s vyšetřujícím soudcem v kancelářích SCO zvládnout situaci a zarazit další vyšetřování svých záležitostí. Znal způsob jejich práce, zavalení papíry trpí nedostatkem prostředků, snaží se z ničeho vydolovat informaci, která by je posunula kupředu. Představoval si,

jak je zápis rozhovoru, z něhož nepošla žádná informace a který nic nepostrčil kupředu, založen do souboru zavřeného někde v suterénu, pohřbený pod horou dalších bezobsažných výsledků, zapomenutý. Kdyby na něj nezapomněli, vyslýchali by ho znovu po návratu do Palerma. Cítil se v bezpečí, ale nikdy není důvod k polevení ostražitosti. Zůstával ve střehu, jak po něm bratr vyžadoval.

Záležitost je uzavřená. Papíry budou předány právníkům k finální analýze, banka v New Yorku pak převede peníze, na místo se přesune koordinátor operací. Peppino řekl, že až příště přiletí do New Yorku. .. večere... ano, večere, a poděkoval jim.

Peppino zvedl hlavu, podíval se na hodiny na stěně a zaklel. Angela dochvilností zrovna nevyniká a mají jít do opery. Jako od správce majetku se od něj očekává účast na prvním představení jarní sezóny na Politeamě.

Zavolal do přední kanceláře na sekretářku. Ať zatelefonuje Angele. Měla by ji připomenout, v kolik musí vyrazit do města, v kolik má být na Piazza Castelnovo. Pokřivený chladný úsměv na jeho tváři. Angelu nic neomlouvá, musí přijít, vždyť jí dává všechno, co chce, dostala diamantovou brož, kterou si večer vezme, a dostala i tu malou myš, tu Angličanku, co hlídá děti.

Charley držela dítě naprosto přirozeně, jako by bylo její vlastní. Angela položila telefon a vyšla do patia.

Charley řekla: „Angelo, prosím, ráda bych se pak trochu prošla.“

„Kam?“

Dolů k saracénské věži za přístavem. „Jen do města.“

„Proč?“

Stisknou na zkoušku tlačítko nouzového signálu. „Protože jsem ve městě ještě nebyla. Procházka po pobřeží musí být krásná.“

„Kdy?“

Řekl jí, aby signál vyslala za hodinu a deset minut. „Myslela jsem tak za hodinu.“

„Nemůžete jít hned teď?“

Čas stanovil Axel Moen. „Teď je moc horko. Myslím, že za hodinu to bude lepší.“

„Někdy jindy. Jdu s Peppinem do opery. Musím vyrazit za necelé dvě hodiny. Někdy jindy.“

Za hodinu a deset minut budou čekat na její signál, budou čekat se sluchátky na uších, otáčet ladícím knoflíkem přijímače na frekvenci VKV. „Budu zpátky dřív, než pojedete.“

„Charley, děti a Mauro se musí nakrmit, vykoupat, uložit do postele.“

„Udělám to, nemějte strach. Vezmu piccolo Maria, Francescu a Maura s sebou. Nemusíte se o ně bát, proto jsem přece přijela, abych vám pomáhala.“

Charley se pokoušela úsměvem rozptýlit nešťastný výraz ve tváři Angely Ruggeriové. Neznala příčinu toho smutku. Nebyla to ta žena, jakou si Charley pamatovala z Říma, žena, která se smála a ležela na pláži nahoře bez. Tu novou ženu nepoznávala.

„Možná...“

„Měla byste si odpočinout. Běžte si lehnout. Nemyslete na děti, to je moje starost, proto jsem tady.“ Je tady, aby odsud odeslala nouzový signál, aby tu slídila, zničila život téhle rodiny a rozbila ho napadrt’...

Pronikli výš, než kam pastevcí honili svoje stáda. Z Monte Cuccia měli v přímém pohledu Monte Castellacio i Monte Gallo, a když se odvrátili od pohupující se antény a podívali se dolů přes kamenitý svah a za konec cesty, kde museli nechat džíp, viděli hřeben šedožluté skály nad Monreale. Ještě jedna sada antén na tom hřebeni a dokončí převod mikrovlnného spojení z Mondella k anténě na kasárnách carabinieri.

‘Vanni Crespo supěl, lapal po dechu a zeptal se: „Je to v pořádku?“

Technik ohrnul nos. „Pokud bude signál vyslán na dané frekvenci, pak ho v Monreale chytí.“

‘Vanni se drápal dolů z kamenitého kopce, klouzal a padal, a jakmile byl na cestě, rozeběhl se pro džíp.

Znepokojení zkrabatilo čelo Maria Ruggeria. Prsty neklidně mačkaly tlačítka kalkulačky Casio.

Čísla, celkové částky v lirách, byly nižší než vloni.

Sloupec ztrát se držel na čtyřiceti miliardách měsíčně, výpočet příjmů klesl oproti minulému roku, oproti číslům z bilanční rozvahy, která držel v hlavě, o 17 procent. Náklady se zvýšily o 21 procent oproti jeho odhadu. Pokaždé, když se čísla ukázala na displeji kalkulačky, byla odpověď stejná a nevtanán.

Seděl u stolu v pustém pokoji v prvním patře domu ve čtvrti Capo. Čísla představovala předběžné výpočty, které mu

udal účetní z Palerma.

Zapisoval text, za zakroužkovanými slovy stála čísla. Napsal pokles nákladů na veřejné práce: nová vláda v Římě už nepřilévá peníze do sicilské infrastruktury cest, přehrad a kanceláří administrativy ostrova. Napsal ,právní poplatky' a znamenalo to, že na čtyři tisíce ctihodných mužů, od členů cupoly po sotto capi, consiglieri a capodecini až po úroveň picciotti, sedí ve vazbě a je třeba sehnat jim ty nejlepší

právní zástupce - pokud nezískají ty nejlepší a pokud jejich rodiny nedostanou peněžní podporu, nejspíš si ti muži zvolí nechutnou variantu a přidají se k těm parchantům pentiti. Napsal ,zabavený majetek' a to číslo za předchozích dvanáct měsíců bylo, zapsáno jeho pečlivým rukopisem, 3 600 miliard pro státní vnucenou správu majetku, dluhopisů a účtů, a kalkulačka, předoucí rychlým sčítáním, násobením, dělením a odčítáním, mu řekla, že ,zabavený majetek' za první měsíce roku stoupl o 28 procent. Napsal ,narkotika' a tady se číslo snížilo, protože zvyky narkomanů se začaly měnit, přecházeli na novější syntetické tabletky a organizace neovládala dodávky takových produktů, jako je LSD a amfetamin. Napsal ,spolupráce', každoroční platby politikům, policistům, vyšetřujícím soudcům a berním úředníkům, a číslo vedle tohoto slova uvádělo částku pět set miliard. Myslel si, že slova a čísla jsou důsledkem již tři roky trvajícího posunu. Ten posun začal zatčením Salvatora Riiny a pokračoval, zatímco si ostatní vyškřabovali oči a zabíjeli se ve snaze nahradit ho ve funkci capa di tutti capi. Kdyby se dostal k moci, kdyby mohl plně ovládnout organizaci, ten posun by se zastavil.

Zapálil si doutník, zakašlal a přidržel plamen zapalovače u papíru s poznamenanými čísly. Zakašlal znovu, hlouběji a pokusil se vykašlat hlen.

Axel ji zahlédl.

Seděl na teplém betonu přístavní hráze a díval se přes oblouk zálivu směrem k ponuře působící věži, od níž ho dělilo, hádal, tak čtyři sta metrů.

Zahlédl ji, a v duchu pro něj byla jen krycí jméno Helena. Neměla žádnou jinou identifikaci. Když ji přes záliv pozoroval, zbavil ji její osobnosti a lidství. Stala se konfidentem, kterého využíval.

Axel ležerně pohupoval nohama přehozenýma přes okraj hráze a pod chodidly mu pleskala voda. Kolem něj se pohupovaly malé rybářské loďky a muži opravovali sítě a seřizovali motory. Nevšímal si jejich vážných obličejů, do ořechova zbarvených sprškami slané vody a silou slunce. Sledoval ji.

Jenom přešli přes silnici a pustila chlapečkovu ruku, rozeběhl se kousek před ni. Holčička se držela kočárku. Kočárek měl nasazenou stříšku chránící dítě před jasným odpoledním sluncem. Působilo to tak normálně. Takový obrázek mohl Axel spatřit za kterýmkoli zálivem ostrova, na každé promenádě nad zlatem jakékoli pláže. Najatá pomocnice, chůva a dívka k dětem tlačí kočárek a doprovází dvě malé děti. Viděl dobře, nepotřeboval brýle, ale její tvář vnímal jen jako neurčitou bílou skvrnu. Počítal, že dalekohled by vzbudil pozornost,

a bez něj nemohl vidět rysy jejího obličeje, nevěděl, jestli je klidná, nebo stresovaná.

Na Axelově klíně, zakrytém větrovkou a zastíněném před rybáři přesunujícími se z loďky do loďky jeho tělem, leželo zařízení označené jako CSS 900. Krystalem řízený dvoukanálový přijímač, nejlepší a nejcitlivější, jaký mohl ředitelství dodat, byl zbaven hlasového vstupu a mohl přijímat jen impulsové signály. V pravém uchu měl zastrčené neviditelné indukční naslouchátko, žádného kabelu nebylo třeba. Zařízení a naslouchátko se aktivovaly jedině vysláním impulsu. Zpod větrovky vyčnívala, také zastíněná jeho tělem, plně vytažená venkovní anténa přijímače. Cekal.

Zdálo se mu, jako by sehnula hlavu, bílá tvář na chvíli zmizela, pomyslel si, že kontroluje čas, a přemýšlel, jestli si hodinky během dne sesynchronizovala s rádiem. Tak jako on, tak, jak to měla udělat. Očima přejížděl po pobřeží, sklouzl pohledem od věže, vybudované před staletími Maury ke své obraně, směrem k městu, k piazzze, kde se slézala mládež se svými motocykly a plechovkami s kolou, a nahoru nad střechy k nejvyšší linii vilek, rýsujících se proti hrubému šedému kameni útesu. Později, některý jiný den, se půjde podívat na vilu. Teď stála u stánku se zmrzlinou, podala napřed chlápce a pak holčičce kopeček. Sama si zmrzlinu nedala.

Takhle vypadal život Axela Moena. Jeho život se skládal z čekání na skrývané vysílání konfidentů. Sedět s nohama nad proměnlivými barvami moře znečištěného olejem, nad plujícími igelitovými taškami a zdechlinami ryb pro něj nepředstavovalo nic nenormálního, ani na konfidentce označené krycím jménem Helena neshledával nic zvláštního. Jeho život a jeho práce... Sakra. Nechová k ní žádné city, které by mohly vyplout na povrch, je mu jedno, jestli je klidná nebo ne. Nemohl si pomoci, ale trhl sebou.

Tón mu zazvonil v uchu. Tři krátká zahoukání, tak jasná, tak ostrá. Zaduněla mu v hlavě. Ozvalo se trochu atmosférických poruch, pak se signál zopakoval. Odrážel se mu od lebeční kosti. Znovu, naposledy, se ozvala tři krátká zahoukání.

Atmosférické poruchy zmizely, navrátilo se ticho.

Rozhlédla se kolem sebe. Jistě čekala na nějaké znamení. Viděl ji, pomalu se otáčela a dívala se na silnici, na chodník, nahoru na město i přes moře. Je správné, že je sama a že to ví. Stáhl anténu, schoval ji pod větrovku.

Vstal. Teď na ni viděl lépe. Odcházela, sama, s dětmi a kočárkem. Zastavila se před silnicí, a když v provozu nastala mezera, pospíšila si na druhou stranu. Tam už ji neviděl, pohled na ni mu zakryl nákladňák.

Odešel.

Vanni podal druhý pár sluchátek operátorovi. Opřel se o operátorovu židli, jako by ho přepadla slabost. Kamínky a špinu z kamenitého svahu Monte Cuccia měl na rukou i na tvářích, na kolenou, na zadku džínů, na prsou i na zádech košile. Zhluboka dýchal...

Signál přišel nesmírně zřetelně. Pro ni to bude něco jako zvon znějící v tmách, jako světlo svíčky v temné noci...

Přemýšlel, kde krycí jméno Helena je, jestli se třese strachy nebo jestli ji mrazí osaměním... Na kus papíru napsal číslo svého mobilního telefonu a řekl operátorovi, a bouchl si přitom pěstí do dlaně, aby svá slova zdůraznil, že jakmile uslyší tuhle frekvenci, musí ho okamžitě zavolat, ať je to ve dne nebo v noci. Číslo přilepili na zařízení zapojené vedle ostatních, aby zůstalo operátorovi na očích.

„Je vám to jasné? V kteroukoli hodinu - jakmile se ozvou tři krátké impulsy, třikrát zopakované, nebo dlouhý tón, čtyřikrát zopakovaný - kdykoli, jakmile se ozvou...“

Operátor lakonicky pokrčil rameny. „Proč ne?“

Sevřel rukama operátorova ramena, prsty se mu zabořily do masa. „Neserte mě. Ranní služba, odpolední služba, noční služba, ať tu bude sedět jakýkoli cornuto, zavolá mi. Pokud mě neposlechnete, srazím vám vaz.“

„Zavoláme.“

Povolil stisk. Otrásl se. Slyšel zvonění v temnotě. Pocítil slabost, protože poprvé uvěřil, že by to mohlo fungovat. Od té doby před třemi lety, co obrátili Baldassara di Maggia, od chvíle, kdy jim di Mag-gio prozradil, kde mají hledat Salvatora Riinu, neměl nikdy zdroj, který by se dostal tak blízko jádru organizace. Zabijou ji. Jestli ji objeví, zabijou ji. Jediný kus papíru... Jediné telefonní číslo naškrabané na kusu papíru... Halas večírku se přeléval kancelářemi. Ze všech krabic přivezených ze sídla právního poradce a ze všech těch igelitových pytlů odvedl tu práci jediný kus papíru, telefonní číslo na zadní straně návrhu smlouvy o postoupení majetku. Odstartovalo večírek. Právní poradce kontroloval práci podřízeného na návrhu smlouvy a přišel telefonní hovor, poradce se dozvěděl číslo a to načmáral na zadní stranu nejbližšího listu. Problém právního poradce spočíval v tom, že šlo o číslo malé diskrétní banky v Curychu. A další problém právního poradce spočíval v tom, že švýcarské banky už nejsou tím, čím bývaly. Studené čumáky v zemi hodin s kukačkou a malá diskrétní banka v Curychu nebyly ochotny porušit novou švýcarskou le-

gislativu obsahující Článek 305 II trestního zákoníku, podle něhož se ředitelé bank vystavují právnímu postihu, pokud kryjí nelegální operace. Se jménem právního zástupce a číslem účtu na první straně důkazního spisu a dobrou představou o tom, co je tam ulito, propukla oslava.

Šest přepravek piva z obchodu odnaproti, tři lahve vína a lahev skotské, což je rychlý způsob, jak dostat detektiva superintendenta, a hudba z tranzistoru. Dobré dny nenastávají zrovna často.

Zavolali si Comptona.

Harryho Comptona odvolali z večírku do kanceláře. Slečna Frobis-herová, a pracoviště se úplně rozložilo, když si vybírala pět týdnů dovolené, nepila a nesouhlasila s pitkou, ale zůstala a brala telefony. Zprávu si přečetla, a když ji předávala Harrymu, nesouhlasně se mračila.

Komu: Detektiv seržant H. Compton, SO6, Londýn Od: Alf Rogers, styčný důstojník, protidrogové oddělení, Řím Harry, zdravím. Za předpokladu, že by ho vůbec dokázala najít, tahá tě nějaká potměšilá dušička za tvého mňavého čuráka. V Miláně není ani stopy po záznamech o BRUNOVI FIO-RIM. Adresa na Via della Liberazione neexistuje. Příslušnou část ulice zbourali před šesti lety kvůli stavbě městského bazénu. Udaje na hotelové přihlášce jsou naprosto smyšlené. Vrať se zas ke svým ginům s tonikem. My tady seriózně pracujeme a nemáme čas nechat se odvádět od práce nějakými falešnými informacemi.

S láskou, Alf.

Harry odnesl papír ke svému stolu, zavřel ho do šuplíku a vrátil se na večírek. Detektiv superintendent zrovna vyprávěl vtip a Harry nepovažoval za moudré kazit mu pointu. Počká to do rána, až se sem připlazí s bolestí v hlavě. Má nos, v tom je ta zatracená potíž, a ten nos cítí cosi shnilého. Ale bude lepší promluvit si o tom až ráno.

KAPITOLA 7

„Kolik času ti to zabere?“

„Nevím.“

„Když nevíš, kolik času ti to zabere, Harry, tak to nechej na místních.“

Možná to měl zkusit radši včera večer, možná by bývalo lepší zaútočit na něj uprostřed vykládání vtipů. Řeka teče, Harry Compton prostě propásl svoji chvíli.

„To si nepřeju.“

„Slyšel jsem dobře? ‚Nepřeju‘. To ty si nepřej mě, mladý muži.“

Ráno po večírku bylo v kanceláři SO6 mrtvo. Slečna Frobisherová přišla samozřejmě včas, před sedmou, sklídila všechny kalíšky a podnosy a odstranila všechny stopy po lahvích, ale místnost stejně páchla a všechny bolela hlava. Pomyslel si, že detektiva superintendenta asi bolí víc než ostatní, protože má náladu pod psa.

„Snažím se jen naznačit -“

„Zadržte, mladý muži. ‚Snažíš se naznačit‘, že chceš dva dny na to, aby sis zajel na jih. To by se líbilo nám všem, že?“

„Měli bychom si na to posvítit.“

„Posvítit si na to můžou místní.“

Harry stál v kanceláři detektiva superintendenta. Šéf seděl zhrouceně za stolem, před sebou už druhý šálek kávy a pilulky proti pálení žáhy, co se vymačkávají z malé fólie. Podal mu zprávu, která přišla včera od Alfa Rogerse, přihlášku k pobytu v hotelu a výpis telefonních hovorů z pokoje obývaného Brunem Fiorim alias bůh ví kým. Byl nabuzený a hrozilo, že každou chvíli vyletí. Jeho žena Fliss ho setřela za pozdní příchod. Přece chtěli jít koupit novou pohovku! Nemá snad v kanceláři telefon? A nečeká ho především zkouška z účetnictví, neměl by radši ležet v knihách, místo aby se při-kolébál páchnoucí alkoholem? Jak to, že zapomněl vypustit kočku? Zapomněl kočku v kuchyni a ta poškrábala podlahu. Bože.

„Místní nejsou k ničemu, vydávají jen pokuty za špatný parkování.“

„Nemáš nic, vůbec nic, kvůli čemu bychom si na pár dní měli dát sbohem.“
„Stojí to za pokus.“

„Kolik spisů máš na stole?“
„V tom je právě ta potíž, že?“
„Co tě bere, Harry?“

„To, co mám na stole, jsou prkotiny. Je to na nic. Zkorumpovaní bezvýznamní lidé, nějací nýmandi švindlují s penzijními fondy, švindlují s úsporami.“

„Penzisti a šetřílkové prostě existují, mladý muži, a odvádějí ty zatracené daně. Z těch daní nás platí. Drž se pěkně při zemi a uvědom si, čím chleba jíš.“

Harry na chvíli zavřel oči. Pevně stiskl víčka. Zhluboka se nadechl.

„Nemohl bych vejít znovu? Nemohli bychom začít od začátku?“

Z koutků superintendentových úst ukápla káva. „Jak si přeješ, ale buď stručný.“

„Říkám tohle. Máme stopu, pouhé rutinní vyšetřování toho rozha-zovače Gilese Blaka, banka nahlásila vklad hotovosti. Zkontrolujeme jeho účty. Nic zvláštního, nic, co by vyvolávalo poplach, jenže nikomu není jasný, odkud se to jeho bohatství bere. V devěťadvadesáti případech ze sta bychom v podobné situaci řekli založit a nechat být. Ale povolíš večerní sledování a zatracený pan Blake vezme na večeri jakéhosi Itala, normálně se s ním baví, nic ilegálního. Založit a nechat. Jenže ten Ital utrousí, že přiletěl z Palerma. Jenže ten Ital udal v hotelu falešný jméno a falešnou adresu. Nevíme, kdo to je. Ale záznamy telefonických hovorů naznačují, že volal cestovní kancelář kvůli návratu do Milána, kde bydlí na neexistující adrese, limuzínu k odjezdu na letiště objednal pod falešným jménem. Jenže volal ještě někde. Volal najedno číslo v Devonu. A tam chci jet a podívat se na pana Parsonse.“

„Proč by nemohli místní -“

„Bože, copak tomu nerozumíš?“

„Klídek, mladý muži.“

„Copak tomu nerozumíš? Opakuju, jsou to prkotiny. Prkotiny jsou dobrý leda pro statistiku. Pronásledujeme druhořadý lidi, druhořadý lumpy a ty děláš vedoucího a já inspektora, a oba jsme našťvaný a nic z toho nemáme. Ale neboj se, vím, že je to snadný a máme rychlý výsledky, no nejsme snad zatraceně chytří?“

Dostal se na hranici. Za tou hranicí už je porušení subordinace, za-vlékání chaosu, záznam do materiálů. Možná tím včerejším pitím, možná únavou, možná tou hádkou s Fliss, Harrymu Comptonovi bylo jedno, že je na hranici.

„Tímhle nám na talíř padá cosi, co by se mohlo ukázat zajímavým. Nedokážu to vyčíslit, nedokážu tomu přiřadit čas ani směr, nedokážu tomu udělat rozvahu. Možná na tom strávím týden, dva, měsíc

a nic z toho nebude. Ne, to není nic pro místní, tohle je naše parketa a já chci jet do Devonu.“

Šéf zaváhal. Se šéfem to bylo vždycky tak, snadno podlehl nátlaku. Pokud jste ho kopli do holeně tak, až ho to zbolelo, obvykle se složil a Harry to dobře věděl. „Já nevím..“

„Pokud jsi mi tím chtěl poslat signál, tak jsem ho pochopil. Podle tebe může oddělení podvodů honit malý nenažraný parchanty, co mají prsty v penzijních fondech a úsporách, ale není dost chytrý pro mezinárodní scénu. Slyším. Něco špičkového je na SO6 moc složitý, jako bychom nebyli dost fit na to, abychom mohli běžet po suchém písku, kde to bolí. Já tě slyším.“

„Dva dny, ale až budeš mít hotovou půlku toho, co máš na stole, dřív ne,“ prohlásil kysele detektiv superintendent. „A ztrat’ se odsud.“

Uplynuly čtyři dny, vzrušení vyprchalo. Čtyři dny uplynuly v otupující rutině vstávání, oblékání dětí, servírování snídaně, odvádění Maria do školy, Francesky do školky, přebalování Maura. Čtyři dny Charley mechanicky odváděla práci a nudila se. Seděla u venkovního stolu s kovovými nohama v patiu a psala první pohlednice.

Už jsou to čtyři dny, co sešla dolů do města, zastavila se u saracén-ské věže, stiskla tlačítko na hodinkách a rozhlížela se, tak zoufale se snažila ho zahlédnout a nepodařilo se jí to.

To byla poslední vzrušující chvíle. Proboha, nejela přece na Sicílii proto, aby vodila děti do školy a do školky a starala se o smradlavý zadeček nějakého mimina, aby tím ulevila Angele Ruggeriové. Přijela, tak ven s tím, sluníčko, aby získala přístup, který povede k zatčení Maria Ruggeria. Koho? Na co? Proč? Pohlednice matce a otci, další strýci a poslední 2.B. Peppino se přes týden zdržoval v Palermu, do Mondella nejezdil a Angela jí vysvětlovala, že manžel má ve městě moc práce a nebude se moci večer vracet domů. Je to prostě směšné, protože v tak velkém a zatraceně rychlém autě trvá jízda z centra Palerma do Mondella pouhých dvacet minut.

Na pohlednicích Charley nevypsala, jak moc se nudí. „Mám se skvěle - počasí senzační - brzy bude teplo i na koupání, s láskou Charley.“ Stejná slova rodičům, strýci, třídě 2.B.

Přijela, aby se vymanila z pasti nudné práce. Ale ani tady se, sakra, neděje nic pozoruhodného, jen lítá kolem dětí, vyměňuje miminu plínky a vytírá pitomý podlahy. Bože. No tak, nezastírej si zatracenou pravdu: Charley Parsonsová odjela na Sicílii, protože ji o to požádal Axel Moen. Rychlým, nikterak úhledným rukopisem doplnila na pohledy adresy. K čertu s Axelem Moenem. Co pro ni znamená? Nic.

Odhodila pero na stůl. Bože, mohl jí říct jedinou příjemnou větu, mohl ji trochu pochválit, zatraceně, povědět jí něco, co by ji trochu potěšilo.

Po příjezdu sem pocítovala vzrušení. Jako když poprvé přišla do bytu přednášejícího a věděla, že jeho žena není doma. Měla na sobě jen blůzu a žádnou podprsenku, popíjela s ním víno, předvedla mu striptýz před krbem a lehla si na něj tak, jak to vidala ve filmech. To bylo vzrušení, ale jen do té doby, než ten tupej prďola vykřikl. Jako když šla do

karavanu na konci kempu v Brightlingsea, kde žili dlouhodobí aktivisté, kteří se každý den snažili prorazit policejní kordon a zastavit nákladáky odvázející dobytek na kontinent na jatka. Vlezla do karavanu, kde spal Packy, s prezervativem v zadní kapse kalhot, vlezla do jeho karavanu, protože jí holky řekly, že má čurák delší než kůň... To bylo vzrušení, dokud ten blbej buzerant nevytekl dřív, než do ní vstoupil. Hohó, sluníčko, vzrušení patří leda tak do knih. Vila je hotová márnice, pohřbí jakýkoli vzrušení.

Když třetího dne odvedla piccolo Maria a Francescu do školy a školky, napadlo ji, že děti drží matku nad hladinou. Jakmile je neměla nablízku, jako by zeslábla. A Charley se parádně snažila. Snažila se navázat řeč, snažila se vymámit z ní trochu veselí - ztraceně, ztraceně případ. Ráno Angela někdy jezdila do Palerma, někdy zůstávala ve svém pokoji. Odpoledne se šla někdy projít s dětmi, někdy se, duchem nepřítomná, opalovala ve spodní části zahrady. Charley to zkoušela, ale nedařilo se jí k ní proniknout. Charley se smála, ale v duchu si vybavovala obličej ředitelky, která ji v šesté třídě učila dějepis a přišla jim natlouct do hlavy fakta o občanské válce ráno poté, co se manžel tý pitomý krávy odstěhoval a začal žít na hromádce s devatenáctiletým klukem ze stejné školy. Bože, to bylo fakt tvrdý, jenže stejně vypadá obličej Angely Ruggeriové, snaží se zachovávat dekorum a trpí... Charley to zkoušela, neuspěla, zkoušela to znovu. Jako kdyby ji něco honilo, jako kdyby...

Zahradník ji pozoroval. Kdykoli byla venku, objevil se někde nablízku s hadicí k zalévání květin, s koštětem na zametání cestíček nebo se zahradnickým náčiním, vždycky se držel kus od ní, aby ji mohl okukovat. Jednoho dne si zcela jistě rozloží na trávu osušku, lehne si na ni a něco tomu „šmírákovi“ ukáže. Jednoho dne...

„Charley. Víš, kolik je hodin, Charley?“

Obrátila se. Pohlédla ke dveřím patia.

„To je v pořádku, Angelo, neztratila jsem pojem o čase, za deset minut vyrazím.“

Angela Ruggeriová stála ve dveřích. Charley se z pohledu na ni udělalo zle, z jejího odtazitého výrazu, z jejího pokusu o úsměv, z to-

ho, jak ta žena předstírá, že se nic neděje. Umřela v ní láska, uhodla Charley, a v Římě jí bylo tolik. Ale to není její problém.

„Jen jsem psala pohlednice, přátelům a rodině...“

Angela zopakovala poslední slovo, převalovala je na jazyku. „Rodině? Ty máš rodinu, Charley?“

„Ne svoji, ale mám rodiče a matčina bratra, žije na severu Anglie. Málokdy ho vidíme... Obávám se, že v Anglii nežijeme jako Italové, rodina pro nás tolik naznamená. Ale -“

V Angelině hlase zazněla hořkost, maska sklouzla. „Najdi si Siciliá-na, hned najdeš rodinu.“

Nikdy nesmí vyzyvat, přikázal jí Axel, nikdy nesmí naléhat. „Třeba to udělám.“

„Když jsi s námi žila v Římě, netušila jsi, že Peppino je Sicilián, že?“

„Ne.“

„Sicilián má vždycky rodinu a rodina je pro něj vším...“

Byla pryč. Angela zmizela stejně rychle, jako se objevila.

Charley dopsala adresy. Zašla do vily, aby se podívala po Angele a zeptala se jí, v kolik zavírá pošta a jestli si stihne koupit známky. Bosá prošla obývacím pokojem a po dlaždicích haly dozadu do bytu. Pohybovala se nehlasně. Angela ležela natažená na posteli. Charley ji viděla otevřenými dveřmi. Ležela na břiše a její tělo se svíjelo pláčem. Zná tu rodinu. Rodinu tvoří Rosario a Agata v Prizzi, Mario, jehož hledají, Salvatore, který sedí ve vězení, mentálně zaostalý Carmelo, mrtvý Cristoforo, Maria, která pije, a Giuseppe, který pere peníze. Zná tu rodinu, protože jí o ní Axel vyprávěl. Charley pozorovala, jak ta žena pláče a štká. Připadala si nečistá.

Opustila vilu, vězení, a s dítětem v kočárku šla vyzvednout malého Maria a Francescu.

„Dáte si kávu?“

„Ano, to bych rád, espresso, díky.“

„Tříkrát kávu, espresso, prosím.“

Policista přikývl. Byl to starý unavený muž v uniformě, těsně obepínající jeho břicho. Zřejmě stejná součást hoření chodby Palazzo di Giustizia, jakou mají v horních patrech u nich na ředitelství. Měl sice pistoli v pouzdře připnutém ke stehnu, ale jeho práce byla jen o málo důležitější než podávat hostům kávu.

Vyšetřující soudce pokynul Vannimu, aby vstoupil do dveří jako první. Axel vešel za ním. U vnějších dveří stáli osobní strážci a u vnitřních dveří další. Oboje dveře byly opacéřované. Pozemek v La Paz chránil ostnatý drát. V Bolívii žili a pracovali s pistolí za opaskem, neustále ve střehu. Pohybovali se opatrně, vyhýbali se noč-

nímu cestování v autě. Scéna kolem vyšetřujícího soudce Tardelliho, doktora Rocca Tardelliho, dokonce i v nejhořejším patře Palazzo di Giustizia, Axelem otřásla a snažil se představit si, jaké to asi musí být žít poloviční život pod neustálou stráží. To už přesahovalo všechny meze, bylo to horší než cokoli, co viděl za svých předchozích návštěv na jihu, v Palermu. Ocelí zesílené vnitřní dveře se za nimi zavřely, drsní a podezřívavě se tvářící strážci zmizeli. Zamžoural ve slabém osvětlení místnosti. Za staženými žaluziemi by jistě našel nerozbitné a neprůstřelné sklo... Život na hovno.

Před ním seděl drobný a shrbený muž, a zatímco si s ním vyměňoval nezbytné zdvořilůstky, očka mu mrkala nepolevující palčivou obezřetností. Axel znal frázi ‚chodící mrtvola‘. ‚Chodící mrtvole‘ se mohl smát leda tak v Římě. Tam si z ní mohl dělat šibeniční humor, ale tady ne, tady se setkává s realitou. Jeho šéf si doktora Rocca Tardelliho velice vážil, kdykoli přijel do Říma, zval ho na oběd. Ředitelství si doktora Rocca Tardelliho vážilo, jednou ročně ho, chudáka, brali vojenským letounem na leteckou základnu Andrews na pohovor se strategickými týmy. Bill Hammond tvrdil, že doktor Rocco Tardelli je hotový poklad - ale ne dost cenný na to, aby se mu svěřil... Ten chudák Axelovi připadal jako

člověk za mřížemi.

Zaťukání na dveře. Podnos s kávou dosedl na stůl, automatická pistole mladého strážce se zhoupla na řemenu a klepla o desku stolu. Sakra, ta zatracená věc je odjištěná. Vyšetřující soudce se otrásl.

„Opatrně, Pasquale, prosím.“

Zůstali o samotě.

Tichý hlas. „Takže DEA přišla do Palerma. Smím být tak impertinentní a zeptat se, jaká mise vás sem přivádí?“

Axel odpověděl: „Provádíme tu operaci, jejímž cílem je Ruggerio.“

„Tak to jste jedněmi z mnoha. Jaký je rozsah té operace?“

Axel odpověděl: „Chceme ho najít. Pokud ho objevíme, pošleme pro vojsko.“

Suchý jemný úsměv. „Jistě vás nepřekvapí, že i my máme plán na zatčení Ruggeria. Jaký je rozsah vaší operace, skutečně DEA věří, že uspěje tam, kde my jsme selhali?“

„Tohle má být cosi jako zdvořilostní návštěva. Tady náš přítel nám poskytl trochu zázemí. 'Vanni nám pomáhá.' Axel se neklidně zavrtěl. „Raději bych se konkrétněji nevyjadřoval.“

Úsměv se prohloubil, proteplil, oči vyšetřujícího soudce se rozjasnily. „Neberte si to tak - jsem stejný jako vy. Věřím málokomu. Nemůžete ode mne čekat, že bych vám prozradil rozmístění svých lidí, štenic a kamer, které sledují Ruggeria. Ani ode mne nemůžete čekat, že

vám prozradím informace, jaké mám od pentitů. Ale je to smutná hra, když v ní chybí důvěra.“

„Nejde o nic osobního.“

„Proč by mělo? Takže jsme konkurenty. Snažíte se získat něco, čeho my nejsme schopni. Chcete Italům předvést moc Spojených států, její neomezený rozsah, a že mohou uspět tam, kde my selžeme.“ Úsměv se vytratil, oči se do Axela přímo zabodly. „Pokud uspějete tam, kde se to nám nepodařilo, budete předpokládám chtít Ruggeria vydat a odvézt ho v poutech ke svému soudu, podobně jako jste to udělali s Badalamentim.“

„Máme ho z čeho obžalovat. Byl by to signál, protože bychom ho zavřeli, až by zčernal.“

„Mnozí by takovou situaci velice uvítali, po chodbách by se ozýval jedovatý šepot, že ponížili Tardelliho. Máte v Palermu agenta?“

Slyšel, že mnohá soudní řízení zablokovala spíš žárlivost, Ctižádostivost a závist kolegů než úsilí La Cosa Nostry. Ten muž touží po tom, aby mu někdo hodil lano. Axel uhnul pohledem. „Raději bych o tom nemluvil.“

„Předpokládám, signor Moen, že jste do Palerma umístili jen nevýznamného agenta. Nerad bych se vás nějak dotkl, ale pokud by šlo o důležitého agenta, objevil by se tu sám Bill Hammond, přicestoval jste ale jen vy... Znáte Toma Tripodiho?“

Axel se přehraboval v paměti. „Ano. Nesetkal jsem se s ním, odešel před mým příjezdem, ale slyšel jsem o něm. Proč?“

„Byl tu v létě roku 1979, není to tak dávno, aby se to dalo zapomenout. Patřil k prvotřídním washingtonským agentům, spolupracoval s vicekvěstorem Borisem Giulianem. Vystupoval jako obchodník s narkotiky, podařilo se mu seznámit se s tehdejší capem di tutti capi Badalamentim. Lidem ve Washingtonu, kteří to naplánovali, to připadalo prosté. Agent na místě dosáhne toho, co se nedaří Italům. Jak hořké muselo být jejich zklamání, když jim Badalamenti na vějičku nasedl. Skončilo to úplně jinak. Tripodi musel utíkat, aby si zachránil holý život, Boris Giuliano ho doprovázel do doku s eskortou aut a s helikoptérou nad hlavou. Tvrdě jsme za to zaplatili, možná právě kvůli Tripodimu, možná ne kvůli němu, jedenadvacátého července toho roku. Pár dní poté, co Tripodi uprchl z Palerma, si Giuliano brzy ráno zašel do svého obvyklého baru na obvyklé kafe a neměl ani šanci sáhnout po pistoli. Ale samozřejmě, signor Moen, nebezpečí hrozící vašemu agentovi a těm, kteří s vámi pracují, ve Washingtonu jistě pečlivě zvážili...“

V pohledu vyšetřujícího soudce byla ocel, v jeho hlase skřípěl sarkasmus.

Axel úsečně odpověděl: „Zvážili jsme to.“

„Budou k vám upřímný, signor Moen, nemám na místě agenta. Nemám agenta v blízkosti Maria Ruggeria, ani se do jeho blízkosti žádného agenta nepokouším umístit. Nechtěl bych si zít něco takového na svědomí, ohrozit ho. Pokud váš agent není nějaký lump, nějaká stvůra ze stoky, jehož život nemá velkou cenu...“

Axel vstal. „Děkuji vám za čas, který jste mi věnoval. Bill mě požádal, abych vás od něj pozdravoval. Byla to jen zdvořilostní návštěva.“

Když za sebou zavírali dveře, seděl už vyšetřující soudce za stolem nad svými papíry. Bože, chtěl už z toho zatraceného místa vypadnout, jako by se tam mohl udusit nedýchatelným vzduchem.

Strážci sledovali, jak odcházejí, potáhli z cigaret, přerušili karetní hru. Axel šel první, dusal chodbou, minul policistu, který dostal za úkol přinést jim kávu. Nečekal na výtah, seběhl po širokém schodišti.

Ven na čerstvý vzduch z té zatracené budovy za ním. Otočil se zády k šedobílé stavbě, fašistické architektuře a falešnému symbolu státní moci. Procházel mezi vysokými sloupy, postavenými tak, aby zapůsobily dojmem mohutnosti, mezi zaparkovanými opancéřovanými auty, vypovídajícími o postavení těch, kdož v nich jezdili.

„Co nechápu -“

„Nechápeš, Axele, jak je možné, že bratříček Giuseppe není v Tardelliho vyšetřování na prvním místě. Povím ti, čím to je, pracuje sám. Nedůvěřuje nikomu ze zaměstnanců. Pracuje od rána do noci. Papíruje až do úplného vyčerpání, protože nikomu nedůvěřuje... Kdysi dávno v Římě s bratříčkem Giuseppem mluvil a spokojil se s tím, co slyšel. Kolik metrů papíru, myslíš, od té doby prošlo jeho stolem? Jeho mysl ovládají priority a to, co opustil před čtyřmi pěti lety, je téměř bezcenné. Samozřejmě, měl by se zaměřit na rodinu, každou odnož té rodiny, ale mysl má zahlcenou, unavenou, ztratil stopu vzdálené odnože rodiny. Vadí ti, že mu nepomůžu? My nejsme žádná skvělá DEA, Axele, kde si kolegové můžou důvěřovat, kde se mohou bavit o výsledcích své práce. Jsme jen ubozí Italové, co? Jen přiživujeme tvoje

předsudky, ne?"

Neohlížel se po strážích s automatickými puškami na ploché střeše, nepodíval se stranou na strážce hlídkující u vnějšího plotu, prošel kolem stráží u brány, nevšímal si jich, když zrcadlem na tyči prohlížely spodek nějakého auta, jestli pod ním není bomba. 'Vanni musel utíkat, aby mu stačil. Axel vstoupil do provozu a podrážděné houkání aut ho udeřilo do uší. Na protějším chodníku se obrátil a chytil 'Van-niho za košili.

„Proč to udělal, proč mě chtěl naštvat?"

'Vanni se zasmál. „Chodí na všechny pohřby. Možná má moc práce na to, aby mohl jít na pohřeb tobě nebo krycímu jménu Helena. Možná tě tím nabádal k opatrnosti, protože nemá v diáři žádný volný místo."

Myslel na ni, jak opuštěně stála u saracénské věže, snažila se ho zahlédnout a nenašla ho.

S malým batohem a baloňákem prostrčeným mezi jeho popruhy vyšel Mario Ruggerio ze čtvrti Capo.

Vynořil se zpoza Palazzo di Giustizia. Procházel kolem staveniště za budovou, kde se stavěly nové kanceláře pro rašící království vyšetřujících soudců a prokurátorů. Jeho obličej nevyjadřoval vůbec nic. Starý muž s batůžkem, v šedém tvídovém obleku na ramenech venkovana a s kostkovanou čepicí na hlavě nepřitahoval pozornost vojáků z regimentu bersagliere na střeše, u bran, za plotem a na rozích chodníku. Policista řídící provoz před Palazzem se důležitě vmísil do proudu dopravy, panovačně zapískal na píšťalku, zastavil auta a dodávky a umožnil starému muži a ostatním bezpečně přejít přes Via Goethe.

Ušel plných 750 metrů po Via Constantino Lascaris a Via Giudita a neotočil se ani za zvukem blížících se sirén. Šel, dokud se mu nezrychlil dech, dokud ho nerozbolely nohy. V duchu si přehrával čísla z kalkulačky, plně ho pohltila. Na čísla se přestával soustředit jen tehdy, když se zastavil u výlohy, aby si odpočinul a podíval se do ní, když se otočil a pozoroval chodník za sebou a chodník na druhé straně ulice a když kontroloval, jestli se někde za ním neloudá auto.

Nedaleko křižovatky Via Giudita a Via Guglielmo il Buono stála garáž, zastrčená za blokem činžáku.

Před vstupem do garáže, u vysokých vrat zakončených ostnatým drátem, se znovu otočil a zkontroloval situaci.

Bratranec majitele garáže před čtyřmi lety sdílel celu v Ucciardione se Salvatorem Ruggeriem. Bratrance se dostalo ochrany Salvatora Ruggeria. O čtyři roky později, na oplátku za ochranu, byl požádán o splacení služby.

Garáž představovala dobré místo pro setkání. Prošel kolem aut zaparkovaných ve dvoře před dílnou, kterou oživovala hudba z rádia, syčení svařovacích pistolí, cinkání francouzských klíčů a bušení palic na vyklepávání plechu. Donesl batoh dozadu do kanceláře a majitel garáže zvedl hlavu, okamžitě ze stolu sklídl své papíry a oprášil židli, jako by vstoupil vládce. Optal se ho, zda si nepřeje kávu nebo džus, a on zavrtěl hlavou. Posadil se na uvolněnou židli a čekal.

Zvolil si dobré místo pro setkání s Peppinem. Peppino si sem od minulého roku dává auto do servisu. Zapálil si doutník. Přestože to Peppino popíral, Mario předpokládal, že ho občas sledují.

Konečně Peppino dorazil. Objali se.

„Jsi v pořádku?"

„V pořádku."

„Dobrá cesta?"

„Londýn se mi, nám, vydařil."

Bavili se obchodně. Peppino bratrovi dopodrobna, až po procentuální vyjádření podílu každé smluvní strany, popsal záležitost zábavního areálu v Orlandu na Floridě. Peppino vyličil přesun peněz z vídeňského konta na účet Gilese Blaka v Londýně, odkud budou dále investovány obchodním bankéřem, makléřem a stavebním podnikatelem, který potřebuje finance k dokončení sedmi podlaží kancelářské budovy v Manchesteru. Oznámil mu, že dohodl setkání se zprostředkovatelem dodávky do Evropy, Kolumbijcem z Medellínu. A jsou tu Rusové, s nimiž se příští týden sejde v Záhřebu.

A Mario měl pocit, že si jeho bratr vede dobře. Jen zřídka ho přerušoval. Kolik dělala provize pro klienty Gilese Blaka? Kde se sejde s Kolumbijcem? Jaké procento, s přesností na čtvrtinu procenta, zaplatí Rusové? Měl mladšího, tak odlišného muže nesmírně rád a každíčký detail této odlišnosti pečlivě naplánoval, sám vytvořil a zformoval každé stadium Peppinova života. Cítil deodorant jeho těla, krém po holení na jeho tváři. Prvotřídní oblek, prvotřídní košile, prvotřídní vázanka, prvotřídní boty. Mario Ruggerio to nebral jako ironii osudu. Peppina se drží bohatství a úspěch. Rodiče s Carmelem žijí ve starém řadovém domku v Prizzi. Salvatore hnije v cele v Asinaře. Cristoforo je mrtvý. Maria žije odříznuta od ostatních, protože se díky konzumaci alkoholu stala nebezpečnou. Jeho vlastní žena a dvě děti, Salvo a Domenica, jsou v Prizzi, kde se žena stará o matku. Jedině Peppino si žije hezky.

Nic nebylo napsáno, všechno drželi v hlavě. Řekl Peppinovi, co mu nahlásil účetní, odrecitoval mu čísla klesajícího příjmu a narůstajících výdajů.

„Neposlouchal bych to. Pokud bys byl nevýznamný člověk, pokud by se tě týkaly jen investice a produkt na ostrově, pak by to možná bylo důležité. Tvoje portfolio je mezinárodní. Bez toho člověka by ti bylo lépe."

„Měl bych se prý víc zajímat o příležitosti, které poskytuje Sicílie."

„Řekl bych, že tohle tvrdí v Catanii, kde žije ten bezvýznamný člověk - stejně jako byl bezvýznamný ten muž z Agrigenta..."

Pro Giuseppa Ruggeria to představovalo potvrzení rozsudku smrti. „Bezvýznamný člověk, jako je ten muž z Catanie, může chtít bránit

pokroku. Pokud při vichřici padne přes cestu strom a brání jízdě, je třeba vzít pilu, strom rozřezat a spálit."

„Udělat pěkný oheň."

Zasmáli se, Peppinův potlačovaný chichot se mísil s bručivým smíchem Maria Ruggeria. Smáli se a stvrzovali tím

rozsudek smrti.

Ve starém vrásčitém obličejí zůstal úsměv. „A jak se daří mému malému andílkovi?"

„Piccolo Mario je pěkný ničema, stejný jako jeho strýček."

„Francesca a dítě?"

„Skvěle."

„Snad je brzy uvidím. Mám jejich fotografii. Nosím ji u sebe. Nenosím u sebe fotografii své ženy, ani Salva, ani Domenicy, ale mám u sebe fotografii Francesky a birichina. Toho dne, co jsi odlétal do Londýna, jsem procházel Giardino Inglese a viděl jsem toho ničemu. Mám na světě pár radostí. A jak se má Angela, tvoje paní z Říma?"

„Přežívá."

Neušel mu chlad odpovědi. Zavrtěl hlavou. „To není dobré, Peppino. Může se stát problémem, když žena někoho, jako jsi ty, není šťastná, někdy z toho může vzniknout zbytečný problém."

Peppino řekl: „V Římě měla Angela děvče, které jí pomáhalo s dětmi, Angličanku. Angela si ji nesmírně oblíbila. Vzal jsem ji do vily v Mondellu, abych Angelu potěšil."

Obočí starého muže vylétlo překvapením: „Bylo to moudré?"

„Je to jen jednoduché děvče z venkova. Ale dobrá společnice pro Angelu."

„Můžeš si ji být jistý?"

„Řekl bych."

„Musíš si být jistý. Pokud se může volně pohybovat po tvém domě, neměl bys o ní pochybovat."

Mario Ruggerio odcházel z garáže, zamířil na roh Via Giuglielmo a Via Normanini. Měl ještě čas na to, aby si zašel do tabaccaia a koupil si tři krabice svých oblíbených doutníků, a ještě při čekání na rohu měl dost času na přemýšlení o tom bezvýznamném muži z Catanie, stromu, který blokuje cestu a měl by být rozřezán a spálen, a dost času, aby mohl myslet na rodinu, kterou miluje, a na toho malého ničemu, pojmenovaného na znamení účty po něm. K rohu se přiblížil citroen BX. Řidič se naklonil, aby otevřel dveře u sedadla vedle řidiče. Odvážel ho pryč. Jakýsi dentista se přestěhoval z Palerma do Turína a jeho uvolněný byt na Via Crociferi bude na týden pro Maria Ruggeria bezpečným domovem. Užije si alespoň spánku bez toho nechutného hluku čtvrti Capo.

* * *

Nemohl spát. Stál u okna. Z postele za ním se ozývalo pravidelné chrápání jeho ženy - neřekl jí o tom. Před ním zářila Catanie a nad mořem se přibližovala světlá nákladní loď převážející auta z Reggia. O takových věcech se nemůže bavit se svojí ženou. Za celých třicet dva let manželství s ní o podobných věcech nikdy nemluvil, a tak nevěděla nic o jeho strachu, spala a chrápala. Nepříjemné svírání žaludku způsobené strachem z izolace. Kvůli strachu měl na nočním stolku nabitou pistoli a na koberečku u postele pušku. Kvůli jeho strachu sem přijel jeho syn a spí ve vedlejším pokoji. Ten strach na něj padl po návratu ze schůzky s Mariem Ruggeriem v horách Madonie. Kromě svého syna nedokázal věřit nikomu. Vypukne válka, válka na život a na smrt, mezi jeho rodinou a rodinou Maria Ruggeria a každý člen jeho rodiny se ve svém domě a ve své posteli bude rozhodovat, na čí straně bude bojovat. Znal způsoby Maria Ruggeria. Takhle se Mario Ruggerio vyškřábal nahoru. Z jeho vlastní rodiny bude určen někdo, na koho se ti parchanti Maria Ruggeria zaměří, zaměří se na něj, skřípnu ho, ohnou a obrátí, aby se stal jejich komplicem. Někdo z jeho vlastní rodiny ho dovede ke smrti a on neví, kdo to bude. Celou noc ho užíral strach.

„Nechci Pietra Aglieriho, nechci Provenzana nebo Salvatora Mino-reho, nechci Mariana Troiu. Když je uvidíte, zapálíte jim cigaretu, nabídnete jim žvýkačku, ale neprozradíte se."

Místností proběhl slabý záchvěv nervózního smíchu. Rocco Tardelli věřil tomu, že na brifink by se měli dostavit všichni muži z pátracího týmu. Vyjmenoval všechny super-latitanti a stydlivě se při tom usmíval. Myslí si o něm, že je idiot. Stojí před jeho stolem, je jich sedm, ne devět, protože jeden má dovolenou a jeden nahlásil onemocnění. Obrátil fotografii na svém stole a ukázal jim ji.

„Chci jeho. Chci Maria Ruggeria. Aglieri, Provenzano, Minore a Troia patří minulosti, jsou pryč, přežili se. Ruggerio je mužem zítřka. Není vás dost. Nemáme víc kamer než dřív. Nevíme, kam umístit odposlouchávací zařízení. Tahle fotografie je stará dvacet let, ale prošla počítačem. Nevím, jestli si Ruggerio nenechal narůst knír, nevím, jestli nenosí brýle, nevím, jestli si nebarví vlasy. Půjdete do čtvrti Capo, kde žije nejvíc kriminálních živlů Palerma, podle mne víc než v Brancacciu nebo Ciaculli. Pravděpodobnost, že se vám podaří udržet si pláštík celých deset dní, je minimální, to víte sami nejlíp. Získal jsem informaci, podle níž si Ruggerio dal v baru na rohu Via Sant' Agostino a Piazza Beati Paoli mandlový dort a dostal po něm sračku, ale to se stalo před rokem."

Muži z pátracího týmu squadry mobile se mu vysmáli, což bylo je-. ho záměrem. Pátrací týmy, ať už z ROS nebo DIA, z Guardii di Finanze nebo squadry mobile, byli podle jeho mínění tak strašně, jako by pro ně už nebylo záchrany - jako pouliční zloději, jako žebraři, jako pasáci, jako pokoutní prodáváči drog. Vypadali jako nejhlubší spodina. Ale maresciallo je všechny znal a přísahal na jejich loajalitu. Potřeboval nejdříve všechno zlehčit. Chtěl je přesvědčit o nesmyslnosti jejich práce. I jiní jim dělali přednášky, i jiní před nimi snižovali problémy Rocca Tardelliho. Rocco Tardelli se na ně obrátil.

„A samozřejmě, měli byste vědět, že Maria Ruggeria nehoníme jenom my. Každý oddíl má svůj plán na jeho zatčení. Víte, navštívil mě dokonce i jeden cizinec, jen jakoby ze zdvořilosti, aby mě informoval, že je v zemi a honí il bruta. Vy jste téměř bez šancí, vy jste až na konci všech priorit, přidělili vás posedlému, neurotickému a marnivému vyšetřovateli. Přidělili vás mně."

Zírali na něj. Bylo po smíchu.

Tiše řekl: „Pokud tam je - samozřejmě - vím, že ho najdete. Děkuji vám."

Včera pozdě večer přijel Peppino.

Připravovala v kuchyni snídani pro Francescu a malého Maria a ohřívala mléko do kojenecké lahve miminka Maura, ale až sem doléhaly z hlavní ložnice vily zvuky milování. Snažila se soustředit na odměřování obilovin dětem, na teplotu, na jakou má ohřát mléko, a slyšela sténavé skřípění postele. Už je to osmnáct měsíců, co se milovala naposledy, s tím pitomcem v karavanu, který se jí udělal na břicho dřív, než do ní vstoupil... Zesílila rádio. Vysílali zprávy o stávkách na železnici a na letišti, o muži zastřeleném v Misilmeri, o demonstraci penzistů v Římě a o tom, že při kopání odvodňovací strouhy v Sciacce našli kostry čtyř mužů, že pokladníka městského úřadu v Miláně zatkli za přijímání bustarely a...

Bože, to už bylo lepší poslouchat ten sex. Celou dobu, co děti snídaly, celou dobu, co jedla jablko a loupala si pomeranč, celou dobu, co krmila miminko, slyšela skřípot postele.

Když už byla nachystaná odvést děti do školy a do školky, když uložila dítě do kočárku a brala ze šuplíku peněženku a ze stolu Angelin seznam nákupů, slyšela sprchu. Nezavolala, že už jde. Znělo to jako velice dobrý sex, jako takový, jakým se chvástaly holky na koleji a jaký Charley nepoznala ani s tím zatraceným přednášejícím, ani s tím zatraceným chlapem z karavanu. Takový z ložnice rodičů nikdy neslyšela. Sešla dolů do Mondella a dovedla Francescu do třídy ve

školce a ve dveřích školy políbila malého Maria a dívala se, jak běží dovnitř.

Vstoupila do ulice za piazzou, kde se za vydrhnutými a opláchnutými chodníky otvíraly bary, kde se trattorie a pizzerie připravovaly na den zametáním podlah a prostíráním vypraných ubrusů. U stánku se zeleninou nakoupila věci na salát, v alimentari sýr, mléko, olivový olej a trochu čerstvé krájené šunky. Odškrtyvala si položky na Angelině seznamu.

Každé ráno, jen co odvedla děti do školy a školky, se po něm během nákupů ohlížela, ale nikdy ho nezahlédla.

To ráno se ve městě nezdržovala. Dokončila nákup. Vytlačila do kopce kočárek se spícím dítětem, kolem dělníků opravujících kanalizaci a kolem vyskakujících a štekajících psů došla zpátky k vile. Ostře zahvízdala u brány, jako by tu byla šéfem - na písknutí totiž ten zatracený „šmírák“, ta hnusná ropucha, ten zahradník hned přiběhne a otevře ji zamknutou bránu. Nepoděkovala mu, nevšímal si ho, prošla kolem něj. Nechala spící dítě v kočárku v patiu, zastíněném před vycházejícím sluncem. V kuchyni odložila věci na salát, sýr a mléko do ledničky a olivový olej do skříňky. Těšila se na svoji knihu.

Málem do Peppina vrazila.

Dveře do jejího pokoje byly otevřené. Peppino stál na chodbě před otevřenými dveřmi.

Řekl, že ji hledal. Měl na sobě lehce převázaný župan. Na nohou i prsou byl hustě porostlý chlupy a ještě se neoholil.

Prý si neuvědomil, že už odvedla děti a nakoupila. Nechtěla ho rušit, co? Chtěl, aby došla pro kytku, čerstvě řezané květiny. Skvělý, sex a květiny mají vykoupit Angelino trápení, žádný problém, dojde do města znovu a koupí kytku. Po sprchování měl mokré ulíznuté vlasy a na chlupích na hrudi se mu tvořily kapičky deodorantu. Nejspíš ho pobavilo využít ji jako posílka s květinami. Napadlo ji, jestli se Angela v ložnici usmívá nebo pláče, jestli ta soulož něco změnila, jestli jí květiny spraví náladu.

Popadla ze šuplíku peněženku. Znovu po cestičce mezi záhony, kolem zahradníka, znovu vraty, zaklapla je za sebou, zámek zapadl. Koleni zuřivých hlídacích psů, kolem dělníků, kteří na ni civěli z výkopu a svlékali ji pohledem. Zpátky na piazzu...

Správně, Giuseppe Ruggerio, správně. U stánku s květinami z peněženky s obnosem na domácnost vytáhla napřed padesátitisícovou bankovku. To nebude stačit. Vzala stotisícovou. Podala stotisícovou bankovku prodáváči. Co si signorina přeje? Pokrčila rameny, chtěla by něco tak za 40 liber šterlinků a vybrat to může on. Převzala do náručí zabalený pugét, Chryzantémy a karafiáty. Šla pryč.

„Jděte k moři.“

Hlas za ní.

„Neotáčejte se, nedávejte na sobě nic znát.“

Tichý hlas ji ovládal.

Charley poslechla. Neotočila se, aby na Axela viděla. Hleděla před sebe, zamířila mezi saracénskou věž a hráz s rybářskými loďkami. Americký přízvuk zněl ostře, úsečně. Minula piazzu. Počkala, až nic nepojede, a přešla silnici. Zastavila se kousek za starým mužem, který seděl na židličce na chodníku, před sebou měl čerstvé ryby obložené ledem a v ruce držel starý černý deštník, jímž ryby chránil před sluncem.

„Jděte pomalu dál, neohlížejte se.“

Charley šla. Moře bylo modrozelené, lodky se pohupovaly na kotvišti.

Pomyslela si, že je velice blízko, téměř se jí dotýká. Hlas za ní byl pouhé zamumlání.

„Jak to jde?“

„Nijak.“

„Co tím myslíte?“

„Nic se neděje.“

Řekl chladně: „Až se to stane, pokud k tomu dojde, bude to rychlé, nečekané. Nějaké náznaky, že by vás podezřívali?“

„Ne.“ Dívala se před sebe, na moře a na loď, pokoušela se mu předvést svůj vzdor. „Jsem součástí rodiny, je to zatracená ubohá rodina, je-“

„Neskuhřejte... a neztrácejte ostražitost. Nikdy se nedejte ukolébat.“

„Nefeknete mi nic?“

„Co vám mám říct?“

„Ten test. Funguje ta vaše vymoženost?“

„Bylo to v pořádku.“

Zrudla, vybuchla, ale jen stranou, kázeň převážila, neotočila se. „Jen v pořádku? Skvělý. Div jsem se z toho nepočurala. Pokud to náhodou nevíte, je to moje jediný spojení. Moje cesta ven. Vypadá to tam jako v márnici. Cítím se mnohem líp, když vím, že to zařízení je ‚v pořádku‘. Ne skvělý, ne neuvěřitelný, ne senzační.“
„Bylo to v pořádku. Nezapomínejte, je to důležité, nenechte se ukolébat. Jděte dál.“
„Kdy se zase uvidíme?“
„Nevím.“
„Vy grázle, víte, jaký to je, skrývat pravou tvář?“
„Jděte dál.“

Cítila jeho přítomnost, slyšela za sebou jeho lehké kroky. Pokračovala v chůzi. Slzy jí zaplavily oči. Proč se k ní musel zachovat tak krutě, když volala po slůvku uznání?

Už ho necítila, už ho neslyšela. Přemýšlela, jestli tam alespoň chvíli stál a díval se, jak odchází. Setřela si slzy z očí. Donesla kytku do vily. Ztraceně. Za hodinu a půl už zase půjde do města pro děti. Peppino se mezitím oblékl. Poděkoval jí a vděčně se na ni usmál. Povídal, jak je u nich velice vítaná a že si oba nesmírně cení jejího přístupu k dětem a že ještě neměla ani den volna a jestli by si nechtěla zítra zajet autobusem do Palerma. Mrkl na ni a vyndal z portmonky svitek bankovek, několik jich oddělil, podal jí je a poradil jí jeden butik na Via della Libertà, kam si mladá děvčata chodí kupovat šaty, šaty pro mladé. Choval se k ní nesmírně mile a odnesl květiny Angele do ložnice. Charley si šla pro knihu.

S knihou ležící na nočním stolku u postele, vedle fotografie rodičů, někdo pohnul.

Celá se zachvěla.

Byla posunutá jen maličko, ale dokázala si vybavit, jak ležela předtím, trochu přesahovala přes hranu stolku.

O šatech visících v šatníku nedokázala říct nic. Ani si nedokázala představit, kde přesně na prádelníku stála její taška. Měla dojem, že podprsenky v prostředním šuplíku prádelníku ležely na kalhotkách, a teď jsou pod nimi.

Charley stála ve svém pokoji a těžce oddychovala.

„To je všechno, cos jí řekl?“

„Řekl jsem jí, že zkušební vysílání proběhlo dobře a že nesmí ztratit ostražitost. Aby se nedala ukolébat zdánlivým klidem.“

„To je všechno?“

„Nebylo co dodat.“

Archeolog se hrbil nad kamennou deskou a zády se opíral o do čtverce opracovaný kámen tvořící podstavu sloupu křížové chodby. Rychle skicoval, a aby podtrhl detaily své práce, ověřoval si pomocí měřicí pásky výšku, šířku, průměr. Je jen přirozené, že když do duo-mu přijde odborník studující historii stavby katedrály, zastaví se u něj šťouravý a zvědavý kolemjdoucí, dá se s ním do řeči, vyptává se a zdržuje ho. Tak přirozené, že si žádný turista, kněz ani průvodce archeologa a kolemjdoucího nevšiml. U archeologových nohou ležela taška a z ní vyčnívala naplno vytažená chromová anténa, ale ta byla zaklíněna mezi archeologova záda a kámen v podstavě sloupu a skryta očím neustále proudících davů turistů, kněží a průvodců.

„Vanni řekl: ‚Děláš jí to těžký, moc těžký.‘“

Axel ani nezvedl oči od skicáku. „Musí v sobě najít sílu.“

„Ani ji nepovzbudíš.“

„To jsou kecy.“

„Vyprávěl jsem ti ten příběh o dalla Chiesa?“

„Generál dalla Chiesa je mrtvý.“

„Vanni se usmál. „Nerad bych se zachoval impertinentně vůči svému příteli, eminentnímu archeologovi, ale myslím, že by ses měl soustředit na svůj pláštík, dodat mu trochu autenticity. Určitě je správné nenechat se ‚ukolébat‘ - ale archeologo si bere poučení z minulosti a generál dalla Chiesa patří minulosti a nabízí poučení.“

„Těžko se studují detaily, když člověka pořád vyrušuje nějaký nudný žvanil, nemyslíš?“

„Vanni pokračoval konverzačním tónem: „Generál vyprávěl příběh z doby, kdy byl mladým důstojníkem carabinieri na Sicílii, pár let před tím, než si vysloužil slávu jako přemožitel Brigaty Rosse. Volal mu kapitán, který pod ním sloužil a měl na starosti městečko Palma di Montechiaro nedaleko Agrigenta. Kapitán dalla Chiesa oznámil, že ho začal ohrožovat místní capo. Zajel do města, setkal se s kapitánem. Vzal ho za paži a prošel se s ním sem a tam po hlavní třídě Palmy di Montechiaro. Šli velice pomalu, aby všichni ve městě viděli, že drží kapitána za paži. Zastavili se před domem capa. Mlčky před ním postáli, aby nedošlo k mýlce, aby bylo jasné, že kapitán není sám. Posloucháš mě, příteli archeologo?“

Axel nevzhlédl od svého bloku a od svých výpočtů. „Poslouchám.“

„O pár let později přijel generál dalla Chiesa do Palerma, aby převzal místo na prefektuře. Vysmívali se mu, Pošklebovali se mu, házeli mu klacky pod nohy, byl sám. Každou iniciativu proti La Cosa Nostre, o kterou se pokusil, zablokovala korupce ve vládě. Ze zoufalství zavola americkému konzulovi ve městě a smluvil si s ním schůzku. Vezl jsem ho na konzulát za Ralphem Jonesem. Zúčastnil jsem se té schůzky. Generál prosil Jonese, aby vláda Spojených států zaintervenovala v Římě, ‚udělejte něco na nejvyšší úrovni‘. Na konci schůzky vyprávěl generál Jonesovi příběh z Palmy di Montechiaro a řekl mu: ‚Chci jen, aby mě někdo vzal za paži a prošel se se mnou.‘ Vezl jsem ho zpátky na prefekturu. Večer mě propustil. Přijela si pro něj žena, aby ho odvezla domů. Tu noc ho i se ženou zabili na Via Carini. Zabili ho, protože byl sám, protože ho nikdo nevzal za paži a neprošel se s ním.“

„Co po mně chceš?“

"Vanního hlas zněl uzavřeně a drsně. „Neměl bys vzít za paži ji, krycí jméno Helena, a projít se s ní, když je sama, poskytnout jí trochu opory?"
„Nemůžu jí dodávat sílu. Musí ji v sobě najít sama."

Kolenjdoucí archeologa opustil a zanechal ho jeho práci.

„Ne."

„Je mi líto, pane Parsons, ale musíme si v tom udělat jasno. Moje otázka zní, telefonoval vám před týdnem Bruno Fiori?"

„Stejná odpověď, ne."

Seděli před krbem proti Harrymu Comptonovi. Pomyslel si, že jsou dokonale vystrašení.

„A neznáte Itala jménem Bruno Fiori?"

„Ne."

„Mohl byste se podívat na tohle, pane Parsons?"

Seděl zapadlý v křesle v malém obývacím pokoji, sáhl do kufříku a podal muži výtisk se seznamem telefonních hovorů.

Žena seděla těsně vedle manžela se sklopenýma očima a zírala na průkaz, který jim podal. Jeho průkaz už na lidi tak působil, text „Metropolitní policie, oddělení podvodů, detektiv seržant Harry Compton, vyšetřovatel v otázkách finančních" je děsil k smrti. Muž se podíval na seznam telefonických hovorů z hotelového pokoje, dvě londýnská čísla a jeho vlastní.

Muž se na něj vzdorovitě zamračil, jako by mu chtěl předvést, že není vůbec vyděšený. „Ano, to je moje číslo."

Ozvala se žena, nespouštěla oči z průkazu: „Volal nám doktor Ruggerio."

Muž po ženě vrhnul pohled a pak potvrdil: „Telefonoval nám doktor Giuseppe Ruggerio. Můžu se vás zeptat, na čem to pracujete?"

„To já se ptám. Proč vám volal doktor Ruggerio?"

„Nehodlám se nechat vyslýchat ve vlastním domě, aniž by se mi dostalo nějakého vysvětlení."

„Prosím, pane Parsons, jen pokračujte."

Dělal si poznámky těsnopisem. Uslyšel jméno Charlotte, jediné dcery.

Z křesla, v němž seděl, viděl otevřenými dveřmi obývacího pokoje do haly. Zahlédl fotografii mladé ženy v taláru s čapkou s čtverhranným dýnkem nasazenou v drzém úhlu. Vyslechl si příběh z léta 1992. Přišel dopis, pozvání k návratu k péči o děti. Informace se vynořovaly pomalu, vymačkávané po kouscích. Charlotte se vzdala svého místa a teď je na Sicílii. Žena odešla do kuchyně. Vrátila se s adresou, Harry si ji přepsal do bloku a podtrhl slova „Giardino Inglese". Otec řekl: „Doktor Ruggerio volal, ale Charlotte byla... nebyla doma. Mluvil jsem s ním, jen zdůrazňoval, jak moc ji potřebují. Byl jsem proti tomu, aby jela. Zahodila dobré místo. Bůh ví, co bude dělat, až se vrátí. Místa nerostou na stromech."

Matka řekla: „Je to moc milá rodina. On je skutečný gentleman, velice úspěšný bankéř či co. David si myslí, že život je jen práce, a co z té práce měl? Bez poděkování ho vyrazili jako nadbytečného. Řekla jsem jí, že mladá bude jenom jednou. Chovali se k ní, jako by patřila do rodiny. Kdyby neodešla, předčasně by zestárla, tak jako my."

Zavřel blok, zastrčil si ho do kapsy. Postavil se. Zeptali se ho, proč se zajímá o doktora Giuseppa Ruggeria, a on se chladně usmál a poděkoval jim za pohostinství, nedostal ani šálek zatraceného čaje. Vyšel do předsíně. Podíval se na fotografii mladé dívky a poznamenal, že vypadá skvěle. Vzal z věšáku kabát. Muž mu otevřel dveře. Slyšel moře někde ve večerním šeru narážet na kamenitou pláž. Nějaká žena na druhé straně silnice držela na vodítku psa a zírala na něj, jak stojí pod světlem před vchodem. Viděl muže hrbícího se v osvětleném okně přes silnici, jak ho pozoruje dalekohledem. V okně za cedulí inzerující nocleh se snídání (Volné pokoje) se rychle na své místo vrátila záclona. Bože, takový hrozný a podezřívavý zapadák. Vyrazil na cestičku k vratům.

Zasyčení ženy: „Nepovíme mu o tom?"

Muž zašeptal: „Nic mu po tom není."

„Měl bys mu to říct."

„Ne."

„Měl bys mu říct o tom Američanovi..."

Harry Compton se zastavil, obrátil se. „Co bych měl vědět? Co je s Američanem?"

Komu: Alfred Rogers, styčný důstojník, protidrogové oddělení, britské velvyslanectví, Via XX Settembre, Řím Od: D/S H. Compton, SO6

Prosím tě, slez z té krásné ženské a zahod' tu lahev, kterou nepochybně otvíráš. Co NEJDŘÍV mi ověř totožnost doktora GIUSEPPA RUGGERIA, Apt 9, Giardino Inglese 43, Palermo, Sicílie. Ruggerio údajně pracuje ve finančním sektoru, bankéř? Zajímá mě to, protože to on používá alias BRUNO FIORI. Nepřeraz se nadšením, že tě konečně potkala skutečná práce. Dodej mi to a já tě o tvé příští dovolené pozvu na pintu k Ferretovi a Firkinovi.

Vše nejlepější, Harry

Měl čich, cítil to v chřípí. Předal list papíru slečně Frobisherové k odeslání tomu parchantovi do Říma. Odvedl tam zatracený kus práce, starý dobrý číslo. Detektiv superintendent v budově nebyl. To,

co mu chtěl sdělit, bude muset počkat, ale skoro si poskočil. V den, kdy Charlotte Parsonsovou dostihl dopis z Palerma, objevil se u jejích dveří Američan z velvyslanectví, z federální agentury pro boj s narkotiky. „Řekl mi, že kdybych o něm mluvila, byla bych odpovědná za lidi, kterým by se mohlo něco přihodit."

Zatraceně dobře, až moc dobře věděl, jací Američané jezdí po cizí zemi a vybírají si ochotné a nevytrénované agenty.

Podle otce Charlotty Parsonsové byl na jeho dceru vyvíjen ‚nátlak‘, aby odjela. To se šéfovi bude líbit. FBI Harryho šéfa vloni v létě rozcupovala na kousky a sežvýkala na konferenci Europolu v Lyonu. Vrátil se z Francie celý potlučený a zpracovaný za názor, že podle něho je mezinárodní zločin pouhým výplodem fantazie Američanů. Dovolil si vyslovit nahlas na semináři svůj názor a bylo mu přede všemi odpovězeno, že vykládá nesmysly a že Britové jsou hráči na pouhý poloviční úvazek. Harry se to doslechl od inspektora, který cestoval s detektivem superintendentem a figuroval jako jeho nosič zavazadel. Pokud Američané popadli anglické děvče, činili na ně ‚nátlak‘ a vtáhli je do akce, pak si to jeho šéf velice rád poslechne.

KAPITOLA 8

Do dvou tří let bude mít dost peněz na to, aby mohl koupit pizzerii.

Kdykoliv mu zaplatili americkými bankovkami, poslal je rovnou synovi. Měl už dost peněz na pizzerii v Palermu, pomalu už dost peněz na to, aby mohl koupit pizzerii v Miláně nebo Turínu. Ale na pizzerii v Hannoveru, kousek od nádraží, na to potřeboval víc. Jeho syn, snacha a jejich děti žijí v Hannoveru. Jsou, a jemu to připadalo ostudné a nedůstojné, součástí nejchudší imigrantské třídy v Německu. Syn pracuje po nocích jako kuchař v trattorii v Hannoveru a snacha tam ráno chodí uklízet a prostřít stoly. Až budou mít dost peněz, koupí syn pizzerii a on se ženou odjede do Hannoveru a dožijí tam u syna a snachy. Pizzerie v Hannoveru byla jejich konečným snem, přijímali peníze oplátkou za možnost sedět v pokladně. Za ty peníze, tisíc dolarů měsíčně, poskytoval informace. Peníze dostával každý měsíc, ať už byly jím poskytnuté informace důležité nebo bezvýznamné. Peníze představovaly stejnou jistotu jako fakt, že je nemůže přestat podávat.

Chycený do pastí, zkorumpovaný, stál každý měsíc jednoho rána v parku před Palazzo Reale, pozoroval matky s dětmi a čekal, až se k němu připojí spojka. Neznal jméno muže, který k němu přistoupí, ani nevěděl, komu je informace určena. Každý měsíc jednoho rána nahlásil, co viděl a slyšel, nic se nezapisovalo, a pak z parku vyšel na Via Papireto, zastavil se na poště a koupil známky do Německa. Odeslal peníze. U Palazzo di Giustizia ukázal průkazku, prošel kolem vojáků, vystoupal po širokých schodech, vešel do šatny, otevřel skříňku, převlékl se do uniformy, pak zašel do zbrojnice, vytáhl svoji zbraň a pouzdro a výtahem dojel do nejvyššího patra, kde se díval a naslouchal a donášel malé šálky espressa vyšetřujícím soudcům a prokurátorům. Jedním ránem každého měsíce se splnění jeho snu o koupi pizzerie v Hannoveru zas o kousek přiblížilo.

Muž se zastavil vedle něj, zdvořile ho požádal o zapálení cigarety a hovořili spolu tak, jak už spolu hovořivají muži, kteří se zastaví v parku a pozorují matky s dětmi.

Policista řekl: „... Mluvil italsky, ale měl americký přízvuk. ‚Ano, to bych rád, espresso, díky.‘ Nebyl to Italoameričan, protože měl světlou plet a světlé vlasy. Poznal jsem toho, co byl s ním, Giovanni Crespo,

z ROS z kasáren v Monreale. Nebyl to ani americký novinář, protože Tardelli novináře zásadně nepřijímá, a když jsem přinesl kafe, Tardelliho ochranka mi nedovolila donést ho dovnitř. Převzal ho ode mě Tardelliho člověk. Vzpomínám si, že vloni v zimě, tenkrát přišel jiný American, mi taky nedovolili donést kafe dovnitř a pak jsem zaslechl, jak se strážci baví, že ten Američan je komisař DEA pro Itálii. Ten Američan byl u Tardelliho tak patnáct dvacet minut. O Giovannim Crespovi vám můžu říct, že patří k oddílu ROS, který pátrá po super-latitantim. Ten Američan byl nedbale oblečený, neměl oblek vhodný na setkání s člověkem Tardelliho postavení, jen džíny a rozhalenku... překvapilo mě, že neměl kufřík, ale malou tašku. Nejsem si jistý, ale možná mohl mít pod košili za pasem pistoli. Hádal bych, že váží tak 80 kilo a měří tak 180 nebo 185. Má dlouhé světlé vlasy, jako hippie, svázané do ohonu. Nechápu, jak takového člověka můžou přivést na schůzku s Tardellim... Vím také, že se Tardelli setkal s týmem od squadry mobile, vypadali velice šupácky, takže nejspíš patřili k pátracímu týmu. Zase mi nedovolili donést kávu. Po chodbě se šušovalo, ale to jsou jenom drby, že se Tardelli pořádně chytil s prokurátory a vyšetřujícími soudci, nevím...”

Dostal obálku. Policista vypověděl útržky informací o dalších vyšetřujících soudcích a prokurátorech, získané za měsíce práce.

Odešel svojí obvyklou cestou přes poštu a snil o pizzerii nedaleko hannoverského nádraží. Pak se vrátil do Palazzo di Giustizia.

Matka by řekla, že si ty peníze neměla brát, a otec by řekl, že by bylo nevděčné odmítnout je. Peněženka v kabelce se nadouvala bankovkami. Matka by řekla, že je prostě v lidské povaze, ať se jí to líbí nebo ne, hrabat se v šuplíku hosta, a otec by řekl, že si nejspíš nepamatuje, kam přesně položila knihu a jestli měla kalhotky na podprsenkách nebo pod nimi.

Charley měla peníze a kabelku si přetáhla přes hlavu a přes hrud'. Nebyla si jistá.

Nemohla se dobrat pravdy, a celou noc sebou házela a přemýšlela, jestli to, že s knihou a oblečením někdo pohnul, je známkou podezření vůči ní, nebo to nic neznamená nebo si to jenom, sakra, představuje. Taxikář v Mondellu stanovil cenu 20 000 lir, do prčic. Přijela autobusem po silnici stíněné vysokou horou Monte Pellegrino, po silnici objíždějící park La Favorita, kde už se scházely dívky, po silnici projíždějící mezi do výšky se tyčícími věžáky. Charley se prodrala ven v místě, kde se Via della Libertà napojovala na Piazza Crispi.

Nejlepší bude myslet si, že má jenom zatraceně přebujelou fantazii. Ale jak řekl ten prokletej chlap bez tváře, co se za ní plížil: „Neztrácej-

te ostražitost. Nikdy se nedejte ukolébat.” Pociťovala svobodu, jako by zahradní brána, která se za ní zavřela, byla vraty vězení. Šla po Via della Libertà. Prohlížela si nádherné krámy, hezčí než kterýkoli obchod v Plymouthu nebo Exeteru. Teplota dosahovala pomalu dvaceti stupňů, ženy měly kožichy volně přehozené přes ramena a muži své nejlepší lodenové kabáty. Bylo tak zatracený vedro, že šla jen v blůze a džíněch, lehký svetr si provlekla za popruh

kabelky. Ztracení nadutci kolem ní. Ženy celé ověšené šperky, prsteny, náramky a náhrdelníky jako by si vyšly na slavnostní večeři, a ne jen tak na procházku. Charley má jen tenounký zlatý řetízek, který jí strýček poslal k osm-náctinám... A ten smrad Axel Moen je takovej chladnej grázl... Kráčela pružně, měla vše pod kontrolou. V Plymouthu ani v Exeteru nemají takovou třídu, jako je Via della Liberta. Tři dopravní pruhy v každém směru a široký střed s lavičkami pod stínem stromů. Takhle si Charley Parsonsová představovala život. Zaslechla křik. Podívala se přes dopravní pruhy a střední část a viděla ulici odbočující ze třídy, v níž nebyla zaparkovaná žádná vozidla, voják s puškou divoce gestikuloval a na hluchého a nevinného si hrál podsaditý človíček s dodávkou naloženou stavebním materiálem. Pozorovala, jak si řvoucí voják a neústupný človíček vyměňují nadávky. Zamumlala: „Jen tak dál, chlapče, dej tomu pompéznímu blbci zabrat," právě tak jako dali zabrat tomu ztracenému policajtovi v jejich malé bitvě v přístavu Brightlingsea. Tehdy byla svobodná, stála v řadě demonstrantů a snažila se zastavit nákladáky vozící do Evropy telata. Chtělo se jí zatleskat, protože človíček si prosadil svou, podařilo se mu zaparkovat dodávku a vyložit pytle se směsí na beton a voják jen stál a hrozil puškou. Usmála se, hnula se dál. Matka by řekla, že nemá dostatek respektu před autoritou, a otec by řekl, že je ztracená anarchistka... Tiskla k sobě kabelku, protože ji Angela upozornila, že je to třeba.

Ne Via Siracusa, až příští ulice po Via Siracusa odbočující z Via della Liberta. Nedokázala si vybavit kdy, a jestli vůbec, u sebe měla tolik peněz, tak tlustý svazek bankovek v peněžence. Spatřila jméno butiku, který jí doporučil Peppino. Zarděla se očekáváním, přepadlo ji mírné vzrušení. Bože, utratit takové množství peněz za oblečení. Co by tomu řekl ten chladnej parchant? Zastavila se před butikem, před výkladní skříní s modely na figurínách. Rozhlédla se. S až dětskou provinilostí zapátrala po Axelu Moenovi. Neviděla ho. Charley neviděla ani mladíka sedícího obkročmo na motorce o kus dál v ulici.

Ceny byly prostě neuvěřitelné, úplně mimo tenhle ztracenej svět, ale ona má v peněžence spoustu peněz. Tak jdeme, madam. Strčila do dveří butiku. Do toho, Charley. Neviděla, jak si mladík sedící obkročmo na nastartované motorce zatáhl tmavé hledí helmy.

Tiše znějící hudba. Důmyslné osvětlení. Je důležitá. Bože, jděte se schovat, British Home Stores v Exeteru, Marks i a ztracenej Spencere v Plymouthu. Vyzkoušela si čtyři blůzy, mysl jí zaměstnával přepočítání z lir na šterlinky. Ježíši, Charley... Pořádně se nadechni, zhluboka se nadechni. Vybrala si blůzu v barvě královské modři, tak heboučkou na dotek. Vyzkoušela si tři sukně, krátké mini, budou skvělé, až stráví trochu času na pláži a opálí si kolena a stehna. Vybrala si lahvově zelenou. Zaplatila, oddělila bankovky od svazku. Převzala od prodavaček tašku. K čertu s tím, z čeho ty peníze pocházejí. K čertu s tím, že Giuseppe Ruggerio pere špinavý peníze. Má dost na to, aby si mohla koupit ještě šálu a možná i parádní brýle proti slunci. Vyšla z krámu a nevnímala povýšenecké úsměvy prodavaček, které si o ní nejspíš myslely, že je ingenua. Zastavila se na chodníku, vychutnávala si ten okamžik. Matka by řekla, že je hřích utratit tolik peněz za oblečení, otec by řekl, že je to oblečení pro zkaženého fracka. Neviděla, jak se mladík na motocyklu s hlavou skrytou pod helmou odstrkuje.

Stalo se to pár yardů od širokého chodníku na Via della Liberta...

Loudala se kolem obchodu s botami...

Neslyšela nic, neviděla nic, rána jí doslova otřásla.

Jako by se jí hrud' rozskočila ve dvě, popruh kabelky se jí zařízl do prsou a zad.

Chytila se popruhu. Snažila se vykřiknout, otočit se, vedle ní řval motocykl a před sebou viděla černý obrys motocyklové helmy.

Padala, před obličejem se jí ocitla bota. Bota se vynořila zpoza na červeno nalakované nádrže na benzín s orlí hlavou.

Bota ji kopl.

Držela popruh kabelky a nechala se vláčet po chodníku. Znovu ji kopl, pustila popruh, chránila si hlavu.

Ležela na chodníku, do tváře jí páli smradlavý výfuk motocyklu, zalykala se. Přiblížila se k ní krutá ruka v motoristické rukavici, chytila řetízek na krku, dárek od strýce, a šklubla s ním. Řetízek se přetrhl a upadl do špíny vedle ní.

Charley ležela na chodníku, pod tělem tašku s nákupem. Vzlykala ve špině chodníku.

Prošel kolem ní muž, díval se stranou. Vzlykala a nadávala. Dvě ženy, královny v plné parádě, zrychlily krok a spěchaly pryč. Plakala a proklínala svět. Prošly kolem ní děti, rychle cupkající tenisky. Po nich lodičky na vysokém podpatku, kožené boty. Plakala bolestí. Klela vzteky. Bolest cítila v hrudi, na obličej, na loktech, na kolena. Vztek byl určen všem těm nechutnejm parchantům, spěchajícím nevšimavě kolem ní. Vydrápala se na kolena, Ježíši, a bolelo to, protože ji vlekl kus po chodníku. A viděla dolů na Via della Liberta, hned na rohu přes ulici stál voják s puškou, připravený k zásahu, a nepřišel jí

na pomoc. Jako by nesla žlutou vlajku, prošli kolem ní, jako by byla malomocná, jako by měla nějaký ztracený HIV, jako by byla v karanténě! Nechutný parchanti! Vyhrabala se na nohy, zapotácěla se, chytila se nějakého muže. Spatřila děs v jeho obličej, odstrčil ji. Upadla. Ležela na chodníku.

„Jste v pořádku?"

„Samozřejmě že nejsem, sakra -" Vzhledla.

Skláněl se nad ní nějaký muž. „Jste turistka, ne? Angličanka, Němka?"

„Angličanka."

Vypadal mladě, možná je o pár let starší než ona. Jeho tvář odrážela starostlivost, upřímnou obavu a soucit.

„Nikdo mi nepomohl, nikdo se ho nepokusil zastavit."

„Lidé se tu bojí, mají strach se do něčeho zaplést."

„Ztracený zbábělci."

„Bojí se zasáhnout. Je to jiné než v Anglii, omlouvám se.“

Nesmírně zdvořilý. Byl vysoký. Měl zajímavý jemný obličej, výrazné lící kosti. Shrnul si vlasy z čela.

„Nic jsem si nezlomila. Jen mám děsně vztek. Chtěla bych ho dostat, nakopnout ho. Na druhý straně ulice stál voják, sakra, se skvělou zbraní, ani se nehnul.“

Nesmírně chápající. „Nemohl vám pomoci. Co kdyby to byl jen manévr na odvrácení pozornosti? V Palermu je možné všechno. Jste cizinka, nechápete to. Mohu vám nějak pomoci? Podejte mi ruku. Ten voják musel dodržet disciplínu. Mohl to být manévr k odvrácení pozornosti. Pokud by opustil svoje místo a přešel k vám, mohl někdo zaútočit na dům, který hlídá. Tady jsme v Palermu.“

Vzal ji za ruku. Měl dlouhé a křehké prsty. Cítila, jak se zavírají kolem její ruky. Zvedl ji. Vztek ji přešel. Chtěla, aby ji někdo držel, chtělo se jí brečet. Zvedl tašku z obchodu.

„K tomuhle v Palermu dochází denně. Zaměřují se na turisty.“

„Nejsem turistka, pracuju tady. Do Palerma jsem dnes přijela poprvé. Je mi líto, že jsem tak nadávala. Jmenuju se Charley Parsonsová.“

Rozpačitě se usmál. „Ale to je mužské jméno.“

Tvář jí zbrázdil úsměv. „Charlotte, ale všichni mi říkají Charley.“

„Já jsem Benedetto Rizzo, říkají mi Benny. Určitě nemáte žádné vážné zranění?“

„Do nemocnice nepůjdu. Sakra, hrome, do prdele. Promiňte. Děkuju vám.“

„Strávil jsem rok v Londýně, lidé tam na mě byli moc hodní. Pracoval jsem u McDonalda kousek od Paddingtonského nádraží. Velice mě mrzí, že vaše první zkušenost v Palermu byla zrovna takováhle.“

Charley odpověděla: „Připadám si jako idiot. Upozorňovali mě, že si mám dávat pozor - byla jsem duchem nepřítomná. Připadám si... pokořená. Varovali mě, zapomněla jsem na to. Promiňte, říkal jste, že se lidé v Palermu bojí do něčeho zaplést, zasáhnout, ale vy jste se nebál.“

„Je to naše město, náš problém. Člověk by se neměl vyhýbat odpovědnosti za svůj problém. Jestliže nikdo nebude nic dělat, problém se nikdy nevyřeší.“

Pohlédla mu do tváře. „Myslíte si, že jednotlivci můžou něco změnit?“

„Jistě.“

Sklonil se. Jeho ruka s dlouhými prsty hrábla do špíny strouhy a zdvihla přetržený řetízek z laciného zlata. Jako by pochopil, jakou cenu pro ni má. Opatrně ho držel a vtiskl ji ho do ruky.

„Promiňte, jsem učitel a...“

„V Anglii jsem taky učila.“

„Pak jistě pochopíte, musím si pospíšet. Učím na základní škole za Piazzou Castelnuevo.“ Usmál se. „Kdybych se nevrátil, děti by třeba vyhlásily vzpoudu a musela by zasahovat policie s plynem.“

Obličej měla opuchlý od kopanců, lokty odřené. Kolena pod roztrženými džínami zakrvácená.

Charley udělala obličej. „Nemůžu nikam do baru, když vypadám takhle. Jsem vám moc vděčná za to, co jste pro mě udělal, jste moc laskavý. Až se dám do pořádku, můžu vás pozvat na skleničku? Dejte mi na sebe, prosím, spojení.“

Napsal jí adresu a číslo telefonu a předal jí je.

„Jste opravdu v pořádku, Charley?“

„Jsem v pořádku, Benny. Jenom moje důstojnost dostala na frak.“

S rozbolavělým tělem se belhala na autobus. Teprve na zastávce si uvědomila, že jí ten parchant našťěstí nešel po hodinkách, že je má ještě pořádku na zápěstí.

Axel pozoroval příjezdějící autobus.

Viděl ji, jak se do něj bolestivě vydrápala.

Autobus do Mondella se rozjížděl. Na chvíli zahlédl v okně její obličej, bílý jako křída, až na zářící modřinu v místě, kde ji kopl bota, a připadalo mu, že je v šoku.

Stál na chodníku jen pár stop od autobusu, dost blízko na to, aby viděl pohmožděniny na její tváři.

Axel to všechno viděl. Viděl ji, jak oživlá radost vychází s taškou z butiku, jak se motocykl v postranní ulici rozjíždí směrem k ní, jak se proplétá mezerou mezi zaparkovanými auty a najíždí na chod-

ník. Viděl každický detail útoku, ukradení kabelky, jak ji motocykl vleče po chodníku, jak zastavuje, jak ji bota kope do obličeje, ruka v rukavici sahá po krku, motocykl nabírá rychlost, sjíždí z chodníku a mizí v ulici.

Nepokoušel se zasáhnout.

Pokud by jí šlo o život, zasáhl by. Ovšem pokud by použil zbraň a přijela by policie, prozradil by se.

Rozpoznal situaci hned v okamžiku, kdy se k ní motorka rozjela. Krádež kabelky, takový už je život v Palermu. Nestálo za to se kvůli tomu prozradit. Pohledem z druhé strany chodníku se přesvědčil, že situace vypadá, v termínech, se kterými operoval on, bezpečně. Přistoupil k ní nějaký mladík a pomohl jí. Viděl, jak pláče a nadává, i jak změkla, když se jí dostalo soucitu, a nakonec zahlédl na její tváři drobnou lítostivou grimasu. Nepotřebuje ho.

A Axel nepotřeboval chytrý řečičky Dwighta Smythe, který si papíruje na londýnském velvyslanectví, ani řečičky Billa Hammonda s bezpečným místečkem na Via Sardegna na římském velvyslanectví, ani řečičky Vanniho a vyšetřujícího soudce, který do něj rejpál a varoval ho před tíhou odpovědnosti. Nepotřeboval, aby před ním skuhrali o svědomí...

Každé ráno se dostavil do Mondella. Každé ráno ji viděl vycházet s dětmi z vily. Každé ráno ji neviděn sledoval. V taktice sledování byl Axel Moen hotovým mistrem, vždycky za ní, vždycky na vzdáleném konci ulice, piazzy nebo uličky. Každé ráno chodil za ní, krycím jménem Helena, stále se držel v pozadí. Nepotřeboval, aby mu nějaký pisálkové kázali o odpovědnosti. Byla tu ta dívka ukřižovaná na vratech a on jí pomocí kladiva a kleští z nářadí vrtulníku

vytahoval hřebíky z dlani. Nepotřeboval, aby mu někdo kázal o odpovědnosti.

Šel pryč. Dlouhé vlasy schovával pod čepicí. Na nose měl brýle proti slunci. Větrovku jinou, než jakou na něm vídala. Mohla zpanikařit, mohla stisknout tlačítko nouzového signálu, alarm hodinek na zápěstí. Vedla si skvěle. Dokázala, že má rozum. Pomyslel si, jak se zachovala báječně, a vůbec ho nenapadlo, že prostě zapomněla na hodinky s alarmem. Zašel do krámu, koupil pár měkkých tužek a přihodil je do tašky ke skicáku, metru a přijímači CSS 900. Zamířil k autu. Ještě dopoledne se vrátí do křížové chodby duomu v Monreale a posílí svůj pláštík. Využívá lidi, moc dobře to ví, využije je, vyždímá a odhodí.

Za stěračem předního skla našel parkovací lístek. Prohlédl si ho. Roztrhal ho na malé kousičky a ty upustil na špinavou zem. Potrvá celé týdny, než kancelář, do níž putují duplikáty lístků, vystopuje registrační číslo vozu až do půjčovny aut na catanském letišti, a to už

bude Axel Moen zase zpátky v kanceláři na Via Sardegna. Počítal, že to nepotrvá déle než měsíc, ona nedokáže skrývat svou pravou tvář déle než měsíc. Jeho konfidentka s krycím jménem Helena bude za pár týdnů využita, vyždímána a odhozena.

Děsná směna, ale příští bude ještě horší. Směna od šesti ráno do dvou odpoledne je tvrdá, ale to ve čtvrti Capo alespoň ještě fungují stánky se zeleninou a Giancarlo mohl chodit mezi stánky, vybírat si citróny nebo hrušky nebo převracet jablka, pozorovat při tom tváře a pak popojít zas o kus dál. Směna od dvou odpoledne do deseti je horší, protože ve stáncích ustane prodej a všichni se spakují a vyklidí uličky, odpoledne a večer je těžší udržet si inkognito. Ještě nedostal službu od deseti do šesti ráno. A to bude ta nejhorší. Ježíši, jen sám bůh ví, jak si uchovat inkognito na takovém zatraceném místě, když se v uličkách setmí, lidé spěchají, bambini se s řevem řítí na skútrech po kočičím dláždění. Možná mu sám bůh poradí, až bude mít noční směnu...

Střídající kolega se o něj otřel ramenem.

„Nic?“

Sardonický úsměv. Giancarlo se rozkašlal po cigaretě. Promluvil na půl úst. „To je snad nějaký vtip. Možná nějaký lepší vtip. Včera jsem domů přinesl tři citróny, hrušku, čtvrt kilo sejra a artyčoky. Dneska si přinesu citrón, tři jabka a květák.“ Zvedl igelitovou tašku. „Včera mi žena vynadala, ať se jí nepletu do chodu domácnosti. Člověk by čekal, že mu poděkuje za to, že obstaral nákup.“

„Ale nepřivedl jsi domů il bruta?“

„Ta fotka je dvacet let stará. Klidně kolem mě mohl projít.“

„Potřebovalo by to buona fortuna.“

„Víc než štěstí, potreboval bych dostat chuť na citróny.“

Vyměnili si rychlý úsměv. Předností tohoto týmu byla jejich trpělivost. Trpělivost vypěstovaná stylem jejich práce. Dokázali denně vyrážet do ulic, do bytu používaného pro sledování, dokázali sedět v autě nebo v uzavřené dodávce, celé týdny a měsíce mít před očima stejný výhled a hledat tu samou tvář. Nerozčilovalo je to, ani se nenudili, dostali to do sebe tréninkem.

Giancarlo opustil čtvrt' Capo. Slunce ho páliło do obličeje, cítil psi hovínka, pytle s plesnivějícími zbytky jídel a starou kanalizaci. Musí být trpělivý. Chlapi z DIA sledovali jeden krám osm týdnů, než zmerčili Bagarellu, a týmy ROS a carabinieri hlídaly ulici celých jedenáct týdnů, než narazili na Riinu. Šel na autobus.

Anonymní osoba vracející se do svého domova. Na charitě si koupil pracovní oblečení vhodné pro místo, jako je čtvrt' Capo. Bylo mu

čtyřicet sedm, osmnáct let sloužil u sqadry mobile, před čtyřmi lety se dobrovolně přihlásil do týmu specializujícího se na sorveglianzu. Tehdy se přestěhovali. Lidé v domě, kde žili předtím, věděli, že je policejní důstojník. Jakmile začal pracovat v pátracím týmu, přestěhovali se jinam. Jeho žena těžce nesla, že v novém domě na sousedy působí jako nějaký disoccupati. Pořád lepší než aby vypadal jako nezaměstnaný nebo nějaký pokoutní obchodník... Slíbil ženě, že to nepotrvá déle než rok, pak se zase přestěhují. Ale stejně jí to připadalo těžké, složité. Musela snášet jeho ošuntělé obleky z druhé ruky. Když plnil úkol, musela žít vedle pistole v pouzdře a vysílačky připnuté k tělu. Musela snášet ovoce, zeleninu a neustále citróny, které nakupoval, aby si udržel pláštík, a pak jí je doma vyklopil na stůl.

I v autobuse sledoval obličeje. Jenže fotografie, s níž se je snažil porovnávat, je dvacet let stará. Obličeje lidí v autobuse, obličeje lidí na chodníku, obličeje lidí v autech.

Další pracovní den u konce. U některých operacích Giancarlo a chlapi z jeho týmu tušili předem naději na úspěšný zásah, ale u některých...

Malý Mario utekl zpátky do domu a křičel na matku, aby honem přišla.

Francesca stála v patiu jako solný sloup a tiskla k sobě hračku.

Zahradník z ní nespouštěl oči a mechanicky zavíral zahradní bránu.

Chvátala po příjezdové cestě a po cestičce mezi záhony do patia. Sotva zahlédla Angelu, stáhla Charley obličej do grimasy. Viděla, jak Angele překvapením poklesla čelist. Angela k ní přispěchala a vzala ji do náruče. Charley se rozplakala. Po tvářích jí stékaly slzy. Tiskla se k Angele, jako by ji držela nejlepší přítelkyně. Její slzy zmáčely Angele blůzu na rameni, nadělaly na ní skvrny, začala se omlouvat, ale Angela ji zarazila a dál ji objímala. Byla to chvíle souznění. Slzy se jí koulely po tvářích. Malý Mario si vzal příklad z matky a objal ji kolem pasu, jako by to bylo jeho vlastní vyjádření utišující lásky, a Francesca se jí tiskla k nohám a plakala spolu s ní. Společně zašli do vily. Charley měla pocit, jako by ji teď Angela, malý Mario a Francesca ochraňovali. Vedli ji halou. Ve vysokém zrcadle zahlédla ve svých rozčuchaných vlasech špinu z chodníku, modřinu na obličeji, podrápané lokty a na kolenou roztržené džíny. Posadili ji na kuchyňskou židli. Angela ji opustila, aby postavila konvici s vodou na varič a došla pro lékárníčku a vatou,

děti se jí pořád držely. Charley se pokoušela mrkáním zahnat slzy. Na zápěstí má hodinky. Špehuje je a oni jí projevují lásku.

„Okradli tě?“

Pokoušela se chovat statečně. „Obávám se.“

„Nejsi vážně zraněná?“

„Nemyslím. Nešla jsem do nemocnice, nepřišlo mi to nutné.“

„Zavolám doktora - vzali ti kabelku?“

Angela rozložila na stůl lékárníčku, vydala náplasti, mastičky a vatou. Čekala, až se uvaří voda.

„Když jsem vyšla z obchodu, co mi doporučil Peppino - to, co jsem si koupila, mi zůstalo, je to nádherné - nevšimla jsem si ho. Určitě mě pozoroval. Jakmile jsem vyrazila, napadl mě zezadu.“

„Je to nechutné místo.“

„Měla jsem kabelku přes tělo, když zatáhl za popruh, vlekl mě po zemi...“

„To místo je hotová džungle, domov zvířet. O co jsi přišla?“

„O nic, bez čeho bych se nemohla obejít. Diář, ten nepotřebuju. Kreditní kartu, to je blbý. Make-up. Díky bohu, většinu peněz od Peppina jsem stačila utratit. Nedostal moc.“ Angela nalila vodu z konvice do misky. Začala opatrně čistit rány.

„Zastavil motorku. Kopl mě do tváře. Až potom, co jsem kabelku pustila. Nemusel mě kopat, už ji měl. Sklonil se a chytil mě za řetízek na krku. Přetrhl se.“

Vytáhla přetržený řetízek z kapsy. Položila ho na stůl. Případal jí tak laciný, tak obyčejný. To Angelin řetízek byl těžký a blýskal se jí před očima, kdykoliv se nad ní Angela naklonila s vatou nasáklou horkou vodou.

„Stydím se za to, co se stalo. Nikdo ti nepomohl?“

„Většina lidí ne, jen jeden. Učitel, byl moc milý.“

„Je mi to moc líto, Charley. Zavolám Peppinovi. Je to nechutné místo, Charley, protože společnost byla vychovávána v násilí. To město plodí hrůzu. Cítím se za to odpovědná.“

„Prosím, to neříkejte,“ vmlouvala jí to Charley.

Zoufalý šepot: „Nevrátíš se kvůli tomu do Anglie, že ne - ?“

„Ne.“

Angela Charley políbila. Děti ji objímaly. Myslela na hodinky na zápěstí, talisman zrady. Ovládá ji ten chladnej parchant Axel Moen, kterej nebyl nablízku, kterej ji neochránil. Nezašpinila ji špína ze strouhy ve vlasech, špinily ji ty hodinky na zápěstí. Ten polibek vyjadřoval lásku, ty děti ji objímaly z lásky.

Pasquale se vrátil domů velice unavený, sotva se držel na nohou a dítě zase plakalo. Předchozí večer zasloužený spánek ne a ne přijít, co chvíli ho budil křik dítěte. Ošklivou noc přerušil budík ve čtyři. Nedovedl odhadnout, jestli se za únavou ve tváři jeho ženy skrývá

pláč dítěte nebo její obavy z jeho práce. Její matka se v kuchyni marně snažila dítě ukonejšit. Nechtěl mluvit před matkou, proto odešel do ložnice, lehl si na postel a díval se do stropu. Nechtěl ženě říkat před její matkou, že ho maresciallo ostře zkritizoval. „Unavený nejsi k ničemu, když jsi jako zombie, všechny nás ohrožuješ. Nejsi jediný otec na světě, jehož dítě v noci křičí.“ Musí se dát do kupy, pamatovat na to, že je součástí týmu. Maresciallo mu řekl, že Tardelli bude odpoledne pracovat doma. Pro jednou se bez Pasquala obejdou. Pokud bude ještě jednou zívát a budou mu padat oči únavou, vyloučí ho z týmu, pohrozil mu maresciallo. Odešel domů, hluboce se styděl, ležel na posteli a nemohl usnout.

Žena přišla za ním a přinesla mu pomerančový džus.

„Nepracuješ přes čas? Přišel jsi brzo.“

„Poslali mě domů.“

„Cos udělal?“

„Řekli mi, že jsem moc unavený. Řekli mi, že nemůžu efektivně pracovat. Řekli mi, že ohrožuju tým.“

Nedokázal posoudit, jestli vrásky kolem úst a váčky pod očima způsobilo vyčerpání nebo obavy. Nevěděl, jestli konec její krásy předznamenal porod nebo to, že ho přiřadili k týmu chránícímu 'chodící mrtvolu'.

„Zbaví se tě?“

„Nevím.“

„A pokud by se tě zabavili...“

„Pak bych třeba hlídal před kvesturou, stavěl bych dopravu před školáky, nebo bych mohl stát na chodníku a pozorovat, jak kolem projíždějí auta se sirénami.“

„Co bys chtěl?“

„Chtěl bych zůstat u něj, stát vedle něj.“

Zatímco maresciallo huboval Pasquala, vyšetřující soudce pracoval v obývacím pokoji. Obývací pokoj přeměnil v kancelář. Pracovní stůl s počítačem stál v zadním koutě místnosti, daleko od zesílených skel oken. Pokoj vždycky tonul v šeru, protože okna měla zavřené okenice a zatažené záclony. Když odcházel, když ho poslali domů, měl obývací pokoj a viděl, jak se vyšetřující soudce hrbí před počítačem a na stole, na židli a na koberci kolem stolu se válejí otevřené spisy. Cítil s vyšetřujícím soudcem, protože před úsvitem volal ženě do Udine a telefon nezvedla Patricia Tardelliová, ani děti, ale nějaký muž. Celý tým slyšel, jak ten chudák za úsvitu v domě své ženy narazil na muže, jehož jméno neznal. Špatná doba pro zjištění, že se manželství zhroutilo, že jeho žena spí s neznámým mužem.

„A co já? Vedle mě nechceš stát? A vedle svého dítěte?“

„To jsou hloupý řeči.“

„No tak jsem hloupá. Každý den, když odejdeš, když zůstanu sama, se mi honí hlavou, jestli tě vůbec ještě uvidím.“

„Každý den se na tebe vyptává, i na dítě. Každý den si na tebe vzpomene.“

„Každý den se strašně bojím, Pasquale.“

„Ptá se na tebe, jako by z té situace obviňoval sám sebe.“ Pasquale se nadvzděl na loktech. V hlase mu zaznívala hořkost. „Co máme podle tebe dělat? Chceš, abychom od něj odešli, abychom ho opustili?“

„Je tak nezlomný?“

„Bojí se, všichni se bojíme. Dělá si z toho strachu legraci, naučil se s ním žít. Jako se o to snažím já, jako musíš i ty. Vydrží? Nepodlehne strachu? Je nezlomný, nepoddá se mu.“

„Je to nebezpečí velké?“

Uhnul pohledem. Ramena mu zas klesla na postel. Podíval na strop, na lustr. Posadila se vedle něj a vzala ho za ruku. Myslel na to, jak se snaží porovnat jejich strach se svým.

„Máš právo to vědět. Nemáme o tom mluvit, ani doma ne, ale máš na to právo. Mohl by udělat kompromis, mohl by zase normálně žít, mohl by to smést ze stolu a mohl by zase bezpečně jezdit městem a my bychom ho mohli bezpečně doprovázet. Maresciallo tvrdí, že muži, jako je Tardelli, se střetnou se skutečným nebezpečím, pokud ty lidi skutečně ohrozí.“

„Prosím.“

„Neměl bych ti to říkat. V Ucciardione je vězeň, který se snaží získat privilegium programu pentito a podal informaci o Ruggeriovi, Tardelliho muži. Ta informace nestojí za nic, ale pokud podle ní bude postupovat, mohl by Ruggeria ohrozit.“

„Poslouchám.“

„Z Říma sem přijel jeden Američan, agent DEA, a navštívil Tardelliho. Pokud přišel za Tardellim, má to něco společného s Ruggeriem, to tu hrozbu jen zvětšuje.“

„Povídej.“

„A je tu ještě třetí faktor, jak říká maresciallo. Pro Tardelliho nastává chvíle zvýšeného nebezpečí. Ruggerio se snaží stát capem di tutti capi, snaží se získat absolutní moc. V Agrigentu měl rivala, ten zmizel. V Catanii je rodina, která bude zničena. Pak, jak říká maresciallo, až bude Ruggeriova moc absolutní, bude chtít demonstrovat svoji sílu úderem proti jádru státu. Mohlo by jít právě o Tardelliho život, protože ten člověk ho ohrožuje ze všech nejvíc... Chtěla jsi to vědět.“

„Ptala jsem se...“

„Je ti líp, když to víš?“

Pustila Pasqualovu ruku. Zanechala ho v zešeřelém pokoji. Usnul s myslí příliš otupělou na to, aby se mu něco zdálo. Později se probudí, najde ji spící vedle sebe, dítě v kolíbe u nohou postele. Osprchuje se a oblékne. Připne si k hrudi pouzdro s pistolí. Pak půjde do kuchyně, aby si uvařil kávu a zahnal chuť spánku z úst, a najde na stole svazeček květin a přečte si vzkaz od své ženy. „Prosím, dej mu je a poděkuj mu za to, že se na mě a na dítě každý den ptá. Bůh vás ochraňuj.“ Pak odejde do práce.

Chlapce posadili na židli.

Paže mu pevně svázali za zády, provaz se mu zařezával do kůže. Kotníky měl připoutané k nohám židle, ústa ucpaná roubíkem.

Nechápal to. Pocházel ze čtvrti Brancaccio, z vysokých rozpadajících se činžáků. Nikdy nebyl zaměstnaný, ani jeho otec nepracoval. Kradl, aby uživil rodinu. Okrádal turisty.

Nechápal to... Každý měsíc pravidelně odváděl pizzo ctihodným mužům z Brancaccia. Nikdy jim neopomenul dát podíl z toho, co sebral turistům.

Nechápal to... Řekli mu, že ho jednoho dne třeba přizvou, aby se stal jedním z picciottů, že se rozhodnou podle toho, jak splní všechno, o čem ho ctihodní muži z Brancaccia požádají.

Nechápal to... Dostal úkol. Měl vzít kabelku. Kabelku donesl na udanou adresu. Ke krku mu přitiskli pistolí, přivázali ho k židli. Kabelka ležela před ním na holém stole.

Nechápal to... Peníze z kabelky vytvořily spořádanou hromádku. Dva muži pečlivě prohlíželi diář vyndaný z kabelky. Ruce, ve kterých drželi diář, kterými si ho mezi sebou předávali, chránily průhledné igelitové rukavice. Neobyčejně pečlivě zkoumali diář.

Ten chlapec je odsouzen k smrti. Nepřetáhli mu přes hlavu kapuci, ani mu nezavázali oči. Viděl jejich obličeje. Nevěděl, jestli ho uškrtí, zabijí nožem nebo zastřelí, jestli ho strčí do kyseliny nebo do betonu nebo ho pod rouškou tmy pohodí do nějaké uličky. Ani si nevšimli, jak mu po stehnu stéká horká moč a jak neovladatelně se třese. Nechápal to...

Již v dětství mu jeho otec Rosario vštěpoval staré sicilské pořekadlo: „Vždycky vyhrává ten, kdo hraje sám.“

Každíčký detail týkající se osobní bezpečnosti si Mario Ruggerio ohlídal sám. Sám posuzoval důležitost informací. Do bytu u Via Crociferi se k němu ústně donesla informace. Za podmínek přísného utajení se vyšetřující soudce sešel s Giovannim Crespem, kapitánem ca-

rabiniere ROS, a capitano s sebou přivedl neznámého Američana. Sám si v kuchyni ohříval svoji oblíbenou trippu, kterou zalije rajskou omáčkou. Den před tím, než se nastehoval, přišla do bytu žena, uklidila mu tu a naplnila ledničku dostatkem jednoduchých jídel na celý týden. Po týdnu odejde a byt se opět uklidí. Zapátral ve své výborné paměti. Vzdálené kouty své paměti měl dobře rozškatulkovány, takže jméno Giovanniho Crespa od carabinieri ROS nepřekryly informace o pohybech financí, investicích v hotovosti, budoucí strategii, oponentech a spojencích. Dokázal odložit

stranou myšlenky na plány experta na výbušniny a další záležitosti, jakými jsou zloděj kabelek, Kolumbijec, který se specializuje na dovoz rafinovaného kokainu do Evropy, a jednání s novými lidmi z Ruska. Pamatoval si jméno Giovanniho Crespa, znal i fotografii vytištěnou v Giornale di Sicilia, trochu rozmazaný bílý obličej vedle dekou zakryté tváře Riiny, když velkého muže po jeho zatčení odváželi z kasáren carabinieri. Zapudil minulost. Zvážil, co mu bylo řečeno o Američanovi, nebdale oblečeném, bezejmenném, možná ozbrojeném, jehož přijali v Tardelliho kanceláři. V duchu informaci převracel, analyzoval, zvažoval. Pokud Američané v Palermu spustili nějakou operaci, pokud nějaký agent přišel navštívit Tardelliho, pak hlavním cílem té operace může být jedině on. Voda na pánvi kolem trippy vřela. Rajská omáčka bublala ve vedlejších hrnci. Vyndal z ledničky lahev piva Peroni. Jídlo je připravené. Občas zatoužil po Michaelině kuchyni, po tom, aby žil obklopen svojí rodinou, aby si na kolena posadil svého synovce, toho ničemu, pojmenovaného po něm... Má tolik o čem přemýšlet... Nandal si talíř trippu, zalil ji rajskou omáčkou. Nalil si pivo. Představil si svoji ženu Michaelu, jak na stůl před něj pokládá talíř s jídlem. To byl jeden úsek jeho života. Celý jeho život se skládal z uzavřených úseků, právě v tom byla jeho síla. Jen třem mužům, Carminovi, Francovi a Tanovi, dovolil, aby se k němu přiblížili. Tomu se naučil, když šplhal vzhůru. Vždycky by měli být tři, protože dva se mohou tajně domluvit na spiknutí, tři nikdy. Tři muži si konkurují, v nejistotě soupeří o jeho přízeň. Carmine si posvítí na záležitost toho důstojníka carabinieri, Giovanniho Crespa, a na jeho spojitost s tím Američanem. Franco už dostal za úkol zajistit bezpečnost při setkání s tím Kolumbijcem. Tano se spojil s odborníkem na výbušniny. Rozdělil je a panoval nad nimi. Musí být silný. Staré sicilské pořekadlo zná od svého otce: „Muže, který ze sebe nechá udělat ovci, sežere vlk.“

* * *

Starší, elegantní a velice ohleduplný lékař Charley vyšetřil studenými citlivými prsty, prozkoumal její škrábance a pohmožděniny a s nepřítomným úsměvem ve vráscité tváři jí oznámil, že její zranění, jakkoli bolestivá, jsou jen povrchní. Může si gratulovat ke štěstí, že ji ta zkušenosť nepřinesla vážná zranění. Charley myslela na to, jak by to vypadalo v Anglii, jak by čekala na ambulanci nebo u všeobecného lékaře. Pěkně odporné. Lékař ji uklidnil. Uložila se do postele.

Zaklepání. Ode dveří se na ni účastně usmíval Peppino.

„Už je vám líp?“

„Připadám si trochu jako simulant.“

„Angela mi vyprávěla, že jste se chovala velice statečně.“

„Kéž bych mu tak mohla vyškrábat oči nebo ho nakopnout do koulí. Promiňte, myslela jsem tím, nechat mu taky nějakou památku.“

Peppino se zasmál s ní. „To by bývalo pěkné. Je mi moc líto, že jsem nemohl přijít hned. Ohlásila jste to na policii?“

„Nedokázala bych to.“

„Samozřejmě. V Palermu k podobným věcem dochází dnes a denně. Krásu našeho města, naše dědictví, to hyzdí a policie moc nezmůže. Pokud byste to nahlásila, jen byste zapadla do světa byrokracie. Věřte mi, nepracují zrovna dvakrát rychle.“

„Ale neměla bych mít nějaké potvrzení od policie kvůli pojišťovně?“

Posadil se na okraj její postele, přátelsky, ale ne důvěrně. „O co všechno jste přišla?“

„Měla jsem tam peněženku. Většinu toho, co jste mi dal, jsem utratila... Chcete se podívat?“

Vyskočila z postele. Vyndala z tašky blůzu a sukni. Podržela je před sebou. Myslela si, že by to měla udělat, že se to od ní očekává, že by se něco takového od špióna očekávalo. Pochvalně přikývl.

„Až bude nějaká slavnostní příležitost, stanete se její ozdobou. Co jste měla v té kabelce?“

„Nic moc. Peněženku s třiceti nebo čtyřiceti tisíci, rtěnku, tuhý pudr, něco na oči a klíče. Svoji Visa kartu, ale tu můžu zrušit, a diář s telefonními čísly a adresami.“

„Víte, Charley, toho lotra určitě zajímala jen hotovost, nejspíš kvůli drogám, jsou nesmírně neomalení. Často vezmou peníze a zahodí kabelku do kontejneru kousek od kvestury. Třeba, nemůžu říct pravděpodobně, vaši kabelku najdou. Ale byl bych nerad, abyste si dělala starosti kvůli Visa kartě. Dovolte mi, abych to zařídil sám. Angela říkala něco o řetízku.“

„Snažil se mi ho štipnout, přetřhl se. Má význam čistě sentimentální, je to dárek od strýce.“

Ukázala mu tenký třpytkový řetízek. Řetízec ležel na nočním stolku vedle knihy, s níž nejspíš bylo pohnuto. Na druhé straně místnosti stál prádelník se spodním prádlem, v jehož šuplíku se zřejmě někdo přehraboval. Možná jde jen o její představitost. Možná jde jen o zlomyslnou lež Axela zatraceného Moena. Možná. To ona je špiónem v jejich domě. Na čele se mu objevila vráska znepokojení. „Víte, Charley, jak moc na vás Angela lpí. Není to tu pro ni snadné. Panuje tu jiná kultura než u nich doma v Římě. V sicilské společnosti nemůže mít stejnou svobodu. Společnost někoho mladého je pro ni nesmírně cenná. Hovořím s vámi upřímně, protože máme obavy, jestli se nebudete chtít okamžitě vrátit do Anglie.“

„Neuvažuju o tom - a bůh ochraňuj každého dalšího pobudu, kterej si něco zkusí.“

Požádal ji, aby mu kabelku popsala. Zná někoho na kvestuře a zajde rovnou za ním a sám mu krádež ohlásí. Jeho ruka na chvíli spočinula na očištěné ráně na jejím koleně.

„Všichni ohromně obdivujeme vaši odvahu, Charley.“

Detektiv superintendent mrkl přes stůl na Harryho Comptona. Teď by měla přijít ta pravá zábava. Přidržel si sluchátko mezi tváří a ramenem, aby si mohl zapálit cigaretu.

„... věřím, že jste velice zaneprázdněný, Rayi. Až budete mít čas... Já vím, lidé z DEA jsou nesmírně zavaleni prací.“

Nezabere to víc než chvilku, jen se nám tu něco vynořilo na povrch a potřebujeme si to vyjasnit. Jak se to bude hodit vám. My tady v SO6 nepracujeme tak usilovně jako vy. Jestli to pár dní počká? Myslím, že ano... Ano, výborně, konference v Bramshillu se bude ohromně hodit. Setkáme se tam. Jste moc hodný, Rayi, že si pro mě uděláte čas. Moc si toho cením. Takže na shledanou, Rayi..."

KAPITOLA 9

„... Vracím se k otázce organizovaného a mezinárodního zločinu. Mezinárodní scéna se nám stále rychleji rozrůstá a nemůžeme si dovolit zaostávat. Hranice se ruší, obchod se rozšiřuje, finanční trhy a služby se integrují. Zkrátka už nejsme ostrovem chráněným před nevídanými vlivy mořem..."

Takže jste to pochopil, pane, a právě včas. Komisař pro Británii se pohodlně opřel. Vyslechnout si pečlivě propracované projevy komisaře metropolitní policie bylo součástí jeho práce. Ale dobře poobědvá a po obědě dostane příležitost proniknout k sluchu lidí, kteří mu mohou být užiteční, vypadne taky na chvíli z Londýna a zahrady Bramshill College, kde právě probíhají kurzy pro šéfy, jsou v jaře překrásné.

„... Není pochyb, že organizovaný zločin ke svému růstu využije každé příležitosti, každého technologického pokroku a jakékoli slabosti. Organizovaný zločin, s mezinárodním propojením a spolupracujícími strukturami, je odpovědný za to, že ulice zaplavily nebezpečné drogy, podkopával finanční systémy a stává se reálnou hrozbou integrity a efektivnosti vlády zákona, stále komplexnější a promyšlenější..."

Vítáme vás na palubě, pane. Komisař se na chvíli zahleděl z okna na narcisy a krokusy tvořící v trávě barevné ostrůvky a rozhlédl se po přednáškovém sále. Ten chlápek z kontrarozvědky poslouchal a tvářil se lhostejně. To on Rayovi před rokem řekl, že ve starém dobrém království nemají problémy se sicilskou La Cosa Nostrou. Od té doby dospěli a připojili se k reálnému vidění světa.

„... Zůstává tu otázka použití bezpečnostní služby, tam, kde to bude třeba, a jejího budoucího zapojení do záležitostí, které v historii spadaly do kompetence policie. Je tu velký tlak na plné využívání zkušeností, metod, moci a potenciálu různých oddělení při řešení běžných problémů. Otázkou je, jak využít výhod jejich různorodosti, aniž by vznikl chaos. No, to si teda zajedte do Washingtonu, pane. Přijďte se podívat na ten ‚chaos‘, když FBI, CIA, DEA, ATF a vyšetřovací tým pro cla a nepřímé daně zachytí stejnou stopu. Přijďte se podívat na tu kočičí rva-nici, když se různé složky začnou honit za stejným cílem. Poznal člo-

veka z MI5, apatického patrona, sedícího v řadě za mužem z kontrarozvědky. Pořád hledá nová teritoria. Dejte na mou radu, pane, držte si ty parchanty od těla.

„... Čas pracuje proti nám. Naše současné struktury nám nedovolují vyrazit plnou parou vpřed, ani status quo nám v příštím století příliš neposlouží. Naši evropští, a ano, světoví partneři ztratí trpělivost, pokud nevymyslíme jednotný způsob spolupráce s nimi. Doufám, že na tuto zásadní výzvu nalezneme odpovídající mechanismus fungování spravedlnosti. Dámy a pánové, děkuji vám za pozornost."

Slovo chlapa, pane, protože trpělivost už měla skutečně namále. Řečeno na rovinu, a Ray rád mluvil bez obalu, ten britský skanzen témat dostatečně vypovídá o omračujícím uspokojení. Mohl by ukázat na jednotky zvláštní policie, které trpí nedostatkem prostředků, na vyšetřovatele cla a nepřímých daní, které ovládala kultura statistik, na finanční instituce ve městě, které dobromyslně ignorují otázku špinavých peněz. Zdvouřile zatleskal.

Čas na kávu.

Stál ve frontě a vybavoval se o banalitách s mužem z protidrogového oddělení.

„Dobré ráno, Rayi."

Vedle něj se objevil muž z SO6.

„Chtěl jste si se mnou promluvit. Jak se daří?"

„Kávu tu mají obvykle pěkně hnusnou. Pojdte se projít."

Komisař měl dobré uši, v hlase detektiva superintendenta zachytil ostrý podtón.

„Jděte si bez kafe, když chcete. Já si ho dám."

Zůstal ve frontě, prosadil si svou, nalil si šálek, balancoval s ním na podšálku a zamířil ke dveřím. Detektiv superintendent vyšel jako první. Prošli širokou chodbou ven na příjezdovou cestu, kde čekali šoféři s jejich podělanejma autama. Rád prohlašoval, že v DEA vládne ‚dělnická‘ mentalita, a černá auta se šoféry neseděla k pracovní etice, v níž věřil. Kráčeli po trávníku, vyhýbali se trsům narcisů a kobercům z krokusů.

„Nádherná roční doba. Tak co pro vás mohu udělat?"

Detektiv superintendent se usmíval, ale zlomyslně. „Jde jen o něco, co se mi dostalo na stůl. Máte mezi svými lidmi agenta Axela Moena -"

„Omyl."

„Prosím?" Úsměv se změnil, rysy ztuhly.

„Stručně řečeno," komisař mluvil pomalu, jako k zaostalému dítěti, zdůrazňoval jednotlivá slova, zatímco mysl mu běžela na plné obrátky. „Nemám mezi svými lidmi nikoho toho jména. Řeší to váš problém?"

„Agentu s akreditací DEA jménem Axel Moen."

„Máme kolem pětadvaceti tisíc zvláštních agentů, nemůžu je znát všechny."

Nikdy nelhal. Dokázal uhýbat, přerušovat řeč, odvracet pozornost, ale nikdy by nelhal. Od svého zástupce, který navštívil konferenci Europolu v Lyonu, věděl, že nejnezapomenutelnějších dvacet minut nastalo, když Garcia, zmocněnec FBI z Moskvě, setřel tohohle Brita z SO6. Ted' se mu napnul krk, žíly mu tepaly na čele.

„Věděl jste, že zvláštní agent Axel Moen odcestoval přibližně před dvěma týdny do Devonu?"

„Možná, že ano.“
„Odkud je?“
„Co je vám po tom?“
„Nemážete se s tím.“
„Pokud je vám co po tom, pracuje v Římě.“
„Pracuje pro vás?“
„Možná.“
„S vaším vědomím?“
„Možná. Nerad bych propásl příští přednášku.“ Komisař vylil lógr na trávu. Trávník kolem nich byl mezi ostrůvky narcisů a koberci z krokusů poprvé čerstvě posečen. Rosa mu zamokřila boty. „O co vám jde?“
„Navštívil mladé děvče, učitelku.“
„Vážně?“
„Dostala nabídku k práci u jedné sicilské rodiny.“
„Vážně?“
„Její rodiče tvrdí, že váš člověk, Axel Moen, na ni tlačil, aby pozvánku přijala.“
„Vážně?“
„Muž, který jí nabídl zaměstnání, přicestoval do Velké Británie na falešné doklady.“
„Vážně?“
„Chcete to, máte to mít. Podle nás jde o nějakou akci proti mafii. Počítáme, že jste se snažili zlanřit někoho, kdo za vás odvede hrubou práci, a zaměřili jste svoje špinavý pazoury na tu chuděru.“
„Vážně?“
„Vy zatracení arogantní lumpové, použili jste nátlaku a poslali jste maloměstský děvče do Palerma kvůli nějaký zatracený operaci, co jste si vymysleli. S kým jste to probírali?“
„S vašima lidma to probírat nemusím.“
„Řídíte dole v Palermu nějakou naivní mladici, kterou jste nepochybně omámili řečičkami. Takže mi pomozte, vidím vás“
„

„Měl jste poslouchat, co říkal ten váš tlustej kocour. Vaši partneři ve světě ztrácejí trpělivost. Možná už ji dočista ztratili.“

Nezapomněl, co mu říkal Dwight Smythe. Ta slova mu vytanula na mysli. „Vrazí do malýho bezstarostnýho života, do života mladý ženy, a utká síť, do který jí chce chytit, a udělá to s naprostým klidem.“ A nezapomněl ani, co mu na to odpověděl: „A možná bychom všichni měli začít tleskat, zazpívat hymnu, padnout na kolena a děkovat bohu, že ten problém nepadl na nás.“ Pohlédl do vzteky planoucího Angličanova obličejce.

„Domysleli jste důsledky? Přebíráte odpovědnost za důsledky?“

„Do téhle věci byste neměli strkat nos.“

„To jsou kecy, to není žádná odpověď.“

„To je moje odpověď, tak se stáhněte.“

Komisař šel pryč. Vrátil se do haly a předal šálek a podšálek servírce.

Přešla ho nálada na přednášku italského ataše o preventivních opatřeních přijatých Bancou d'Italia týkajících se ohlašovací povinnosti, na oběd i na odpolední přednášku, kterou zábavnou formou podá policejní plukovník z Petěrburgu. Cítil se mizerně a po čertech rád by vypadl. Cítil se mizerně, protože nakonec přece jen přesvědčil sám sebe, že je to dobrý plán, plán, který by mohl fungovat. Sám před sebou si ospravedlnil využití naivního děvčete, na něž byl činěn nátlak. V šatně si vyzvedl kabát. Ubohé zatracené dítě...

Včera nikam nešla a nechala se obskakovat Angelou, ležela na slunci a kolem ní pracoval zahradník. Ale dnes ráno se s Angelou chytla. Ano, je jí dost dobře na to, aby mohla odvést Maria do školy a Francescu do školky. Ano, rozhodně je schopná nakoupit. Ano, je schopná dojít s dětmi do školy a do školky a udělat nákup dřív, než spustí hrozící déšť. Není třeba dělat nějaký zatracený drama z nějaký zatracený krizový situace.

S miminem v kočárku vedla děti od vily dolů do Mondella. Celé dětství prožila jako hvězda v centru pozornosti a uměla skvěle těžit z každé situace. Ale od odjezdu do Říma v létě 1992, nebo možná od doby, kdy opustila domov a bydlela sama na koleji, jí pomyšlení na vymáhání soucitu druhých přišlo z celé duše odporné. Se škodolibostí si vzpomínala, jak otec naříkal a jaké drama nadělal z toho, že přišel o místo, jak si v tom liboval. Matka zas nadělala drama z krize příjmů. Bože, právě proto přeci odešla. S krutostí si pomyslela, jak si její rodiče libují v dramatech, jak do dna vypíjejí krize.

Tak už dost, Charley, konec. Copak asi představuje drama pro Axela Moena, jakpak by asi definoval krizi on? A kde vůbec je? Zabal to, Charley, zapomeň na to...

Opustila Maria u školních vrat, sklonila se, aby ji dítě mohlo políbit. Běžel, tak jako každé ráno, hřištěm za svými kamarády a ti ho pohltili. Šťastný sladký chlapeček. Pokud by ten plán, Axelův plán, vyšel, pak by se to drama dotklo dětí, se zatčením jejich otce a strýce by pro ně nastala krize. Přemýšlela, kdo by si po zatčení otce a strýce s tím dítětem dopoledne ve škole hrál, a to pomyšlení ji nesmírně zabořelo. Ať už byla Charley jakkoli prolhaná malá mrcha, chovala se k dětem velice pozorně, uvědomovala si, jak každým dnem slunce sílí a nastavila slunečník nad miminkem Maurem tak, aby zůstalo ve stínu, a Francescu vedla tak, aby ji stínila vlastním tělem. Předpověď na Radiu Uno hlásila, že dnes přijde déšť, na zbytek týdne slibovala jasné počasí. Za pár dní už bude dost teplo. Může pak ležet na pláži, vlézt do moře a taky si trochu opálit bílé nohy, paže a ramena, modřiny a škrábance. Připíš si na seznam krém na opalování,

Charley. Dětem se na pláži bude líbit. Nechala Francescu ve školce.

Prošla si seznam. Rajčata, okurka, salám, nízkotučné mléko, brambory, pomeranče, jablka... Odškrtávala si položky ze seznamu. Var-macia je na ulici pod piazzou, nedaleko saracenské věže...

Zajímalo by ji, jestli ji tu už znají, když každý den chodí s dětmi na piazzu, do krámů, do školy a do školky. Stařec sedící na své židli pod černým parapletem, chránícím ledové kostky kolem ryb, jí vážně pokynul na pozdrav a ona po něm vrhla úsměv. Angela nakupovala ryby jen v pátek ráno, a to v obchodě. Charley si slíbila, že pokud bude Angela někdy pryč a pokud bude mít Charley za úkol uvařit dětem teplé jídlo, koupí ryby u starého muže s černým deštníkem. Mířila právě k farmácii pro krém na opalování, vtom spatřila tu fotografii.

V novinovém stánku, na titulní straně Giornale di Sicilia, uviděla barevnou fotografii.

Fotografie na Charley přímo vyskočila, stáhlo se jí hrdlo. Ohromeně se zastavila před novinovým stánkem.

Na barevné fotografii...

Stará žena s nateklýma nohama přetékajícíma z ponožek a v černých vdovských šatech seděla na malé domácí židličce, ruce vztažené, hlavu vztyčenou, jako by ječela hrůzou. Vedle ní stál kněz a za nimi dav přihlížejících mužů, žen a dětí, za davem vysoká a široká pravidelná okna a úzké balkóny. Před nimi nakloněný motocykl opřený o svoji podpěru. Před motocyklem s červenou benzínovou nádrží s motivem orla leželo tělo. Popředu fotografie zaplňovala hlava těla. Z jejího krku a úst se po zemi šířila krev.

Zapotácela se. Žena za přepážkou novinového stánku po ní šlehla pohledem.

Byla to mladá hlava. Ještě nikdy neviděla zkrvavenou hlavu. Hlavu kdysi zakrývala helma s tmavým hledím. Teď byl mladý hubený obličej lemovaný hustým kobercem kudrnatých vlasů na fotografii dobře patrný. Charley ten motocykl znala. Když ji trefila bota, když pustila popruh kabelky, když ruka v rukavici sáhla po jejím řetízku, zvedla hlavu a viděla tu motorku.

Sama řekla Giuseppe Ruggeriovi: „Kéž bych mu tak dokázala vyškrábat oči nebo ho nakopnout do koulí.“

Sama řekla, aby dokázala, jak je statečná: „Myslela jsem tím, nechat mu taky nějakou památku.“

Odvrátila se. Kdyby se na tu barevnou fotografii ještě chvíli dívala, začala by zvracet rovnou tady před novinovým stánkem. Rozhodně to je ten motocykl, pamatuje si ho. Charley prošla kolem starého muže, který prodával ryby pod černým deštníkem. Tlačila kočárek k přístavní hrázi, kde rybáři spravovali svoje sítě a lodě. Dívala se na vodu. Takový klid a mír. Jako by to bylo místo pro básníky, pro milence. Roztroušený mrak vrhal na čeřící se vodu tyrkysový stín. Bože, rozumí tomu. Obklopuje ji moc života a smrti. Axel jí o té moci vyprávěl. Kolem ní nežijí žádní básníci, žádní milenci. Kolem ní žijí muži, kteří zabijí chlapce, podříznu mu hrdlo, nechají ho i s motorkou před domem, v němž žije jeho matka, a jdou se navečeřet.

Zamumlala: „Nebojte se, Axele Moene, učím se. Učím se, že tu není ani láska, ani laskavost. Spokojenej, ty chladnej parchante? Učím se být malou prolhanou mrchou. Učím se přežít. Ten kluk měl, Axele Moene, docela slušnej mladěj obličej a nejspíš pocházel odněkud, kde nedostal šanci pracovat nebo příležitost, jakou jsem měla já. A tak je mrtvej a já se učím. Učím se, že zatracenej sentiment je jen luxus pro ztracence. Slibuju, zapomenu na laskavost Angely Ruggeriové a na lásku malého Maria a Francesky. Já jim to přišiju, jak nejlíp to půjde. To jsi chtěl, že? Chtěl jsi, abych se naučila být prolhanou mrchou. Spokojenej?“

Dotlačila kočárek k farmácii a koupila krém na opalování. Zašla do baru, kde z místního telefonu zavolala Benedettu Rizzovi, oznámila mu, že má zítra volno, a nemluvila o žádné lásce a laskavosti. Charley nepochybovala, že na tu barevnou fotografii do smrti nezapomene. První kapky deště ji zastihly už na cestě k vile.

Po dešti vylezli šneci a slimáci a zanechávali po sobě na betonových cestíčkách lesklé lepkavé stopy, které se křižovaly, spojovaly a klikatily, po dešti se pohnuly i pozorovací týmy.

Muže z Catanie na cestě pro potvrzení loajality bratrů sledoval napřed taxikář. Později muž z Catanie cestoval po svém území, aby zís-

kal potvrzení loajality od bratrů své ženy, doprovázen třemi picciotty na motocyklech. Řidič pekařské dodávky kryl muže z Catanie, když cestoval ve svém velkém mercedesu, obtěžkaném v opravně bratrance zesílenými skly a pancéřovanými pláty ve dveřích, na nahlášenou schůzku se svým consiglierem. Student lékařské fakulty sledoval dům capodecina ve čtvrti Ognina města, do něhož muž z Catanie zavítal. Všechny, taxikáře, tři picciotty na motocyklech, řidiče pekařské dodávky a studenta lékařské fakulty si platil muž z Catanie. Všichni ho zradili a nahlásili jeho pohyb Tanovi, muži Maria Ruggeria.

Šneci a slimáci se po dešti pohnou ze svých úkrytů. Ignorují nebezpečí jedovatého postřiku, plazí se a zanechávají za sebou sliz, plazí se, aby zahubili rostliny, které se nemohou bránit.

Slimáci, plazící se po břiše, se dali do pohybu... Žena, která uklízela kasárny carabinieri v Monreale, se setkala s Carminem a pak se pomalu pracně vydala do práce. Syn bratrance jejího muže z Gangi v horách Madonie čeká ve věznici Ucciardione na soud... Její bezpečnostní prověření před nástupem na místo uklízečky ubytovacích prostor kasáren nezachytilo rodinné spojení, ale prokádování nebylo nejpřísnější, protože při své práci neměla přístup do částí budovy podléhajících utajení. Klečela a drhla podlahu. Zastavily před ní dva páry nohou, počkaly, než odsune kbelík s mýdlovou vodou. Když vzhledla, uviděla uniformovaného důstojníka carabinieri a jeho kolegu, převlečené za stavební dělníky. Neochotně odtáhla kbelík ke straně. Prošli kolem ní, jako by ji ani nezaregistrovali. Zнала jména všech důstojníků, do jejichž místností neměla přístup, a dveře místnosti Giovannio Crespa před ní zůstávaly zavřené. Pomalu se dopracovala na konec chodby, tam, kde se dveře otvíraly na parkoviště za kasáren, a uviděla malou stavební dodávku, omývanou neodbytným deštěm, s žebříkem na střeše a štaflema zaklesnutými mezi sedadly. Uklízečka měla špatnou paměť. Na útržek papíru tužkou zapsala registrační číslo dodávky. Bez pomoci dobrého právníka by syn

bratrance jejího muže strávil ve věznici Ucciardione příštích osm let svého mladého života.

Šneci, plazící se ve svém slizu, se dali do pohybu... Velitel pátracího týmu squadry mobile si přečetl hlášení skupin pracujících ve čtvrti Capo, žalostně krátké zprávy. Zanesl je do bytu vyšetřujícího soudce. Tři dny jsou pryč, zbývá sedm dní, neobjevili nic, co by mělo jakoukoli souvislost s Mariem Ruggeriem. Vyšetřující soudce se děkovně usmál, jako by ani nic jiného neočekával, jako by si uvědomoval, že deset dní práce pátracího týmu, pouhých tří skupin mužů, po třech

mužích ve skupině, nemůže úlohu splnit. Co velitele překvapilo, byl svěží prvek v šeru pracovní vyšetřujícího soudce. Svěžest pocházela z květín. Velitel věděl, všichni to věděli, že žena vyšetřujícího soudce odjela s dětmi na sever, ale tyhle květiny zjevně vybírala žena. Květiny stály na stole vyšetřujícího soudce hned vedle počítače. Velitel ujistil vyšetřujícího soudce: nasazení muži patří mezi jeho nejlepší, jsou plně oddaní své práci, ale čas a prostředky, které mají k dispozici, jsou nedostatečné. Pak vyšetřujícího soudce opustil, prošel kuchyní, kde kouřili, hráli karty, do nekonečna pročetli sportovní stránky novin a pili kafe osobní strážci, a zeptal po svém příteli maresciallovi. Ale jeho přítel byl na nějakém školení. V bytě ho už nic drželo. Opustil osobní strážce a opuštěného a osamělého muže. Spěchal pleskajícím deštěm do čtvrti Capo na svoji směnu. Čeká ho nepříjemné potulování se spleť uliček za deště.

Už jsou to tři roky, co Peppino Ruggerio musel do Castellammare del Golfo naposledy. Pak se najedl s bratrem a setkal se s cizincem, dnes poobědvá s bratrem a setká se s cizincem. Tehdy, před třemi lety, jeho bratr potřeboval španělštinu, dnes znovu... Z Palermo vedla do Castellammare del Golfo přímá cesta, autostrada do Trapani, ale také vedlejší silnice. Dnes si zvolil delší cestu, úzkou a klikatící se, procházející jižně od Monte Cuccia a severně od Monte Saraceno. Mraky se stahovaly od samého úsvitu, temněly a přibývaly od západu. Déšť ho chytil kousek před Monteleprem. Jet do Castellammare del Golfo přes Montelepre ho napadlo teprve poté, co vyjel z vysokých vrat vily. Do Montelepre, města visícího na čele skály připomínající kamenické nůžky, přijel dnes jako poutník. Chtěl se podívat na rodné město a místo, kde žil Salvatore Giuliano. Považoval za správné přijet do Montelepre jako poutník, popřemýšlet a vzít si ponaučení z života bandity a z jeho smrti. Na Sicílii se nic nezměnilo. Stará ponaučení stále platí, pro Peppina a jeho bratra jsou stále stejně výstižná jako bývala půl století před Salvatorem Giulianem. Přišel pokorně, jako poutník toužící po poučení.

Peppino zaparkoval před pizzerií Giuliano v horní části města, kde se střechy střetávaly s chladným dešťovým mrakem. Rozhlédl se kolem sebe. Choulil se pod límcem svého baloňáku, který si přehodil přes hlavu a ramena. Déšť se odrážel od kočičího dláždění, stříkal mu na boty a nohavice kalhot.

Městu chybí peníze, příležitost a práce. Dešťová voda se řinula strmými uličkami kolem Chiesy Madre a řadových domků, jejichž popraskaná okrová omítka jako by mu opadávala přímo před očima. Poučení: Když tu žil bandita Salvatore Giuliano, město peníze mělo,

ale zmizely s jeho smrtí. Poučení: Salvatora Giuliana honily tisíce příslušníků carabinieri a vojáků pravidelné armády a říká se, že nesl odpovědnost za zabití více než čtyř set mužů a že ho zlikvidovali, sotva vypršela jeho užitečnost.

Nevěděl, kde ve městě Salvatore Giuliano žil, nevěděl, na které Piazzě organizoval svoje popravčí čtyři ochotné likvidovat lidi za „neuctu k chudým“. Poučení: Giuliano byl mistr taktik, odborník na umění boje guerrilly, anděl městské chudiny, krásný idol mladých žen, a nic z toho ho nezachránilo. Poučení: daleko od domova, v Castelvetranu na jihu, Giulianovi, opuštěnému těmi, kdož se prohlašovali za jeho přátele, vtiskl na tvář jidášský polibek Gaspare Pisciotta.

Poučení: muže, bývalého krále, odstřelili jako prašivého psa. Peppino stál ve vysoce položených uličkách Montelepra, voda mu pronikala do bot, promáčela mu ponožky a vsákla se mu do kalhot až po kotníky. Moc skončí, pokud nejsi užitečný. Člověk se vyšplhá příliš rychle, sáhne výš, než může, a rychle padne. Polibek představoval vyjádření důvěry a po polibku následovala kulka. Cítil, jak si z toho vytahuje to nejdůležitější. Cítil, jak se poučením, kterého se mu dostalo jako poutníkovi, stal moudřejším a opatrnějším.

Proti němu spěchali starci, schovaní pod černými deštníky, jistě tleskali Salvatoru Giulianovi na piazzu a jistě si odplivli po jeho smrti, ne nepodobné smrti prašivého psa. Všiml si, že ho sleduje jakási dívka. Měla obyčejný mladý obličej, silné kotníky, bavlněné šaty a před deštěm ji nechránil žádný kabát. Stála před alimentari s igelitovou taškou na nákupy. Otec a dědeček jí vyprávěli o osudu muže, který vystoupal vzhůru příliš rychle a jehož užitečnost vypršela a zradili ho. Matka nebo babička jí vyprávěly o hezké tváři Salvatora Giuliana. Přemýšlel, jestli dívka někdy o banditovi nesní. Když přestane pršet, když nastanou horké večery, nechodí chladnou trávou pod olivovníky a nehledá ho? Neobjevuje se jí Salvatore v jejích fantaziích mezi stehny? Nezbožňuje ho, nepřivolává ho k sobě, nepředstavuje si ho v ochlupení svého břicha, když zůstane sama ve tmě? Pohlédl jí do tváře, v duchu se musel nevesele usmát. Směšné. Dobře tak pro Američany, pro ty presleyovské zrůdy... Další poučení: po Jidášově polibku a smrti hodné prašivého psa možná neexistuje jiná památka než fantazie a představy dívky se silnými kotníky. Vracel se ke svému autu. Poslední poučení poutníka v Montelepre: Gaspare Pisciotta, Giulianův zástupce, kterému plně důvěřoval a který ho zradil, zemřel v mučivých bolestech na marodce věznice Ucciardione, otrávený strychninem. Je důležité vzít si poučení z minulosti.

Sjížděl po horské serpentíně z Montelepre, pryč od zmáčených domů a legendy o Salvatoru Giulianovi.

Projel Partinicem a Alcamem, kde stávala první rafinérie tureckého opia. Bratrův podíl na bohatství pocházející z rafinérie v Alcamu odstartoval vodopád peněz, jež zaplatily jeho vzdělání v Římě a školu obchodního managementu ve Švýcarsku. Alcamo páchlo sirnými výpary, pocházely nejspíš z uvolněných zlomů způsobených menším zemětřesením. Peníze na finančních trzích v New Yorku a v Londýně, dobré, dlouhodobě uložené a spolehlivě vydělávající peníze, pocházely z rafinérie v Alcamu.

Jel směrem k pobřeží.

Neodvážil by se bratra zeptat, jestli někdy neváhal vzít si poučení ze života a smrti Salvatora Giuliana. Nikdy by se Maria nezeptal, jestli se nevyšplhal příliš rychle, jestli i jeho užitečnost nemůže vyprchat, jestli se nebojí Jidášova polibku, jestli si nemyslí, že i jeho smrt by se mohla podobat zastřelení prašivého psa. Měl ze svého bratra stejný strach, jaký vyvolával ve všech lidech, kteří se s ním setkali.

Zvolil si silnici objíždějící staré město a přístav.

Ve společnosti svého bratra si vždy dával pozor na své chování. Držel se ve stejném odstupu jako Carmine, Franco, Tano a hlavy ostatních rodin a spojenců. Dokud se na něj bratr usmíval a chválil ho, pak jako kdokoli jiný pociťoval srdečnou úlevu. Když na něj bratr hleděl divoce, cítil stejnou hrůzu jako ostatní. Nedokázal přijít na kloub osobnosti svého bratra, nedokázal určit chemický proces, jehož působením si on i každý jiný člověk oddechne úlevou při jeho úsměvu a scvrkne se strachy při jeho kritice. Bratr ho ovládal jako kohokoli jiného. Peppino věděl, že svého bratra nikdy neopustí.

Zaparkoval na odpočívadle. Pod svodidly a změní divoce rostoucích žlutých květů ležel ostrý půlměsíc přístavu. Kdysi, za lepších časů, z něj vyplouvaly rybářské flotily do území tuňáků, ale tuňáci už jsou teď téměř kompletně vyhubení. Za lepších časů některé z lodí po nocích opouštěly přístaviště, vyplouvaly beze světla a sbíraly plovoucí balíky tureckého opia shozené z obchodních lodí, ale teď už na ostrově žádné rafinérie nejsou. Městečko, teď z Peppinovy pozorovatelné zcloněné mlhou deště, bylo se svými lepšími i horšími časy nedílnou součástí dědictví organizace, kterou bude řídit jeho bratr. Říkalo se, že za jedinou dekádu, od roku 1900 do roku 1910, z tohoto malého přístavu vyplulo do zaslíbené země Ameriky sto tisíc emigrantů a ti v ní vytvořili základ společností, s nimiž teď Mario spolupracuje. Ve čtyřicátých letech se o Castellammare del Golfo vykládalo, že čtyři z každých jeho pěti dospělých obyvatel prošli vězením. V padesátých letech, za první velké války mezi rodinami, se vyprávělo, že každý třetí z jeho dospělých obyvatel spáchal vraždu. O Castellammare del Golfo dnešních dnů se netradovalo nic, patřilo mezi

města, jejichž historie skončila. Peppino čekal... Často se díval do zrcátka nad hlavou, kontroloval zpětné zrcátko, a nezaregistroval nic podezřelého. Snad ho nikdo nesleduje.

Projelo kolem něj auto řízené Francem.

Hluboko zapadlý na zadním sedadle seděl nejistý a neklidný Ko-lumbijec, měl už za sebou dlouhou cestu.

Ve druhém autě seděl Tano s dalšími muži.

Franco Peppinovi naznačil, aby ho následoval. Rozjel se, postupoval dolů po strmé cestě nalepen na jejich brzdová světla. Franco a Tano prožívají stejné radostné vzrušení, když je bratr pochválí, a stejný bezmocný strach, když zachytí jeho divoký pohled.

Ve středu oblouku přístavu, nedaleko normanského hradu, stál ristorante, hledící na malé, namodro natřené loďky, kdysi vyjíždějící na lov tuňáků. Na dveřích ristorante stál nápis CHIUSO.

Vystoupili z aut. Zaútočil na ně déšť, rychle zapadli do ristorante. Kolumbijec se neklidně rozhlížel, Peppino si uvědomil jeho nervozitu. Uvnitř je uvítal Carmine. Nevšimavě prošli prázdným interiérem kolem neobsazených stolů a zamířili rovnou do zadní místnosti. Na podlaze Peppino zahlédl otevřenou krabici s přístrojem na vyhledávání štěnic. Zadní místnost noc před tím prosmýčili a ráno znovu. Ať jednal Mario Ruggerio kdekoli, napřed místo k jeho plné spokojenosti prohledali.

Jeho bratr se zvedl od prostřeného stolu. Laskavě a přátelsky se usmál a podal Kolumbijci ruku. Naznačil mu, aby se posadil, a sám se pohodlně opřel.

Peppino usedl naproti Mariovi i Kolumbijci a nakloněn kupředu začal překládat sicilský dialekt do španělštiny a španělštinu do jazyka srozumitelného Mariovi.

Protože se Kolumbijec, Vasquez, v předkrmu jen nimral, snědl Mario Ruggerio vše, co měl na talířku. Tano zadní místnost vůbec neopouštěl a Franco nosil jídlo z kuchyně. Protože Kolumbijec vylízal talíř do posledního zbytku, jedl Mario pomalu. Protože Kolumbijec do sebe marsalu přímo lil, pil Mario jen vodu. Jeho chování při vši účtě a pohostinnosti vyjadřovalo převahu. Peppino vše dobře sledoval a musel bratra obdivovat. Kolumbijec, Vasquez, přijel na Sicílii, vážil dalekou cestu, protože potřebuje odborné znalosti Maria Ruggeria. Peppino pociťoval určitou pýchu na svého bratra, který ostrov nikdy neopustil. Překládal Mariovy úskočné otázky pokládané nesmírně laskavým hlasem.

„Neunavila vás cesta?“

Kolumbijec letěl z Bogoty do Caracasu, z Caracasu do Sao Paola, ze Sao Paola do Lisabonu, z Lisabonu do Vídně, z Vídně do Milána.

Z Milána se dopravil do Janova. Odtud se do Palerma plavil trajektem.

„Máte velký problém, že jste se vydal na takovou cestu?“

Problémů je mnoho.

„Co je důvodem těch problémů?“

Problém představují Američané.

„Jaké problémy máte s Američany?“

V Kolumbii je DEA.

Nesmírně mírně, jako pomatený stařec, jako by Američané pro Sicílii nepředstavovali žádný problém, potřásl Mario Ruggerio překvapeně hlavou.

„Slyšel jsem, že Američané zaplatili za zničení úrody, o to jde?“

Američané platí za to, aby pole koky sprejovala letadla.

„A také jsem slyšel, že zatkli Gilberta Rodrigueze Orejuelu, je to pravda?“

Byl zatčen.

„A jeho bratr Miguel Rodriguez Orejuela je také zatčen?"

Zatkli oba bratry.

„A Henry Loaiza Ceballos?"

I jeho zatkli.

„A pokladník kartelu?"

Ten se vzdal.

„To byli neopatrní? Jak je možné, že zatkli tolik šéfů?"

Zatkli je, protože používali telefony a DEA je odposlouchávala.

Na tváři Maria Ruggeria se objevil smutný úsměv plný soucitu. Udělal gesto, jímž naznačoval, že on by se nikdy nezachoval tak neopatrně, aby používal telefony. Peppino překládal. Rozpoznal bratrovu převahu, neboť právě donutil Kolumbijce přiznat slabost jeho organizace.

„Zničilo vás to?"

Obchodování pokračuje, ale těžce.

„Kolik můžete dodat?"

Mohou dodat pět tun.

„Rafinovaného materiálu?"

Půjde o pět tun rafinovaného materiálu.

„Kam zboží dodáte?"

Dodávka půjde na evropskou pevninu.

„A cena, jaká bude cena?"

Cena je 6 000 dolarů za kilogram.

Položil otázku, a zatímco ji Peppino překládal, vytáhl z kapsy kalkulačku Casio. Jeho prst vyčkával nad tlačítkem „On".

Naslouchal Peppinově překládané odpovědi. Zasmál se. Uložil kalkulačku

zpátky do kapsy. Drsnou rukou stiskl Kolumbijci paži, pochechtával se.

„Přeji vám příjemnou cestu zpátky. Snad před odletem najdete někoho, kdo s vámi uzavře obchod, a také doufám, že jste byl spokojen s naším skromným pohostinstvím. V Agrigentu jsem měl drahého přítele, s ním byste možná tu dohodu uzavřel, ale zmizel. Další drahý přítel žije v Catanii, ale doneslo se mi, že na podobné obchody už nemá žaludek. Samozřejmě, pokud máte neprůstřelnou vestu nebo tank, ve kterém byste mohl cestovat, mohl byste si zajet do Moskvy. Víte, že pokud budete obchodovat se mnou, půjde o čestný obchod. V mnoha zemích existují tací, kterým by se vaše nabídka líbila, ale musel byste mít jistotu, že vás nepodvedou. Pokud ten obchod uzavřete se mnou, víte, že podvod je vyloučen."

Jakou cenu nabízí?

Kalkulačka se opět objevila na stole. Displej se rozzářil. Mariovy prsty opustily Kolumbijcovu paži a začaly vytukávat čísla.

„Čtyři tisíce za kilogram. Berete to, nebo toho necháme?"

Ta cena je přijatelná.

„Čtyři tisíce, dodávka za šest měsíců, přes Rotterdam a Hamburk. Vyhovuje vám to?"

I to je přijatelné.

„Zaplatím při dodání. Chápete, že nemohu zaplatit za nic, co neprošlo celnicí v Hamburku nebo Rotterdamu?"

Bylo to pochopeno.

„Jak si představujete platbu? Mohu vám dodat rafinovaný i nerafinovaný heroin k distribuci na severoamerickém trhu. Mohu vám sehnat letadla, sedmsetsedmičky, osobní letadla, třeba Leary, cokoliv, co můžete prodat dál. Mohu vám zaplatit peněžním převodem, v akciích nebo ve státních dluhopisech, v jakékoli měně. Jak si to přejete?"

Kolumbijec, Vasquez, si přál hotovost, investovanou a vypranou v Evropě.

„Při platbě náhrady v hotovosti, investované a spravované námi v Evropě, si účtujeme provizi deset procent ze zisku.

Budete si přát používat naše zařízení?"

Nabídka byla přijata.

Peppino ani nepotřeboval kalkulačku. Propočítal si to v duchu. Za pět tun rafinovaného kokainu dodaného přes doky v Hamburku a Rotterdamu bude zaplacen 20 milionů dolarů. Pět tun kokainu bude prodáno dealerům, pokoutním obchodníkům a pouličním prodávčům přinejmenším za 45 milionů dolarů. Až je dealeri, pokoutní obchodníci a pouliční prodáváci vypustí do ulic Londýna, Frankfurtu, Barcelony a Paříže, vyšplhá se jejich hodnota na 70 milionů dola-

rů. Počáteční zisk bude 25 milionů dolarů při minimálním riziku a ten malý parchant, ten Kolumbijec, bude vědět, že starý muž vedle něj je možná jediný šéf v Evropě, na jehož slovo se může spolehnout. Plus dvacetimilionová investice, s marží minimálně 8 procent ročně. Příjem dalšího 1,6 milionu dolarů... Žádné zvýšené hlasy, žádné vulgární handrkování. Peppino to považoval za mistrnou ukázkou demonstrace síly. Dohoda byla stvrzena potřesením rukou, drobná ruka Kolumbijce zmizela v široké tlapě Maria Ruggeria. Pro další komunikaci bylo určeno číslo poštovní schránky na jednom z Kajmanských ostrovů.

Kolumbijce odvedli.

Mario si zapálil doutník a rozkašlal se. Peppino vyhodnotil situaci. Bratrova dohoda vynese zisk 25 milionů dolarů plus provizi z investice a bratr s penězi nemá žádné úmysly. Nehledá žádný luxus, nezamýšlí utrácet peníze. Peníze jsou symbolem moci. A aby Peppina poškádlil, protože je oblečený do dobrého obleku, dobré košile a dobré vázanky,

vyplivl jeho bratr hlen na podlahu a rozesmál se.

Pak, jako by si na něco vzpomněl, jako by na to později mohl snadno zapomenout, sehnul se, zvedl ze země igelitovou tašku ze supermarketu a položil ji na stůl. Přistřelil ji k Peppinovi a vytáhl z ní kabelku. Každíčký steh kabelky byl rozpárán, každý díl otevřen. V kabelce byla peněženka, klíče, kosmetika, kreditní karta a diář, k popruhu přivázaný lehký svetřík.

„Je to, jak říkáš, obyčejné děvče. Ale opatrnosti není nikdy nazbyt.“

Zpátky do Palerma cestoval Peppino po autostrádě. Před směrovkou na Montelepre zpomalil a pohlédl k horám. Město vybudované na skále neviděl, dešťový mrak visel příliš nízko. Na bratrovi ho vždycky udivovala jeho schopnost spojit široký rámec strategie s propracovaností sebemenšího detailu, strategii smlouvy s marží 25 milionů dolarů a investiční provizi s detailem kabelky najaté pomocnice v domácnosti. Ráno si zajel do Montelepre, stál v dešti, chodil po úzkých uličkách, hledal poučení. Za zatačkou přidal plyn. Jeho bratr už zná všechny poučky, které je možno se naučit.

Novinář z Berlína za ní musel popobíhat, malý květovaný deštník zakrýval jen její hlavu a ramena. Pršelo mu na hlavu a za krk. Všechno považoval za absurdní. Interview, velice důležitý interview se ženou, která podle svých slov založila první z palermských skupin an-timafiánského vzdělávání, musí vést v dešti na ulici. Na rozhovor čekal celý týden.

Třikrát ho odložila. Byla to křehká žena středního věku, dobře oblečená a stále si klouzající šálou zakrývala šperky na hrdle. Zatímco mluvila, zatímco mu poskytovala interview, neustále

křičela do mobilního telefonu. Žurnalista z Berlína byl vážený dopisovatel svého listu, veterán ruské invaze do Čečenska, války v zálivu a z Bejrútu. Palermo ho dostalo. Neviděl mafii, necítil ji, nemohl se jí dotknout. Žena, na kterou čekal, mu ji nepomohla vidět, cítit, dotknout se jí. Pneumatiky projíždějících aut prořezávaly jezera deště a postfíkaly mu kalhoty.

„...založila jsem antimafiánskou skupinu v době Falconeho maxi-pro-cessa v roce 1986. Věřila jsem tomu, že proces se čtyřmi sty mafiány bude představovat obrat. Pracovala jsem na severu jako systémová manažerka Fiatu, ale vzdala jsem se velice dobře placeného místa a vrátila se do Palerma. Mám velkou podporu v některých z nejhudších předměstí, zejména dobře mě znají v Brancacciu... Svoje auto, svoje audi, můžu nechat stát v Brancacciu a nikdo mi ho nezničí... Uznávám, že mafie mladým nabízí víc než stát, ale je možné pohnout se dopředu pomocí vzdělávání, skrze školní prostředí... Zatím bohužel postupujeme velice pomalu, ale smysl pro povinnost mě nutí pokračovat... Mohla bych vás příští týden vzít do Brancaccia, mohl byste sedět vedle mě při setkání s matkami mladých chlapců, kteří jsou možná vystaveni nákaze mafie, to by vás mohlo velice zajímat... Promiňte? Jestli nás ti zločinci považují za hrozbu jejich způsobu života? Samozřejmě, že je ohrožujeme, skrze politiku vzdělávání a hromadných shromáždění... Když představuji hrozbu, proč mě neumlčí? To je velice impertinentní otázka, myslím, že vás ve skutečnosti nezajímá...“

Charley seděla v patiu.

Už bylo po dešti a následkem toho čerstvý a ostřejší vzduch. Světlo už sláblo a usadilo se jako pomalu se měnící krvavě červený koberec nad vodou zálivu. Nad tím pohledem by měla žasnout, na tomhle místě by měla sedět a užívat si tu nádhernou vyhlídku, ale byla sama a nedokázala v západu slunce nad půlměsícem přístavu najít ten pravý půvab. Nakrmila děti, teď si hrají ve svých pokojích. Později jim přečte pohádku na dobrou noc. Angela většinu dne strávila v ložnici. Možná jí stačila společnost miminka a lahviček s léky. Radost římského léta spočívala ve společnosti Angely Ruggeriové, ale ta žena se teď stáhla, poddala se pasivitě. Jediná letmá zmínka o tom velkém zatraceném bohu rodiny, pak už nic. Seděla na čerstvém ostrém vzduchu, v duchu se probírala realitou, převracela ji ze všech stran a nápad Axela Moena, že by vilu mohl navštívit Mario Ruggerio, jí přišel k smíchu. Zamumlala: „Pěkný kecy, Charley, samý zmetky.“ Prsty jí spočinuly na tlačítku náramkových hodinek. Uslyšel by ji? Přiběhl by? Taková nepatrná drobnost, stačí na tlačítku rychle namačkat kód. Vzdálené, krvavě rudé slunce nad přístavem ztrácelo sílu. Tak zatraceně sama...

Uslyšela auto.

Otevřela se brána.

Auto projelo. Brána se zabouchla, vrata věznice se zavřela.

Auto vyjelo po příjezdové cestě a zastavilo.

Peppino dorazil domů. Na půli cestě patiem ji zahlédl samotnou ve stínu. Zastavil se, obrátil se k ní a na tváři se mu rozhostil úsměv.

„Charley, vypadáte dobře - cítíte se lépe?“

Cítí se lépe, takže může lépe přemýšlet o realitě a určitě už se nenechá ukolébat. Taky může lépe lhat. „Byl to dlouhý den, jen jsem si chtěla chvilku posedět v klidu.“

„Kde je Angela?“

Vila se topila ve tmě. Angela je ve svém pokoji, možná pláče, možná je pod vlivem prášků. „Šla si trochu odpočinout.“

„Mám pro vás dobré zprávy.“

Dobrou zprávou by mohla být leda tak letenka odsud, oznámení o návratu domů, do svého pokoje v bungalovu, do třídy ve škole. „Jakou?“

Jako by si s ní pohrával, jako by ji chtěl napínat. Položil na stůl v patiu svůj kufr. Přistoupil ke dveřím a sáhl po vypínači. Když se patio rozsvítilo, padla kolem noc. Otevřel kufr. Sladce se usmál.

„Řekl jsem vám, že existuje určitá naděje, že vaši kabelku někde pohodí. Měli jsme velké štěstí. Nechali ji kousek od kvestury. Poničenou, ale se všemi vašimi věcmi.“

Je tak blízko, jeho slabiny a pas vedle její hlavy a ramen. Vyndal z kufru její kabelku a svetřík. Každíčká část kabelky byla rozřezána. Řekl, že zloděj určitě hledal nějaké tajné oddělení a něco cennějšího, a položil kabelku na stůl. Předal jí klíče, rtěnku, krabičku s pudrem, kreditní kartu a diář a řekl, že zloděje zajímaly jenom peníze, a podal jí prázdnou

peněženku.

Peppino řekl: „Je mi skutečně nesmírně líto, Charley, že jste získala takovou zkušenost.“

Vybuchla: „Je mrtvej. Ten kluk, co mě přepadl, je mrtvej.“

Oči se mu zúžily. Vnímala, jak se celý našponoval. „Jak to víte?“

Axel Moen by jí nakopl. Axel Moen by jí vrazil facku. Chvilí si hrála na chytrou mrchu. Vyšla si do stínu patia, na čerstvý a ostřejší vzduch, aby si projasnila mysl, a pitomě do toho skočí rovnýma nohama. Zaváhala. „Jsem hloupá. Viděla jsem v novinách jednu fotografii. Nějaký kluk ležel mrtvý na ulici v Brancacciu.“

Uklidňoval ji. „Neviděla jste přece jeho obličej, říkala jste, že měl helmu.“

Stáhla se. „Myslela jsem si, že jsem poznala tu motorku...“

„Jsou to vyvrhelové, Charley. Jsou na drogách, ty jim dodávají odvalu okrádat mladá děvčata a stařenky. Denně nakradou spoustu ka-

belek, aby mohli popustit uzdu svému ničujícímu návyku. Možná předtím nebo potom, co přepadl vás, okradl nějaké děvče nebo stařenku, jejíž otec nebo syn měl vliv. Vedou velice nebezpečný život. Víte, Charley, jednou nějakí mladíci, nebylo jim ani šestnáct, ukradli kabelku ženě jistého mafiosa. Ten zločinec je identifikoval, nechal je uškrtit a jejich těla hodit do studny. Jste velice citlivá, ale neměla byste se znepokojovat kvůli životu a smrti takových individuí.“

„Možná jsem se s tou motorkou spletla. Jsem vám moc vděčná, máte s tím tolik starostí.“

Břícho a slabiny zůstávaly u jejích ramen. Stále se usmíval. Vyndal z kufru druhou kabelku z měkké kůže a položil ji před ní.

„Jenže teď nemáte žádnou kabelku. Dovolil jsem si vám, Charley, koupit novou. Prosím, Otevřete ji. Vidíte, nezapomněl jsem na to, že vám přetrhl řetízek. Ten význam, který pro vás měl, vám nemůžu nahradit, ale snažil jsem se vám to nějak vykompenzovat.“

Angela stála ve dveřích, vlasy zčuchané po spánku, bosá, blůza jí trčela ze sukne. Pozorovala je.

V kabelce našla krabičku na šperky. Otevřela ji. Uvnitř se tpytil zlatý řetízek. Vzala ho do svých prstů, cítila váhu zlata. Když ho zvedla a ovinula kolem hrdla, Peppino ho velice jemně převzal a zapnul. Zlato ji studilo na kůži.

Angela se odvrátila.

„Děkuji,“ řekla Charley. „Je to od vás moc hezké.“

Peppino se omluvil. Brzy ráno odjíždí a musí se spakovat.

Seděla sama pod světlem v patii a zírala do tmy. Bože, tolik si přála, aby ji někdo miloval, aby ji držel v náručí...

Komu: SO6, D/S H. Compton

Od: Alfred Rogers, styčný důstojník, protidrogové oddělení, Řím

GIUSEPPE RUGGERIO, Apt 9, Giardino Inglese 43, Palermo. Zajímavé je, že hrdinní carabinieri o něm nevedou žádný záznam, ani Guardia di Finanze, ALE jistá dáma z SCO nepochybně chová slabost pro moje tělo. RUGGERIO je zprostředkovatel finančních služeb, podle SCO pracuje na Via Vincenzo Tiberio v Římě. Žádný záznam v trestním rejstříku. (Nepřekvapuje mě, že místním informace o něm unikla - přetížení, dlouhé pauzy na oběd a neadekvátní zdroje k vystopování pohybu, nestíhají to). ALE, ALE pokud se bavíme o tom samém člověku, je to mladší bratr MARIA RUGGERIA (nejvýznamnější mafióvský uprchlík před spravedlností). Protože jsem pře-

pracovaný, finančně nedoceněný a spolehnout se mohu jedině na svůj značný osobní šarm, je pro mě složité zjistit víc. DEA a FBI (v Římě) se flákají, berou těžké prachy a mají ohromné finanční prostředky, tedy i lepší přístup k informacím než já - mám se snažit získat od nich další informace o GIUSEPPU RUGGERIOVI?“

Dvě penty, prosím, u Ferreta a Firkina. S láskou, Alf.

Harry Compton stál nad slečnou Frobisherovou, když přepisovala odpověď k odeslání do Říma. Čísel z ní silný nesouhlas, jako by ve dnech jejího mládí, ve dnech poštovních holubů, v korespondenci vládla určitá úroveň. Ale jemu bylo jedno, co si myslí, a ignoroval její zkřivené rty, protože se ho zmocnilo vzrušení.

Komu: Alfred Rogers, styčný důstojník, protidrogové oddělení, britské velvyslanectví, Via XX Settembre, Řím Od: SO6, D/S H. Compton

Dvě půlpenty máš jisté. Obávám se o zneužití tvého těla dámou z SCO - mohlo by vést k postkoitálnímu stresu a potřebě psychiatra. Zdůrazňuju, NEZMIŇUJTE SE o našem zájmu o GIUSEPPE RUGGERIA před našimi yankeeskými bratřenci ani před místními.

Vše nejlepší, Harry

KAPITOLA 10

„Musím o tom nezbytně vědět?“

Rozhořčení z příběhu o „nátlaku“ na mladé děvče z jižního Devonu stoupalo vzhůru po žebříčku. Od detektiva seržanta Harryho Comptona k detektivu superintendentovi. Od detektiva superintendenta k veliteli SO6. Od velitele SO6 ke komisaři pro zvláštní operace. Na každé příčce žebříčku rozhořčení narůstalo.

„Byl bych radši, Frede, kdybys to věděl - rád bych znal názor kolegů-“

V místnosti v šestém patře budovy Scotland Yardu seděli kolem vyleštěného stolu, lesknoucího se v jarním slunečním světle pronikajícím sem okny, oblastní velitelé elitních, jak sami věřili, specializovaných oddílů metropolitní policie. Na konci pravidelné měsíční schůzky, pohodlně usazení ve svých křeslech, seděli muži, kteří vedli protiteroristické oddělení, oddělení pro boj s mezinárodním a organizovaným zločinem, pohotovostní oddíl, zvláštní oddělení, královskou a diplomatickou ochranu a SO6.

Komisař prošel za jejich zády, nalil si z konvice další kafe. „Dobře, tak do toho.“

„Nemočím náhodou proti větru? Neví někdo z vás, že naši přátelé Američané rekrutují v naší zemi lidi?“
Odmítavá gesta, pokrčení ramen, zavrtění hlavou od protiteroristického oddělení, zvláštního oddělení a královské a diplomatické ochranky, sotva se jim to mohlo objevit na stole. Muž od pohotovostního oddílu řekl, že Američany se zabývá jen zřídka, a pokud přeci jen ano, pak to bývá FBI, zasmál se, a to tehdy, když mu docházejí výdaje na dobré jídlo. Mezinárodní a organizovaný zločin lhotejně popřel, že by měl v současné době co do činění s DEA.

„Tak k věci, prosím.“

„Samozřejmě, Frede. Nejsem z té situace nikterak nadšený, ale něco takového nemůžeme tolerovat. Američané mohou mít v naší zemi své základny za předpokladu, že budou pracovat našim prostřednictvím, to znamená, že nemají žádné právo spouštět tu své samostatné operace. Dozvěděli jsme se, a to ne díky jim, že sem přiletěl tajný agent z Říma, sledující dopis z Palerma určený slečně Charlotte Parsonsové, čerstvě vystudované učitelce, dvacet tři let, ještě naivní mladé dívce.“

Dopis, který DEA vystopovalo, obsahoval pozvání pro slečnu Parsonsovou k práci v jedné sicilské rodině. Jako děvče k dětem a pomocnice v domácnosti. DEA vyvíjela značný nátlak, aby to děvče nabídku k práci přijalo. Člověk z mého týmu zjistil v Devonu a Cornwallu, že se k ní místní na žádost DEA zachovali jako nějakí bezohlední kovbojové, vzali to děvče na projíždku po sídlištích plných drog, do márnice, aby viděla oběť předávkování, do nemocnice na návštěvu k drogově závislému miminu. To je nechutné zneužití vlivu.“

„Ještě jsem se nedozvěděl nic, co bych chtěl slyšet.“

„Jsme přesvědčeni, že slečna Parsonsová je vystavena skutečnému nebezpečí. Ať to chcete vědět nebo ne, pane, uslyšíte to. Je mi líto, ale nedokážu to spolknout. Nejde o žádnou starou rodinu, ale o pěkně kvalitní chutnou mafiánskou rodinu. DEA vykopla slečnu Parsonsovou do rodiny Ruggeriů. Pracuje u mladšího bratra Maria Ruggeria.“
Velitel se pro zvýšení efektu odmlčel. Ne, že by královská a diplomatická ochranka, zabývající se svými nehty, věděla, kdo je Mario Ruggerio, ani protiteroristické oddělení, které míchalo lógreem v šálku, ani zvláštní oddělení. Pohotovostní oddíl se díval do stropu, mračil se a snažil se to jméno zařadit. Pokynul směrem k mezinárodnímu a organizovanému zločinu.

„Ano, to jméno znám. Figuruje ve většině toho neustálého toku materiálu, kterým nás Italové zahrnují. Mario Ruggerio co nevidět zaplní vakuum vzniklé po Riinovi a Bagarellovi. Je ze stejného těsta jako Liggio, Badalamenti a Riina, venkovan, který se stal důležitým.“

„Vrah?“

Velitel oddělení pro boj s mezinárodním a organizovaným zločinem se zašklebil. „To je neoddělitelná součást jeho popisu práce. Na Riinovi leželo sto padesát vražd, čtyřicet z toho provedl vlastní rukou, většinou uškrcením. To snad ani není třeba zdůrazňovat.“

„Vraždí bez váhání? Vraždí, co ho ohrožuje?“

„To se dá očekávat.“

Komisař prudce klepnul stříbrným perem o stůl. „Co to všechno znamená?“

„Když jsme se obrátili na jejich komisaře pro Británii, setřel nás. Řeknu vám, co to znamená. DEA uvedla neproškolenou naivní mladou ženu s nulovými zkušenostmi se špionáží do nejvýznamnější a velice nebezpečné mafiánské rodiny. Má to smysl, Američané v ní vidí zdroj přístupu. Ježíši, Italové si tam dole nedokážou ochránit ani své vlastní soudce obklopené po zuby ozbrojenou ochrankou - jakou ochranu dokážou poskytnout té mladé ženě? Nulovou.“

Komisař zkřivil rty. „Nezaznívá tu uražená ješitnost? Nešlo tady vloni slovo o drobné hádce v Lyonu, na konferenci Europolu, o ve-

řejném pokoření jednoho z vašich lidí? Upřímně doufám, že v naší zemi nezačne platit vendeta.“

„Něco takového se mi hnusí.“

Komisař se ledově usmál. „A předpokládám, že s nimi stojíme na stejné straně barikády, nesouhlasíte snad?“

„Musíme se podívat na možné důsledky. A kvůli těmto potenciálním důsledkům považuji za nutné tuto záležitost vyzdvihnout. Naivní mladá žena, na niž byl činěn nátlak, byla vyslána do hazardního území. Zkusme nejhorší variantu. Oddělají ji. Naše malá slečna Parsonsová, učitelka z jižního Devonu, skončí někde v rokli s podříznutým hrdlem a její tělo ponese známky sadistického mučení. Italská média se svými kamerami budou oblézat celé její tělo a naše noviny a televize materiál převezmou. Pokusíme se zbavit odpovědnosti za to? Přiznáme, že se do svého skutečně nebezpečného postavení dostala nám přímo pod nosem a my jsme nezasáhli? Ovce jde na porážku, a my nic? Seděli byste tady takhle v klidu, pánové, kdyby šlo o vaši dceru? Samozřejmě že ne, sakra, ztropili byste pekelné povyk.“

„Co teda chcete?“

Velitel SO6 řekl: „Zkuste spíš, co nechci - nechci, aby ti zatracení Američané v naší zemi přepadali lidi a rekrutovali je, aniž by zvážili důsledky.“

„Ptal jsem se, co chcete?“

„Chci z toho Charlotte Parsonsovou dostat. Nadnesl jste, že jsme na stejné straně barikády. Být na stejné straně znamená spolupráci. Oni nespolupracují. Chci těm Američanům poslat vzkaz. Chci dostat Charlotte Parsonsovou domů.“

„Rozprskne se to jako hovno ve větráku,“ přišlo od zvláštního oddělení.

„Nepodřízneme si pod sebou větev?“ obávala se královská a diplomatická ochranka.

„Chudáci Američané, ti se naštvou. Nemají rádi, když se někdo vměšuje do jejich práce,“ od pohotovostního oddílu.

„Spoléhám na jejich pomoc, nerad bych je urazil,“ z protiteroristického oddělení.

„Souhlasím s SO6, jestli to špatně dopadne a ona se vrátí v rakvi, postaví nás na pranýř," mezinárodní a organizovaný zločin.

„Chci, aby se vrátila domů dřív, než se jí něco ošklivého přihodí."

Nastalo ticho. Komisař hleděl z okna. Otázka co s tím leží před ním, před hezky uspořádanými papíry na jeho stole, do nichž lehce bubnuje stříbrným perem. Velitel SO6 ho pozoroval. Velitel už nikam nepostoupí, ale komisař je o pět let mladší, směřuje na samotný vrchol a k titulu rytíře. Neví si rady, co? Musí promyslet všechny možné du-

sledky. Kroutí se, že? Velitel SO6 může být spokojený, protože odpovědnost za důsledky teď sdílí se svým nadřízeným. Ale tenhle parchant, po pravdě řečeno, tápe.

„Než vletíme na DEA, chci vědět víc o Mariu Ruggeriovi."

„Jako co snídá, jakou barvu ponožek nosí?"

„Klídek, příteli - podrobné zprávy o Mariu Ruggeriovi. Příští týden mám v diáři mezeru, sejdeme se jen my dva. Jistě to týden počká. Nechci se rozběhnout, když je možné jít. A abych mohl situaci lépe vyhodnotit, chci vědět víc i o té dívce."

„Nazdar - vůbec nebyl problém to najít."

Zase lhala, jenže lhaní se jí už stalo zvykem. Jde jí to dobře. Charley oznámila Angele, že musí znovu do Palerma. Lhala tak přesvědčivě, tak plynule: „Je to podobné, jako byste byla řidička a měla nehodu, Angelo, musíte si co nejdřív znovu sednout za volant. Děkuju mockrát za vaši nabídku, ale chci být sama, jako tehdy. Chci chodit po ulicích, dostat to ze sebe. Víte co, Angelo, nevezmu si tu krásnou kabelku od Peppina, koupím si takovou tu ledvinku, jakou nosí turisté. Nevím, kdy se vrátím.. Musím to udělat pro svůj klid, chci už to mít za sebou."

Zahradník, zatracenej „šmírák", ji vypustil z brány. Poháněna netrpělivostí z toho místa vypadnout ulici od vily skoro seběhla. Peppino už byl pryč, odjel dřív, než vstala. Odvedla děti do školy a do školky. Miminko spalo. Když mluvila s Angelou, když jí lhala, měla dojem, že Angela nemá daleko k tomu plně se jí svěřit. Ale Charley uměla být malou zlou mrchou, nechtěla se motat kolem ní a poslouchat nějaké svěřování, ani pláč. Angela do sebe cpala prášky, polykala jeden za druhým. Házela je do sebe. Utíkala, aby se zbavila mizerného místa za sebou...

„Jste v pořádku?"

„Vypadám tak hrozně?"

„Modřina je pryč, škrábance se hojí." Tvářil se tak strašně vážně. „Nevypadáte hrozně."

„Nepozvete mě dovnitř?"

Usmála se, připadala si zlomyslná. Je tak zatraceně vážný, tak zatraceně ostýchavý. Zdvořile odstoupil od dveří.

„Mám tu strašný nepořádek, omlouvám se."

„Nevadí."

Přišla dřív. Protože dobře lhala a rychle seběhla k pobřeží Mondella, chytila dřívější autobus než ten, kterým si naplánovala příjezd do Palerma. Na sobě měla těsné džíny, obepínaly jí pas a zdůrazňovaly linii břicha a stehy, a tričko se širokým výstřihem, který jí odhaloval

ramena. Vročila do dveří. Dala si práci se rtěnkou a nalíčením očí, což pro ni bylo neobvyklé, a teď, když ji Benny vedl do bytu, přemýšlela, jestli si Angela nevšimla, kolik péče věnovala kosmetice, a jestli jí nedošlo, že lhala. Možná bylo chybou, že si dala práci se rtěnkou a očima, a Axel Moen by ji za to nejspíš setřel. Byt tvořil jediný velký pokoj ve staré budově. Malý sporák v tmavém rohu místnosti vedle umývadla plného špinavých talířů a hrníčků, skříní a prádelník, jediná neustlaná postel s odhozeným pyžamem, stůl zavalený papíry, tvrdá židle a křeslo zakryté poházeným oblečením. Na zdi visely plakáty.

„Chtěl jsem to uklidit, ale přijela jste dřív, než jsem čekal." Vyslovil to omluvně, nebyla v tom kritika.

„Máte to tu krásné. Tohle mi chybí..."

Právě po tomhle toužila, po svém vlastním místě, svém vlastním prostoru. Místě, prostoru, kde by nebyla podnájemníkem v domě své matky, placeným návštěvníkem ve vile Angely Ruggeriové.

Je prolhaná malá mrcha a malá mrcha provozující nátlak. Sama se pozvala do jeho života. Došla k umývadlu a pustila teplou vodu. Nezeptala se ho, jestli chce umýt talíře a šálky, prostě to udělala. Nevšimla si ho a on za ní vysával. Plakát na stěně nad umývadlem zobrazoval kaluž krve na ulici s jediným slovem: „Basta!". Když skončila s nádobím, přistoupila k jeho posteli, odhodila přikrývku a poznala, kde leželo jeho tělo, a pečlivě postel ustlala a zastrčila rohy, jak ji naučila matka. Pyžamo schovala pod polštář. Byla to úzká postel, cudná, postel kněze. Napadlo ji, jestli skřípe, když se na ní pohne. Plakát, přilepený páskou ke stěně nad postelí, ukazoval vzletající bílé holubice. Nedívala se na něj, hrála s ním svoji hru a začala z křesla sbírat a skládat jeho oblečení a pověsila mu oblek do skříně. Na dně skříně objevila špinavé košile, ponožky a spodky, odhadla, že každý týden matce tašku prádla. Otočila se. Vedle dveří visel černobílý plakát. Dlouhý, jako had se klikatící sloupec smutečních hostů v pohřebním průvodu. Ruce držela na stehnech. Usmála se. Byla to od ní troufalost.

„Další Sicilan, co potřebuje ženu, která by se o něj starala. Bože, jak jste přežíval v Londýně?"

Zahanbila ho. „Tam, kde jsem žil, bydleli muži i ženy. Nosil jsem domů hranolky, co zbyly, když jsme u McDonalda zavírali - jinak by se vyhodily. Nosil jsem těm ženám jídlo a ony mi praly a uklízely pokoj."

„To mě pobuřuje, když slyším, že se v Londýně ještě dobře daří mužskému šovinismu."

Nepochopil to. Jen rozpačitě stál. Líbila se jí na něm právě ta jeho zatracená zranitelnost.

„No, je na mně, abych vám děkovala a řekla, jak jste byl skvělý. Díky za to, že jste se zachoval tak skvěle, když se všichni kolem dívali stranou. A teď, byla jsem skutečně svědomitá, přečetla jsem si celého průvodce. Chtěla bych vidět

duomo, Quattro Canti na Marquedě, starý trh ve Vuccirii. Chtěla bych se dostat do Palazzo Reale na Cappel-lu Palatina. Počítám s tím, že Palazzo Sclafani bychom mohli stihnout ještě před obědem. Opulentní oběd, láhev dobrého vína a pak pokud budeme mít výdrž -"

„Omlouvám se..."

„Za co?"

„Nedala jste mi telefonní číslo. Nemohl jsem vám zavolat." Svěsil hlavu. „Nemám čas na procházku Palermem."

Charley zamrkala. Snažila se zachovat lhostejně, nedat na sobě znát, jak moc se na ten den, na únik, těšila od chvíle, kdy na něj narazila. „Takže máte uklizeno a nemusíte mi dělat průvodce, vy Šťastlivče. Řekla bych, že jsme si kvit."

Nervózně se zavrtěl. „Mám volno, nemusím do školy. Chtěl jsem vás provést Palermem. Kromě školy mám ještě další aktivity. Právě pro tu svoji druhou práci potřebuju něco naléhavého vybavit."

„Půjdu s vámi."

„Asi byste se nudila, Charley."

Jako by hledal způsob, jak se jí zbavit. Sakra. Měla by se obrátit a odejít. Jako by jí naznačoval, že překáží.

„Vyzkoušejte mě. Jaké další aktivity? Nemám kam jít. Myslím, že když duomo vydržel skoro tisíc let, vydrží ještě týden. Kam potřebujete jít?"

„Do San Giuseppe Jata, pak do Corleone..."

„O Corleone jsem slyšela. Zajímavé, že? O tom druhém místě nic nevím. To je na venkově?"

„Ve vnitrozemí." Jako by váhal, jako by se nedokázal rozhodnout. Dívala se do jeho klidných mandlových očí. No tak, Benny, nehraj si na váhavého střelce. Nedej se prosit. Nemůže mu vykládat o klaustrofobii, které na den unikla. „Jsem učitel, ale mám ještě další povinnosti. Musím zajet za nějakými lidmi ze San Giuseppe Jata a do Corleone a nemyslím, že by vás to zajímalo."

„Můžu počkat v autě."

„Pracuju pro koordinační antimafiánskou skupinu v Palermu - co by vás na tom mohlo zajímat? Nemůžeme se domluvit na někdy jindy?"

Poklesla jí čelist. Axel Moen by jí přikázal, ať okamžitě zdrhá, ať se ani nezdržuje tím, že by za sebou zavírala dveře, ať běží a nezastavuje se. Na zápěstí má hodinky. Jeho prsty, se kterými si neklidně po-

hrával, byly jemné a něžné, prsty pianisty. Nikdy nesmí ztratit ostražitost. Jeho obličej je ostře řezaný, ale neobsahuje hrozbu. Pochopila plakáty na stěnách pokoje. Nedala se.

„To by mohlo být ještě zajímavější než duomo. Tím bych se o Sicílii mohla dozvědět víc než z Quattro Canti a Capelly Palatina, ne?"

Místo odpovědi přistoupil ke dveřím a sundal z věšáku větrovku. Rozhlédl se po pokoji, do něhož kdosi vpadl, zmanipuloval ho a přemluvil. A on jako by byl příliš zdvořilý, než aby si stěžoval. Přejel pohledem od umývadla s umytými talíři a šálky, přes křeslo, ze kterého zmizelo oblečení, až po ustlanou postel. Vyvedl ji ven k širokému odpočívadlu nad starým schodištěm. Dvěma klíči otočil ve dvou těžkých čepových zámech.

„Bezpečnější než Fort Knox."

Nesmírně zdvořile: „Je mi líto, tomu nerozumím."

„To jen aby řeč nestála, promiňte, hloupá poznámka. Benny, proč pracujete proti mafii?"

Začali sestupovat po schodišti. Odpověděl suše: „Protože mafie zabila mého otce. Zastřelili ho, když mě vzal ze školy."

Pasquale uběhl tři bloky od místa, kde stavěl autobus, vletěl do budovy, nečekal na výtah, vyběhl tři poschodí, a zatímco čekal, až se dveře bytu otevrou, opřel se o stěnu a těžce oddychoval. Opozdil se o sedm minut. Nezaspal, opozdil se, protože mu nenastartovalo auto, baterie dodělala a ten člověk, co bydlí o poschodí níž a má nabíječku, nebyl doma a... Pustili ho dovnitř. Ježíši, čekali na něj, měli na sobě neprůstřelné vesty a v rukou zbraně. Vyšetřující soudce, Tardelli, seděl v kabátě na židli s kufříkem mezi nohama, pohlédl na Pasquala a v jeho tváři byl patrný soucit. Ten, co řídil doprovodné auto, se mračil a významně se podíval na hodinky. Ten, co seděl v doprovodném autě na místě vedle řidiče, se díval do stropu, jako by si nepřál přilévat olej do ohně. Ten, který seděl v doprovodném autě na zadním sedadle, se na něj podíval tvrdě a bez litości.

Maresciallo řekl: „Odjeli bychom bez tebe, ale bylo by proti předpisům nebýt kompletní. Doktor Tardelli na tebe musel počkat."

Těžce supěl. „Auto nenastartovalo - odešla baterie - omlouvám se, dottore - minutku, prosím, jen minutku..."

Udělalo se mu zle. Připadal si jako špína. Odklopýtal do volného pokoje, ještě pořád zařízeného pro děti, ačkoliv je matka odvezla na sever. Vedle prázdného prádelníku stála bedna plná zbraní. Snažil se najít klíč, kterým se bedna otevírá, a za zády vnímal rozezlenou přítomnost marescialla. Ježíši, špatný klíč. Našel správný. Popadl Hecklera & Kocha, upuštěný zásobník třískl o dřevěnou podlahu. Děkoval

panence Marii, že si večer předtím zásobník doplnil, protože rutinně museli na konci každé směny zásobníky vyprázdnit, jinak by se mechanismus mohl zablokovat, díky panně Marii, že si naládoval zásobník. Ze svého háku s číslem popadl berettu ráže 9 mm s ramenním pouzdrém, zásobníky pro berettu a krabici nábojů pro berettu, protože tyhle zásobníky nedoplnil. Sehnul se, zahrabal v hromadě, aby našel svoji vestu. Napřímil se. Musí si sundat kabát, provléknout popruhy pouzdra na berettu. Musí zvednout vestu, přetáhnout si ji přes hlavu a ramena. S cvaknutím zasadil do automatické pistole zásobník, maresciallo z něj nespouštěl oči, díky bohu, nezapomněl zkontrolovat, jestli je zajištěná. Prudce dýchal. Na chvíli se zastavil. Díky panence Marii. Vrátil se do haly a všichni na něj zírali, nikdo se nehnul ke dveřím, ještě stále zbývá něco uvnitř. Výraz na tváři vyšetřujícího soudce vyjadřoval soucit a pokrčení ramen naznačovalo, že ta věc je mimo pole jeho působnosti.

Maresciallo mu pokynul prstem, má jít za ním. Následoval ho do kuchyně. Maresciallo mu ukázal květiny, jež koupila jeho žena, čerstvé květiny, které donesl do bytu vyšetřujícího soudce, ležely v koši pod dřezem. Stále ještě svěží, zářící, vyhozené.

„Ty, Pasquale, předstíráš, že jsi tělesný strážce. Nejsi žádný doktorův sluha, ani jeho přítel. Ať už k němu cítíš sympatie nebo ho nemáš rád, děláš svoji práci, bereš za ni peníze a jdeš domů. Co nemáš dělat, je sentimentálně posmrkávat. Nebudu ve svém týmu trpět někoho, kdo se sebedmířně emocionálně angažuje. Vrátil jsem se po třech dnech a zjistil jsem, že se tu objevily malé dárky, květinové dary. Tvoji povinnosti je doktora Tardelliho ochraňovat, a ne se s ním kamarádit. Je terčem, hlavním terčem, a nejlépe ho ochráníme, když ho nebudeme vnímat jako osobnost. Necestujeme každý den s přítelem, ale s paccet-tem. Pro tebe je to jenom balík, který máš popadnout a bezpečně doručit na místo určení. Nemáš se snažit vylepšovat ho stužkami. Jsi tu na zkušební dobu a já si všechno pamatuju. Pokud jsi hotov, mohli bychom se, prosím, hnout?“

Pasquale vyklopýtal do haly. Vyprávěl ženě, jakou radost měl vyšetřující soudce, ubohý opuštěný muž, z jejích květin. Ozýval se cvakot nabíjených zbraní, statika a zkreslené hlasy ve vysílačkách. Vzali paccetto na ulici, do auta.

„Chceš počkat v autě, nebo jít dovnitř?“

„Ráda bych se prošla po městě - je slavné, že?“

Benny vážně odpověděl: „Neměla bys po městě chodit sama. Pokud budeš chtít, město ti ukážu potom. Teď bys měla jít se mnou, nebo zůstat v autě.“

Charley vzdorně prohlásila: „Pokud nemůžu chodit po městě bez doprovodu, půjdu radši s tebou.“

Vyskočila z maličkého autobianchi. Protáhla se, vnímala sluneční světlo. Samozřejmě že o Corleone slyšela - na koleji viděla ten první film s Marlonem Brandem a na videu Kmotra III s Al Pacinem. Zaparkovali nedaleko kasáren carabinieri. Corleone jí připadalo zatraceně obyčejné. Přijeli do města po široké otevřené silnici od San Giuseppe Jata, kde ji Benny nechal sedět v autě, zatímco z malého domku vyzvedával fotokopírku. Projížděli krajinou mezi San Giuseppe Jatem a Corleone, Benny toho moc nenamluvil. Axel Moen by ji nakopal do zadku za to, že se Benedettovi vnutila. Poté, co opustili stísněné uličky San Giuseppe Jata, mluvili zřídka a o ničem. Bavili se o koních, kteří se pásli na trávě mezi výběžky skal, o divokých žlutých květinách a květech v barvě burgundské červeně a o vinicích velikosti kapesníku, které vyrostly tam, kde se v zemi nad kamením objevil sebedmířně náznak možnosti kultivace, a vysoko nad skalami zahlédli dravé ptáky, mezi nimiž rozpoznala poštolky a kánata svého domova. Benny nevěděl, na co se používají ti koně, nevěděl, jak se ty kytky jmenují, nevěděl, jaký druh hroznů tam pěstují, nevěděl ani nic o dravých ptácích. Mluvila, vedla bezvýznamné řeči o dravých ptácích u nich na útesech, když jí náhle, téměř hrubě, přikázal, aby zmlkla, ubral plyn a ona si všimla vojenských zátarasů a vojáci jim zrudně mávli, ať jedou dál... Pokud je Sicílie opravdu bitevním polem, místem války Axela zatraceného Moena, pak jí to zatím potvrdil jediný vojenský zátaras. Vjeli do Corleone na širokou hlavní třídu, minuli pouliční trh, na němž se prodávalo patrně dočista všechno od oblečení a nábytku po maso a zeleninu. Žádní policisté ani vojáci, nic co znala z televize z války v ulicích Belfastu. Slunce měla v zádech a šla za Bennym, táhnoucím se s kopírkou.

Takže ho podráždila tím, že mu vnutila svoji přítomnost. Tak jí měl, sakra, odporovat. Držela se zarputile za ním. Prošli kolem školy, z ní se ozýval křik dětských hlasů. Na zdi školy visel emblém letící holubice, nikterak velký, ani ostentativní. Přečetla: „AI MARTIRI DELLA VIOLENZA“ - sotva válečný památník, žádné známky bojiště. Vešel do otevřených dveří domu. Docela nesmlouvavě jí naznačil, aby se posadila na židli v chodbě, nechal ji tam sedět a do místnosti vstoupil sám. Zaslechl vzrušené ženské hlasy a do jejího zorného úhlu vstoupily dvě ženy, objímaly Bennyho, děkovaly mu a on zanesl kopírku do části místnosti, kam neviděla. Brebentění jí rvalo uši. Připadala si vynechaná - sakra. Vstala a vešla do dveří. Skláněly se nad starou kopírkou a Benny klečel a zapínal ji do zásuvky. Brebentění ustalo. Vynechali ji, protože je cizinka. Na stě-

nách visely stejné plakáty, jaké viděla na stěnách jeho pokoje v Palermu. Benny zrudl. Vysvětlil ženám, že signorina Parsons je Angličanka. Seznámil se s ní, když ji přepadli na ulici, a slíbil jí, že jí ukáže palermské pamětihodnosti, ale musel doručit kopírku.

„Takže je v Corleone jako turistka?“

„Takže se přijela podívat na hrozné Corleone a poslat odsud pohlednici?“

Charley spolkla jejich posměšky. Vzdorovitě se obrátila a zase se posadila na svoji židli. Z místnosti slyšela smích. Možná škádli Bennyho za to, že s sebou přivezl turistku. Když vyšel, tvářil se otažitě a obě ženy ho ostentativně políbily na tvář a ona si pomyslela, že jejich zdvořilost vůči ní je jen hraná. Souloží s nimi? Souloží s někým na té úzké kněžské posteli? Souloží s někým na nějaké posteli Axel Moen? Usmála se, svým úsměvem předstírala prostotu. Venku na ulici se nevině a prostoduše zeptala: „Co vlastně dělají?“

„Mají na starosti vydávání informačního bulletinu, ale porouchala se jim kopírka. Vydávají informační bulletin antimafiánské koordinační skupiny v Corleone.“

„S velkým nákladem?“

V nevinosti a prostoduchosti se jí vyrovnal, ale nelhal. „Velmi malým, jen pro pár lidí, protože máme jen skromné prostředky. Jednu místnost, dvě ženy, fotokopírku. V Corleone vládne kultura mafie, ale to bys nepoznala. Odtud tluče srdce mafie - z Corleone do Palerma, z Palerma na celý ostrov, z ostrova na pevninu, z pevniny do Evropy a přes oceán do Ameriky. Proto mluvíme o chobotnici s mnoha chapadly, ale srdce té bestie tepe tady. Sindaco mluví proti mafii, kněží káží proti mafii v kostelech, ale to je politika a náboženství, nic se tím nezmění.“

„Kdy se něco změní?“

Usmál se, nevině a prostoduše. „Že se něco změnilo, poznám, až budeme potřebovat dvě nebo tři kopírky.“

„Pověz mi o Corleone. Ukaž mi ho.“

Podíval se na ni. Mhouřil oči proti slunci, vypadaly vážně, jako by se bál, že se mu vysmívá. „Promiň, aby sis mohla koupit pohlednici a vychloubat se před přáteli, že jsi byla v Corleone?“

„Prosím, provedeš mě po městě?“

„Proč?“

Axel zatraceně Moen by ji nakopal do prdele, protože riskuje odhalení, vztekal by se, jak se nechala pěkně ukolébat.

„Jde mi jen o to, že jsem viděla ulici, trh, školu, nějaký Činžák a kasárna. Nedokážu si představit, proti čemu bojuješ.“

„Určitě by tě to nudilo.“

„Chci to pochopit.“

Zamířili na piazzu. Starci je sledovali zpod plátěných stříšek před bary, mladí seděli obkročmo na motocyklech a pozorovali je zpod stínů pod palmami. Slunce páliło Charley na ruce a ramena.

„Bylo to město Navarry, pak Liggia, pak Riiny a pak Provenzana. Teď je to Ruggeriovo město. Tobě, cizince, bude připadat jako každé jiné. Na Sicílii představuje hotové unikum, protože tu žádný obchodník neplatí pizzo. Doslova je to malý zobáček, který doluje maličké kousky jídla, ale na tomhle ostrově znamená pizzo vymáhání peněz na ‚ochranu‘. Ve čtyřicátých letech, po osvobození od fašismu, to bude dobrý statistický údaj pro tvé přátele doma, tu na hlavu připadalo víc vražd než v jakémkoli jiném městě na světě.“

Charley řekla tiše: „Nemusíš mě tak odbývat, Benny, jako bych byla pouhá turistka.“

Na kraji starého města, tam, kde se uličky stávaly temnějšími a užšími a doleva stoupaly a doprava klesaly, jí Benny koupil kávu a teplý rohlík se šunkou a kozím sýrem. Jeho hlas byl pouhé mumlání. „Povím ti jeden příběh a pak možná pochopíš. Nebude to příběh o Navarrovi, zdejšími lékaři, a rodičích dvanáctiletého chlapce, kteří k němu přivedli hysterické dítě a řekli doktorovi, že se chlapec stal svědkem vraždy nějakého muže, a Navarra dítěti píchl sedativum, které ho zabilo, a pak se omluvil za omyl. Nebude to příběh o Liggi-ovi, který, než tu rozvinul mafiánský obchod s heroinem, býval honákem dobytka. Ani příběh o Riinovi, kterému tady pro brutalitu jeho vražd přezdívali trattore, traktor. Nebude to ani příběh o Ruggeriovi. Pojď.“

Spolkla poslední kousek rohlíku. Oprášila si drobků z trička. Vyšla za ním na ulici.

„Všude na Sicílii uslyšíš příběhy o Navarrovi, Liggiovi, Riinovi a Provenzanovi, možná uslyšíš i příběh o Ruggeriovi. Nikdo ti nebude vyprávět příběh o Placidu Rizzottovi, ale právě ten příběh ti pomůže pochopit.“

Procházeli po kočičích hlavách úzkou uličkou. Ze zdí nad nimi čněly balkóny se zábradlím z kovaného železa, vytvářely hotový tunel. Sledoval je starý muž, sledovaly je malé děti, které přerušily fotbalový zápas, sledovala je žena, která na chvíli odložila těžké nákupní tašky. Do úzké ulice nepronikalo žádné slunce.

„Napřed byl v armádě, pak u partyzánů. Pak se vrátil do Corleone, kde jeho otec zastával nízkou šarži u mafie. Placido Rizzotto se vrátil z pevniny s otevřenýma očima. Stal se zaměstnancem odborů. Mafie odbory nenáviděla, protože vzdělávaly contadiny, pracovaly proti ovládnutí chudých mafií. Pro církev byl komunistou. Pro policii poli-

tickým agitátorem. Možná by si ho mafie, církev a policie přestaly všimnout, ale zvolili ho za starostu Corleone. Nenudím tě, Charley?“

Zastavili se nedaleko obrovské impozantní budovy kostela, zvon vyzváněl a černě oděné ženy spěchaly ke dveřím, ale cestou otáčely hlavy, aby si je mohly dobře prohlédnout. Před nimi stála banka. Strážný s vypaseným břichem se opíral o její dveře, prsty mu volně spočívaly na pokleslém opasku nesoucím váhu pouzdra s pistolí, pozoroval je.

„Deset večer o letní noci. Pro Placida Rizzotta se v domě jeho otce zastavil přítel, pozval ho na procházku. Po Via Bentivenga a Piazza Garibaldi korzovali všichni muži města. Přítel ho zradil. Jednu chvíli kráčel po ulici se svým přítelem a chvíli na to byl přítel pryč... Všichni muži procházející se po Via Bentivenga a Piazza Garibaldi viděli, jak se k Rizzottovi přiblížil Liggio, a viděli, jak mu k zadům přikládá zbraň. Všichni muži, všichni ti, kteří ho volili a provolávali mu slávu za jeho projevy, sledovali, jak ho odvádí, aby ho zabil jako psa. Nenudím tě, Charley?“

Došli ke strži. Všude kolem nich burácela voda, stékala dolů, proud se tříštil o tmavé kameny, za století celé vyhlazené. Nad strží se rozkládala pevnost z rozpadajícího se žlutého kamene, vybudovaná na plochem vršku skály, dominantna města. Stáli teď sami se strží a pevností, ti, co je předtím pozorovali, zůstali daleko za nimi.

„Lidé odešli domů. Vyklidili ulice, zamkli dveře a šli spát. Vzdali se. A to Rizzotto mafii, církev a policii vůbec neohrožoval, představoval jen otravu. To se stalo v roce 1948. Dva roky nato požárníci objevili jeho tělo. Jeho otec ho identifikoval pouze podle oblečení a vlasů, ty krysy nesežraly. Jeden muž, který viděl, jak Rizzotta odvádějí, řekl: ‚Byl to náš hrdina a my jsme ho nechali jít. Stačilo, aby jediný z nás zvedl z ulice kámen, a mohli jsme muže s puškou přemoci. Nezvedli jsme ten kámen a šli jsme domů.‘ Nenudí tě můj příběh, Charley, rozumíš tomu líp?“

V té době, kdy Placida Rizzotta svrhli do té strže pod ní, byly jejímu otci tři roky. Matce rok. Šla po stejné ulici, kudy vedli muže s pistolí v zádech, po stejných chodnících, na nichž stáli ti, co to pozorovali, prošla kolem stejných dveří, do kterých spěchali a pak je zavřeli, kolem stejných oken, v nichž zhasli. Charley Parsonsová, dvacet tři let, se dívala do strže pod skálou, na které se tyčila zřícenina pevnosti, a jako by v nose cítila zápach zetlelé mrtvolky a měla pocit, že ví, jak páchne zlo. Ježíši, ano, rozuměla tomu.

„Odkud je Ruggerio?“

„Tady kousek odsud.“

„Mohla bych se tam podívat?“

„Proč?“

Lhala tak lehce. „Řekl jsi, že Ruggerio představuje současnost. Dobře, jsem jenom zatracená turistka, která se ti vnutila

za společníci. Turisti takový věci dělají, navštěvují místa, kde se někdo narodil. Pokud se ti nechce..."

„Žádný problém."

Každé odpoledne, sotva zavřeli lom, sotva odešli řidiči velkých nákladňáků a drtiče kamene ztichly, ohlašovali houkáním výbuch, zajišťující zásobu rozlámaného kamene na příští den.

Lom se zařezával do hory na opačné straně řeky, než stálo San Giuseppe Jato a San Cipirello. Tady expert testoval všechny navržené výbušniny.

Na otevřeném prostranství kus od skály, v níž byly uloženy nálože dynamitu, expert a Tano pečlivě zaparkovali dvě auta. Expert přijel ve starém fiatů Mirafiori. Tano postavil mercedes na jeho úroveň, ale deset metrů od něj. Mercedes seděl nízko na kolech tíhou opacovaných dveří. Vzdálenost mezi auty odměřili metrem, protože expert řekl, že při práci s výbušninami je nesmírně důležitá naprostá přesnost.

Dvě exploze byly dokonale synchronizované. V okamžiku, kdy se zhroutilo čelo skály, stiskl Tano poslední číslici osmimístného čísla na mobilním telefonu a telefonní organizátor vložený do bomby na zadním sedadle fiatů sepnul.

Lidé v San Giuseppe Jato a San Cipirellu uslyšeli explozi, jako vždycky v tu hodinu, a odrážející se ozvěna zamaskovala druhý výbuch.

Obrovský mrak prachu z čela lomu se sotva usadil, když expert a Tano vyrazili kupředu. Mirafiori bylo na kusy, k nepoznání. Je ovšem zajímavé mercedes. Rozlomil se na dvě části, prudce hořel rozkrojený přesně v půli.

Expert a Tano se smáli, až se prohýbali, a vykřičeli svůj smích do čela lomu, ze kterého odpadávaly poslední kusy skály.

Do rána, než se v lomu začne pracovat, budou části fiatů a poloviny mercedesu pohřbeny pod odpadní kámen u kraje lomu.

„Máš foťák?"

Zarazila se, zabývala se svými myšlenkami. „Foťák? Budu ho potřebovat?"

Přímou vyštěkl, připadal jí teď vyčerpáný: „Charley, ptal jsem se, jestli máš foťák?"

„Ne."

Byla to krásná krajina. Kopce, vyšší než znala z Dartmou, zelenější než dartmoorské, ale stejně divoké. Jednou zastavili, požádala ho o to. Stála vedle auta, opírala se o teplou karoserii a dívala se přes pole divokých kytů na pasáka se stádem a psem. Výjev jak z dětské bible, pastorační a bezpečný, naslouchala symfonii zvuků ovčí a pastevcovy písni. Myslela si, že je to jistě stará píseň, předávaná v rodině z generace na generaci, milostná píseň. Pasterec je neviděl... A nad nimi se tyčilo město a v Bennyho tváři se zračil neklid.

„Nemám foťák, proč?"

„Že bys ho nesměla použít - takhle je to v pohodě."

Po klikatění se silnici mířil Benny k Prizzi. Zaparkoval na odpočívadle. Město se rozkládalo kus před nimi a nad nimi a mozaika žlutých a okrových glazovaných střech byla tak hustá, že ulice zůstávaly skryty.

Benny se rozhlédl, zamkl autobianchi. Vzal ji za paži, sevřel jí prsty kolem loktu. Popoháněl ji.

Šli stoupající ulicí. Její pohled zaujal výklad macellaia, podivné tenké proužky masa, jaké neznala, ale on ji táhl dál.

Na ulici nebylo dost místa, aby tudy mohlo projet auto. Dvě řady třípodlažních domků, dřevěné dveře pod nízkými oblouky, balkóny před okny se zavřenými okenicemi, omítka a malby v okrové, oranžové a jasně žluté. Šel rychle a ona popobíhala, aby mu stačila.

„Nezastavuj se, neciv tak." Rty se mu při řeči sotva pohnuly a jeho hlas syčel, jako by ho přepadl strach. „Šestý dům, za tou načerno natřenou odvodňovací trubkou. Máš ho? Neotáčej se tam. To je ten dům, ten s balkóny nad sebou, patří rodičům Maria Ruggeria. Tam žijí s bratrem Maria Ruggeria, který je mentálně zaostalý. Vidiš ho?"

Šel a díval se přímo před sebe. Charley zahlédla, jak před nimi utekla kočka, vlekla břicho těsně při zemi.

Na ulici se nepohnulo nic než ta kočka. Na domek dopadal sluneční svit, jako by ho pro ni chtěl identifikovat.

Pootvřenými dveřmi domu krátce zaslechla rádio. Letmo ucítila vařenou zeleninu. Co je to? Co je to za zatracené místo? Žádný mercedes, žádné zlaté kohoutky, žádné devět placů dlouhé doutníky, žádní rotvajleři, ani záclony od Harrodse, sakra... Neposlechla ho. Zastavila se před otevřenými dveřmi, otočila hlavu, aby mohla nakouknout dovnitř. Málem jí vykloubil ruku z ramene. Jen zvuk rádia a vůně jídla. Když se ocitli o troje dveře dál, pustil ji.

„Bylo to nutné?"

„Kde si myslíš, že seš? Snad ve Stratfordu nad Avonem? Myslíš si, že sem jezdí autobusy plné Japonců? To seš tak pitomá?"

„Nemusíš bejt tak hrubej."

„Jsem hrubej, protože seš pitomá."

Těžce dýchal. Rty se mu chvěly nervozitou. Donutil ji k rychlé chůzi. Došli na konec ulice, před nimi do stínů mizely další stejné cesty, skromné, úzké. Ježíši, kde jsou lidé? Kde jsou děti?

„Promiň, Benny, promiň, jestli to bylo pitomý. Vysvětli mi to, začni tím foťákem."

Jeho kroky, dupavá chůze, duněly na dláždění. „Ty nic nevidíš, ale pozoruj tě. Na ulici je samozřejmě policejní kamera, ale to není důležité. Protože ty nic nevidíš, neznamená to, že nikdo nevidí tebe. Za dveřmi, za žaluziemi, za okenicemi a za záclonami jsou lidé, kteří tě sledují. Je to dům rodiny Maria Ruggeria a Mario Ruggerio je zodpovědný za smrt mnoha lidí. Takový člověk nenechá svoji rodinu nechráněnou před pomstychtivou vendetou. Protože něco nevidíš, neznamená to, že to neexistuje. Kdybys měla foťák a ten dům si vyfotila, nejspíš by nás sledovali a zapsali by si číslo mého auta. Nechci, aby si ti lidé spojili číslo auta s mým jménem jen proto, že ses zachovala hloupě. Pro muže, jako je Mario Ruggerio, je jeho rodina nejdůležitější věcí v životě, jedině s rodinou se uvolní. Neměli bychom se tu dlouho

zdržovat."

„Kde žije Ruggeriova žena?"

„O dvě ulice dál. Proč se ptáš, proč máš pořád tolik otázek?"

„Nejspíš už jsem taková. Vždycky mi to moc mluví."

„Nebylo by rozumné, aby dva cizí lidé přešli z ulice, kde bydlí Ruggeriovi rodiče, přímo do ulice jeho ženy."

„Jen jsem se ptala..."

Šel zpátky k autu. Následovala ho.

„V tom příběhu, který jsi mi vyprávěl, Placida Rizzotta zabili, protože byl otrava. Tvůj otec byl taky otrava?"

„Nebyl hrozba, jen otrava, což stačí."

„A při té práci, co děláš, Benny, jsi taky otrava?"

„Jak to můžu vědět? Na to přijdu, až uvidím zbraň."

„Benny, sakra, zastav se. Benny, o čem sníš?"

Zastavil se, chvíli nechal oči zavřené. Charley ho vzala za ruku. Čekala. Tiše odpověděl: „Vidím ho, jak stojí, hlavu svěšenou hanbou, na zápěstí pouta, sám bez podpory svých ochránců a zbraní, sudů s kyselinou a drog. Je starý a je sám. Kolem něj jsou děti ze Sicílie, Itálie, z celé Evropy i z Ameriky. Děti kolem něj vytvoří kruh, drží se za ruce, tancují kolem něj, vysmívají se mu, odsuzují ho a tropí si z něj posměšky. V mém snu kolem něj tančí děti a nebojí se ho."

Vyprostil svoji ruku z její.

Peppino měl dolary. Oni banku.

S Rusy se ještě nikdy nesetkal a připadali mu dost odporní.

Peppino měl dolary na účtu ve Vídni. Oni banku v Petěrburgu.

K prvnímu setkání s Rusy došlo v hotelovém pokoji kousek od zážrebského nádraží. Oba Rusové měli na prstech obrovské zlaté prsteny jako nějaké děvky a na zápěstí zlaté náramky. Obleky od Armaniho na Peppinově tváři vyvolaly suchý úsměv. Jediný úsměv, protože nebylo na místě smát se takovým lidem, střih obleků od Armaniho nemohl zastřít mohutnost svalů jejich ramen, paží, břich a stehen. Předpokládal, že jsou ozbrojení, a také usoudil, že jediná rána pěstí se zlatými prsteny kteréhokoli z nich by ho zohyzdila na celý život.

Jeho bratr počítá s dohodou, která převede 50 milionů dolarů z jejich účtu ve Vídni do banky v Petěrburgu s následnou investicí v ropném průmyslu v Kazachstánu. Jak se vychlouvali příšernou angličtinou, mají pod palcem ministra těžby nafty a marketingu v Alma-atě. Jeho bratr tvrdí, že Rusy nelze ignorovat, že s nimi musí navázat spolupráci, věnovat maximální úsilí nalezení cestíček k jejímu vzniku. Ke spolupráci dojde díky investici v Kazachstánu a Peppino dostal instrukci, aby Rusům na oplátku nabídl jejich prostředky k praní peněz. Sám za sebe na to Peppino pohlížel jen ze stránky peněz. Jeho bratr na to pohlíží ze strategické stránky. Strategii bratra je ustanovit dohody mezi La Cosa Nostrou a těmi ruskými hrdlořezy. Podle něho budou za pět let tito krutí a vulgární lidé ovládat největší území pěstování opia a největší továrny na zbraně na světě a jejich moc nelze ignorovat.

Peppino se jich bál.

Nervózní byl i z jiného důvodu. Zdálo se mu, jako by se nijak nestarali o svoji osobní bezpečnost. Tohle je Záhřeb.

Chorvatský kapitál se stal rájem pro podvodníky a šmelináře, ale město nabízí snadný přístup i pro FBI a DEA.

Pochyboval, že někdo prosmýšlil jejich hotelový pokoj. Vstoupil do místnosti, okamžitě na plný pecky pustil ty pitomosti ze satelitu a posadil se vedle reproduktoru. Museli se namáhat, aby ho slyšeli mezi kraválem televizní show.

Jemu samotnému se jednání s takovými lidmi přičilo, ale nikdy by bratrovi neodporoval.

Podíval se na hodinky, lítostivě zagestikuloval. Omluvil se. Musí chytit letadlo. Nic nebylo napsáno, nic podepsáno.

Musí jim důvěřovat. Dal jim Číslo faxu v Lucemburku a pomalu, jako by byli imbecilové, jim vysvětloval, jaké kódované zprávy mají posílat. Podal jim ruku a oba mu ji rozdrtili.

Vstal.

První Rus řekl: „Až se setkáte s Mariem Ruggeriem, vyřídíte mu naše uctivé pozdravy."

Druhý Rus řekl: „Mario Ruggerio je muž, od kterého se máme co učit, dobře známe jeho životní zkušenosti."

Peppino si třel ruku a spěchal chodbou. Mluvili o jeho bratru s úctou, jako by ho považovali za velkého člověka. O čem vypovídá jejich respekt k bratrovi? Rychle prošel hotelovou halou na ulici, dal pokyn vrátnému, aby mu zavolal taxi.

Považoval je za hrubé, kruté a brutální a teď vyjádřili obdiv k jeho bratrovi. Opřel se na sedadle v taxíku. Věděl, že je pouze poslíčkem svého staršího bratra, hrubého, krutého a brutálního.

Zazvonil telefon. Charley se vrátila už před hodinou. Telefon pronikavě ječel. Byla s dětmi v koupelně, mydlila je a snažila se s nimi dovádět. Bože, kde je ta Angela, proč nezvedne sluchátko? Charley cákala vodou a hrála si s dětmi, ale jejich výkřiky nepřehlušovaly zvuk telefonu. Angela má druhý telefon u postele - zatracený pilulky. Charley si otřela ruce do ručníku. Spěchala do haly, kolem zavřených dveří Angeliny ložnice.

„Pronto."

„Tady David Parsons. Mohl bych, prosím, mluvit se svou dcerou Charlottou?"

„To jsem já. Ahoj, tati."

„Jsi v pořádku, Charley?"

„Kde jsi vzal číslo?"

„Zjistil jsem si ho na informacích - jsi v pořádku?"

„Nedostali jste pohled?"

„Jenom jeden pohled. Měli jsme o tebe strach."

„Není proč. Daří se mi dobře, mám se skvěle."

„Matka chtěla, abych ti zavola, znáš matku a její strachy. Charley, byl tu policista z Londýna a ptal se na toho Američana. My -“

Charley vyštěkla: „Nemluv o tom.“

Slyšela, jak v telefonu klaplo, a Angelin dech. „... jsme chtěli vědět -“

„Už mi sem nevolejte. Nehodí se, abych tu přijímala hovory. Daří se mi dobře, jsem moc spokojená. Pošlu vám další pohlednice. Už jsem velká holka, tati, nezapomínej. A už mi nevolej. Pozdravuj mámu, tati.“

Slyšela dýchání.

„Charley, chtěli jsme vědět -“

Položila sluchátko. Držela prsty na hodinkách na zápěstí a cítila se jako zlá a krutá mrcha. Dokázala si představit, jak otec drží sluchátko a slyší oznamovací tón. A pak jde do obývacího, pryč od telefonu na stolku pod fotografií, a vypráví matce, jak ho jejich dcera odbyla, jak

ho setřela... Je povolným nástrojem Axela zatraceného Moena. Myslela na to, že jednou otci poví o tom snu, možná otci vypoví ten Bennyho sen o tančících dětech a starém muži s pouty, vystaveném dětskému pohrání, jednou...

Ve dveřích ložnice se objevila Angela, pomačkaná po spánku, zničená po pilulkách.

„Promiňte, jestli jsem vás probudila, Angelo.“ Hrané veselí. „To volal táta, byla jsem na jejich vkus na pohlednici moc stručná, kontroloval jen, jestli jsem v pořádku.“

Odešla do koupelny, sundala z věšáku velké osušky. Pokud by jejich otec a strýc měli na ruku pouta, tančili by Mario a Francesca s dětmi ze snu? Začala je utírat.

„Trvalo mi, než jsem ho poznal. Byl to ten chlápek, co jí pomohl na nohy, když ji přepadli.“

„Tak mu chtěla poděkovat - proč jsi tak vyletěl?“

„Strávila s ním celý den.“

„Je tu opuštěná, třeba měla volno - třeba.“

„Nejradši bych ji nakopal do prdele, a to pořádně. Vanni, ona si odjede do San Giuseppe Jata a to je pěkně hnusné místo. Pak si odjede do Corleone a to je ošklivé místo. A kam tam jde? Vleze rovnou do budovy antimafiánské koordinační skupiny a sejde se tam s těma ničemnejma povalečema.“

„Jsou to stateční lidé, Axele, angažují se.“

„Nedosáhnou ničeho, mohli by zrovna tak dobře onanovat. A kam myslíš, že jela potom? Viděl jsem tomu chlapovi na obličej, jak je z toho posranej. Zajela si do Prizzi.“

„Takové pěkné městečko, zajímavé.“

„Je to město na hovno - žádný nádherný scénérie, žádná architektura, žádná historie. Nehledala nic pěkného. Proboha, Vanni, šla rovnou do ulice, kde bydlí rodiče našeho chlápka. Věřil bys tomu, procházela se ulicí, kde žijí Rosario a Angela Ruggeriovi! No, bylo to chytrý?“

„Má kuráž.“

„Má díru v hlavě v místě, kudy jí vytekl mozek.“

„Ty jí nevěříš?“

„Že je číman? Ne v tomhle, to teda ne.“

„Ale Axele, musíš jí důvěřovat. A není to vlastně tvůj problém, nešlápl jsi náhodou do hovna? Máš jenom ji. Kritika tu není na místě. Měl jsi zajímavý den?“

„Skvělej den, přesně po takovém jsem toužil, tmáčet se po San Giuseppe Jatu, Corleone a Prizzi.“

„Ale byl jsi tam, hlídal jsi ji.“

„Je to moje práce. Vystavila se ohrožení - a mohla mě zkompromitovat. To není žádná sranda.“

Vrátil se do Corleone, do místa, které s dědečkem a nevlastní babičkou navštívil jako teenager. Vrátil se tam, kde jeho dědu potkala „příležitost“, kde bral úplatky a vydával kupony na benzín. Táhl ho ulicí, dědeček ukazoval, kde stála stará kancelář AMGOTu. Sledoval Charley ulici města, do něhož ho vzali jako teenagera, aby se setkal s rodinou nevlastní babičky, a potil se strachy, aby ho někdo nepoznal. Směšná představa, že by si někdo mohl vybavit rysy jeho obličeje, přesto mu po zádech stékal pot.

„Kdo je ten člověk?“

„Vysadil ji ve městě. Jediná rozumná věc, že s ním nenapochodovala až k vile. Šla rovnou domů. Vrátil jsem se tam, kde bydlí ten chlápek, poptával jsem se na něj.“

„Když jsi ke mně přišel, vypadalo to, že na tebe jde infarkt.“

„Jmenuje se Benedetto Rizzo, je mu něco pod třicet, taková napuchlá nit - nula. Víš, poté, co prošli tou Ruggeriových ulicí, stála s ním uprostřed toho zatraceného Prizzi, držela ho za ruku a dívala se mu do tváře, jako by do něj byla udělaná.“

„Možná ti chybí ženská, Axele.“

„Kašlu ti na ty tvý kecy.“

Ale Axelu Moenovi vždycky chyběla žena. Měl ženy na univerzitě, náhodné známosti... Mohl mít dobrou ženu, když působil na policii v Madisonu. Pracovala v kanceláři s realitami v Stoughtonu. Nosil jí kytky a bonboniery. Pocházela ze starého norského rodu, rozesmála Arne Moena, když ji vzal nahoru na Door Peninsula, a skončilo to v okamžiku, kdy ho přijali k DEA. Musel odejít do Quantica, ale ona tam s ním jít odmítla... Nebo Margaret z nakladatelství na East 53. Tehdy žil v New Yorku pohřbený s hlavou se sluchátky na uších a odposlouchával pásky. Trvalo mu to dlouho, ale nakonec ji přesvědčil, aby s ním na víkend odjela na sever do chatiček, chodili na dlouhé túry, milovali se a skončilo to, když ho přeložili do La Paz v Bolívii... A co žena v La Paz, přes zákaz zaplétat se s konfidenty, oddaná a odvážná sladká

duše, a skončilo to, když ji našel přibitou na dveřích budovy u startovní dráhy estancie... A znovu Margaret. Tenkrát se vrátil do New Yorku s dírou v břiše coby suvenýrem z cest. Ráda po jizvě přejížděla prstem, když se zase vrátili do víkendových chatiček, ale nebyla to už taková láska jako předtím, a skončilo to navždycky, když jí oznámil, že ho přeložili do Říma... Také žena v Itálii, Heather, z kanceláře ataše obrany v hlavní budově. Byla moudřejší než všechny ostatní a držela si ho od těla. Vyhovovalo to tak oběma, chodili

spolu na večírky, odrazovali všechny dohazovače tím, že se spolu ukazovali na zahradních slavnostech a společensky povinných akcích, bývali spolu vidáni, když s sebou potřebovali partnera, žádná láska, nebylo co ukončovat... A byla tu dobrá žena, Charlotte Eunice Parsonsová...

„Tak se prošla ulicí, udělala chybu, to se stane. Nejspíš na to přišla, nejspíš to už neudělá. Je osamělá, chytí se za ruku muže, kterému má být za co být vděčná. Víš, co si myslím?"

„Co?"

„Vanni se tiše zasmál, pak zašeptal: „Myslím si, že na tu ‚napuchlou nit‘ žáríš, hádám, že na něj žáríš.“

„Seš ubožák.“

Axel opustil svého nejlepšího přítele na Sicílii. Vyšel z kina.

Prázdné tmavé kino, kde se promítal neznámý francouzský film, bylo ideálním místem pro schůzku.

Vyšel postranním východem. Základní bezpečnostní opatření, jaké mu připadalo naprosto přirozené.

Nevšiml si, že před kinem někdo pozoruje stavební dodávku, stojící dvěma koly na chodníku.

KOMU: Alfred Rogers, styčný důstojník, protidrogové oddělení, britské velvyslanectví, Via XX Settembre, Řím OD: SO6, D/S H. Compton

Akční stanice na tomto konci provádějí inventuru zbraní. Nastupuje vysoká politika... K ohromení hlavounů naléhavě potřebuju nejaktuálnější informace o Mariu Ruggeriovi, včetně všech těch řečiček, na který jsi expert. Opakuju, brigáda těch popíječů koly a pojídačů arašídové pomazánky o tom nemusí vědět. Doufám, že ti tím nenaruším volnou zábavu na pracovišti. Až položíš za oběť své uhrančivé tělo, myslí na královnu a vlast.

Vše nejlepší, Harry.

KAPITOLA 11

Slečna Frobisherová podala detektivu seržantovi krátkou zprávu.

KOMU: D/S Harry Compton, SO6.

OD: Pasová kontrola (vchod pro EU), odbavovací hala 2, letiště Heathrow

BRUNO FIORI (Vaše značka 179/HC/18.4.96) přicestoval ze Záhřebu v pondělí v 18.35. Litujeme, nezdrželi jsme ho, jak bylo požadováno.

Dawn Barnesová, supervizorka

Přečetl si to pětkrát, pak zavolal supervizorce Dawn Barnesová. Měla jeden z těch chladných hlasů výkonné pracovnice. Ano, italský pas, držitel Bruno Fiori, přicestoval večerním letem ze Záhřebu. Ano, prošel kolem přepážky pasažérů členských zemí Evropské unie. Ano, dostali požadavek SO6, požadavek na pozdrzení držitele pasu na jméno Bruno Fiori uložili do počítače - má detektiv seržant tušení, kolik držitelů pasu Evropské unie v té večerní době prochází Heathrow-wem? Ano, byl nepochybně identifikován, ale požadavek na jeho pozdrzení se pracovníkovi pasové kontroly, který se teprve zaučuje, ukázal až poté, co pas vrátil. Ano, úředník zavřel okýnko a prošel celníci, přímým koridorem i koridorem k proclení, ale nepodařilo se mu Bruna Fioriho nalézt... „Nemáte právo nám cokoli vyčítat, pane Comptone. Děláme, co je v našich silách. Pokud se vám to nelíbí, obraťte se laskavě na ministerstvo vnitra a požádejte o další finanční prostředky na zvýšení stavu pracovníků pasové kontroly na Heathrow. Přeji vám příjemný den.“ To ten zatracený úterek pěkně začíná. Giuseppe Ruggerio je zase ve Velké Británii. Doufal, že pokud se vrátí, zdrží ho napřed na pasovém kvůli formalitám, pak mu na celnici provedou ‚namátkovou‘ kontrolu a zdrží ho dostatečně dlouho na to, aby na něj mohli přilepit svého člověka. Skvěle zatracený začátek úterního rána způsobilo pěkně kvalitní zfušování. Dusal chodbou za detektivem superintendentem.

Vysvětlil mu situaci.

„Sakra.“

Podal mu hlášení.

„K čertu.“

„Tak co mám dělat?“ Harry Compton dokázal zahrát i tupce. Stál před šéfem s rukama složenýma v klíně a nevinně mu hleděl do tváře. Věděl, jaký obrat vyšetřování nabralo, že vystoupalo po žebříčku k veliteli, od velitele ke komisaři pro zvláštní operace. Věděl, že roztržka s Američany dostoupila rovněž stratosféry.

„Je to mimo moji kompetenci.“

„Co je teda nejlepší? Mám to hodit do koše?“

„Nevytahuj na mě ty své chytrý řečičky.“

„Potřebuju vědět, co mám dělat. Pro začátek můžeme nasadit plné sledování Blaka. Můžeme sehnat rozkaz k domovní prohlídce u Blaka. Můžeme s ním zatřást.“

„Co se jeho týče, nejsem oprávněn poškrábat se bez povolení ani na nose dřív, než se dozvíme něco z Říma, pak tě budu muset poslat zpátky do Devonu a strašně moc -“

„Ptám se, jestli mám něco podniknout, nebo jestli se mám vrátit k nepatrným podvodníkům sahajícím po úsporách penzistů?“

Harry Compton si pomyslel, že se pero v šéfových rukách snad zlomí, silné prsty jím samou frustrací kroutily. „Ty jsi

chytrý chlápek, Harry. Představ si sebe na mém místě, obklopeného všemohoucími bohy, a navrhní mi něco, co by znělo alespoň trochu rozumně."

„Dá se čekat, že se Fiori, Ruggerio, vrátí ke svému dobrému příteli. Posvítím bych si na něj - a tvrdě, až by to bolelo, bych zatlačil na Alfa Rogerse a tlačil bych, dokud nepošle, co po něm chceme."

„Tak do toho a nekomplikuji mi život. Jestli mi ho zkomplikuješ, půjdeš na ulici převádět stařenky."

Vrátil se do své kanceláře. Zatelefonoval do garáže a do skladu a nahlásil, co potřebuje. Pískal si skvělou náladou, naškrabal zprávu a předal ji slečně Frobisherové k odeslání.

Komu: Alfred Rogers, styčný důstojník, protidrogové oddělení, britské velvyslanectví, Via XX Settembre, Itálie Od: SO6, D/S H. Compton

Přiléhavým slovením mé poslední zprávy bylo ‚naléhavě‘. Přestaň si vymačkávat uhry a začni PRACOVAT. Co nejdřív potřebuju zaktualizovaný životopis MARIA RUGGERIA s uvedením spojitosti s bratrem GIUSEPPEM. Plazím se před tebou, protože potřebuju spustit AKCI. Myslel jsem si, že si pro mě najdeš trochu času a zjistíš mi ty věci mezi tím, co vylezeš ze

svý díry a zaplatíš těm svejmu ženskému, a okamžikem, kdy otevřou ty bary, co jim udržuješ zisk. PROSÍM...

Vše nejlepší, Harry

PS. Nevím, kam to povede, ale je to šmačný.

„Nechcete jít taky, Angelo?" Ne, Angela nechce jít, protože ji bolí hlava a musí zůstat v pokoji.

„Můžu tu nechat Maura?" Ano, Angela ve svém pokoji dohlédne na Maura, stejně spí.

Ale Charley nesmí dopustit, aby se Mario a Francesca nastydli - bože, vždyť je venku přes dvacet stupňů. Charley se koupala na plážích v Bigbury, v Thurlestonu a na Outer Hope mnohem dřív, to skoro ještě mrzlo a na rukou a nohou měla husí kůži. Pomyslela si, že to malému Mariovi jen prospěje, pro toho malého uličníka to bude užitečná lekce, když se dostane do vody a bude se trochu snažit, protože neumí plavat. Z malého Maria se podle Charleyina názoru stával pravý vzpurný Sicilián, už se kroutil před zrcadlem a kontroloval si účes, už se k ní stavěl jako k pouhé najaté síle v domácnosti. Ten týden v dítěti vyzorovala změnu. Mohla by se postarat, aby hned klesl hlavou pod hladinu a nabral si slanou vodu do nosu. Není to chyba toho dítěte, to ta místní výchova... „Spolehněte se, nenastydnou se."

Mockrát za den se Charley musela štipnout, zabořit si nehty do masa, aby dokázala vydržet ten rozpor reality a fantazie, spojit nudný život ve vile se lži pevně připnutou ke svému zápěstí. Do velké tašky na pláž uložila osušky a plavky dětí, do své tašky krém na opalování a vlastní spodní prádlo, protože se už převlékla do bikin. Pro děti měla nachystány jasně zbarvené kruhy, Francesca našla mezi hračkami z loňského léta plachetnici a Mario si nesl fotbalový míč.

Angelino zavolání - nestane se jim nic? „Nic se jim nestane, Angelo. Doufám, že vás ta hlava přejde..."

Zahradník jim otevřel bránu. Ten toho o plavání asi zrovna moc neví. Zahradník smrděl. Pomyslela si, že toho moc neví ani o mytí. Jednou to udělá, lehne si v bikinách na lehátko, sundá si vršek a poskytne tomu starému 'šmírákovi' takovej pohled, že z toho v noci neusne. Scházeli z kopce, Francesca se jí držela za ruku a poskakovala a Mario dribloval míčem jako basketbalový hráč. Napadlo ji, kde je asi Axel Moen. S ní je jen otupující rutina péče o děti a vzrušující pocit lži. Dvakrát se nenápadně ohlédla, ale neviděla ho, neviděla ani jeho obličej, ani dlouhý ohon světlých vlasů. Bylo by pěkné být s ním na pláži, bez dětí, ležet s ním na osušce a koupat se s ním v teplé vodě...

Přešli piazzu, kde se scházeli teenageři, chlapci i děvčata se skútry a motorkami, prošli kolem obchodů, které se na odpoledne znovu otvíraly, rolety vyletěly vzhůru, vytahovaly se plátěné stříšky. Ostře přikázala malému Mariovi, že nesmí pinkat míčem, dokud nepřejdou silnici u novinového stánku nedaleko saracénské věže.

Mohlo by to být krásné, pomyslela si, procházet se Mondellem, kdyby na zápěstí neměla ty zatracené hodinky. A spolu s hodinkami ji tížil, jako by do ní bušili kladivem, jako by si přehrávala pásku, její hlas štěkající na otce a její hlas vysmívající se tomu mladíkovi, Bennymu. Mohlo by to být dokonalé, jít teplým slunečním svitem ke zlatu pláže a modři moře, až na to, že to všechno je lež. Zaryla nehty do dlaně, aby ji zabila.

Přešli silnici a postupovali podél pláže, drželi se ve stínu rozložitých borovic. Byl odliv, čistý písek zlatě zářil.

Nepořádek a poházené předměty nastoupí až později s davy lidí, příští měsíc a další měsíce, až do Mondella sestoupí celé Palermo. Pláž jí připadala senzační, jako pláže v Thurlestonu a Bigbury před tím, než na ně dorazili turisté. Charley zabočila na písek, skopla tenisky a poskočila v horkém písku, který ji okamžitě zapálil na chodidlech, a smála se tomu spolu s dětmi. Malý Mario vykopl míč, rozběhl se za ním, výskal a hulákal celou cestou k čáře přílivu, kde se písek změnil ze zlaté barvy na lesklou okrovou. Charley se k míči dostala jako první. Nikdy neuměla kopat, a tak se míč odchýlil ze správného směru a hnal se k libajícím se páru na ručníku, hoch ležel pod dívkou. Šťastná kráva. Došla pro míč a oni si jí vůbec nevšimli, nestarali se o ni a Charley míč popadla, nesla ho pryč a tvářila se jako vzorně vychovaná mladá dáma. Pár yardů od ní leželi čtyři kluci s tranzistorákem. Pískli na ni a Charley se otočila a ukázala jim vztyčený prst a oni se posměšně zašklebili. Směrem k novému městu a molu ležel další pár, tihle dva si četli v časopisech.

Položila tašku na čáru přílivu.

Moře před ní vbíhalo do prstencového zálivu. V dálce pluly malé loďky, daleko za nimi se k dokům Palerma, zakrytým kamenitými svahy Monte Pellegrina, blížil trajekt. Z tašky vyndala velký kus igelitu, roztáhla ho na písek, na něj položila dvě osušky. Slunce do ní pralo, síla jeho odrazu od písku a vody ji oslňovala. Ovinula svoji velkou osušku kolem Francesky, svlékla ji, pomohla jí za spousty chichotu do plavek, a když to samé prováděla s Mariem, musela dělat obličej, aby překonala chlapcovu stydlivost. Složila jejich oblečení a pečlivě je uložila do tašky. Francesca snaživě nafukovala kruh a Mario dribloval s míčem kolem osušek. Charley si sundala blůzu a rozepla sukni a nedívala se, jestli na ni chlapci s tran-

zistorákem čučí. Pocítila sílu slunce na své bílé pleti. Nemělo by to chybu, kdyby to celé nebyla lež. Francesca ji zatahala za ruku, chtěla do vody. Mario jí energicky škubal rukou, chtěl, aby si s ním zahrála fotbal. „Chvilíčku, drahoušku, počkej chvilku. Mario, plavat se naučíš jediné ve vodě, nenaučíš se to tím, že budeš hrát fotbal na břehu. Jak si přeješ. Hraj si fotbal, nenaučíš se plavat.“

Lež na ni těžce dopadla. Ta lež představuje zničení světa toho malého chlapce, toužícího po fotbalu, a bolest pro tu malou holčičku, která se chce naučit plavat. Sundala hodinky ze zápěstí, zastrčila je do tašky. Ty hodinky mají být vodotěsné. Ty hodinky jsou lež.

„Hraj si fotbal, Mario. Nechceš se naučit plavat, dobrá.“

Na zápěstí zůstal bílý proužek. Jako by svlékla lež. Šla s Francescou k moři. Cítila teplo slunce na ramenech, břichu, stehnech. Nemělo to chybu.

Včera i den předtím zašel za svým consiglierem. Dalo se předpokládat, že dnes půjde zase. Tano čekal. Dalo se předvídat, že muž z Catanie za ním to odpoledne půjde znovu, krize ho izolovala, bude se snažit získat potvrzení o podpoře svého consigliera. Dům consigliera byla rozsáhlá stavba, půl hektaru země obklopené zdí se střepy zalitými do betonu a soukromá slepá ulice. Tano sledoval situaci. Z místa, kde čekal a odkud sledoval situaci - stál na veřejné cestě, daleko odbočky na soukromou slepou ulici - viděl nejen dům consigliera, měl i ničím nerušený výhled na zaparkované auto, které noc před tím ukradli z ulice v Acireale na severu, z blízkosti kostela San Pietro e Paolo. Pokud muž z Catanie přijede, bude muset projet kolem zaparkovaného auta. V ruce Tano držel mobilní telefon.

Tano byl opatrný člověk. Opatrnost mu umožnila před dvanácti lety vrátit se přes Atlantik. Tehdy FBI nachystala v New Jersey past, nad jeho přáteli, kolegy a rodinou se stáhla síť, jeho jméno na seznamech zadržených kolem vyšetřování případu Pizza nefigurovalo. Když squadra mobile rok po jeho návratu spustila velké zatýkání kvůli tomu parchantovi Falconemu, dostala čtyři sta mužů, jeho jméno na seznamu opět chybělo. Proto nabídl svoji loajalitu Mariu Ruggeriovi. Mario Ruggerio byl ten nejopatrnější člověk, s jakým kdy pracoval. S opatrností přišla i Tanova loajalita. Věřil tomu, že je oblíbencem Maria Ruggeria, a v poslední době začínal mít pocit, že by možná jednou mohl zaujmout jeho místo - ne letos, ani příští rok, ani za několik let, ale jednou... Považoval se za favorita, protože mu Mario Ruggerio světil přípravu výbuchu, naplánování celé akce a odpálení bomby. Až bude bomba odpálena,

připraví další plán a odpálí druhou bombu a jeho pozice favorita se tím potvrdí. Žádný Carmine s inteligencí dřevěného plotu, žádný Franco, který ho má za hlupáka. Jeho budoucnost je nerozlučně spjata s budoucností Maria Ruggeria. Vyšplhali se vzhůru společně, on o přičku níž, ale postupovali spolu. Nedokázal by unést představu nezdaru, sklouznutí na přičce žebříku. Nedokázal by unést pomýšlení na ledový vztek Maria Ruggeria. Ale dokázal si představit jeho chválu, tichou, ne plně vyřčenou pochvalu, při které jím projede vzrušení. Tano by udělal cokoli, alcuna cosa, aby se mu dostalo pochvaly od Maria Ruggeria. Netrápilo ho nic, co udělal. Tano neztratil ani minutu spánku poté, co pouličnímu zloději od ucha k uchu podržel hrdlo, co mu průdušnici protáhl naostřený nůž.

Zahlédl mercedes.

Pěst držící mobilní telefon se sevřela ještě pevněji, prst prodlél nad tlačítkem poslední cifry čísla telefonního operátoru. Telefonní operátor tvořil součást bomby z dynamitu zastrčené do valu kuličkových ložisek.

Když Mario Ruggerio supěl a potil se během škrcení muže z Agrigenta, držel Tano jeho vychrtlé nohy. Šplhali spolu po žebříčku stále výš. Stiskl tlačítko poslední číslice... Záblesk světla. Hřmot exploze. Mercedes se zvedl a přeletěl přes cestu. Při dopadu se zřítila zeď, na níž vůz narazil. Modrošedý kouř, plameny ohně... Jsou na vrcholku žebříčku.

V duchu viděl potěšený úsměv Maria Ruggeria, jako by přímo cítil ruku Maria Ruggeria, jak mu pochvalně poklepává na rameno. Je jeho favoritem...

Oheň rval konstrukci mercedesu.

Tano odešel.

Jakmile se letadlo naklonilo k zatáčce nad mořem a vyrovnalo kurs, rozložil se novinář z Berlína pohodlně v sedadle. Při pohledu z okénka viděl vlevo živelný růst města Catanie a vpravo pobřeží a hory prstu, chodidla a kotníku hlavní pevniny. Sehnul se a z kufříku zpod svých nohou vytáhl laptop. Létal nerad a práce mu během letu pomáhala odvést pozornost od syndromů závratí a klaustrofobie, a v obchodní třídě, kterou mu smlouva zaručovala, se s laptopem pracovalo dobře. Netrpěl marnivostí, ale nedílnou součástí smlouvy bylo, že na víko laptopu vylepí nálepky aerolinií, s nimiž cestoval, a měst, odkud posílal reportáže. Laptop se vychloubal návštěvami Bejrútu, Dhahranu, Hanoje, Belfastu, Grozného, Sarajeva a Kábulu. Začal psát dvěma prsty a práce se dařila. Přestal myslet na vzdušné turbulence, dokud na něj nepromluvil pasažér sedící vedle něj.

„Vidím, že jste novinář, novinář z Německa, a navštívil jste Sicílii, abyste napsal o malgavitě naší společnosti - našel jste tu ohavnost? Proč odjíždíte zrovna teď, proč jste si pro odlet vybral právě tento den? Já jsem lékař, pracuju s dětmi, s žádnými cizími novináři se nesetkávám, ke mně na chirurgii nechodí. Předpokládám, že jste se sešel s našimi významnými politiky, sociálními pracovníky a vyšetřujícími soudci. Jste zmatený? Jednou jsem se setkal s britským inženýrem, pracoval tu na projektu kanalizace. Ten inženýr si myslel, že zlo v naší společnosti je pouhým výplodem fantazie, předmětem konverzace, něčím podobným jako u Britů posedlost hovory o počasí. Také mi vyprávěl, jak v Británii, tam, kde bydlí, leží velké jezero, v něm prý žije obrovská příšera, stvoření z prehistorie. Kdykoli se to jezero začalo vědecky zkoumat, nikdo ji nezachytil. Ale inženýr mi tvrdil, že mnoho lidí v existenci toho monstra prostě věřit chce, i když jeho přítomnost se nepodařilo prokázat. Jakési monstrum z Loch Nes-su. Ten inženýr tvrdil, že ve skutečnosti neexistuje a že podle jeho názoru je to s La Cosa Nostrou stejné. Je to něco, co existuje jen v našich představách. Pokud opouštíte Sicílii právě dnes, patrně jeho názor sdílíte. Pozval jsem ho, ale on samozřejmě neměl čas, aby se za mnou zašel podívat na mé pracoviště v prohnitých činžácích sídliště Bran-caccia v Palermu. Měl by vidět ty

děti, které nemají žádnou naději, které žijí zašlápnuté La Cosa Nostrou, které jedí tehdy, když jim to La Cosa Nostra řekne, jejichž rodiče pracují tehdy, když jim La Cosa Nostra řekne, ať pracují. Doporučil jsem mu, že by si měl zajet do Říma a do Milána a okusit zkorumpovanost vlády a obchodu, kterou má na svědomí La Cosa Nostra. A taky do Frankfurtu, Londýna a New Yorku a chodit mezi narkomany navyklymi na prvotřídní drogy a přemýšlet o La Cosa Nostře. Ale on mi odpověděl, že fantazírů, že vidím podobnou příšeru, jako je ta v tom jezeře. Odjíždíte právě teď? Když jsem jel na letiště, slyšel jsem v rádiu o tom výbuchu, o zabití muže v Catanii. Překvapuje mě, že odlétáte zrovna teď, když se existence té ohavnosti prokázala. Promiňte, nechťel jsem přerušit tok vašich myšlenek. Odpusťte, omlouvám se..."

Impulsový signál se přenesl z antény na Monte Galii na anténu na Monte Castellaciu, k anténě na Monte Cucciu a na anténu, která čekala na signál VKV. Nesl se jasně, ostře.

* * *

Myslí mu proběhla celá změť útržků myšlenek, protože, Ježíši, vážně k tomu došlo...

Opustil křížovou chodbu, zašel si do stánku koupit krabici džusu a odnesl si ji na jedno z masivních sedadel na široké a příjemné stíněné terasovité zahradě za duomem, kde z vysokých zdí visely kvetoucí wisterie a vedla odsud cesta dolů do údolí a k moři.

Impulsový signál, nesoucí se z krystalem řízeného dvoukanálového přijímače CSS 900 do bezdrátových indukčních naslouchátek, zaduněl Axelovi v lebce. Ruka se mu rozklepala, stiskla krabici, džus mu brčkem vystříkl na košili a kalhoty. Impulsový signál bušil svým kódovým rytmem mezi kostmi jeho lebky.

Přesně tohle je učili v táboře v Laurelu v Marylandu. „Ježíši, vážně k tomu došlo.“ Učili muže od tajné služby, živé štíty, že ztuhnou, že ztratí schopnost zareagovat, protože, Ježíši, vážně k tomu došlo. Existuje fotografie z okamžiku, kdy ten šílenec pronikl do prezidentovy blízkosti a vystřelil. Je na ní chlápek od tajné služby s rozpraženými rukama, mířící zbraní do oblak, vrostlý do země, naprosto k ničemu. Ten chlap prošel všemi druhy tréninkové simulace, jaké jen instruktoři střelby od tajné služby v táboře v Laurelu dokážou vymyslet, všemi možnými opakovacími kursy, a jedině, na co se zmohl, když ta chvíle nastala, bylo zařvat: „Ježíši, vážně k tomu došlo.“

Na okamžik Axel vrostl do země.

Vnímá kód k okamžité akci, přehraný podruhé a potřetí. Do prdele. Začal se dobývat do tašky u svých nohou, krabice se zvrhla, džus mu vytékal na kecky. Držel mobilní telefon a bušil do tlačítek. Vypnul tu zatracenou věc, nemohl se soustředit na čísla. Axel nutně potřebuje 'Vanniho Crespa. Axel potřebuje 'Vanniho Crespa, protože CSS 900 může impulsový signál přijímat, ale nemá elektroniku na to, aby ho dokázal lokalizovat. Do prdele. To zatracené číslo je obsazené, vysokým tónem ohlašuje obsazené.

Ježíši, vážně k tomu došlo a on se chová jako nějaký podělanec, jako zdrogovanej. Posadil se. Zrušil neúspěšný pokus o hovor. 'Vanni má záložní zařízení. 'Vanniho volají z centrály, sakra, proto je to zatracené číslo obsazené, identifikují umístění zdroje impulsového signálu a 'Vanni mu zavolá. Musí počkat, až ho pak zavolá. Do prdele. Zpanikařil a měl na sebe zlost. Cekal. Přemýšlel, kde je, jak je jí, a bylo pro něj zatracené těžké čekat, až zavolají.

Vytrhl operátorovi z ruky papír se souřadnicemi. Operátor mu líčil, že první signál neslyšel z první ruky, nebyl u přístrojů, doplňoval automat na kávu, ale upozornilo ho světlo na zařízení. Operátor se omlouval, chvíli mu trvalo, než si přebral pásku se záznamem signálu, a pak ho musel porovnat s kódem, ale systémový kód je uložený v sejfu na poschodí a operátor si musel napřed vzpomenout na sprá-

vnou kombinaci zámku... 'Vanni mu vytrhl papír z ruky a vyběhl ze dveří do chodby.

Operátor za ním křičel: „Ale je to zmatečné - prosím, poslouchejte mě ještě. Třikrát signál k okamžité akci, pak pauza, dvě minuty, pak konec pohotovosti a zase dvakrát signál k okamžité akci -“

'Vanni běžel. 'Vanni se nezastavil, neposlouchal.

Operátor stál ve dveřích operační místnosti. Naposledy zařval. „Pauza minuta. Kód přípravy k pohotovosti a zase okamžitá akce. Nerozumím tomu.“

O čtrnáct let mladší 'Vanni běžel ještě rychleji po celé Via Carini ke klubku turistů a ozbrojených mužů, ke kulkami provrtaným autům generála, jeho ženy a jediného ragazza, který ho chránil. Už tehdy v temné Via Carini samozřejmě dobře věděl, že na jakýkoli zásah je příliš pozdě, že nebude moci nic podniknout, že bude k ničemu. Bezmocný. Dodnes zůstalo jizvou na duši 'Vanniho Crespa, jak stál, oddychující a bezmocný, vedle aut a kaluží krve s vědomím, že je příliš pozdě na to, aby mohl zasáhnout. Ani neví, jak krycí jméno Helena vypadá, jestli je vysoká, hubená a světlavá nebo malá, tlustá a tmavá, neví. Jak běžel po chodbě, pomaleji než po Via Carini, modlil se nehlesně k bohu, aby zase nedoběhl příliš pozdě na to, aby mohl zasáhnout.

Vletěl, klopýtající blázen, do odpočívárny. Muži z pohotovostního týmu na něj civěli přes závoj kouře, vzhledli k němu od časopisů a karetních her.

„Tak, pohyb, vy parchanti. Okamžitá akce. Máme - bože, doufám, že máme - Ruggeria. Objevili jsme Maria Ruggeria. Mondello. Prosím, hněte sebou. Je to Ruggerio.“

Následovalo sáhnutí po zbraních. Hromadný úprk z místnosti. Hřmění vysokých bot po chodbě. Řev motorů aut.

'Vanni na zadním sedadle druhého auta, s třemi dalšími za sebou, řval do telefonu: „Nerad' mi, co mám dělat, mám svý priority. Musím reagovat na signál. Především se musí hnout kupředu. Jsi v duomu? Náměstí před duomem, před obchodem s kamerami. Za dvě minuty jsem tam, zelená alfetta. Pokud tam nebudeš, nečekám.“

Z bran monrealských kasáren se vyřítíl konvoj aut. Uniformovaný voják pozdržel dva kluky sedící obkročmo na motorkách. Konvoj je nezajímal, nebyla v něm stavební dodávka. Řev pneumatik zůstal viset v odpoledním vzduchu. Nebylo to vůbec nutné, ale dvaadvacetiletého 'Vanniho se zmocnilo vzrušení, podobné jako cítí dítě v očekávání

vytouženého dárku. „Mluvím z normální linky, doktore Tardelli, nejsem zabezpečený. Objevili jsme umístění našeho společného zájmu... Měl byste si na zby-

tek odpoledne vyklidit stůl, protože asi dostanete návštěvu. Prosim, udělejte si na nás čas.”

Američan spěchal, doběhl k obchodu s kamerami. Druhé auto zpomalilo, za ním šlápl na brzdy zbytek konvoje. 'Vanni otevřel dveře, chytil Axela za paži a vtáhl ho dovnitř. Axelem to škublo, zapletl se do kabelu spojujícího 'Vanniho sluchátka s komunikační konzolí vedle řidičova kolena.

„Pořád vysílá, sice zmatečně, ale pořád. Vysílá z Mondella. Mám tyhle chuligány, přiletí i helikoptéra...”

'Vanni objal Axela.

Z pátracího týmu squadry mobile pracujícího ve čtvrti Capo byl na řadě s osobním hlášením vyšetřujícímu soudci, doktoru Roccu Tar-dellimu, Giancarlo. Ani ho nevybídli, aby se posadil. Stál v kanceláři Palazzo di Giustizia a v ruce svíral tašku s další zeleninou, kterou kromě tří citronů nakoupil. Podával zprávu: za právě uplynulých čtyřadvacet hodin, za tři směny, Maria Ruggeria nikdo neviděl. Ale ten člověk ho snad ani neposlouchá.

„Je mi to moc líto, dottore. Dosud jsme nenarazili na žádnou stopu, ale máme ještě čas, musíme doufat, že zítra nebo pozítří tomu bude jinak.”

Očekával zklamané poklesnutí hlavy a vybidku k větší ostražitosti, ale vyšetřující soudce jen pokrčil rameny. Giancarlo měl pocit, jako by narušil přípravy k oslavě narozenin, protože jeden z ragazziů stál u stolu vedle zatažených závěsů a leštil skleničky, a zatímco Giancarlo mluvil, další z ragazziů přinesl dvě lahve šampaňského.

Měl pocit, že je svým referátem o neúspěchu vyrušil.

Nad hlavou se jí objevila helikoptéra.

Přiletěla s pekelným ráumusem od moře. Charley popadla Francescu, zvedla ji z vody a přitiskla k sobě. Velice zřetelně viděla v otevřených dveřích helikoptéry zavěšenou postavu, obličej zakrytý maskou s otvorem pro oči, houpající se nohy, na ni mířící automat. Držela dítě, jako by ho chtěla ochránit, a nevnímala, jak od ní odplová kruh, odnášený otáčením rotorů helikoptéry. Sledovala zakřivený let helikoptéry, nalakované na typickou modrou barvou s bílým nápisem CARABINIERE přes celou kabinu, přerušený otevřením dveří. Helikoptéra se zastavila a prodlévala na místě jako dravý pták na útesech u ní doma. Rozhlédla se po kořisti helikoptéry.

Ach, Ježíši. Bože, ne...

Za vodou, za mokřým pískem, za čarou přílivu ležely na igelitu osušky. Stál tam o samotě malý Mario a kolem něj šlehal písek. Heli-

koptéra se přemístila, držela se teď nad promenádou a hustými borovicemi, které se komihaly jako ve vichřici. Nesla Francescu, snažila se běžet vodou, klopýtala, padala. Helikoptéra stála proti ní, obrovský predátor. Voda jí podrážděla nohy. Jednu chvíli upadla, voda jí vnikla do úst a do nosu a Francesca se rozplakala. Běžela k malému Mariovi. Z megafonu na ně křičeli, ale ona pro řev helikoptéry nevnímala slova. Viděla pár, který se prve líbal, kluky s tranzistorákem a pár, ještě před chvílí listující časopisem, a všichni vstali a jako na povel zvedli ruce nad hlavu. Neměla hodinky, netušila, jak dlouho byla s Francescou ve vodě, jak dlouho nechala Maria s fotbalovým míčem na břehu. Vylétěla z vody. Nohy se dotkly mokrého písku, nabrala rychlost. Viděla muže čekající ve stínu stromů.

Za malým Mariem, dvojicemi a chlapci s neustále hlasitě vyřvávajícím tranzistorákem stáli pod stromy muži a ženy, nehybní jako sochy, děti se k nim tiskly a plakaly, a muži v černých kombinézách a kuklách na hlavě drželi v rukou automaty. Uviděla Axela Moena...

Dorazila k malému Mariovi. V ruce ochromeně držel její hodinky. Chlapec vyděšeně zíral na helikoptéru a ozbrojené muže.

Charley mu vzala hodinky, jemně je vyprostila z malých Mariových ruček. Ze stínů pod borovicemi na ni zíral Axel Moen, stojící mezi muži se zbraněmi.

Zeptala se naprosto klidně, jako by byla zpátky ve 2.B a nechtěla dítě zakřiknout: „Co jsi dělal s mými hodinkami?”

Zasněně a rozechvěle odpověděl: „Tatínek je v Anglii. Tatínek řekl, že v Anglii je o hodinu míň než na Sicílii. Chtěl jsem nastavit čas, jaký má tatínek.”

„Měl jsi mě o to poprosit. Nastavila bych ti čas, jaký má tatínek.”

„Zkoušel jsem tlačítka, ale nepodařilo se mi posunout čas na tatínkův.”

Postavila Francescu. Řekla chlapci: „Musíme se vrátit domů. Mario, prosím tě, slož osušky.”

Obrátila se tváří k Axelu Moenovi. Nenápadně gestikulovala, chvěla se pokořením. Přiložila si hodinky k zápěstí a zacvakla řemínek. Stál příliš daleko, než aby mohla vidět výraz v jeho tváři, a navíc ve stínu, ale myslela si, že mu vidí do duše. Ukázala na malého Maria, který vkleče pečlivě skládal osušky. Zklamala Axela Moena a muže se zbraněmi i posádku helikoptéry. Zkřížila ruce, dala je od sebe a zase zkřížila, je po všem, je konec. Vzala velkou osušku a začala utírat Francescu. Trásla se. Viděla, jak Axel Moen něco říká muži stojícímu za ním. Muž promluvil do vysílačky. Charley zabalila Francescu do velké osušky a oblékla ji pod ní. Helikoptéra jim přeletěla nad hlavou, odletěla nad moře, obrátila se směrem k Pellegrinu a Palermu. Když

zmizela, když zase slyšela tranzistorák chlapců, když se zakryla osuškou a soukala se z plavek, podívala se znovu k borovicím za pláží. Už tam nebyli. Setřásla ze sebe vršek i spodek bikin. Neviděla muže se zbraněmi v kuklách. Natáhla si kalhotky, zapnula sukni, a jak zvedala blůzu, spadl z ní ručník. Neviděla Axela Moena. Slunce pozdního odpoledne dopadlo na kůži jejích paží a ramen, na bílá řadra... Hej, Charley, už dost toho zatraceného plazení. Hej, Charley, byl tam, čekal, přiběhl.

„Tak Mario, je čas jít domů, je čas na svačinu. Pojď.”

„Co znamenala ta helikoptéra?"

Charley odpověděla: „Musíš cvičit, aby získali praxi a pořádně si to natrénovali. Udržují se tím v činnosti. Budeš mít o čem vyprávět mamince, viděl jsi carabinieri při cvičení. Nenaučíš se plavat, víš, tím, že budeš hrát fotbal."

Hej, Charley, to máš ale moc. Přiběhl.

Položil telefon. Chvilí jen nehybně seděl.

V pokoji s ním byl Pasquale, řidič doprovodného auta a ten, co jel v doprovodném voze s automatem na klíně, a všichni se předtím nakazili jeho vzrušením. Chvilí seděl s hlavou zakleslou v dlaních.

Pochopili. Nemusel jim nic vysvětlovat.

Řekl: „Víte, tenkrát po zadržení Riiny ho přivedli do kasáren, a jakmile si uvědomil, že se neocitl v rukou nepřátel, ale státu, chtěl vědět, kdo tomu velí. Bylo pro něj v tu chvíli důležité, aby mluvil s nejvyšším nadřízeným, bylo to důležité pro jeho čest. A Santapaola pogratoval důstojníkovi, který ho zatýkal, že bude večer v televizi, jako by šlo o událost dne. Říká se, že když se Leoluca Bagarella chytil do pastí, byl v šoku, jako by ho štípli do nosu a ochromili ho. Zajímalo by mě, jak se bude tvářit Mario Ruggerio. Celou hodinu jsem tu seděl a dovolil jsem si o tom trochu fantazirovat. Jak se bude tvářit, až napochoduju do vyšetřovací místnosti a postavím se proti němu. Celou hodinu jsem se oddával marnivosti. Pasquale, ty skleničky potřebovat nebudeme, ani to šampaňské - odnese je, prosím, protože mi připomínají moji marnivost. Nedalo se neuvěřit, že se dotkneme hvězd... No, čeká nás práce, nechte mne prosím o samotě."

Pasquale odnesl nepoužité skleničky pancéřovanými dveřmi kanceláře vyšetřujícího soudce a řidič doprovodného vozu ho následoval s lahvemi šampaňského. Neřekl ženě o květinách, o tom, že je vyhodili, ale poví jí o lahvích šampaňského, které zůstaly neotevřeny, a o skleničkách, které se nezašpinily. Připadal si jako idiot, protože jeho oči zaplavila lehká rosa. Řidič doprovodného auta možná zahlédl vlhký lesk v jeho očích.

„Co uděláme s tím šampaňským?" zeptal se Pasquale úsečně.

„Schováme ho na pohřeb," odpověděl lhostejně řidič doprovodného auta.

„Na čí pohřeb?"

„Jeho, tvůj, náš," zamručel s neveselým smíchem řidič. Ostatní muži z týmu seděli kolem stolu v chodbě. Tropili si z Pasquala žerty, jako by byl hlupákem určeným jim pro zábavu.

„Co je to za kec?"

Řidič doprovodného auta chladně odpověděl: „Copak nic nevíš? Neposloucháš rádio? Nemáš uši? Nestarej se tolik o kytky a pořádně poslouchej. Kdysi v Palermu žil klenotník, prodával drahý kameny, náhrdelníky a švýcarské hodinky a tak strašně se bál zlodějů, že si nechal sklo svého obchodu opatřit pancéřovaným sklem. Jedny noci kolem obchodu pomalu projelo auto a do výlohy vystřílelo půl zásobníku kalašnikova. Rychlý kulky. Sklo se rozbilo, ale auto nezastavilo, nikdo nic nevzal. Pár dní nato ze stejného kalašnikova, stejnými kulkami, zastřelili mafiosa jedoucího v autě s okny z pancéřovaného skla. Útok na klenotníkův krám jen testoval, jestli kulky kalašnikova dokážou prorazit zesílené sklo."

Pasquale stál, držel v ruce ták a skleničky zvonily, jak se mu roztrásl ruce. Stal se předmětem jejich žertování.

„Kdybys poslouchal rádio... Capa z Catanie dnes zabila bomba uložená v autě zaparkovaném v ulici a odpálená, když projížděl kolem. Byl Ruggeriovým rivalem na nejvyšší pozici, ale už izolovaným. Tak to říká Tardelli. Proč bomba? Proč obrovská exploze? Proč něco tak veřejného? Protože tohle není způsob La Cosa Nostry. Proč ho nezastřelili, neuškrtili, proč nezmizel podle lupary bianca v kyselině, v zálivu nebo v betonu? Proč klenotníkův krám?"

Pasquale se roztrásl. Myslel na svoji ženu a dítě a na muže za pancéřovanými dveřmi, je tam sám se svojí prací. Od stolu ho pobaveně pozorovali.

„Možná bys mu měl poradit, Pasquale, protože tobě naslouchá, protože ty mu nosíš kytky, ať se vrátí ke své ženě do Udine. Možná bys ho měl přimět, aby využil svojí autority a nechal odtáhnout všechny auta zaparkované v ulicích Palerma. Možná bys měl velice rychle zařídit, aby Ruggeria zatkli. Možná by ses měl vzdát svého místa."

„Vykládáš nesmysly."

Všichni se smáli a Pasquale odklopýtal chodbou s podnosem s čistými skleničkami.

„Cos čekal?"

„Že nebude tak ztraceně naivní."

Hádka začala hned po návratu do kasáren. Nehádali se před muži z ROS, ovládali svoje zklamání z neúspěchu, dokud se nezbavili týmu a nezůstali sami. Vanni Crespo dokázal správně odhadnout reakci mužů. Na pláži v Mondellu nasedli do aut, stáhli si kukly, zajistili zbraně. Další den, další nepovedená akce. A v autech se bavili o fotbale a velikosti nader nové osobní tajemnice colonella a pak o očekávaném výdeji bot. Další den, další nepovedená akce, nic se nezměnilo.

„Je to amatérka."

„Samozřejmě že je to amatérka. Vyslala nás na lacině, rychleji běh, kterej velkou DEA nic nestojí. Je jasný, že je amatérka a laciná, protože ji velká DEA dala na starosti tobě a ty jsi, Axele Moene, nýmand."

„Jen se tak neneč. To tys byl naivní. Ten signál byl zmatečnej - okamžitá akce, konec pohotovosti, okamžitá akce. Tos nepřemýšlel?"

„Počítal jsem s tím, že je amatérka. Myslel jsem si, že panikaří. Ona není nějaké skvěléj Axel Moen, hrdina velký DEA. Je to mladý děvče, nikdo ji nevytvořil. Bylo rozumný předpokládat, že propadla panice. Proboha, Axele, myslí na to, kam jsi ji poslal, cos jí řekl a jakou práci jsi jí dal. Už to k panice úplně stačí."

Stáli na chodbě. Hádka probíhala šepem a kolem nich pokračovala normální práce. Vanni popadl Američanova ramena do svých tlap, chytil ho za větrovku a zatřásl jím.

„Dobřej postřeh, Vanni, ale má trhliny - ani neví, jak by začala panikařit."

Pak ale spustil hlavu na 'Vanniho hrud' a objali se. Drželi se v náručí a nechali hněv hněvem. Axel se vymanil z objetí. „Někde se uvidíme.“
„Najez se. A drž se blízko.“

'Vanni zavolal doprovod, aby dovedl Axela Moena k bráně. Sledoval, jak odchází chodbou s taškou s dvoukanálovým přijímačem, s poznámkami a náčrtky sloupů křížové chodby duomu, doprovázel ho pohledem, dokud nevyšel dveřmi na zadním konci chodby. Pro jednou se vyrovná s tím, že vytáhl komando a nevyplnil hlášení trojmo, na bílém, modrém a žlutém průklepu, pro jednou. Ztěžka odešel do svého pokoje. Směšný, je nejvyšším důstojníkem, pracuje u oddílu dvacet let a dva měsíce a jedinej neúspěšnej výjezd ho doslova sebere. Stal se jedním z mála vyvolených k honičce, to za prvé, a zavření, to za druhé, teroristů z Brigade Rosse, mladých vyvrhelů z bohaté střední třídy, hájících se tím, že zabíjejí pro proletariát. Byl speciálně vybrán jako styčný důstojník Carlose Alberta dalla Chiesy. Devět let prožil v divočině Janova. Vraždy, drogy, únosy. Teď pět let pracuje

u Reparta Operativa Speciale. Přidržel pistoli u krku Riiny. Kolikrát sřezil objekty, kolikrát uháněl ve vyjícím autě s pachem vyčištěných zbraní v nose, kolikrát po někom pátral? Pomyslel si, že je blázen, protože tentokrát ho neúspěch, jeden z mnoha, ranil. V pokoji si lehl na postel. Denně dodržoval tenhle zvyk - dvacetiminutového šlofika. Ležel na posteli se zapálenou cigaretou a sklenicí whisky na břiše. Až dokuří cigaretu a dopije whisky, nařídí si budík na dvacet minut a usne. Později, brzo večer, zavolá dceři do Janova a promluví si s ní o její škole, kterou nikdy nenavštívil, a o jejích přátelích, které nezná. Pozdě večer odjede s mobilním telefonem a pistolí u pasu do Trapani a vyšuká tu ženu na zadním sedadla jejího auta. Ale ten hovor nebude moc znamenat a sex ještě méně, protože má poraněnou duši. Vyfukoval kouř k fádňinmu stínidlu lampy a popíjel whisky. Pochyby ho teď trápily stále častěji. Přicházely odpoledne, když ležel na posteli s cigaretou a whisky, s budíkem nastaveným na dvacet minut spánku. Nemíval žádné pochyby o dokonalém vítězství, ať pátral po buňce Brigade Rosse nebo stál a ovládal své emoce na mši při pohřbu dalla Chiesy, žádné pochyby při vyšetřování vražd, kšeftů s drogami a únosů v Janově, žádné, když tiskl pistoli k Riinově krku. Teď ho pochyby přepadají téměř každé odpoledne. S nikým nesdílené, nevyslovené pochyby o konečném vítězství. Jako by bušil do zdi, a ta se pod silou jeho ran nezhroutila. Usekl paži, narostla znovu. Vrazil nůž do srdce, srdce se uzdravilo. Pokud tohle má být jeho život, bojovat a nevítežit, tak o co v něm jde?

'Vanni típl cigaretu a dopil skleničku. Obrátil se na břicho a zaryl hlavu do polštáře. Její podoba mu nešla z hlavy. Viděl ji na pláži. Rýsovala se světle proti tmavému moři. Jak z ní sklouzl ručník, odhalil bílou kůži. Je naivní, nevinná a sama. Bude využita jako zbraň ve válce bez naděje na konečné vítězství. Ježíšmarjá. To ona je tou ranou, co ho řála. Ještě byl vzhůru, když se v holé místnosti rozdrnčel budík.

Silně pršelo.

Měl by tu mít krytí, měl by tu mít podporu.

Žádné krytí, ani podpora, a tak byl Harry Compton odkázán jen na obušek, dalekohled a kontaktní mikrofon připojený k magnetofonu. Maximum toho, co mu sklad mohl dodat. Což je žalostné. Jediné, co Harrymu Comptonovi nahrávalo, byl neustále padající déšť. Vypadalo krajně nepravděpodobné, že by manželka toho muže vyšla do zahrady vyvenčit psy. Slabá útěcha, protože jinak se kolem něj nakupila hned celá řada protivenství. Dalekohledem dokázal identifikovat venkovní světlo s hlásičem pohybu s tepelnými čidly, ta zatracená věc

byla umístěná tak, že se musel plazit zatraceným hustým houštím, mokrá půda mu zašpinila břicho a trnitá hlohyně ho chytala za látku kombinézy. Tiskl se ke zdi domu a nemohl se, sakra, hnout, protože při sebemenším pohybu by se ocitl v dosahu čidla venkovního světla. Byl na kost promočený. Po rukou mu stékala voda. Mokřýma rukama - a rukavice prostě nemohl použít, protože by ztratil cit v prstech, zamazal kontaktní mikrofon a ten nedržel na okenním skle. Musel mikrofon tisknout ke sklu v určité pozici a postavit se na to, tyčit se jako nějaká zatracená bonsaj v květináči. V pokoji hrála hudba, zatracený pop, a on ji nedokázal odfiltrovat z hlasů Gilese Blaka a Giuseppa Ruggeria. Naprosto neuvěřitelné, ti dva se po večeri baví o svých záležitostech a do toho řve hudba určená mládeži. Jsou v Bla-kově vlastním domě. Samozřejmě že v restauraci hotelu se nebudou bavit důvěrně, ale pokud teď mají puštěnou hudbu, zcela jistě probírají vážné záležitosti, a on neslyší jediný zatracený slovo. Bylo mu mokro, zima, cítil se zatraceně mizerně, a ti zatracení psi budou co nevidět potřebovat vyvenčit. Domů to má hodinu a doma v ložnici ho čeká tma a studená záda jeho ženy.

Nastal vzácný okamžik. Harry Compton, promočený a naštvaný, mohl vyskočit a začít se radovat. Cédéčko, Oasis, dohrálo.

„...těžce pracovat na tom, aby sladili své rozdílné činnosti. Myslím, že to s nimi bude dobré.“

„Znáte Roberta Calviho?“

„Ano, jistě.“

„Chtějí uzavřít obchod?“

„Jistěže a chtějí provizi.“

„Pokud chtějí obchodovat a chtějí provizi, pak by měli vědět o Robertu Calvim. Mělo by se jim říct, jak Roberto Calvi podváděl a jak byl velice pomalu uškrcen.“

„Musíme si pouštět pořád to samé? Děti si budou myslet, že mi přeskočilo.“

„Připomeňte jim, ať jsou opatrní. Prosím, klidně něco jiného...“

Něco jiného byl Elton John. Harry Compton by dalších pětadvaceti minut, možná hodinu, nic neslyšel. A do hodiny zatraceně jistě, déšť neděšť, budou muset vyvenčit ty zatracené psy. Spustil se na všechny čtyři u okna domu, zatraceně pěkného bejváku, který mu vyneslo mydlení, proplachování a praní mafiánských peněz, na cestičku z plochých kamenů. Padl na břicho, plazil se upraveným záhonem s křovinami, a okamžitě se zachytil za trnitou hlohyni.

Jeho žena zasadila jednu z těch zatracených věcíček u svého malého skleníku a možná hned v neděli tu zatracenou věc vykope, vyřepe nebo posype prostředkem na hubení plevelu. Jak tak pozoroval Gilese Blaka

a paní Blakovou, když uklízela kuchyň, plnou zatracených vymožeností, určitě se o zahradu nestarají sami, mají na to lidi, a to je dobře, protože jinak by určitě objevili stopy vedoucí přes úrodnou půdu a kompost na záhon křovin. Rychle odcházel. Počítal, že toho má dost pro povolení z ministerstva vnitra k odposlouchávání telefonu, možná i dost na ranní zaklepání na dveře a pouta na rukou. Jméno Roberta Calviho představovalo hotový klenot. Špatné investice ošklivých lidí, peníze těch ošklivých lidí přišly vniveč, našli ho uškrceného a pověšeného pod Blackfriars Bridgem, aby celý svět a psi z celého světa viděli, co se stane s individuem, které připraví ošklivé lidi o jejich peníze.

Jen Harry Compton vylezl na zeď a přehoupl se do uličky, zaslechl ženský hlas svolávající psy. Nenáviděl tenhle typ lidí, co bydlí v podobných typech domů za podobnými zdmi. Sám si minulý rok vydělal maximálně 273 800 liber (včetně přesčasů). Tahle sorta lidí si užívala všech možných požitků, včetně skvělého sexu, zatímco on se u nich zastavoval na úsvitu s připravenými pouty. A bude to skvělé, nejlepší ze všeho, mít toho sicilského parchanta v místnosti vyšetřovatele. Došel k autu.

Stáhl ze sebe kombinézu, skopl boty. Jedna myšlenka mu pořád strašila v hlavě - jaká je úloha té ženy, co na ni DEA činila nátlak a co odešla jako děvče k dětem na Sicílii? K čemu se jim hodí? Zapudil tu myšlenku. Ta mladá žena je politikou pro vyšší místa. On patří do světa zablácených kombinéz a zašpiněných bot. Odjel domů.

KAPITOLA 12

„To je jedno, o čem to vypovídá.“ Detektiv superintendent se obrátil na otočné židli, takže teď hleděl k oknu.

Harry Compton držel v ruce magnetofonovou kazetu a se znechuceným gestem ji hodil na stůl na svoji nepřetčenou zprávu. „Sakra, promokl jsem až na kost. Plazil jsem se po zahradě.“

„A co chceš, medaili? Hrajeme si na skauty?“

Když Harry Compton přišel do práce, zářil zadostiučiněním. Brašnu, umazanou zaschlým blátem, nechal ležet přede dveřmi skladu. Došel ke svému stolu v obrovské místnosti, sousedícímu se stolem slečny Frobisherové, a ta si okamžitě uvědomila, že se musel trefit do černého, protože mu úspěch sálal z očí. Nechala vařit vodu a nalila mu šálek své speciální sorty, což bylo jiný kafe než ta culifunda z automatu na chodbě. Dvakrát si poslechl pásku. Prošel poslední skladbu Oasis, zřetelný hovor, začátek první skladby Eltona Johna. Sepsal hlášení, červeně podtrhl odkazy na Roberta Calviho a pak, zatímco se kancelář plnila, seděl se založenými rukama a čekal, až do práce dorazí detektiv superintendent.

„Snažím se ti vysvětlit, že jméno Roberta Calviho není něco, co by se objevilo v hovoru běžných byznysmenů klábosících o tom, jak vydělat pár dolarů.“

„Nechápeš zrovna nejrychleji, co?“

Detektiv superintendent zahrabal v šuplíku a vytáhl krabičku cigaret. Alespoň dvakrát do týdne se snažil přestat s kouřením, ale jeho záměr mu obvykle vydržel asi tak hodinu nebo do první ranní krize. Ovšem dva dny z pěti kvůli tomu dokázal být špatně naložený a plný sarkasmu.

„Myslel jsem si, Harry, že seš docela bystřej, chytrý malej syčák. Teď mám pocit, že seš tupej. Tak poslouchej, podám ti to pomalu. Tohle je politika. Zakopli jsme o něco, trochu jsme to postrčili, předali jsme to šéfům a ti si to vzali za své. Taková je politika. Ta politika funguje mezi námi, a to vysoko nade mnou, a federální agenturou pro boj s narkotiky, vysoko nad jejich člověkem v Londýně. Je pro nás z politických důvodů dobré mít v ruce klacek, kterým můžeme DEA vyprášit kožich, protože jen tak s nimi můžeme smlouvat. Uděláme kravál, pořádný kravál, slíbíme jim, že jim pořádně osladíme život.“

A aby nás umlčeli, získáme něco na oplátku - mohlo by to být nějaké zařízení, vyfouknutí nějakého vyšetřování jim přímo před nosem, přístup k počítači nebo něco z jejich prostředků odposlouchávání, cokoli - taková je politika. Politika probíhá na vysoké úrovni, Harry, a ty jsi na ulici. Nedělej takový ksichty, Harry, sakra, nenafukuj se. Zatímco ty jsi včera večer zahradničil v Surrey a snažil ses získat medaili, do velitele půl hodiny hučel komisař. Tarn nahoře nad mraky v tom vidí dobrou politickou prostředek a ty chceš tu politiku zmršit, odhodit šanci na směnu za něco šikovného. Hrajeme si na civilizované! Tvůj návrh sebrat toho Ruggeriova člověka by zhatil akci DEA s tím děvčetem - jak se, sakra, jmenuje?“

„Slečna Charlotte Eunice Parsonsová. Smutné, že si to nepamatuješ.“

„Neumíš se zachovat chytře, co? Podstrčení tý mladý ženy do mafiánské rodiny se teď stalo předmětem politiky.“ Harry Compton zrudl. „Donutili ji k tomu.“

„Dostala se mezi mlýnský kameny. Stala se předmětem výměny za politickou výhodu. Jako jedinec je stejně tak irelevantní jako Giles Blake nebo ten zatracený Ruggerio.“

Visel mezi nimi cigaretový kouř. Oknem k nim pronikal hluk dopravního ruchu. Převálcovali ho. Harry Compton se natáhl, popadl ze stolu hlášení a magnetofonovou pásku.

„Je mi líto, Harry.“ Detektiv superintendent sklopil hlavu. „To já jsem to odstartoval do oblak, to já jsem nasadil draka do větru. Zvorál jsem to. Vedl sis dobře, a ne díky mně. Pokud bych ti teď a tady schválil, co chceš, podřízl bych pod sebou větve. Nemysli si, že je mi lehc.“

„O tom nepochybuju.“

„Ještě jednou postrč toho budižkničemu v Římě, trochu ho nakopni a zajed' si do Devonu, jak jsem řekl.“

„Děkuju.“

„Chci zlikvidovat ty arogantní parchanty, co se nám hrabou v našem písečku, tak mi sežeh profil slečny Charlotty Eunice Parsonsově... a nenaděj vlny, který by mě! spláchly.“

„Charley? Kde jsi, Charley?“

Ležela na lehátku. Teplo si pohrávalo s jejím tělem. Ležela na zádech s roztaženými nohama, slunce jí pálilo na stehna. Měla zavřené oči, ale slyšela škrábání „šmírákova“ koštěte o cestičku dál. Určitě na ni, kdykoli zvuk utichne, čumí. Ráno, poté co se vrátila ze školy a školky, se podívala do slovníku a našla si v něm to slovo. Znělo li-bertino. Dobré slovo, překlad pro chlápka, věčně šmírujícího chlápěho staříka...

Hodinky měla na zápěstí. Hodinky už neopustí její zápěstí ani ve vaně nebo ve sprše, ani když půjde do moře. Bílého pruhu na zápěstí pod hodinkami se nedotkne slunce. Ale zbytek těla, to si, sakra, pište, si slunce užije...

Ráno odvedla děti do školy a školky a hned zavolala z automatu v baru na piazzu Bennymu. Slyšela jeho hlas, vzdálený a nejistý, a vychrlila na něj díky za den strávený mimo město. Musela ho ke všemu sama dokopat. Nakonec jí sám nabídl prohlídku duomu, Quattro Canti, Cappelly Palatina a Palazzo Sclafani. Vynutila si to na něm a oznámila mu, kdy bude příště v Palermu. Až za ním přijede do Palerma, chce být opálená celá, po celém těle kromě zápěstí. Bože, není nic moc, nemá nic než ten sen, víc jí toho nabídnout nemůže.

Nemyslela si tehdy při setkání s Axelem Moenem na útesu, ani v Římě nad řekou, ani ve vlaku, ani v Mondellu, ani ve vile, že čekání bude tak zatraceně těžké. Ted' je to čekání ještě horší, protože viděla helikoptéru a ozbrojené muže, viděla reakci Axela Moena na stisknutí nouzového tlačítka. Tak zatraceně těžké čekat. Otevřela oči, zamrkala proti jasu.

Zahradník byl nějakých patnáct kroků od ní, povrchně a znuděně uhraboval koštětem cestičku, a jakmile zachytila jeho pohled, podíval se stranou. Překulila se na břicho. Zkroutila ruce za záda a rozepnula si vršek bikin. Nikdy si nepomyslela, že čekání bude tak zatraceně těžké. Možná z toho bude jen čekání, možná k tomu nikdy nedojde, možná to byla jen iluze Axela Moena. Bože, to čekání ji žere.

„Tady, Angelo. Tady jsem.“

Nadzvedla se, vršek bikin z ní spadl. Lokty převzaly váhu celého těla. Zahradníka neviděla, ale za křovím se ozývalo škrábání koštěte. Zahlédla Angelin obličej plný úzkosti. Angela ji spatřila.

Sešpulila ústa, zamračení se prohloubilo. „Nemyslím, Charley, že by to bylo vhodné.“

K čertu s tím, ale mile se usmála. „Také jste to dělávala.“

Výstěkla: „Ale to bylo v Civitavecii, to není Palermo. Chovej se slušně, prosím.“

Chce si o tom promluvit? Nastal čas, kdy to z ní vyletí? Přijdou slzy? Na prvním místě je ta lež. Není v zájmu lži nechat se zaplavit city té ubožáčky Angely Ruggeriové. Charley lživě zahrála polepšené děvče, protáhla ruce ramínky bikin, zavřela se a zapnula se. Angela držela v ruce cedulku a peněženku, prsty se neklidně a nešťastně svíraly. Jednou to všechno přijde. Lež nelež, vyletí z ní důvěrnosti a budou následovat slzy. Charley se posadila.

Vesele prohlásila: „Nejspíš máte pravdu.“

„Mám tu seznam nákupů.“

„Jistě, nakoupím, až půjdu vyzvednout děti.“

„Ted', Charley.“

Venku bylo vedro jako v pekle. Nevadilo to, když ležela na slunci z devíti desetin svlečená, ale je zatraceně horko na to, aby se trmácela do města, a za dvě hodiny stejně půjde pro děti. Ale je pokrytec.

„Žádný problém.“

Charley vstala. Jemně vytáhla seznam z Angeliných roztržesných prstů. Dlouhý seznam, seznam na pohoštění pro hosty, ne jen na obyčejnou večeři u kuchyňského stolu, kde všichni jedli, když Peppino nebyl doma. Přehlédla ho - oleje, omáčky, zelenina na salát a na vaření, maso, minerálka, víno, sýry a ovoce.

Angela jako by žebroňovala: „Neříkej Peppinovi, že jsem na to zapomněla, neříkej mu to...“

„Samozřejmě.“ Pokusila se pousmát, aby ji uklidnila.

„Připadám ti ubohá?“

„Neblázněte.“ Nechtěla vidět slzy, nechtěla svěřování. „Kolik lidí přijde?“

„Peppinův otec má zítra narozeniny. Bude mu čtyřiaosmdesát. Přijde Peppinův otec a jeho matka. Peppinovi rodiče žijí nedaleko Palerma, víš?“ Její hlas zněl chladně, ostře. „Jsou to venkované, primitivní, nevzdělaní, ale Peppino je chce pěkně pohostit, zapomněla jsem na to.“

„Peppino tu nebude -“

„Večer se vrátí, bude spěchat, ať je kdekoliv.“ Odfrknutí zvlnilo její rty. „Vrátí se, protože jeho otec má narozeniny, a já jsem na to zapomněla.“

Charley ji rychle přerušila. „Takže děti, ano? Vy a Pepino, že? Jeho rodiče? Já?“

„Samozřejmě. Bydlíš s námi, samozřejmě, že u toho budeš.“

Charley se usmála. „Takže to je čtyři, šest a já, to máme sedm. Jdu se převléknout.“

Vzala seznam a peněženku, zamířila do patia.

„Osm - třeba ještě někdo přijde,“ zavolala za ní Angela. „Ale to by mi asi ani neřekli.“

Charley se zastavila. Neotočila se. Měla strach, aby Angela Ruggeriová nezahlédla svit v jejích očích. Charley zopakovala: „Osm. Dobře, nakoupím pro osm lidí. Jen na sebe hodím sukni a tričko.“

Předtím jezdil vždycky v prvním voze, někdy dostal i klíčky a první vůz řídil. Jako člověka ve zkušební lhůtě ho budou sledovat, zdůraznil mu maresciallo, a při tom poznají, jestli není unavený. Nemohl ze své únavy vinit dítě nebo slabé pravidelné chrápání své ženy, únavu způsobila noční můra, která ho celou noc trápila.

Trasa zvolená maresciallem pro cestu mezi Palazzo di Giustizia a věznicí Ucciardione je vedla prudkými zatáčkami kolem rohů z Piazza San Francesca di Paoli na Via Mariano Stabile, z Mariano Stabile zabočili ostře vlevo na Via Roma a pak na Piazza Sturzo, pak pokračovali rovně až k poslední zatáčce doprava na Via della Croci, odkud dojedou přímo k branám věznice Ucciardione. Trasu každé cesty určoval maresciallo, který ráno poté, co z Tardelliho vymánil denní program a jeho načasování, hloubal nad plánem města. Trasa zvolená maresciallem se centrálnímu dispečinku nesdělovala z obavy ze zrady nebo odposlechu. Pro Pasquala jednu věc představovalo řídit první auto a jinou vzít doprovodný vůz a sladit jeho rychlost, vybírání zatáček, přidávání plynu a brždění tak, jak určovalo auto vepředu. Byl ve stresu. Neviděl, jak před ním uhýbá provoz přizpůsobující se modrému majáčku a kvílení sirén, vedla ho jen zadní brzdová světla a blikající směrovka, jeho horizontem byla Tardelliho hlava a do očí mu svítilo slunce.

Protože ho škádlili a dělali si z něj legraci, spal neklidně a sužovala ho noční můra.

Každá ulice, po níž jeli, každá piazza, kterou projížděli, byla plná zaparkovaných aut. Auta, dodávky a motocykly stály po obou stranách každé ulice i piazzy, napůl na silnici, napůl na chodníku. „Proč bomba? Proč obrovská exploze? Proč klenotníkův krám?“ Celou noc se vrtěl a házel sebou v posteli vedle své spící ženy, kousek od svého spícího dítěte, noční můru představovaly zaparkovaná auta, zaparkované dodávky a zaparkované motocykly. Můžou si počkat den, týden, měsíc, ale bude jim jasné, že první auto i doprovodný vůz musí nevyhnutelně cestovat mezi Palazzo di Giustizia a věznicí Ucciardione, počkají si, budou sledovat jednotlivé trasy, přijdou na to, neboť možnosti výběru jsou omezené, a budou držet spínač odpalovacího zařízení. A po té noční mře, jen se vysprchoval, oholil a posadil se ke kuchyňskému stolu, zatímco žena krmila dítě, viděl v televizi záběr na vyhořelý, na boku ležící opancěovaný mercedes, smrtelnou klec.

Slunce mu páliло do očí, mysl mu zmáhala únava. Řidič doprovodného auta musel předem předvídat rychlost, zatáčky, přidávání plynu a brždění auta vepředu. Pasquale neviděl před první auto, neviděl ženu tlačící dětský kočárek z chodníku do ulice. Křižovatka Via Carini a Via Archimede, zaparkovaná auta, dodávky a motocykly. Brzdová světla prvního auta zazářila. Tardelliho hlava sebou trhla dozadu. Muž vedle něj zaklel, pustil automat, napřáhl ruce před sebe, aby se zachytil. Pasquale dupl na brzdy. Zdálo se mu, že na něj skáče zadek prvního auta, prudce strhl volant. Slunce mu svítilo do očí.

Žena s kočárkem se stáhla zpátky na chodník, křičela, ruce nad hlavou. První auto vyrazilo. Pasqualovi se zasekla kola, auto klouzalo. Siréna nad ním kvílela. Narazil do lampy. Byl v šoku a omámený. Žena tlačila kočárek s dítětem směrem k němu, nalepenému na kandelábr, hystericky ječela. Kolem něj se nejasně rýsoval dav, nepřátelský a agresivní. Zařadil zpátečku. Do něčeho tukl, neobtěžoval se ohlédnout. Vyrazil kupředu, hrnul dav stranou, nějaký muž plivl na okénko. Přidal plyn. Před ním se otevřela cesta. Neviděl světlo na střeše prvního auta, neslyšel jeho sirénu.

Pasquale se únavou a ze slunce v očích div nerozbrečel.

Muž vedle něj s povýšeneckým klidem promluvil do vysílačky.

„Ne, ne, ne, žádná léčka, žádná pohotovost, žádná panika. Ano, problém tu je, ten idiot totiž neumí řídit. Motor řve jak kráva, stojí tam lampa a my jsme v ní. I kdybych musel toho idiota zapřáhnout a přinutit ho táhnout, dostaneme se tam. Konec, vypínám.“

Snažil se jet rychle, ale nárazník se uvolnil a drhl o silnici. Jen dorazili k bráně Ucciardione a policisté ji otevřeli, uviděl Pasquale ty dva z osazenstva prvního vozu. Tleskali mu, že dorazil, vesele aplaudovali, posmívali se mu.

„Musím vědět víc.“

Zoufalství. „Víc nevím.“

„Pak se nedohodneme.“

Žadonění. „Řekl jsem vám všechno, co jsem věděl.“

„To je pro me zklamání, což znamená, že to bude zklamání i pro vás.“

Fňukání. „Řekl jsem vám všechno, co jsem věděl, a vy jste mi slíbil...“

Vyšetřující soudce se podrbl na hlavě porostlé hustými šedými vlasy, pak si sundal brýle a strčil konce jejich nožiček, které bývaly zaklesnuty za uši, do úst. Žvýkal umělou hmotu. Taktický manévř. Jeho taktikou bylo zařídít, aby ve vyšetřovací místnost panovalo ticho. Vězeň byl zločinec a zabiják, ale Tardelli s ním, po pravdě řečeno, pociťoval mírný soucit. Ten ničema přeběhl na druhou stranu, pokusil se spolupracovat, ale neměl dostatečnou informaci. Příští den bude ten desátý, a bez podstatné informace nemůže ospravedlnit požadavek na prodloužení pátrání. Ten ničema se pokusil kupčit s jinými jmény, jinými zločinci, ale ti vyšetřujícího soudce nezajímali.

„Musíte mi říct víc o Mariu Ruggeriovi a čtvrti Capo.“

„Řekl jsem vám, že chodil do toho baru. Řekl jsem vám, že ho rozbolel žaludek. To je všechno.“

„To nestačí. Kde bydlel?“

„Nevím.“

„Ten bar prodali novému majiteli. Ten starý majitel velice příhodně zemřel. Nemám se koho zeptat, jedině vás. Jak často tam chodil?“

„Nevím.“

„Jak chodil oblečený?“

„Nevím.“

„Kdo byl s ním?“

„Nevím.“

Vyšetřující soudce opatrně odložil brýle na stůl. Dveře se tiše otevřely a zase zavřely. Zavřel spis, zvedl z podlahy kufřík a spis do něj uložil. U dveří stál nejmladší z ragazziů, Pasquale. Existovalo hodně přístupů, hodně různých taktik,

kteřé využíval při vyslýchání ctihodných mužů. Mohl být přísný nebo laskavý, mohl se chovat opovrhlivě nebo s úctou. Mohl v nich vzbudit víru, že jsou součástí vyšetřování nebo jen nedůležitým zmetkem. Zaklapl zámek kufru. Řekl naprosto bez zájmu: „Víte, příteli, až vás teď odvedou zpátky do cely, bude to znamenat konec vašich návštěv této místnosti, plných jen vytáček. Vaše matka, dobrá a zbožná žena, jak jsem si jist, mne požádala, abych se s vámi setkal, a já jsem jí vyhověl. Ale už to nebude pokračovat, protože jsem velice zaměstnaný člověk. Vysvětlím vám důsledky toho, že nevíte nic podstatného o Mariu Ruggeriovi, a toho, že nezískáte status ochrany. Ujišťuji vás, že se na vašem poschodí najde někdo, kdo ví, že vás třikrát vedli na marodku. A také se, ujišťuji vás, najde někdo z jiného bloku, kdo z nějakého okna ve výšce viděl, že jsem sem třikrát přijel. Někdo viděl vaše pohyby a někdo zase moje. Musíte doufat, že se ti dva neseťkají a neporovnají, co kdo viděl. A v podobných místech se vede hodně řečí, dochází k častým setkáním. Dnes odpoledne vás prý navštíví vaše žena. Radím vám, abyste si promluvil se svojí ženou, s matkou svých dětí, a pověděl jí o našich setkáních, protože by vás určitě dokázala přimět, abyste mi pověděl víc. Snažte se pořádně se rozpomenout.“

Vězně odvedli.

Vyšetřující soudce poznamenal: „Problém je, Pasquale, v tom, že se denně musím zabývat podobnými lidmi. Člověk se pak může stát necitlivým, nechat se stáhnout dolů, špinavě jim lhát. Jsem podle vás ničema, Pasquale? Nezíská status ochrany, ale za pár dní, kdy bude pátrat v hlubinách své paměti, svých vědomostí, ho nechám přeložit někam na pevninu, kde to pro něj bude bezpečnější. Když špinavě lžete, zašpiníte se.“

Vrátil se z ranní směny. Pohodil dvě igelitové tašky na kuchyňský stůl. Jeho žena žehlila košili.

Otevřeným kuchyňským oknem sem zalétal hluk sídliště, hudba, křik a pláč dětí a zápach kanalizace. Už jen rok... Možná malý byt u moře na východním pobřeží ostrova někde u Messiny, Taorminy nebo Riposta, tam, kde La Cosa Nostra nenahání takovou hrůzu, možná bungalov se dvěma ložnicemi a penze od státu.

Nesnášela to, co dělá, nezhlédla od žehličích prkna.

Giancarlo si nalil sklenici džusu. Vypil citrónový džus, který připravila. Vzala tašky ze stolu a odnesl je do kredence. Na dně kredence ležely čtyři kartonové krabice, jedna na brambory, jedna na ovoce, jedna na zeleninu a jedna na citróny. Další kilo brambor, další kilo jablek a kilo pomerančů, další květák, půl kila špenátu a tři další citróny. Podíval se na krabice, brzy začnou přetékat.

Pověsila košili na ramínko. Vzala z koše blůzu.

Zavřel dveře kredence.

„Je konec. Od zítřka budeš zase nakupovat sama.“

Giancarlo vyndal pistoli z pouzdra pod lehkým sakem, vyčistil ji a vyndal zásobník. Pokračovala v žehlení. Od zítřka nebudou žádné citróny do kartonové krabice v kredenci, žádné brambory, zelenina, ovoce. Pracoval v pátracím týmu už tak dlouho, že ani neměl pocit neúspěchu.

* * *

Franco řídil. Byl to starý model Fiat 127, dnes už se nevyrábí, se zrezivělou karoserií, ale s motorem pod vrstvou oleje a špíny, udržované pro případ zběžné policejní kontroly, dokonale vyladěným a schopným pohánět auto rychlostí 170 kilometrů v hodině. Přesně takové auto se hodilo k převozu skromného starého venkovského kněze do domu smutku. Pohyb skromného starého kněze měl na starosti Franco. Nic nebylo ponecháno náhodě, všechno dokonale pečlivě připraveno. Franco, jednodenní strniště na tváři, se oblékl do špatně sedícího kabátu a jeho vázanka nezapadala přesně v límečku o číslo menší košile a řídil pomalu, protože Mario Ruggerio na sebe nerad upozorňoval rychlou jízdou. Rádio ležící v mezeře mezi Francovým nohama a knězem nevysílalo hudbu ani řeči na stanicích RAI, ale bylo naladěno na konec pásma metrových vln, aby mohlo přijímat varování o vojenských zátarasech na silnicích ze dvou aut jedoucích před nimi a varování od auta vzadu, pro případ, že by se na ně pověsila policie.

Slunce už zapadalo za hory. Světla Catanie se mísila se soumrakem.

Odpovědnost za dovezení Maria Ruggeria do domu smutku muže z Catanie ve Francovi vzbudila neobyčejnou pýchu. Na chodníku

před činžákem budou policisté v civilu. Muži v montérkách od telefonní společnosti nebo elektrikářské firmy jistě spěšně nainstalovali kamery zabírající předeek i zadní stranu domu. Číslo fiatu a barva nátěru budou samozřejmě zaznamenány, ale do rána auto přestříkají a registrační číslo vymění. Skromného starého kněze z venkova nebude policie obtěžovat, nebude ho vyslýchat kvůli úmrtí, ani prohledávat. Pýchu ve Francovi vyvolávala víra, že odpovědnost mu svěřená je indikací, jasnou jako facka, že favoritem Maria Ruggeria je teď on - ne ten arogantní idiot Carmine, ne Tano, ropucha nadýmající se vlastní důležitostí. A brzy mu bude svěřena ještě větší odpovědnost, až nakonec stane po pravém boku Maria Ruggeria jako jeho neoddiskutovatelný consigliere. Rádio stále mlčelo. Žádné vojenské zátarasy na přístupové cestě k bloku činžáků, žádný stín. Ti parchanti se spoléhají na pátrací týmy na ulici a dálkové kamery. Vjel na ulici, začal zpomalovat, uctivě šťouchl do Maria Ruggeria a ukázal mu na popelník. Skromný starý kněz zadusil doutník, zhluboka si odkašlal a vyplivl hlen do kapesníku. Franco hladce zabrzdil před hlavním vchodem činžáku, v místě, kde pouliční osvětlení zářilo nejjasněji. Vystoupil do ulice, kde ho určitě zaregistrovaly pátrací týmy a sledovací kamery, a začal zkoumat útržek papíru, jako by na něm měl napsány pokyny, jako by byl ve městě cizí, jako by sem jen dovezl skromného starého kněze z venkova.

Ve stínu poblíž dveří postávali dva mladíci a další dva budou na protější straně. A taky kamery. Kněz kráčel, opíraje se o francouzskou hůl, a Franco ho doprovázel, připraven chytit ho za druhou ruku, kdyby klopýtl. Když kněz míjel policisty, zamumlal jim cosi na pozdrav, možná jim poželal, a oni ho ignorovali. Kněz váhavě přešel po mramorové podlaze haly, jako by takový luxus nepatřil k jeho venkovskému životu. Použili výtah. Obličej Maria Ruggeria

vyjadřoval lhostejnost. Franco nedokázal číst jeho myšlenky. Ten muž je výjimečný. Jeho říše se rozkládá po celém ostrově, sahá přes celou Evropu, přes oceán, a Franco je jeho favoritem. Jak typické pro výjimečnost toho muže, že přistoupil ke dveřím bytu a zazvonil na zvonek, aby byl přijat v domě svého zavražděného rivala.

Dveře se otevřely.

Franco měl pouzdro s pistolí připnuté k holeni. Pocítil třepetající se strach.

Byt byl plný stoupenců mrtvého rivala a jeho rodiny. Chvilkové gesto, ruka Maria Ruggeria na Francově paži, ocelově tvrdý stisk, příkaz, aby se držel zpátky, a dostal do ruky berlu. Mario Ruggerio, vrah, teď capo di tutti capi, protože konkurent je odstraněn, popošel kupředu a stoupenci mrtvého muže, jeho rivalové, couvli a vytvořili

mu uličku. Nikdo z nich se nepokusil zachytit pohled jeho očí, nikdo neměl tolik kuráže nebo nerozumu, aby mu projevil své opovržení. Franco za ním vstoupil do obývacího pokoje a čekal ve dveřích, zatímco se Mario Ruggerio blížil k sedící vdově se zarudlými očima, oblečené v černém. Vdova povstala, aby se s ním pozdravila. Uchopil ji za ruce a podržel je ve svých. Projevil jí upřímnou soustrast. Projevil úctu k mrtvému. Odmítl nabídku alkoholu od syna mrtvého muže, raději by džus. Vyzvedl jeho důstojnost. Mario Ruggerio, sledovaný ode dveří Francem, vážně poděkoval synovi mrtvého muže za džus. Přijali přítomnost Maria Ruggeria, protože mrtvému muži projevil úctu, vyzvedl jeho důstojnost. Franco pochopil. Moc Maria Ruggeria, převlečeného za skromného starého kněze, nad La Cosa Nostrou je absolutní.

Více než hodinu hovořil Mario Ruggerio s vdovou, vdovinyým synem a vdovinou rodinou. Při odchodu se belhal o berlu kolem policistů ve službě, kolem kamer.

Se dvěma auty vepředu a jedním vzadu ho pýchou se nadýmající Franco vezl noční tmou zpátky do Palerma.

Dívala se vězni zpřímá do očí, a když sklopil hlavu, natáhla ruku a zvedla mu bradu, takže jí musel pohlédnout do očí.

Byla dcerou capa čtvrti Kalsa a její bratři postupovali ve šlépějích jejího otce.

Přes stůl, tiše, tak, aby ji nemohli slyšet strážníci, ostatní vězni a jejich rodiny, na něj vychrlila zprávu:

„Řeknu svým dětem, ne tvým dětem, mým dětem, že už nemají otce. Řeknu jim, aby na svého otce zapomněli. Pro mě a mé děti jsi mrtvý. Poslechl jsi svoji matku, vždycky jsi poslouchal jen svoji matku, tak teď ať si tě piplá matka, ne já a moje děti. To, co zamýšlíš, přinese hanbu tobě, ale mně a mým dětem ne. Hnuší se mi, že jsem s tebou spala a porodila ti děti. Odříkal jsi stejnou přísahu jako můj otec, stejnou přísahu jako moji bratři a tu přísahu jsi zradil. Řeknu ti, co tě čeká od chvíle, kdy odejdu, od chvíle, kdy se setkám se svým otcem a se svými bratry. Ať tě pošlou kamkoliv, vždycky, až budeš stát na příkrých schodech, ohlédni se, jestli za tebou někdo nestojí. Vždycky až přistoupíš k nějaké skupině, přemýšlej, který z těch mužů drží nůž. Až budeš v noci ležet a uslyšíš kroky, přemýšlej, jestli neunesou provaz na tvůj krk. Až budeš jíst, přemýšlej, jestli jídlo není otrávené. To je ta tvoje budoucnost. Ne moje budoucnost, ne budoucnost mých dětí, které nemají otce. Pro mě, pro mě neexistuješ, nikdy jsi neexistoval.“

Nechala bradu klesnout. Po tvářích se mu koulely slzy. Se vzpřímeným držením těla vyšla ze dveří, aniž by se ohlédla.

„Povídám, Bille - jsi na své straně zabezpečený?“

„Zabezpečený. Pokračuj.“

„Povídám, že na tomhle konci slyším pravidelný rušení.“

„Jsem snad nějaký pitomec, Rayi? Co s tím má co společného tvůj konec?“

„Ta věc, krycí jméno Helena, to zavazadlo, co si vyzvedl tvůj člověk.“

„To je náš problém.“

„Můj taky. Přepadl mě tu jeden z místních. Cituju: „Vzali jste si to na svědomí, vy zatracení arogantní lumpové, použili jste nátlaku a poslali maloměstský děvče do Palerma kvůli nějaký zatracené operaci, co jste si vymysleli. S kým jste to probírali?“ konec citátu. Proto je to i můj problém, Bille.“

„Kam tím míříš?“

„Nevím, proč se z toho potím strachy. Strávil jsem v tomhle městě už tři roky, Bille. Za tři roky přijdeš na to, jak lidé pracují. Tady se chovají nevyzpytatelně. Ten starý lev ztrácí zrak, je pokousaný od blech, má žlutý zuby, ale přesto si myslí, že je pořád ještě hrdinný lovec. Obvinili mě z toho, že jsem ho chytil za ocas a zkroutil ho. Je roz-zlobený, ale klidně, to znamená, že myslí nevyzpytatelně.“

„Pořád to nechápu, Rayi.“

„Myslel jsem si, že bys to měl vědět, můžou se nás pokusit přesrat.“

„Copak nám nejde o to samý?“

„Nebylo by to krásný? Vyrozuměl jsem z toho, že pokud se něco nepříjemného stane krycímu jménu Helena, vašemu zavazadlu, začne to pěkně smrdět, až by mě to mohlo vyhnat z města, pronikne to až nahoru. Budu tě informovat.“

Dobrou noc, Bille. Jen mám neblahý tušení.“

Položil sluchátko. Vypnul utajovač, vytočil další číslo. Oznámil ženě, že si večer vyrazí, a udal jí jméno a adresu restaurace na Fulham Road, kde se sejdou. Začal si sklízet stůl. Dwight Smythe ještě pořád seděl u svého stolu. A on vždycky při použití utajovače musí mluvit hlasitěji.

„Slyšel jsi to, Dwighte?“

„Je mi líto, nedalo se to neslyšet.“

„Co si o tom myslíš?“

„Řekl jsem ti to už napoprvé, ale tys to ignoroval. Že je ten plán švihlej. Že až se to roztroubí, až to pronikne nahoru, až se za ten plán budou muset zaručit hlavou, schovají hlavu do písku. Jsi svým pánem, Rayi, ale na to jsi měl myslet.“

Ležela na posteli a obracela stránky knihy.

„Pokud je to všechno, Angelo, vykoupu děti," řekla předtím. „Dokázala jste úplné zázraky."

„Děkuju za pomoc," odpověděla Angela.

A Charley odešla do obývacího pokoje, kde seděl Peppino. Dorazil domů před hodinou, měl sundané sako a v ruce skleničku whisky a děti si hrály s dárky, které jim přivezl. Auto na baterie pro piccolo Maria se prohánělo po dlaždičkách a Francesca svlékala a oblékala panenku. Angela dostala hedvábnou šálu a Charley krabičku krajovaných kapesníků. Opustila Angelu v kuchyni, těstoviny připravené k přidání na pánev, omáčka byla rozmixovaná, maso tence nakrájené a uložené do ledničky, zelenina opláchnutá, ovoce na míse a sýr na dřevěném prkýnku. Víno a minerálka vychlazené. V jídelně za Peppinem a dětmi prostřela Charley pro osm lidí.

„Pojďte, Mario, Francesco, je čas na koupání, pojďte," zavolala Charley na děti.

„Tak brzo?" divil se Peppino.

Charley se podívala na hodinky na svém zápěstí. „Dnes to tak bude lepší, protože se potřebuju osprchovat a převlíct. Chtěla jsem si na sebe vzít to, co jste -"

A Peppino tak nevzrušeně odpověděl: „Nemyslí, že byste s námi musela večeřet, Charley. Jak vám jistě Angela řekla, jde o narozeniny mého otce - povedou se řeči o rodině, sicilské řeči. Pro vás by to bylo únavné, nudné."

„Nedělejte si se mnou starosti, budu jen sedět -"

A Peppino řekl: „Otec a matka pocházejí z venkova, Charley. Pochybuju, že byste rozuměla jejich dialektu. A oni by se necítili dobře před cizím člověkem - pro nás cizí nejste, ale pro ně ano - takže bude lepší, když s námi dnes nepovečeříte. Angela děti uloží."

„Jistěže, Peppino, naprosto vás chápu..."

Charley se vrátila do jídelny, sklídila jedno připravené místo a odnesla židli. Zbylo sedm míst, sedm židlí. Zašla do kuchyně a bez jakéhokoli komentáře oznámila Angele Peppinovo rozhodnutí. Pozorovala Angelu, viděla, jak jí ztuhly rysy, přemýšlela, jestli se sebere, dojde do obývacího a vytáhne otázku její přítomnosti u stolu. Angela jen přikývla, jako by neměla sílu bojovat. Vykoupala děti, oblékla je do parádního oblečení a dovedla je zpátky k Peppinovi. V kuchyni si připravila sendvič. Odešla do svého pokoje.

Pokoušela se číst. Ležela oblečená na posteli, obracela stránky a nevnímala je. Poslouchala. Přijelo auto. Slyšela tlumené hlasy a šťastné hulákání dětí. Slyšela kroky v chodbě, za svými dveřmi, které nechala na palec pootevřené.

Slyšela zvuky z kuchyně.

Pokoušela se číst.

Ježíši, Charley...

Vrátila se o stránku nazpátek, protože nevnímala nic z toho, co četla.

Ježíši, Charley, je to jen práce.

Odložila knihu na noční stolek.

Ježíši, Charley, tvoji práci je lhát.

Zvedla se z postele. Upravila si vlasy.

Kvůli tomu sem přijela, kvůli tomu cestovala, kvůli tomu opustila bungalov a 2.B. Zhluboka se nadechla. Nasadila na tvář úsměv. Vyšla ze svého pokoje, napřed se podívala do kuchyně, kde viděla špinavé talíře od hlavního chodu, špaget s masem a vedle sporáku stál další talíř, přikrytý, aby jídlo zůstalo teplé. Zamířila chodbou směrem k hlasům v jídelně za obývacím pokojem. Vstoupila do obývacího pokoje a křečovitě držela úsměv na rtech. Jen děti se dál smály a hrály si s autem a panenkou, ale řeč ustala. Židle v čele stolu zůstala prázdná. Ovládla třesoucí se hlas, statečně promluvila.

Zeptala se Angely, jestli jí má pomoci s uložením dětí.

Angela a Peppino seděli čelem k sobě, vedle nich děti a dál dva staří lidé. Na Peppinově tváři se objevil náznak rozmrzelosti, Angelin výraz nezastíral otrávenost. Na konci stolu, po obou stranách prázdného místa a prázdné židle, seděli Peppinovi rodiče. Starý muž byl ustrojen do špatně padnoucího obleku, ušitého ovšem z dobré látky, a límeček s vázankou mu odstávaly od hubeného krku. Stará žena měla černé šaty a bílé řídké vlasy stažené do drdolu. Charley viděla jejich dům, prošla kolem otevřených dveří jejich domu, slyšela z něj hrát rádio a cítila z něj vůni jídla.

Peppino řekl: „To nebude třeba, Angela je vyprovodí sama. Díky za nabídku. Dobrou noc, Charley."

Nepředstavil ji. Oči starého muže, jasně svítící v letitém vráscitém obličejí, si ji prohlížely. Stará žena na ni nesouhlasně pohlédla a pak si začala loupat jablko.

Charley se usmála: „Výborně, myslela jsem si to. Bude skvělé dostat se tak brzy do postele."

Vrátila se do pokoje. Zase nechala na palec pootevřeno. Posadila se na postel. Její prsty spočinuly na ciferníku hodinek. Přemýšlela, kde je Axel Moen, jestli poslouchá. Je zřejmé, že není vítaná, je tu prázdná židle a na talíři se udržuje teplé jídlo. V duchu si přehrála rytmus kódů. Kde je? Poslouchá? Prst se dotkl tlačítka na hodinkách na zápěstí. Namačkala signál. Pauza. Znovu signál. Kde je? Uslyší ji? Stiskla tlačítko, stejný rytmus.

Projelo jí vzrušení. Tohle je její moc...

Odešla do koupelny, umyla se a vyčurala, v pokoji se svlékla. V tom impulsovém signálu, který třikrát po sobě odeslala, byla její moc...

Na chvíli k sobě přitiskla medvídku, jako by s ní mohl sdílet její vzrušení z vlastní moci. Zhasla světlo u postele. Ležela ve tmě. Snaží se zůstat vzhůru, slyšela zvuky z kuchyně, slyšela spláchnutí záchodu, slyšela, jak Angela odvádí děti do jejich pokojů, slyšela nezřetelné mumlání hlasů. Snažila se zůstat vzhůru, poklímbovala s prstem na tlačítku náramkových hodinek. Pořád poklímbovala, jako by ji to vzrušení vyčerpávalo. Sotva zaklímbla, měla sny: Procházela jednotlivými sny, čas od času sebou trhla, vzpomínala se, zadusila sen, podívala se na svítící ciferník hodinek. Bližila

se desátá, jedenáctá, půlnoc a sny se stále hůř zaháněly a upadala do spánku rychleji, hlouběji. Zdálo se jí o mladíkovi z fotografie v novinách, s prořiznutým hrdlem v kaluži krve, o příběhu, který jí vyprávěl Benny, a o helikoptěře. Zdálo se jí o stínu ve dveřích pokoje a o tom, jak se zavírají. Zdálo se jí o helikoptěře visící ve vzduchu, ozbrojených mužích, šourání tlumených kroků po chodbě a o Axelu Moenovi, jak stojí pod stromy za pískem pláže... Charley spala. „Kolik je hodin?“ „O třicet minut víc, než když ses ptal naposledy.“ „O co jí, sakra, jde?“ „Poslala signál přípravy k pohotovosti.“ „Poslala signál přípravy k pohotovosti. Nenahlásila okamžitou akci, ani konec pohotovosti.“ „Je to už šest hodin, co ten signál odeslala.“ „Správně, Axele, protože teď jsou tři ráno, což je půl hodiny poté, co jsme se o tom bavili naposledy.“ „Nechápu to.“ „Z toho, co jsem pochopil já, Axele, jsem rád, že jsem nezavolał naše hrdinské carabinieri. Je po pracovní době, musel bych psát hlášení, jsem vážně rád.“ „Nakopu ji do zadku.“ „Bude samá modřina. Tohle jsi říkal už před půlhodinou a před hodinou.“ „Je to zatraceně neprofesionální chování.“ „Přesně tak, Axele. Ona taky není žádná profesionálka.“ Seděli v autě. Poslední diskotéky už dávno skončily, bary zavřely, mládež na motorkách a skútrech s řevem zmizela do noci. Mondello se vyčlídilo. Parkovali v opuštěné ulici kousek od piazzy, blok od hranice moře. Axel si vynadal jednu lucky strike, podal krabičku

„Vannimu a Vanni si z ní vytáhl poslední cigaretu. Vnitřek auta ozářila sirka. „Tím končíme, ne? Nehodlám tu, sakra, sedět bez cigaret.“ Axel zmačkal prázdnou krabičku. Upustil ji na podlahu vedle Vanniho vypotřebované krabičky a zmačkaného obalu od pizz, které už dávno snědli. Kouřili. Prodlužovali kouření, dokud je nezačaly pálit prsty. Vyhodili cigarety z otevřených okýnek. „Co myslíš?“ „Myslím, Axele, že půjdeme do postele. Zlobíš se?“ „Nakopu ji do zadku.“ „Myslím - víš, co si myslím? Něco si myslím, a nebudeš mě za to mít rád.“ Vanni se zeširoka usmál. „Myslím, že ti na ní záleží, myslím, že se o ni velice bojíš.“ „Nakopnu ji tak, až mě bude bolet noha.“ Harrymu Comptonovi dělal společnost pouze důstojník, který držel noční službu. Ve vzdorovitém hněvu telefonoval do Říma a Alf Rogers mu oznámil, že už zprávu odeslal, ale až pozdě večer, a on odpověděl, že si na ni počká. Velitel s oblibou používal jednu frázi, prvořadým úkolem SO6 je, jak všichni vědí, „dosazovat tváře nezákonné činnosti“. Tuto frázi citoval politikům na návštěvě a byrokratům. Zdroj onoho vzdorovitého hněvu ležel na stole před detektivem seržantem. Kamera na Heathrow dodala tvář nezákonné činnosti. Držitel italského pasu vydaného na jméno Bruno Fiori před sedmi hodinami prošel terminálem dvě na letišti Heathrow. Fotografie sejmутá kamerou umístěnou vysoko na stěně ukazovala, jak u výstupní kontroly předkládá italský pas, a byl vydán specifický rozkaz, držitel pasu nemá být zdržován, na nic dotazován, nemá si uvědomovat možnost jakéhokoli vyšetřování. Ten parchant bez jakéhokoli obtěžování a jakýchkoli překážek došel ke svému letadlu. Fotografie ukazovala uvolněného, pohledného, uhlazeného a dobře oblečeného muže a ten parchant přitom patří do vyšetřovací místnosti a vězeňské cely. Ozvalo se zazvonění. Zvonek pronikavě pípál. Důstojník se začal zvedat ze židle, ale Compton na něj mávl, ať si zas sedne a vrátí se k novinám. Spěchal na pracoviště slečny Frobisherové, opuštěné, čekající ve vzorném pořádku na nové ráno. Tiskárna chrčela zprávou. Četl... KOMU: SO6, D/S Harry Compton

OD: Alfred Rogers, styčný důstojník, protidrogové oddělení, britské velvyslanectví, Via XX Settembre, Řím

PŘEDMĚT: MARIO RUGGERIO

DATUM NAROZENÍ: 19.8.1934

MÍSTO NAROZENÍ: Prizzi, severní Sicílie.

RODIČE Rosario, naroz. 1912 (dosud žijící) a Agata naroz. 1913 (dosud žijící). Další děti - Salvatore naroz. 1936 (uvězněný), Carmelo naroz. 1937 (mentálně zaostalý), Cristoforo naroz. 1939. (zavražděn 1981), Maria naroz. 1945, Giuseppe naroz. 1954 (viz dále).

RODINA: Sňatek s Michaelou Bianchiniovou (z rodiny LCN v Trapani) 1975. Salvatore (syn) naroz. 1980, Domenica (dcera) naroz. 1982. Teď žijí v Prizzi.

POPIS. Výška 161 cm. Váha (odhad) 83 kilo. Modré oči. Žádné známé jizvy. Patrně rozložitá a statná stavba těla (žádná fotografie za poledních 20 let, nikdo ho za tu dobu prokazatelně neidentifikoval). Neví se, jestli tmavě hnědé vlasy zešedly nebo zda si je barví, ani zda běžně nosí brýle.

Přenesl si papíry ke svému stolu.

„Nechcete šálek kávy, pane? Zrovna si ji jdu vařit.“ Důstojník držící noční službu odkládal složené noviny. „Ne, díky.“ ŽIVOTOPIS. Poslední doložené vzdělání základní škola v Prizzi, 1939-43. Cestoval se svým otcem - řidič pašeráckého nákladáku. 1951 - odsouzen za pokus o vraždu, soud v Assizes, Palermo (oběť mu údajně neprokázala „dostatečnou úctu“). V Ucciardione údajně usmrtil dva spoluvězně, žádné svědci, žádné důkazy. Propuštěn 1960 po přísaze ctihodným mužem. Od té doby nebyl uvězněn. In absentia odsouzen za vraždu, pašování drog, mnohé další věci. FBI i DEA mají údajně důkazy postačující k jeho obžalobě v USA. Spojenec corleonevců (Riina, Provenzano apod.), ale patrně si udržel nezávislost. V boji o moc (po zatčení corleonevců) indikace, podle níž je RUGGERIO odpovědný za zmizení capa z Agrigenta a za vraždu capa z Catanie.

„Jste v pořádku, pane? Vážně si nechcete dát kafe? Měl bych tu sendvič, žena mi jich vždycky nadělá jako pro celou společnost.“

„Ne, díky.“

„Jen se ptám. Vypadáte, jako by vás někdo chytil za kulky a pořádně zmáčkl. Nechtěl jsem vás vyrušovat...“

ZHODNOCENÍ. Neobyčejně tajnůstkářský, prý věnuje nesmírnou péči vlastní bezpečnosti, žádné úspěšné odposlouchávání, žádné nalezené písemné materiály. Zpřisnil také celkovou bezpečnost „rodin“ LCN pod jeho vedením, zavedl konspirační systém buněk, takže z poslední doby o něm neexistují žádné informace získané v rámci programu pentito. Italské úřady ho považují za nelítostného vraha.

Zpráva SCO: „Nevzdělaný, ale má intuici a inteligenci, jeho akce lze jen těžko předvídat.“

Zpráva squadry mobile: „Násilnický, agresivní, mstivý, nadprůměrně mazaný a odhodlaný.“

Zpráva DIA: „Má moc nad životem a smrtí, neuvěřitelné osobní charisma s prvky krutosti a sadismu, ALE (to Zdůrazňuju já, AR) jeho život se redukuje na mizerné přežívání, protože se nemůže volně pohybovat, nemůže otevřeně žít s rodinou. Žije s hrůzou o vlastní život, v atmosféře napětí a strachu, z toho pramení ta násilnická paranoia.“

Vyšetřující soudce Rocco Tardelli (vyšetřující Ruggeriovův případ) v nedávném hlášení ministru spravedlnosti: „[Ruggerio] je mistrný stratég, budoucnost LCN vidí v mezinárodních úmluvách, působí jako makléř kartelů, Triád, Jakuzy a ruské mafie. Předchází ho jeho reputace, kombinuje svoje zkušenosti s mazaností. Pokud v LCN získá dominantní postavení, bude se snažit prodloužit ohromnou moc této organizace za italské hranice.“

Zdá se, že v době, kdy boj italského státu proti LCN ztrácí stimulaci, Ruggerio přebral vládu.

(Následuje materiál GIUSEPPA RUGGERIA).

Alfred Rogers, styčný důstojník, protidrogové oddělení, Řím.

Kdysi si myslel, že se ho ta mladá žena na promoční fotografii netýká. Teď se za to hluboce zastyděl. Zavřel zprávu do sejfů ve stěně.

„Nejspíš půjdu. Už to mám v kapse.“

„Nejlepší místo je v posteli u ženy. Tady se za podobnou svědomitost nedočkáte ani poděkování. Promiňte, že se vás tak ptám - ale nezahlédl jste snad ducha, nebo něco podobného? Promiňte, promiňte, jen jsem žertoval...“

KAPITOLA 13

„Přijdete pozdě, Charley. Nemůže to počkat?“ křičela na ni Angela ze dveří kuchyně.

Spěchala po cestičce dozadu, kolem plynové bomby a kontejnerů na odpadky, ke šňůře na prádlo. Z podprsenky, kalhotek, trička a džínů kapala voda. Šňůra na prádlo visela za vilou. Za šňůrou na prádlo začínala zadní zeď pozemku. Ve zdi byla zapuštěna silná dřevěná dvířka s visacím zámek kvůli zajištění. Zeď byla příliš vysoká, než aby mohla vidět na druhou stranu, ale nad ní se rýsoval kamenitý a skalnatý svah útesu.

„Jen vteřinku, Angelo - nezabere mi to ani minutu.“

Z pytlíku visícího na šňůře nabrala plnou hrst kolíčků. Začala věšet prádlo na šňůru. Uviděla toho parchanta. Hej, „šmíráku“, libertino, vzrušujou tě podprsenky a kalhotky na šňůře? Chceš si na ně máknout těma svejma špinavejma prackama? Stál vedle kolečka, a když se na něj vyzývavě zadívala, začal zametat cestičku vedoucí k brance ve zdi. Sehnul se. Starou vyhublou kostnatou a špinavou rukou sáhl po něčem na zemi, zvedl to a hodil do kolečka.

Zaregistrovala to. Na listech v kolečku zahlédla zašlápnutý konec doutníku. Hotovo. Zastavila se, chvíli přemýšlela, pak zaběhla zpátky do vily.

Angela měla děti nachystané v předním patiu, i s kočárkem s miminkem Maurem a seznamem nákupů.

„Neobtěžujte se s nádobím ze včerejška, Angelo, umeju ho, až se vrátím. A nemohla bych si odpoledne zajít trochu za kulturou? Hned se vrátím. Pojdte děti.“

Probudila se pozdě, Peppino už byl vzhůru a seděl v obýváku nad papíry. Přišla do kuchyně, aby udělala dětem snídani a ohřála mléko pro miminko. Dřez přetékal špinavým nádobím s pánvemi navrch a Angela vařila kafe. Nemohla zkoušet polstrovanou židli na konci jídelního stolu, nemohla zjišťovat, kolik bylo použito talířů, vidliček a nožů. Jo, bylo od ní pěkně mazané, jak si všimla, že „šmírák“ zvedl ten nedopalek doutníku vzadu za vilou. On kouří páchnoucí italská cigára, Angela ani Peppino doutníky nekouří a toho staříka ze včerejška večera by sotva poslali kuchyní kolem plynové bomby a kontejneru na odpadky, aby si kouření odbyl tam. A ve snu se jí všechno pletlo.

Nebylo zrovna nejchytřejší, že usnula... sakra... nepodařilo se jí zůstat vzhůru.

Mysl se jí rozdělila na několik částí. Jedna část kráčela dolů z kopce, vyhýbala se s kočárkem psím hovínkům, nepořádku na silnici a dírák, odvedla děti do školy a školky, měla peněženku a seznam nákupů. Druhá část se zabývala lži, hodinkami na zápěstí, špinavými talíři ve dřezu, židlí a nedopalkem doutníku... Odložila Maria u školy a Francescu u

dveři do školky. Stála na náměstí, ruka jí neklidně spočívala na držadle kočárku. Za ní zatroubilo auto. Studovala seznam. Otočila se. Peppino jí zamával a dupl na plyn svého auta. Taky mu zamávala. Kdyby byla rádobychytrá, tak chytrá, až by vzbudila podezření, byl by to Peppino, kdo by ji uskrtil, podřízl, umlátíl a pak se šel navečeřet? Koupila mléko a čerstvé pečivo. Zamířila ke stánku s ovocem.

Chladný hrubý hlas. Bože, ten zatracený hlas bez kousku zatraceného slitování. Napřímila záda, jako by chtěla začít vzdorovat, ale udělala, co jí řekl, šla dolů po hlavní třídě, počkala na zelenou, neotáčela se, tlačila kočárek přes silnici. Opřela se o zábradlí. Dítě se začalo budit, a tak jemně zahoupala kočárkem.

„Pokud to nedokážete, rekněte to a skončete.“

„To není fér.“

Vřící hlas za ní skřípěl ostrým přízvukem: „Pokud to nedokážete zvládnout, jděte od toho. Jedte si domů.“

Zírala do vody. Na moře se vydávala malá flotila rybářských loděk, prorážela příbojem. Do tváře jí vanul čerstvý vítr.

„Dělám, co můžu.“

„Mám vám to vyjmenovat? Za prvé, dala jste komunikační přístroj do ruky dítěti. On si hraje, my se štveme. Vzlétne helikoptéra, celej tým je na nohou - zvorala jste to.“

„Už se to nestane.“

„Nestane, když skončíte. Za druhé, včera jste poslala signál přípravy k pohotovosti. Sedím se společností zalezlej v autě do půl čtvrtý ráno. Držím v pohotovosti těžkej tým až do půl čtvrtý ráno. To jste zapomněla poslat konec pohotovosti?“

„Dělám, co umím.“

„Pokud toho neumíte víc, měla byste odjet domů.“

„Je mi to líto.“

„To je, sakra, na místě. Proč jste neodeslala konec pohotovosti?“

Nabrala vzduch do plic. Vítr jí bičoval vlasy. Řekla tiše: „Myslela jsem, že by mohl přijít. Pořádali malý večírek na oslavu narozenin Peppinova otce. Mě nepozvali. Prý bych se „nudila“. Snažila jsem se zůstat vzhůru ve svém pokoji, vážně jsem se snažila. Usnula jsem.“

„To je ubohý.“

„Sakra, dělala jsem, co šlo...“

„Přišel?“

„Kouří doutníky?“

„Jak to mám, k čertu, vědět?“

„Pak nevím, jestli přišel.“

„Měla byste pomejšlet na odjezd domů, když nedokážete, co po vás chci.“

Obrátila se. Porušila pravidlo, které stanovil. Viděla chlad v očích Axela Moena. A pohrdání kolem úst Axela Moena a hněv doprovázející zmaření Axela Moena. Chtěla se ho dotknout, chtěla, aby ji držel v náručí... Odvrátila se. Bude bouřka, protože se zvedá vítr.

Řekl a odkrajoval slova: „Pokud to nezvládáte, měla byste odkráčat středem.“

Pozorovala rybářskou flotilu, jak se zmenšuje, odjíždí po hřebenech vln. Šla nakoupit ovoce.

Ve vile zjistila, že Angela umyla talíře a příbory ze včerejšího večera a uložila je do kredence a čalouněnou židli v jídelně vykartáčovala spolu s ostatními, takže Charley nemohla zjistit, jestli na ní někdo seděl.

„Závěr?“

Giancarlo stál mezi ostatními z týmu, všemi kromě těch z poslední noční směny. Nebylo běžné, že by se pátrací tým squadry mobile na začátku a konci operace setkal s vyšetřujícím soudcem, který si je najal, ale tenhle malý smutný človíček si to vyžádal. Ten malý smutný človíček seděl u svého stolu, nohy měl trochu krátké na to, aby dosáhly na zem, a paže zkřížené na hrudi. Giancarlovi připadlo, absurdní a nevhodná myšlenka, jako by vyšetřujícímu soudci z očí hleděla tupá únava smrti, jako by ten setmělý pokoj vyzařoval ponurost cely dei condannati a morte. Neměli mu co sdělit, co nahlásit, přesto trval na svém, chtěl je vidět.

Žádný závěr neexistoval. Nikdo Ruggeria neviděl, nebylo po něm ani stopy. Ale pracovaly pouhé tři týmy skládající se z pouhých tří mužů a takový labyrint, jako je Capo, by spolkl i stovku mužů. Jednalo se jen o symbolické gesto, ale významné.

„Děkuji vám za vynaložené úsilí.“ Tím úsilím bylo stát, chodit, pozorovat obličej a pokusit se porovnávat obličej starých mužů s fotografií. Ta fotografie vznikla před dvaceti lety. Některé počítačové úpravy fotografií jsou dobré, jiné k ničemu. Možná ho viděli, možná stáli vedle něj. „Děkuji vám za vaši angažovanost.“

„Není zač...“ Velitel jednotky se rozpaky zahleděl na zem.

Giancarlo držel za zády dárek. Zrovna přemýšlel, jak často asi tahle místnost pozná smích. Tenhle pokoj připomíná márnici, místo čer-

ných smutečních obleků a tlumených hlasů. Místo člověka odsouzeného k smrti... Tenhle ubožák, malý, smutný, odsouzený k smrti, jak se o něm tvrdí, směje se vůbec někdy? Ti muži venku za dveřmi, odsouzení k smrti spolu s ním, jak se o nich tvrdí, nevypadají na někoho, kdo by toho chudáka dokázal rozesmát. Giancarlo byl z týmu nejstarší, nejzkušenější, jediný se před nikým neplazil v účtě, a jeho zvolili, aby tomu malému smutnému muži předal dárek, který ho rozesměje.

„Na znamení vděčnosti za to, že jsme s vámi mohli pracovat, dottore...“

Giancarlo předal vyšetřujícímu soudci balíček, zabalený do lesklého papíru a převázaný parádní stuhou. Sledovali, jak

jeho neklidné prsty rozvazují pásku a rozbalují papír.

Na stůl se vyvalily citróny, poskakovaly, padaly na zem, kutálely se po koberci.

Pochopil. Přes tvář mu přeběhl slabý úsměv. Znal jejich práci, věděl, jak těžké bylo chodit den co den po čtvrti Capo a hledat způsob, jak se smísit z davem v uličkách. Vykrouzl zpoza stolu, přistoupil ke Giancarlovi, letmo ho políbil na obě tváře a Giancarlo si pomyslel, že to byl polibek odsouzence na smrt.

Nadešel čas rozcvičky, rozezněly se zvonky a v zámcích dveří zachrastily klíče, avšak vězeň zůstal ležet na palandě.

Muži, s nimiž sdílel celu, odešli cvičit dolů na dvůr. Carceriere viděl, že sedí schoulený na spodním lůžku, a zeptal se ho, proč nejde na rozcvičku, a on mu odpověděl, že je nastydlý a bolí ho hlava.

Konečně se v poschodí rozhostilo ticho, potrvá celých třicet minut. Vězeň vstal. Začal si rozepínat pásek a překvapilo ho, že se mu netesou ruce. S páskem v ruce se vydrápal na horní lůžko. Malým oknem viděl přes mříže panoráma Palerma. Okno celý bylo otevřené. Na obličej cítil silný vítr. Mřížemi viděl hory nad Palermem. V horách měla domov jeho matka, město bylo domovem jeho ženy a dětí. Protáhl přezku svého pásku kolem mříže v okně, slyšel jen hukot větru.

Jsi mrtvý, řekla mu jeho žena. Někdo vás postrčí, zaboří do vás nůž nebo vás otráví, řekl vyšetřující soudce.

Prudce škubl páskem, testoval, jestli mříž pevně drží.

Suicidio je porušením přísahy, kterou složil před mnoha lety. Když si muž vezme život, ztratí čest a vážnost a poruší přísahu.

Vězeň si obtočil konec pásku kolem krku a udělal uzel. Vrchní lůžko palandy neposkytovalo adekvátní výškový rozdíl, ani pásek nebyl dost dlouhý na to, aby si svojí vahou zlomil vaz. Bude se škrtit tak dlouho, dokud neumře.

Nemá už co říct vyšetřujícímu soudci, nemá co dodat k Mariu Ruggeriovi.

Zamumlal modlitbu a snažil se v duchu vybavit tváře svých dětí.

Visel, kopal nohama, zalykal se, kroutil se a pod oknem celý chodili muži v monotónních kruzích rozcvičky.

„Takže tohle je tvůj domov?“

„Tohle je Cinisi, to je můj domov.“

„Hezké městečko, takové originální,“ prohlásila Charley pochvalně.

Dívala se nahoru po hlavní třídě, Corsu Vittorio Emanuele. Na konci ulice se tyčila žulová skála a nad vrcholky hor zářilo čisté, azurově modré nebe se spěchajícími, větrem poháněnými nafouklými obláčky. Proti šedé skále se rýsoval celé ulici dominující kostel, vybudovaný v ostře řezaných liniích.

„Než otec zemřel, nazýval Cinisi mafiopolí,“ řekl Benny.

Přidržel jí otevřené dveře auta. Město se jí líbilo, originalitu spatřovala v chytrém terasovitém uspořádání domků lemujících hlavní třídu. Okna většiny domů zakrývaly okenice, ale balkóny oživovaly květiny v květináčích a domy měly čerstvou omítku, bílou a okrovou, a hlavní ulice byla před domky vzorově zametená. Na dlažbě mezi domky i na ulici kvetly třešně a pod stromy ležely roztroušené růžové květy.

„Nic nevidím, Benny, nic necítím. Možná jsem něco málo vnímala v Corleone, možná jsem něco cítila v Prizzi, ale tady vůbec nic. Není čeho se tu dotknout.“

„Podívej se k hoře,“ vyzval ji Benny.

Charley si oblékla svoji nejlepší sukni, tu, co si koupila za peníze od Peppina, a svoji nejlepší blůzu. Stála na slunci, s větrem na stehnech a holeních. Síla větru prolétala hlavní ulicí. Stála statečně s nohama mírně rozkročenýma, jako by se mu chtěla vzepřít. Na spodní části svahu, tam, kde ještě nebyl tak prudký, rostlo křoví, ale výš na skále už nic. Ta hora byla syrovým symbolem nad hlavní ulicí.

„Je to hora, skála, je na nic.“

Dotkl se její paže, drobné gesto mělo upoutat její pozornost, jeho hlas zněl mírně. „Mýlíš se, Charley. Samozřejmě se mýlíš, protože tady nežiješ a nevíš to. Ta hora jim patří, patří jim ta skála, patří jim lomy. Copak jsi v Palermu nevystupovala z letadla?“

„Přijela jsem vlakem,“ odpověděla Charley. Axel Moen jí řekl, že agent je nejzranitelnější v době, kdy dochází k velké změně, kdy přechází z normálního života pod pláštík, z bezpečí do nebezpečí, že je lepší si tu cestu prodloužit a promyslet si velkou změnu. Charley lha-

la: „Připadalo mi skvělé přijet vlakem, takové romantické, přijet nočním vlakem a vkročit na jiný kontinent.“

„Protože jim patří ta hora, skála a lomy, chtěli tady postavit palermské letiště. Ranveje jsou dva kilometry odsud. Fouká tu silný vítr a hora leží příliš blízko, ale to není důležité, protože oni vlastní horu, skálu, lomy. Cinisi bývalo městem farem, vína a olivovníků, ale oni vyhnali contadini z jejich půdy a kámen vytvořil základy pro ranveje, kámen se mohl použít i jako opěra betonu a oni se stali majiteli letiště. Patří jim všechno, na co se podíváš, Charley, každý člověk.“ Stáli před pěkným domkem. Zjevně teprve nedávno se na domě objevilo obložení oken z tvrdého dřeva a těžké dveře z tvrdého dřeva s naleštěným mosazným kladkem.

„Tvoje matka je doma?“

„Ano.“

Zlomyslně se zeptala: „A čeká na tvé prádlo?“

„Ano.“

„A nemohla by na to prádlo ještě chvíli počkat?“

„Jistě - co bys chtěla?“

„Chtěla bych vidět, kde zabili tvého otce, kde jsi seděl v autě, když ho zastřelili.“

Nejspíš ho šokovala. Rty se mu stáhly do úzké čáry, v očích se mu zablesklo, tváře ztuhly. Vyrázil směrem od ní.

Následovala ho. Prošel kolem skupinek starých mužů, vyhřívajících se na slunci, nechávali vítr pohrávat s jejich saky a nedívali se mu do očí, a on se nepodíval na ně. Když se přiblížil k ženě s nákupními taškami, ostentativně se k němu obrátila zády a zadívala se do výlohy alimentari. Když procházel kolem tří klábosících chlapců, sedících obkročmo na skútrech, zatúrovali motory, aby mu obličej zahálily výfukové plyny. Charley šla za ním. Zastavil se, vyzývavě ukázal směrem k gelaterii, prodávající všechny možné druhy zmrzliny nejrůznějších příchutí, ale ona zavrtěla hlavou. Na konci Corsa Vittorio Emanuele ležela piazza města Cinisi. Z kostela vyšel kněz, zahlédl Bennyho, odvrátil zrak a spěchal pryč, šat za ním vlál ve větru a dral se mu mezi nohy. Na piazzě bylo víc mužů, víc chlapců sedících na motorkách s naprázdno běžícími motory. Nutila ho prožít si ten okamžik ještě jednou, přemýšlela, jestli ji za to nenávidí.

Chronologicky jí popisoval průběh otcovy smrti, jako by byl průvodcem turistů v duomu, Quattri Canti nebo Palazzo Sclafani. Ukázal na ulici před kostelem.

„Tady se to stalo. Zůstal jsem ten den ve škole déle kvůli hodině houslí. Otec mě vyzvedl cestou z Terrasini. Přijel pro mě, protože přišlo, a oni věděli, který den zůstávám ve škole kvůli houslím, a věděli, že pro mě půjde, protože prší. Nevadilo jim, že jsem seděl v au-

tě, bylo mi teprve deset. To odpoledne se jim prostě hodilo otce zabít...”

Na rohu piazzy stál bar. Vítr prohnal kolem jeho zavřených dveří obal balíčku od cigaret. Došlo k tomu před sedmnácti osmnácti lety -jistěže, nemůže tu být nic vidět. Úzká ulička vedoucí na pěknou piazzu ve stínu kostela San Silvestra, zóna smrti.

„Co udělal? Co tvůj otec udělal?“ Věděla to, dnes večer ho dostane do postele.

„Říkal contadinim, že by se neměli vzdávat své půdy. Říkal jim, že jestli prodej půdy odsouhlasí, oberou je. Říkal jim, že jsou farmáři a že by měli pokračovat ve sklizení oliv a pomerančů a pěstovat kukuřici. Říkal jim, že jestli svou půdu prodají a postaví se letiště, už nikdy neseženou práci, protože na letišti zaměstnají lidi z Palermo, ne contadinim. Říkal lidem, že postavení letiště bude triumfem mafiosů a katastrofou pro contadinim. Byl jen prodávčem, ale nesmírně čestným člověkem, a lidé si ho pro jeho čestnost vážili. V jednu dobu mu začali naslouchat. Můj otec svolal mítink všech lidí z města i venkovanů, kteří pěstovali olivy, pomeranče a kukuřici. Ten mítink měl být tady, co stojíme. Můj otec se chystal lidem vysvětlit, že se musí postavit proti vybudování letiště. Mítink měl být ten večer.”

„Takže ho zabili, aby ho umlčeli.“ Bude s ním ležet v posteli, ten den nebo večer.

„Protože jim překážel a protože si z nich dělal legraci. Večer předtím jsem slyšel otce, jak si v ložnici připravuje projev. Chystal se vykládat o nich spoustu vtipů. V té době působila v Cinisi rodina Badalamenti, už je zničená, nahradila ji jiná. O ulici, v níž žili, mluvil jako o ‚Corsu Badalamenti‘ a vůdce rodiny byl ‚Geronimo Badalamenti‘. Chystal se vyprávět vtipy o tom, jaké bohatství jim letiště přinese, až ukradnou půdu contadinim, o tom, jak rodina Badalamenti ji ze stříbrných talířů a napouští si do vany vodu ze zlatých kohoutků. Byl pro ně hrozbou, protože by se jim vysmíval a lidé by se smáli s ním.”

„Co se stalo? Pověz mi, co se stalo?“ V posteli mu svlékne oblečení, ten den nebo večer.

„Proč je to pro tebe tak důležité? Proč to chceš vědět?“

„Prosím, pověz mi to.”

V obličejí mu pohlíval ironický posměšek, vítr mu povíval jemnými vlasy. „Děláš chůvu v bohaté rodině. Bereš peníze za hlídání malých dětí, děláš práci za jejich matku. Proč?“

„Chci se dívat, cítit to, dotýkat se toho, abych porozuměla.”

„Jsem ti zdrojem pobavení?“

„Ne, přísahám. Pomoz mi to pochopit.” Svlékne mu oblečení a klekne si k jeho tělu a bude to tělo líbat, ten den nebo večer.

„Přes piazzu přejelo auto a zastavilo před otcovým autem. Nepoznal ty lidi, protože na ně křikl. Nevidí, kam to jedou? Nedívají se, kam to jedou? Bylo pozdě odpoledne, smrákalo se, protože přišlo. Na piazzě už se konaly přípravy, připravovalo se ozvučení pro mého otce, stupinek, odkud bude mluvit. Zakřičel na lidi v tom autě, protože si myslel, že kvůli nim přijde pozdě na mítink. Za námi se objevilo další auto, najelo do nás. Viděl jsem jediného muže. Ten muž měl lehkou automatickou pistoli, odhodil od úst krátký doutník a zvedl zbraň. Byli tam další muži se zbraněmi, ale ty jsem neviděl, protože mě otec zatlačil pod sedadlo. Snažil se mě ochránit. Kdyby byl sám, asi by se pokusil o útěk, ale já jsem byl s ním a on by mě neopustil. Bylo vypáleno osmnáct ran, třináct z nich otce trefilo. Kněz, který na místo dorazil jako první, ještě před carabinieri a sanitkou, ten kněz řekl, že to je miracolo, že netrefili to dítě. Myslim, že těm vrahům přičetli jako zásluhu, že mě nezasáhli. Dosud si pamatuju, jak na mě spočívá váha otcova těla, dosud si pamatuju, jak bylo teplé. Někdo přivedl matku. Přišla, zvedli ze mě otcovo tělo. Matka mě odvedla domů.”

„Stalo se to tady?“

„Tam, kde stojíš ty, zastavilo to auto, co zablokovalo mého otce. Chceš vědět víc?“

„Chtěla bych to pochopit...” Bude líbat jeho tělo a klást na ně ruce a objeví jeho lásku, ten den nebo večer.

„Za dva dny měl otec pohřeb. Tady, kde stojíme, jsem pak šel s matkou a celou délku Corsa a celou šířku náměstí lemovali lidé z Cinisi a v kostele nebylo k hnutí. Tehdy žilo v Cinisi a okolí města osm tisíc lidí a tři tisíce jich přišlo otci na pohřeb a kněz odsoudil barbarství mafiosů. Byla to jen přetvářka, vubec nic to neznamenal. Bylo to představení, něco jako kočovné divadlo o nějakém svátku. Letiště postavili na zemi ukradené contadinim. Lidé, kteří zaplnili kostel a stáli na Corsu a na piazzě, se ohnuli před vůlí rodiny Badalamenti. Krátce se vyšetřovalo, ale carabinieri řekli matce, že nikomu nelze prokázat vinu. Vlastní město, vlastní letiště a vlastní životy všech zdejších lidí.”

„Ale proč nezabili tebe, Benny?“

Svšil hlavu. Pomyslela si, že poranila jeho pýchu. Podíval se stranou a hořce zamumlal: „Když je opozice neefektivní,

nevšímají si jí. Když je opozice jen irituje, ignorují ji. Když je opozice ohrožuje, zabijí ji. Chceš mě ponižovat za to, že jsem zůstal naživu, zatímco otec zemřel?"

„Doneseme domů tvoje prádlo," prohlásila Charley.

Vraceli se zpátky po Corsu Vittorio Emanuele. Vzala ho za ruku a vedla ho, určovala jeho krok. Potřebovala se dotýkat teplé krve, cítit váhu otcova těla a vidět šokovanou tvář dítěte... Měla by přemýš-

let o návratu domů, řekl jí Axel Moen. Měla by pomýšlet na odjezd domů, když nedokáže dělat, co po ní chtějí, řekl Axel Moen... Nemluvil. Došli k autu, zvedl povlak na polštář naplněný špinavým prádlem z podlahy před zadními sedadly auta. Vichřice fíčela hlavní třídou, bila do nich. Zazvonil na zvonek u dveří.

Představil ji.

Sehrála naivku.

Nabídl jí džus a kus hutného dortu.

Dělá chuť v bohaté rodině v Palermu, je prostoduchá.

Bavila se, naivně a prostoduše, s Bennyho matkou. Jeho matka se pohybovala jako čilý vrabec a měla jasné oči kobry. Charley si pomyslela, že ta žena musí mít neobyčejnou kuráž. Po ztrátě manžela se vyškolila na účetní. Mohla by žít kdekoli na ostrově, pracovat kdekoli na Sicílii nebo na pevnině, ale rozhodla se zůstat. Jasně červená sukně a trávově zelená blůza jako by měly zdůraznit zamítnutí vdovské černě. Charley si pomyslela, že tu kuráž čerpá z toho, jak každý den potkává lidi z města, kteří stáli stranou, když jejího muže vraždili, z toho, jak potkává lidi, kteří v den pohřbu jejího muže zaplnili kostel a lemovali Corso. Charley snědla dort a vypila džus. Nasávala z té ženy sílu. Kuráž té ženy pochází z každodenní chůze po Corsu, kolem domu lidí, kteří si objednali smrt jejího muže, z toho, jak vidá jejich rodiny v barech, jak s nimi stojí ve frontě v obchodech, a z vědomí, že se v noci dobře vyspali. Pokud tu nemá skončit, odjet domů, odejít od toho, potřebuje takovou kuráž.

Počkala, až žena sklídí skleničky a talíře. Počkala, až žena odnese prádlo do pračky v kuchyni.

Charley vzala Bennyho za ruku. Ochable mu visela. Ovládá ho. Vývedla ho po čistém dřevěném schodišti. Slyšela zvuk vířící pračky. Dveře do koupelny a dveře do hlavní ložnice, ženiny ložnice, byly otevřené. Vedla Bennyho k zavřeným dveřím, do jeho pokoje. V pokoji bylo chladno, protože okenice zůstaly zavřené. Přefiltrované sluneční světlo dopadalo v pruzích na jedinou postel, na kožešinovou předložku na podlaze, na obrázek nad postelí, výstřížek z novin. Opuštěné auto na prázdné ulici. Tělo muže vedle auta. Žena stojící kousek od auta a tisknoucí k sobě malé dítě. Dav přihlížejících nechával kolem těla, ženy a dítěte prázdný prostor. Sytila se fotografií, tak jako se předtím nasýtila dortem a džusem. Musí z té ženy a toho dítěte načerpat sílu.

Stáhla mu z ramen sako a on se ani nepohnul, aby jí pomohl.

Klekla si a sundala mu boty a ponožky.

Povolila mu vázanku, stáhla košili z hrudi a uvolnila kalhoty v pase. Svlékla ho do naha. Viděla, jak se mu třesou kolena, plochosť jeho

břicha, a vnímala, jak se mu pod houštinou chlupů zvedá hrud'. Napadlo ji, jestli ji neprosí o smilování. Zespoda slyšela chrastění oplachovaných talířů a řinčení skleniček.

Ležel na posteli. Nasedla na něj. Líbala ho na ústa, krk, hrud' a břicho, pila šťávu jeho potu. Nehty dělala cestičky na jeho kůži, cuchala mu vlasy. Teprve když se mu z hrdla vydralo zaúpění, podobné sténání větru v kabelech za okenicemi zakrytým oknem, po ní sáhl. Trhal knoflíky její blůzy, závěr podprsenky, pás její sukně. Ovládá ho. Navlékla mu prezervativ, přesně jak dopředu věděla, že to udělá.

Charley obkročmo seděla na tom muži.

Ne na přednášejícím z koleje na koberci před krbem, ani na tom chlapovi z řady demonstrantů v karavanu, ne na učiteli, který jí pomohl vstát ze země, potlučené, krvácející, podrápané.

Charley ho držela za hlavu a její prsty zuřivě šmátraly po blondatých vlasech stažených do ohonu. Charley zaryla prsty do bledého obličej s jednodenním strništěm. Charley kolem sebe ovinula silné svalnaté paže. Pohyboval se v ní, tvrdě dorážel, jako by se snažil ji od sebe odhodit.

Mumlala jméno toho muže... „Axele... Šousej mě, Axele..."

Vyvrcholil, klesl vyčerpáním.

Slezla z něj. Pokusil se ji políbit, obejmout, držet v náručí, ale odstrčila ho zpátky na postel. Sundala mu prezervativ.

Přešla, krutá a zkažená děvka, z ložnice do koupelny a spláchla prezervativ do záchodu. Posadila se na sedátko.

Přemýšlela, kde je a jestli ji sledoval. Prsty jí spočívaly na nahé paži, na chladu kovových hodinek na zápěstí. Vrátila se do pokoje. Ležel na posteli s paží přehozenou přes obličej, aby ji neviděl.

Charley se začala oblékat.

„Kdo zabil tvého otce?"

„Můj otec je můj. Nic ti po něm není."

Oblékala se rychle, vyhrabávala jednotlivé kusy ze zmuchlané hromady oblečení. „Je dobré být tak neefektivní, že si tě nevšimnou? Kdo ho zabil?"

„Když má zemřít muž z Catanie, vezmou vraha z Trapani, když má zemřít muž z Agrigenta, najdou někoho v Palermu."

Syčel vysvětlení. „Jde o výměnu laskavostí, splacení služeb. Když má zemřít muž z Cinisi -"

„Přizvou vraha z Prizzi? Je správné jen iritovat a být ignorován?"

„Co to s tebou je?" Sundal paži z obličej. Vstal z postele. Připadalo jí, že mu nahání strach.

„Zpátky pojedou autobusem," oznámila mu Charley. „Půjdu na autobus, protože tvoje matka neměla čas vyprat a vyžehlít ti prádlo. Od

Maria Ruggeria ti žádné nebezpečí nehrozí, Benny, protože si tě ani nevšimne."

Carmine dopravil ministra do bytu.

Byt se nacházel v Cefalu a ministr vyřizoval pracovní záležitosti v Milazzu, téměř 150 kilometrů na východ.

Mario Ruggerio na Carmina přenesl odpovědnost za dopravení politika z rafinérie nafty v Milazzu do letního bytu v Cefalu. Je to vážná a důležitá úloha. Ministr teď odpovídá za rozpočet průmyslu a Mario Ruggerio o něm kdysi Carminovi řekl, že je vycházející hvězdou v oboru financí. Před půl rokem ministr vyslal signál. V projevu ve Florencii hovořil o slávě sjednocené Itálie a povinnosti všech Italů podporovat své spoluobčany na Sicílii. Mario Ruggerio pochopil kód signálu: vládní fondy by se měly obnovit, zaplavit ostrov, a zásoba vládních peněz, triliony lir, jsou pro La Cosa Nostru životní nezbytností. Před měsícem ministr vyslal druhý signál. V televizním programu vysílaném v pozdních večerních hodinách varoval před podobnými excesy soudnictví v Palermu, jako je využívání pentitů jako svědků před soudem. Dva signály, dvě zakódované zprávy, že je ministr připraven na dohodu s Mariem Ruggeriem. Na zednářském shromáždění v Římě došlo ke kontaktu přes prostředníka a Carmine teď odpovídá za tajné dopravení ministra z Milazza do Cefalu. Není jednoduché dostat ministra z Milazza do Cefalu, ten hloupý arogantní budižkničemu Tano by to nezvládl, ani ten pošetilec Franco, co má v hlavě místo mozku vzduch. Odpovědnost byla svěřena Carminovi, protože ten je natolik inteligentní, aby dokázal zajistit bezpečnost nutnou pro setkání. Ministr se svými průvodci a osobními strážci procházel rafinérií ropy, bylo toho na něj moc, urazil několik kilometrů podél potrubí, postál s technickými řediteli a svými strážci ve všech kontrolních prostorách, z výparů rafinérie ho rozbolela hlava. Ministr unikl do svého hotelu. Strážci ministra průmyslu, nikoli prvořadého terče, si oddechli. Na Carminův příkaz je odvolali na konec hotelové chodby k občerstvení. Za těch několik okamžiků, kdy byla jejich pozornost dokonale rozptýlena, vyvedl ministra z jeho pokoje dvěma označenými cedulí „Non disturbare“ ven po požárním schodišti.

Carmine řídil auto z Milazza do Cefalu. Ministrovi nasadil na hlavu plochou čepici, přes ústa měl šálu zakrývající ústa. Odjížděli v klidu, poněvadž strážci v hotelu nikdy nepřipustí, že ztratili přehled o svém muži, nikdy se nikomu nesvěří, že ministr dostal příležitost zmizet neviděn z hotelu. V tom spočíval vtip Carminova plánu.

Zavezl auto na parkoviště pod domem. Zaparkoval vedle citroenu BX, jediného dalšího auta. Turisté, a budou to Němci, se do Cefalu

ještě nesjeli, aby se opékali na pláži a potulovali se po Piazza del Duomo.

Na úpatí betonových schodů ministr zaváhal, ale Carmine ho povzbudil úsměvem. Ten pitomej parchant se už chytil, ten pitomej parchant už nemá kam jít, jediné nahoru po betonovém schodišti. Šel před ním. Stoupali vzhůru. Ministr funěl. Tři zaklepání na dveře bytu ve druhém patře. Dveře se otevřely. Z dřevěných dveří táhla vlhká zima, zkrfívala je, při pohybu skřípěly.

V rámu dveří se rýsovalo drobné tělo Maria Ruggeria. Sklonil hlavu jakoby na znamení úcty před ministrovým postavením a úsměv na jeho tváři vyjadřoval vděčnost za to, že za ním vážil cestu tak důležitý muž. Na sobě měl pytlovitě kalhoty v pase stažené venkovským šlemi a své oblíbené šedé sako, popadl ministrovu ruce a držel je na přivítanou ve svých. Starý unavený obličej venkovana se otřel o obě jeho tváře v polibku. Poníženě naznačil ministrovi, aby vstoupil do bytu.

Carmine se jednání nezúčastnil. Zavřel dveře.

Carmine čekal.

Následující ráno by mohl být vystaven bankovní příkaz na převod řekněme milionu amerických dolarů z účtu ve Vídni nebo v Panamě na Kajmanské ostrovy nebo na Gibraltar. Mario Ruggerio prohlásil, vždycky to říkal, každý muž má svoji cenu, a cena ministra vlády by mohla činit milion dolarů. A Mario Ruggerio to musí vědět, protože už dávno zjistil ceny soudců, policistů, kardinála a... V tom právě spočívá moc Maria Ruggeria, a Carmine se nachází pod ochranou té moci, dokáže vlastnit i samotné jádro státu. Za milion amerických dolarů se toho dá koupit - zablokovat vyšetřování, otevřít příležitosti ke smlouvě, sehnat doporučení, zařídit konexe v zahraničí. Stál přede dveřmi a koupal se ve slávě moci Maria Ruggeria. Jednou, někdy, až bude Mario Ruggerio svou slávou unaven, ustoupí stranou a pak to bude právě Carmine, kdo ho nahradí.

Hodinu nato odváděl Carmine ministra po betonovém schodišti dolů. Za tři hodiny, když bylo strážcům opět nabídnuto občerstvení, vystoupal ministr po požárním schodišti hotelu v Milazzu. O čtyři hodiny později se ministr objevil ve dveřích svého pokoje a zavolal na strážce, že ho bolest hlavy z výparů rafinérie přešla.

Zazvonil telefon.

Vřeštěl potměným bytem. Ragazzi vyšetřujícího soudce měli v kuchyni svůj vlastní aparát a vysílačku. Kdykoliv telefon zazvonil, předstírali lhostejnost, začali se bavit hlasitěji, ještě zaníceněji se pohroužili do karetní hry. Po telefonním hovoru předstírali, že nena-

slouchají tichému šourání Tardelliho blížícího se z jeho pokoje ke kuchyni. Pasquale vnímal novou náladu v ochraně. Vystřelili si z něj, smutně a nechutně, ale ten vtip, jak pochopil, dopadl na všechny. Byl jediným adresátem vtipu o klenotníkově krámu, ale ten vtip se týkal jich všech. Ubylo nevázaných řečí o posledních dvou dnech přesčasů, šoustání a dovolené. Převládaly ponuré řeči o posledních dvou dnech, kdy auta jezdila ještě rychleji, po ještě vykonstruovanějších trasách, kdy častěji cvičili se zbraněmi. Kdykoli telefon zazvonil, čekali na šourání Tardelliho nohou blížících se z jeho pokoje ke kuchyni, ztuhli, předstírali, že se nic neděje, naslouchali. Pasquala každou noc trápil sen o zaparkovaných autech, zaparkovaných dodávkách a zaparkovaných motocyklech explodujících při jejich průjezdu a věděl, že účinek bomby zesílí kuličková ložiska a že bude odpálena spojením mezi mobilním telefonem a telefonním operátorem. Věděl to, věděli to všichni, protože jim maresciallo prozradil, co slyšel od soudních znaleců.

Věděl to, věděli to všichni, a maresciallo jim ani nemusel nic říkat, před bombou v zaparkovaném autě, dodávce nebo sedlové brašně motocyklu neexistuje žádná ochrana. Cekali a naslouchali jako pokaždé, když zazvonil telefon. Přišel, šouraje nohama, ke dveřím kuchyně. Tváře měl šedé, v prstech mu škubalo, pohrával si s páskem na břiše. Omlouval se očima.

„Musím ven.“

Maresciallo se ledabyly zeptal: „Jistěže, dottore - Palazzo?“

„Vedle věznice je kostel...“

„Na Piazzu Ucciardione, dottore? Kdy chcete vyrazit?“

„Prosím, rád bych okamžitě.“

„Pak půjdeme okamžitě - žádný problém.“

„Vzal si život. Ten muž, co jsem si s ním pohrával, co jsem ho na-strašil, abych mu povzbudil paměť, se oběsil v cele.“

Byl pryč, šoural se halou pro kabát. Maresciallo nad plánem určil trasu na Piazza Ucciardione, trasu kolem těsně na sebe namačkaných zaparkovaných aut, dodávek a motocyklů se sedlovými brašnami. Popadli ze země vesty, vzali samopaly ze stolu, z odkapávací plochy vedle dřezu a pracovní plochy vedle sporáku. Vysílačka přenesla ve staccatu zprávu vojákům na ulici dole. Vyvedli ho ven. Spěchali s ním po schodišti. Dva řidiči se hnali napřed, aby nastartovali, než se jeho noha dotkne chodníku. Přeběhli přes chodník, do posledního odpoledního světla, silný vítr jim vmetl písek do tváří. Pasquale seděl vedle řidiče doprovodného auta, za ním maresciallo. Spustily sirény. Rozsvítily se majáčky. Když voják na konci ulice zastavil dopravu, zabořili prudce na hlavní ulici a vyrazili podél řady zaparkovaných aut, dodávek a motocyklů. Jeli rychleji než obvykle, jako by teď bylo

nutné jezdit vždycky rychleji, než je čas potřebný k tomu, aby někdo zareagoval a stiskl poslední číslici mobilního telefonu napojeného na operátor.

„Pasquale. Viš, co jsi, Pasquale?“

Hlas marescialla mu syčel do ucha. Očima sledoval dopravu před sebou, řadu zaparkovaných aut, dodávek a motorek, kterou míjeli. Samopal tiskl pevně k hrudi.

„Viš, co jsi, Pasquale?“

„Nerozumím.“

„Mám ti říct, co jsi? Seš hloupej a ubohej kretén. Nemáš v samopalu zásobník.“

Rukama pevně svíral pažbu a lučik spouště samopalu. Pohlédl dolů. Opravdu do něj nezastrčil zásobník s dvaatřiceti náboji. Sehnul se, položil samopal na podlahu pod nohy. Z ramenního pouzdra vyndal pistoli. Auta prudce zatáčela, se skřípěním brala rohy.

Novinář z Berlína seděl pohodlně uveleben v křesle. Velvyslanectví mu už trochu připomínalo domov. Na stole před ním stálo silné pivo z Porýní. Dorazit do Říma představovalo cosi jako návrat do Evropy. Opustit arabský svět polopравd, zakódovaných vět a klamu. Zatelefonoval vydavateli, aby mu poslal další šeky, dnes ráno dorazí American Expressem. Získal pár dnů navíc... Jakožto veteránovi tolika válek se mu nechtělo absolvovat poslední chybějící úsek cesty domů a čelit dotazům svých mladších dravých kolegů, proč neuspěl. Po pravdě řečeno, zatím nebyla jeho cesta za hledáním mafie ani trochu úspěšná, ale pár dní strávených v Římě, daleko od té války, kterou nedokázal nahmatat ani vycítit, mu snad poskytnete materiál na jeho článek. Na velvyslanectví pracuje poradce, představující styčnou osobu mezi Bundeskriminalamtem a italskými oddíly. Zapisoval si těsnopisem krátké poznámky z toho, čemu naslouchal.

„... Domnívali jsme se, před pěti šesti lety, že pád křesťanskodemokratické mašinérie, komunistů a socialistů odebere mafii protekci, již se těšila celých čtyřicet let. Mysleli jsme si, že v Itálii nastoupí nová éra čisté politiky. Mýlili jsme se. Přišla úřednická vláda. Tato vláda měla daleko k útoku na mafii a nabrala velice nebezpečný směr. Palermské vyšetřující soudce jdoucí po mafii prohlásili za hledače vlastního prospěchu a oportunisty a pentiti program odsoudili jako ukázkou špatného zákona. Kratičké okénko příležitosti k úderu proti mafii nastalo po zavraždění Falconeho a Borsellina, když veřejnost pobouřeně demonstrovala proti zločinnosti, ale ta příležitost zůstala nepro-měněna. Teď už je to, myslím, ztracené. Podle toho, co slyším, je stále obtížnější přesvědčit prokurátory a vyšetřující soudce, aby

odcestovali na Sicílii, prohlubuje se rivalita mnoha oddílů, projevuje se jejich nekompetentnost a neefektivnost. Italové nás vždycky naléhavě žádali o větší pomoc v boji proti společnému nepříteli, ale - poslyšte -, podívejte se na složení vlády obchodníků. Ministrem vnitra se stal neofašista, na okrajová místa vlády jsou uváděni muži s prokázanou spojitostí se zločinem. Chce se nám poskytovat spolupráci takovým lidem? Měli by získat přístup ke spisům Bundeskriminalamtu? O organizovaný zločin v Itálii se zajímáme jen proto, že sicilská mafie do Německa cpe drogy a špinavé peníze. Britové, Američané, Francouzi a my jsme na tom všichni stejně. Jsme nuceni se o to zajímat tak dlouho, dokud Italové neprojeví ochotu vypořádat se s vlastním problémem sami. Ale Sicílie je hotová stoka morálky a naše účast ničeho nedosáhne. Zklamal jsem vás?“

Pár řad před ním klečely dvě černě ustrojené ženy.

Zvolil si místo v zadní části kostela na Piazza Ucciardione na vzdálenějším konci sedadel, daleko od uličky.

Poklekl. Slyšel ruch dopravy venku, vítr narážející do horních oken kostela. Na chladných dlaždičkách studících ho do kolen se v duchu tiše modlil za duši muže, který se oběsil...

Tohle si zvolil. Už před patnácti lety se rozhodl se ženou a dětmi odejít do Palerma. Přivázel s sebou ctižádost a víru v postup v kariéře. Uplynuly už čtyři roky od doby, kdy se, povzbuzen svojí posedlostí, rozhodl zůstat v Palermu, přestože od něj odešla žena s dětmi. Schoulený na kolenou se modlil za duši toho lumpa. Aby mohl přijít do kostela, aby se mohl pomodlit, musí mít ozbrojenou stráž ve dveřích do sakristie, tři řady před ním musí sedět maresciallo se samopalem, mladý strážce se zatrpklým a zkroušeným obličejem musí stát s pistolí přede dveřmi kostela a dva ozbrojení

strážci na schodech před kostelem. Už mu nezbyvá žádná ctižádost. Ctižádost vyschla jako hadr ponechaný na slunci. Ctižádost přehlušilo úkladné ničení jeho charakteru, prikápávání jedu a pletichářské rány do zad v Palazzo di Giustizia. Zůstala mu jen posedlost povinností... na co? Ta posedlost přiměla muže viset za krk tak dlouho, dokud si nerozdrtil průdušnici... na co? Ta posedlost velice pravděpodobně vystavuje riziku smrti pět skvělých mužů, jeho ragazzii... na co? Ta posedlost ho denně přibližuje ke květinami pokryté rakvi, do které uloží to, co posbírají z jeho těla... na co? Kněz ho sledoval pohledem. Kněz často navštěvoval věznicí proti kostelu. Kněz ho znal. Kněz k němu nepřistoupil a neposkytl mu útěchu. Pokud by poslal zprávu, pokud by si tu posedlost dokázal vymýtit z mysli, byl by mu nabídnut účet v zahraničí, důstojné postavení

v Udine, návrat k rodině a poslední roky života prožité ve společnosti. Poslat zprávu by bylo tak snadné. Během několika hodin by dostihla drobného starého muže, jehož fotografii přidal dvacet let počítáč...

Zvedl se z kleku. Pohlédl k oltáři a pokřivoval se. Obrátil se. Vyšetřující soudce Rocco Tardelli spatřil obličej nejmladšího z ragazzii. Zavrhnout posedlost by obnášelo zradu na Pasqualovi, který mu přinesl květiny od ženy, naboural doprovodný vůz a zapomněl zásobník do samopalu, zradit všechny, kteří ho doprovázejí, kteří pro něj dávají všanc svoje životy. Pomyslel si, že každým dnem je ta tíha, to břemeno, těžší. Zpátky do kanceláře, kde jím vládne posedlost, zpátky ke spisům a obrazovce počítáče, zpátky ke zmodifikované fotografii.

Nahlas se zasmál.

V tichu kostela zaskřípěl jeho smích a modlíci se ženy se otočily a zapátraly po zdroji toho zvuku a u oltáře stojící kněz se na něj nepřátelsky zamračil. Zasmál se, protože si vzpomněl na dlouhovlasého Američana, co do Palerma přivedl 'nevýznamného agenta'. Ten smích měl maniakální přidech. Jak by ho nějaký 'nevýznamný agent' mohl dovést k Ruggeriovi, uspět tam, kde neuspěla jeho posedlost... Sklopil hlavu.

„Máme to složitě, maresciallo, všichni. Omlouvám se za své nevhodné chování.“

Obklopili ho, vyvedli ho z kostela, spěchali s ním těch několik kroků k opancéřovanému vozu.

„... Tady Bill Hammond... Ano, Řím... Není to nejhorší. Hej, Lou, odkdy děláš na osobním? Je to správné číslo, ano?...

Lou, není to nic oficiálního, jen hledám radu. Žádná jména, ano?... Něco tam dole máme, nemůžu o tom pořádně mluvit, ale mohlo by se to rozjet. Jeden z mých lidí do toho investoval spoustu času. Pokud by se to rozjelo, chtěl bych pro něj nějaké bonbónek. Máš na starosti umístění v cizině, ne?... Jakej chlápek?... Ne, žádné ctižadostivce jako ty, Lou. Je to člověk do terénu, nic k počítači, jeden z těch, co vyližou všechnu špinu. Nemá žádné ambice, ale nechtěli bychom ho ztratit, chápeš? Pokud se to rozjede, nechtěl bych, aby se tu potuloval medvěd s osinou v zadku, chtěl bych ho uklidit někam do bezpečí... Lagos? To je všechno, co můžeš nabídnout, Lagos v Nigérii?... Ano, mohli bychom Lagos trochu přikráslit. Mohl bych to podat tak, aby to vyznělo jako San Diego. Buď tak hodný, Lou, neobsazuj ten Lagos, dokud se ti neozvu. Jde o to, že se v tom angažuje moc lidí a jsou takoví cimprlich... Jistě, můžeme si zajít na oběd, až se přistě stavím, to bude milé...”

Už se šel, když Harry Compton přijížděl po venkovské cestě. Viděl jasné zářící světlo nad vchodem do bungalovu, ale neměl v úmyslu navštívit Davida a Floru Parsonsovy. Zastavil se v půli kopce před vraty farmy. Nemůžou mu o své dceři povědět nic, co by už nevěděl. Samozřejmý postup bývá zřídkakdy tím nejlepším. Když se ztratí dítě, dozví se detektivové nejvíce od sousedů, ať už je zmizení 'rodinnou záležitostí' nebo opravdovým únosem. Když nějaká firma podvádí, bývají to často konkurenti, kdo vám naservíruje skutečnou špinu.

Ignoroval psa, který mu zezadu skákal na kalhoty.

Zaťukal na zadní vchod farmy.

Daniel Bent, šedesát devět let, farmář... „Co provedla? Pokud jste přijel z Londýna, musela něco provést. Nečekejte, že vás budu poslouchat. Chcete vědět, co si o ní myslím? Pěkně si to запиšte. Je to malá nafoukaná mrcha. Jak se sem s rodiči nastěhovala, oni nejsou špatný, jen trochu měkký, od prvního dne bylo jasné, že pro ni nejsme dost dobrý. Nic takového nefká nahlas, samozřejmě, ale je to vidět z těch jejích manýrů. Je něco víc. Podívejte se na ni, má holou prdel, ale pod povrchem je to pěkně povýšenecká madam, a tvrdá jako řemen. To jste nečekal, co?”

Sešel níž.

Zazvonil u pěkného domku, před nímž se zelenal popínavý zimolez.

Fanny Carthewová, osmdesát jedna let, umělkyně... „Nerada o někom špatně mluvím, zejména o mladých lidech, ale o ní se dá těžko říct něco pěkného. Možná vám připadám staromódní. U takových děvčat často najdete nepříjemnou ctižadostivost. Víte, manipuluje s lidmi. Snaží se dostat kupředu pomocí lidí, dokáže je ovlivnit. Není mi nic po tom, do jakého průšvihů se dostala, proč se nějaký policista vážil cestu až z Londýna, ale pochybuji, že byste ode mě chtěl slyšet nějaké výmysly... Snaží se lidi ovládat. Pokud si uvědomí, že by ji někdo mohl být užitečný, stane se jeho přítelkyní, a pokud dojde k závěru, že už užitečnost ztratil, přestane si ho všímat. Když sem před pár lety přišla, pár z nás jí přátelsky nabídlo pomocnou ruku, ale už nás přerostla, už pro ni nic neznamenejme. 'Odhodlaná', to by se k jejímu popisu pěkně hodilo, ale spíš bych ji nazvala bezohlednou. No, jak jsem říkala. Před dvěma lety sem moje dcera přijela se svým synem Gavinem, velice tichým a inteligentním chlapcem. Ta Parsonsova holka ho s sebou vzala na útes a přiměla ho, aby po něm sešplhal dolů. Dohnala ho k tomu svými posměšky. No, ať si tam sama klidně leze, ona to místo zná, ale dcera žije v Hampsteadu a tam zrovna moc útesů nemají. Podařilo se mu sice vylézt zpátky nahoru, ale dokonale ho to traumatizovalo, dost ho to vzalo. Nor-

málně by se tak idiotsky nezachoval, to ona ho k tomu dohnala. Tvrdím, že navenek vypadá docela mírně, ale pod tím je něco až nechutně tvrdého.”

Zaklepal.

Odpovědí mu bylo zavolání, ať jde dál, není zavřeno.

Zachary Jones, padesát tři let, invalida... „Nemůžu ji ani vystát. Podívá se na vás, nesmírně sladce, ale oči ji prozradí, počítá, jak byste pro ni mohl být Užitečnej. Pokud nejste na výši, pustí vás k vodě. Myslel jsem si, že by mi mohla být dobrou společnicí. Nejsem nic moc, ale umím vyprávět dobré příběhy, dokážu lidi rozesmát. Chodila sem, popíjeli jsme spolu pivo, kouřili cigarety, ten její pompézní fotr by se zjevil, kdyby o tom věděl. Dokonce používala moji zubní pastu, aby to zakryla. Teď na mě nemá čas. Takže má problémy, jinak byste tu nebyl. Velice správně. Ode mě se slz nedočkáte. Nepopírám, je pěkná - postrádá ale taky pěkný charakter. Jako by se pořád pokoušela lidi ovládat, ovládnout je a vysát, a až v nich nic nezůstane, odkráčej. Jak ji znám, nevěřil bych jí.“

Světlo nad vchodem do bungalovu ozařovalo půlku ulice.

Ve vzduchu bylo cítit čerstvou spršku a moře v šeru naráželo na valounky. Prošel kolem vrzající cedule „Volné pokoje“. Daphne Farsonová (paní), čtyřicet sedm let, nocleh se snídání... „Zůstaň v kuchyni, Berte, to není nic pro tebe... Můj Bert si myslí, že slunce svítí ze zadku slečny Parsonsové, nic špatného o ní neslyšel, je to hlupák. To první léto, co tu byla, jsem ji zaměstnávala, v sezóně mi pomáhala převlékat postele a uklízet. Pro studentku to představovalo docela slušné kapesné. Teď se se mnou nebaví, jsem něco míň než ona, protože ona vystudovala a je vzdělaná. Já vzdělaná nejsem, ale mládež dobře znám. Byla na koleji, ale neměla tam žádné přátele, nikdo za ní o prázdninách nejezdil. Můj synovec taky studoval, syn Ber-tova bratra, a o prázdninách jejich dům připomínal studentský domov. Nedokáže se s nikým skamarádit, protože je zatraceně nadřazená. Řeknu vám, co si myslím, myslím si, že vždycky si stanoví nějaký cíl, a pokud jí nemůžete pomoci toho cíle dosáhnout, přestanete pro ni existovat. Je to velice tvrdá mladá žena. Pokud nejste dost silní, zničí vás... Berte, postav vodu na kafe a v krabici je koláč.“

Mluvil s úředníkem, příležitostným zahradníkem, lovcem krabů, zdravotní sestrou a knihovnicí ve výslužbě.

Vytvořil si obrázek o Charlotte Eunice Parsonsové.

Neslyšel o ní dobrého slova. Někteří ji rozcupovali sekáčkem na maso, jiní ji probodali dýkou.

Seděl v autě v půli kopce. S kapesní baterkou listoval stránkami zápisníku. Harry Compton nebyl žádný psycholog ani expert na vědu

o osobnosti, ale myslel si, že po tom všem ji zná líp. Zapisoval si poznámky do bloku a nemohl ji dostat z hlavy.

ZÁVĚR: Cílevědomá mladá žena s velice silnou vůlí. DEA měla ohromné štěstí, že ji objevila. Mohla by dotáhnout věc do konce, bude riskovat vlastní život, aby dosáhla svého cíle (ať už je jakýkoli). Nezná nutné pozadí, aby dokázala plně zvážit riziko tajné operace (?) na Sicílii. Kvůli jejímu zjevnému odhodlání uspět se obávám o její bezpečnost.

KAPITOLA 14

Zazvonila.

Nezatelefonovala dopředu, nezavolala, aby si ověřila, jestli bude doma. Charley držela prst na tlačítku. Za dveřmi slyšela ječení zvonku. Žádná reakce, žádné zavolání, že už jde, ani náznak kroků za dveřmi. Dlouho držela prst na zvonku a v duchu zaklela.

Najednou zaslechla odtáhnutí závořů a zacvakání známku a dveře vedle Bennyho bytu se na škvíрку pootevřely, sundala prst ze zvonku. Ze dveří sousedících s Bennyho vyšel starší, nedělně ustrojený pár. Muž v obleku a žena v černých šatech s tmavošedou šálou na hlavě. Podívali se na ni, jako by jí naznačovali, že není vhodné tropit v neděli ráno takový kravál, a pak odvrátili pohled. Tohle je Palermo. Nezeptali se jí, jestli jí nemohou nějak pomoci, neřekli jí, jestli nevědí, kde Benny je. Tohle je Palermo a oni se starají o vlastní záležitosti a do ničeho se nevměšují. Muž v obleku absolvoval rituál zamykání dveří dvěma klíči. Těžko usoudit na jejich finanční situaci. Oblek měl chudý, košili docela sepranou, hodinky vypadaly obyčejně. Její šaty a kabát byly obnošené, šála na hlavě se na okrajích třepila, brož vypadala prostě. Tohle je Palermo, vybudovali ze svého domova pevnost, střežili svůj majetek, jakkoli skrovný, a spěchali komunikovat se svým Bohem, nesli si bible a modlitební knížky. Sundala prst ze zvonku, pár pomalu a nejistě scházel dolů po symetrickém schodišti a Charley znovu zaklela. Proklela Bennyho. Přišla si pro něj a on tu není!

Nečekala, že by tam nebyl a nečekal.

Nedělní dopoledne... Peppino s Angelou a dětmi vyrazili na mši, ne do kostelíku nedaleko vily v Mondellu, ale do kostela u Giardino Inglese, který pravidelně navštěvovali. Poprosila je, aby ji svezli, chtěla by se projít po Palermu, a zažertovala, že nedělní dopoledne je ta nejbezpečnější chvíle, kdy se může procházet sama po ulici. Odpojila se od nich a oni se smísili s profesionistickými, jejich naparáděnými ženami a nastrojenými dětmi. Teď proklínala Bennyho Rizza, proč není u sebe doma, možná odjel k matce, možná někam stěhuje fotokopírku, možná odešel na nějakou pracovní schůzku. Nesmírně zuřila, dusala dolů po schodišti, ven na slunce. Axela Moena neviděla, ale přemýšlela, jestli tam někde je, jestli ji sleduje.

Nedělní dopoledne... Bezcílně se potulovala po městě. Stála na chodníku Via della Libertà. Horko narůstalo. Slunce páliło. Ulici lemovaly pásy, běžci na dlouhou trať se chystali na závod. Uvolňovali si svaly, neklidně poklusávali a připravovali se na námahu, někteří si kontrolovali, jestli si nepamatovali vzít alobalovou fólii, ovinou ji kolem sebe, až se při běhu vyčerpají a dehydrují. Chodníky byly opuštěné. Pár lidí reagovalo na vyzvánění kostelních zvonů, proletěli kolem ní. Procházela kolem restaurací s plátěnými stříškami, kolem potměšilých obchodů, kolem křiklavých pomníků kavaleristů na bujných ořích, kolem opuštěného trhu na Borgo Vecchio s holými kostrami stánků. Neměla s sebou plán města, netušila, kam míří. Míjela uličky plné stínu, které vedly do nějaké staré čtvrti, moderní bloky nových budov na nábreží přístavu, viděla tyčící se náklady čekajících trajektů. Byla sama. Nepočítala s tím, že Benny nebude doma, že na ni nebude čekat, že jí nebude k dispozici. Dívala se na věznic, okrové zdi zarostlé plevellem, na strážu s puškami na

ochozu ve výšce, na malá okénka, sušily se v nich spodky a ponožky, na vůz vojenské patroly s ozbrojenými vojáky. Tam odvezou Peppina, tam za ním Angela, Mario, Francesca a miminko budou chodit v době návštěv. Potřebovala ho, potřebovala Bennyho a pohrdala jím.

Nedělní dopoledne... Charley šla, aniž by věděla kam. Prošla kolem koček, zlostně se po ní ohlédly a pak pokračovaly v trhání pytlů s odpadky, kolem smeček psů, kteří se před ní stahovali. Chvilí se zdržela před Teatrem Massimo, jehož zdi byly obloženy dřevem, aby ho chránily před vandaly a účinky počasí. Stejnou měrou na něm páchaly škodu holubí trus a výfuky vozidel. Stála pod stromy před zpusťou budovou a dívala se na koně, připoutané postrojem ke car-rozzi, a myslela na řadu demonstrantů, slušných lidí v Brightlingsea a na to, jak by reagovali na smutné koně zapřažené k prázdným kočárům pro turisty. Upoutal ji krásný grošák s hlavou sklopenou v pasivním očekávání. Navštívila Quattro Canti. Sem ji měl vzít Benny. Sakra, nic moc. Sakra, všechny ty kecy v průvodci. Sakra, zčernalé, rozpadající se sochy znečištěné výfuky. Tak sama, tak mizerně se cítící, tak ztracená... Znovu zaklela, že není s ní, že jí není k dispozici. Ocitla se na Via Mariano Stabile, před kostelem z červeného kamene. Zaslechla známou hymnu. Doma do kostela nechodila, ani otec, ani matka. Červeň kostela se sem do šedého a okrového Palerma tak nehodila. Doma do kostela nechodila, protože tam nikdy nebyla sama, necítila se mizerně, ztraceně. Přešla na chodník ke kostelu. Stála před otevřenými železnými vraty. Je to tak zatraceně nefér, je sama, cítí se mizerně, ztraceně. Slova zněla tlumeně, slabě. Mečavý sbor.

Sílo má, žalmy tobě zpívati budu,
nebo jsi Bůh, vysoký hrad můj, Bůh mně milosrdný.

Táhlo ji to ke dveřím. Vstoupila do šedavého přitími kostela, přerušovaného jen tam, kam zasahovaly paprsky slunce opírajícího se do pestrobarevného okenního skla. Dveře za ní zabouchly. Tváře se otočily, aby se podívaly, kdo to přišel, a zase se odvrátily. Zůstala stát vzadu. Viděla náhrobky připomínající dávno mrtvé. Zvuk varhan vystoupal v crescendo, roztroušené hlasy s ním neladily.

Já pak zpívati budu o tvé síle,
z jitra slaviti budu milosrdenství tvé,
nebo jsi byl hrad můj vysoký,
a útočiště v den souzení mého.
Sílo má, žalmy tobě zpívati budu,
nebo jsi Bůh, vysoký hrad můj,
Bůh mně milosrdný.

Mše skončila. Přistoupila k ní nějaká žena a pisklavým hlasem na ni anglicky promluvila. Je v Palermu teprve krátce? Spletla si čas nedělní bohoslužby? Bude velice vítána, ať už umí zpívat nebo ne - ale umí zpívat? Dala by si kávu? Charley tak strašně toužila být chtěná a milovaná. Ano, dala by si kávu. Odešla s ostatními dámami, oblečenými stejně, jako by byly oblečené do kostela v Exeteru, Plymouthu nebo Kingsbridgi, nahoru do obývacího pokoje v kněžově bytě vedle kostela. Tak chtěla někoho potěšit, být vítána... Dozvěděla se, že zde žijí zbytky rozsáhlého anglického spolku založeného v Palermu, jsou to chůvy, provdaly se za Sicilány a zůstaly, umělci, kteří se nadchli pro světlo nad horami a na moři a zůstali, přišli vyučovat angličtinu a zůstali... Představovala pro ně atrakci, trochu vzrušení, protože byla nová. Prchla. Chtěli znát její jméno, telefonní číslo a adresu. Nedokázala by jim lhát. Chtěli vědět, jestli bude zpívat ve sboru, jestli večer přijde na taneční zábavu, jestli by mohla pomoci s květinovou výzdobou. Kdyby zůstala, musela by lhát. Zanechala je za sebou udivené, zmatené, utekla na jasné slunce na ulici.

Sama, mizerně se cítící a ztracená, odešla na autobusovou zastávku na Via della Libertà, odtud se dostane zpátky do vily v Mondellu. Proklínala Bennyho, že jí nebyl k dispozici.

V autě, vedle manžela, se Angela stáhla do sítě své mysli. Měla na sobě krásné šaty vznešeného zeleného odstínu, které vybral její manžel, kabát z liščí kožešiny, který vybral její manžel, de-

centní jemné šperky na krku a kolem zápěstí a na prstech, které vybral její manžel. Jejím manželovi se líbil kabát z liščí kožešiny a ona ho nosila jako důkaz svého podrobení. Z topení na ni táhl studený vzduch. Tvář před ním skrývala pod tmavými brýlemi, které vybral, chránily ji před slunečním svitem odrážejícím se od silnice. Děti seděly vzadu, miminko uzavřené ve speciálním sedátku, chovaly se velice tiše, jako by odrážely její náladu. V síti její mysli se převalovaly myšlenky...

Nenávidí Sicílii. Po mši se zastavili v jednom bytě na Via della Libertà, nedaleko jejich bytu na Giardino Inglese, popíjeli cinzano, zobali jednohubky a manžel k ní prohodil, že hostitel je velice užitečný obchodní kontakt, a všechny ženy jí projevovaly úctu... Kolem sebe viděla nádheru, vysokou životní úroveň, nesmírně štědré dárky ze zahraničí... Nenávidí polopравdy těch lidí a nejasné řeči pronášené zakódovaným šepotem. Je věznem... Zeptala se tiše, jestli by se nemohli zastavit v bytě na Giardino Inglese, vyzvednout oblečení a další hračky, ale manžel návrh zamítl. Napadlo ji, jestli tam nemá nějakou ženskou... Nemůže ho opustit. Její výchova, vzdělání, názory, to vše ji zabraňuje opustit manžela.

Výchovu ovlivnil její otec, katolík, konzervátec a zaměstnanec diplomatické sekce ve Vatikánu. Vzdělání získala u jeptišek. Názory jí vštěpovala matka, pro niž byl rozvod nemyslitelným, odluka katastrofou a manželství - na celý život. Kdyby odešla, žádný soud v Itálii by jí nepřiklátil děti... Pokud její manžel, rychle řídící auto do Mondella, rozpoznal, že je nešťastná, pokud mu její neštěstí nebylo lhostejné, nedal na sobě nic znát. Masku mu z obličeje spadla jen jedinkrát, to ráno, kdy si ho zavolali na EUR, aby se setkal s vyšetřujícím soudcem a vyšetřovatelem Servizio Centrale Operativa, to jediné ráno se ten parchant zhroutil - a pak se vrátil a vysmíval se neinformovanosti vyšetřujícího soudce a o té záležitosti už nikdy nehovořili. Neznala podrobnosti jeho angažovanosti, stala se sicilskou ženou, udržovanou v nevědomosti, krásnou pod tíhou dárků. Teď tušila, že se její muž angažuje naplno, a ona ho nemůže opustit. Žena

Leolucy Bagarelli se pokusila odejít a prý je mrtvá, v Giornale di Sicilia psali, že jediným způsobem, jakým mohla uniknout, bylo ztratit život...

Pohlídl ji po ruce, drobné, pro něj bezvýznamné gesto, jako by poklepal po tlapce cenného psa s rodokmenem, a sebevědomě se usmál... Angele se manžel hnusil. Kdyby nebylo bratra, toho kulhavého tlustého slizáka, nebyl by její manžel ničím víc než obyčejným zločincem v ulicích nenáviděného ostrova. Dělal se jí zle, fyzicky zle, když se hrubé ruce manželova bratra dotýkaly hladké pleti piccolo Maria, když brzy ráno nebo pozdě večer proklouzl zadními vrátky

a dotýkal se jejího syna nebo si s ním hrál na podlaze... Angela se na manžela usmála a on nemohl vidět její oči.

'Vanni Crespo měl stín.

Předtím uspěli jen sporadicky, ale Carmine teď na jeho sledování přidělil víc mužů, víc picciottů.

Každý den podávali informace o pohybu 'Vanniho Crespa. Věděli, jaké oblečení má zrovna na sobě, ležerní, formální nebo montérky stavebního dělníka. Věděli, jaké auto zrovna používá, alfettu, fiata nebo stavební dodávku. Metodou pokusů a omylů Carmine určil, jaké prostředky jsou zapotřebí ke sledování pohybů 'Vanniho Crespa. Oba konce hlavní silnice vedoucí z kasáren carabinieri v Monreale to nedělní dopoledne sledovalo auto a dva mladíci na motorkách.

Nahlásili Carminovi, že včera večer 'Vanni Crespo odjel dodávkou na schůzku s nějakou ženou na vedlejší silnici mezi Trapani a Erice, odpoledne předtím používal fiat 127 a volal domů kolegovi žijícímu v Altofonte, dopoledne předtím zajel alfettou do kasáren v Bagherii.

Carmine se naučil trpělivosti Maria Ruggeria. Kdykoli se setkal s řidiči aut a picciotty s motocykly, zopakoval popis - váha přibližně 80 kilo, výška přibližně 185 cm, světlá pleť, zlaté vlasy - Američana, kterého vzali na schůzku s Tardellim. Dvě auta a tři motocykly si vyměňovaly pozici a sledovaly fiat 127 z kasáren v Monreale na dálnici Route 186 do Palerma.

„Řekl jsem mu: Je to smutná hra, když v ní chybí důvěra.' To jsem mu řekl."

„Odpověděl vám, že nejde o nic osobního."

„Naznačil jsem mu, že si myslím, že do blízkosti Maria Ruggeria umístil ‚nevýznamného agenta'."

„Což se neobtěžoval potvrdit."

„Poznamenal jsem, že bych si nechtěl vzít toho agenta na svědomí, pokud ovšem jeho život není nedůležitý."

„Nedebatoval s vámi o sémantice," řekl 'Vanni. „Smím vám říct, dottore, na co se mě zeptal, když jsme vyšli od vás se soudu? Zeptal se mě, proč jste ho chtěl naštvat. Odpověděl jsem, že jste byl možná nervózní, protože nemáte v díři žádné volné místo na jeho pohřeb a pohřeb jeho agenta. Jsou to vážní lidé, tihle Američani, bylo pro něj těžké pochopit můj vtip."

„Vanni, prosím, potřebuju pomoc."

Byli sami v šeré místnosti. V kuchyni hrálo rádio a ozývaly se vzdálené hlasy ragazziů. Upřímně se omlouval, nechtěl narušit nedělní plány důstojníka carabinieri, ale v neděli se vždycky věnuje práci, při níž

nemusí opustit kancelář ve svém bytě. V neděli nechodívá na mši, nepřijímá chléb a víno svátosti oltární, nepřipadá mu správné chodit do kostela s ozbrojenými strážci. Do kostela chodí pouze na pohřby nebo rozjímat při občasném stresu, v době, kdy usoudí, že kostel bude prázdný, což se v neděli dopoledne nestává. Jeho žena bude s dětmi na mši v Udine a je mu upřímně jedno, jaký muž teď vstává, sedá si a kleká vedle jeho ženy.

„Jak bych vám mohl pomoci, dottore?"

„Chytám se každého stébka. Mario Ruggerio zaujal krvavou cestou nejvyšší pozici."

„Čtu přehledy zpravodajské služby."

„Pokaždé když někdo nový zaujme nejvyšší pozici, musí před rodinami demonstrovat svoji sílu."

„Znám to."

„Svoji sílu demonstruje útokem na stát, musí ukázat, že z něj nemá strach. Teď je, 'Vanni, chvíle nejvyššího ohrožení."

Důstojník carabinieri si, aniž by požádal o dovolení, zapálil cigaretu a kouř mu stoupal do očí. „Možná právě já se stanu tím terčem, na kterém bude předvádět svoji sílu, je to možné, ale jsou tu i mnozí další." Důstojník carabinieri se rozpačitě zavrtil na židli, potáhl z cigarety. „Svěřím se vám, "Vanni, stejně jako se snad svěříte vy mně. Dnes dopoledne půjdu k vrchnímu prokurátorovi, ten mě velice zdvořile zkritizuje a vyplísí za moji snahu o zatčení Maria Ruggeria. Měl jsem jednoho darebáka, který usiloval o status pentita. Za velice kusou informaci od něj jsem získal skrovné zdroje pro sledování čtvrti Capo, neúspěch. Naléhal jsem na toho darebáka, aby mi poskytl další informace, hrál jsem na jeho strach, a on se oběsil, neúspěch. V posledních hodinách jsem mluvil s DEA a se Squadron mobile, a nic pro mě nemají, další neúspěch. Všude kolem mě se tlumeně ozývá posměšný smích."

„Co ode mě chcete?"

„Řídíte nevýznamného agenta, spolupracujete s tím Američanem, minulý týden jste si mysleli, že agent pronikl velice blízko. Sehnali jsme šampaňské, vychladili ho, čekali jsme... Bylo to jako dostat pěstí do žaludku. Prosím, dejte mi trochu naděje, víc než jen stéblo na vodě, 'Vanni, povězte mi něco víc o tom svém agentovi."

„Je mi to velice trapné, dottore, ale není to moje věc, nemůžu o tom rozhodovat."

Důstojník carabinieri se rychle zvedl. Vyšetřující soudce viděl zmatek, jaký v něm způsobil, důstojník se kousal do rtů. V tu chvíli odhalil svoji izolaci, jasně ji rozpoznal.

„Jistěže, děkuji vám za váš nedělní čas."

Do patnácti minut po odchodu důstojníka carabinieri, 'Vanniho Crespa, jeho přítele, který se s ním nepodělil o to, co ví, se Rocco Tardelli vydal ven. Ragazzi kolem něj tiše a stísněně seděli v autech. Přečetli si znamení o izolovanosti toho muže. Znamení našli i uvnitř stránek novin. Jakýsi vězeň z Ucciardione se třikrát setkal se soudcem Tardellim a potom

se svojí ženou a ta mu řekla, že jeho kolaboraci odmítá, a stálo tam, že se vězeň z Ucciardione oběsil a že by jednání ctižádostivých vyšetřujících soudců mělo mít svoje meze.

Projížděli městem...

Vrchní prokurátor významně pohlédl na hodinky, co nevidět očekává hosty. Roccu Tardellimu však jeho pozvání rozhodně nepatřilo.

„Jsou s vámi potíže, Rocco. Kazíte nám image. Narušujete rovnováhu. Způsobujete mi problémy. Vedete křížácké tažení, činíte nátlak na své kolegy, vyžadujete zdroje. A kam vás zavede vaše křížácké tažení, váš nátlak a vaše zdroje? Zavedou nás k vězni, utrápenému a ohroženému, a doženou ho k tomu, aby si sáhl na život. A co teď? Odkud můžeme čekat další katastrofu? Jako váš skutečný přítel, Rocco, vám doporučuji, uvažujte bedlivěji o svém postavení. Měl byste zvážit svoje postavení a svoji budoucnost.“

Tak snadno by mohl odejít. Mohl by předat svoje spisy kolegovi, mohl by se otočit zády k posměšnému smíchu a jedovatým poznámkám a večerním trajektem nebo odpoledním letem opustit ostrov. Získal by úsměvy, úlevu a díky svých ragazziů. Tak snadno by mohl odejít.

„Co říkáte, Rocco? Co by pro nás všechny bylo nejlepší?“ Na tváři mu zazářil povzbudivý úsměv. „Nenastal čas, kdy vás vyzývají nové horizonty?“

Připadal si starý, unavený a vyděšený. Zazvonil zvonek. Přišli hosté s květinami a dárky. Starý, unavený, vyděšený a oblečený do obyčejného obleku, který nosí i v neděli, protože nechodí na mši ani za zábavou. Jeho nedělní oblek tvoří pomáchané kalhoty a košile, která by potřebovala vyprat, a boty, které by potřebovaly vyleštit. Poté co byl spěšně vyprovozen ze dveří, dolů po schodech, přes chodník do opancověvaného vozu, poté co projeli kolem zaparkovaných aut, dodávek a motocyklů, poté co se vrátili domů, nají se sám ve svém pokoji. Taková bude jeho neděle i příští neděle, opuštěná... Potřeboval by znát všechny podrobnosti o agentovi na místě, potěšit se jimi...

Když vcházel do dveří, zamumlal sám pro sebe: „Nenechám toho.“

Benny držel plechovku se sprejem.

Dveře byly zavřené. Na oknech okénice. Uvnitř hrálo rádio. Zamířil. Zatřepal plechovkou. Ruka se mu třásla. Barva spreje svítila zářivou červení. Červená je barva krve. Krve z ran jeho otce, krve,

která z nich unikala a kapala na něj. Na dveřích vedle černé odvodňovací trubky vznikalo slovo. Štěkal na něj pes. Červeně tvořila slovo. V hlavě mu tepala její slova... „Je dobré být tak neefektivní, že si tě nevšimnou?“ Posilovala ho, jako by stála vedle něj, jako by ho popichovala. „Je dobré jen iritovat a být ignorován?“ Popichovala ho, protože je neefektivní, jen irituje, pomáhá s bulletiny, chodí na mítinky a zalepuje obálky. To je za otce. Na dveřích domu Rosaria a Agaty Ruggeriových se objevilo slovo, odkapávala z něho rudá krev. Bylo to šilenství. ASSASSINO.

Pro lásku Charley, pro nahé tělo Charley nad ním, slovo ‚vrah‘ napsané krví, krví jeho otce, na dveřích rodičů Maria Ruggeria. Křiklavé, řvoucí slovo.

Šilenství skončilo.

Benny upustil plechovku.

Stál v úzké uličce, za sebou zaslechl ostrý hvizd. Pozoroval ho nějaký muž a ve stínu štítu čepice přidržel prsty u úst a zapískal. Pes se přiloudal, vzal do huby plechovku a od huby mu stékala barva, vypadal, jako by mu krvácely čelisti, tak jako krvácel jeho otec. Naposledy se podíval na výsledek svého šilenství. Vykročil pryč. Měl by utíkat, jenže ona by neutekla. Měl by se rozběhnout, ale ona by to neudělala, jako by ho její nahé tělo, kterým ho zakrývala, chránilo. Slyšel, jak muž znovu zahvízdal, otočil se, vrhnul dozadu pohled a muž na něj ukázal... Není tu s ním, nechrání ho. Než se rozběhl, objevili se už před ním v úzké uličce další muži. Zastavil se, strach mu ochromil nohy. Obrátil se, muži v úzké uličce byli i za ním. Přivedla ho na pokraj šilenství. Muži ho obklopovali, blížili se k němu zepředu i zezadu... Není tady... Běžel zpátky, kolem krvavě rudého nápisu. Obrátil se, zase se rozběhl, obrátil se, klopýtl.

Upadl.

Ležel na zemi a čekal, až k němu muži dojdou.

Mario Ruggerio se na mši dostavil brzo. Vmísil se mezi věřící v kostele na Via Marqueda, postupoval s davem. V neděli kostely většinou střídá, ale ten na Via Marqueda patřil mezi jeho nejoblíbenější, líbila se mu vysoká a ponurá klenba budovy. Položil desetitisícovku na podnos se sbírkou, nic přehnaně okázalého, protože kostel navštěvovali nouzí trpící, nezaměstnaní nebo jen příležitostně zaměstnaní lidé ze čtvrti Capo, Via Bari, Via Trabia a Via Rossini a jeho oblečení se nelišilo od jejich nejlepších, ale už obnošených obleků. Nedělní slavnostní mši by jen tak nepropásl, byla pro něj důležitá. Mario Ruggerio ve svém životě litoval máločeho, ale stále víc ho trápilo, že při mši

nemůže sedat, vstávat a klekat vedle své ženy Michaely, ani být se svými dětmi Salvatorem a Domenicou.

Předpokládal, že je sledují, pozorují. Kdykoli navštívil kostel na Via Marqueda, nebo kterýkoli z jiných kostelů, jen další pokorný starší muž hledající cestu k Bohu, vždycky intenzivně myslel na svoji rodinu.

Už uplynula polovina dne. Restauranty na Via Volturmo a Via Ca-vour čekaly na příchod rodin, bary na Via Roma a Corso Tukory se zaplnily skupinkami diskutujících mužů. Ulice ožily, chodníky překypovaly ruchem. Než nastane odpoledne, čas spánku, zůstane Mario Ruggerio raději v pohybu.

V baru mu Tano nahlásil, kudy jezdívá vyšetřující soudce Rocco Tardelli. Dvanáct mužů prý teď sleduje cesty, které vyšetřující soudce používá při cestách z bytu do Palazzo di Giustizia, z bytu do věznice Ucciardione, z Palazzo do věznice Ucciardione a zpět. Poslouchal, položil několik otázek. Podle Tana existují pouze tři ulice, které může konvoj dvou aut použít při jeho odchodu z bytu nebo při návratu. Tano mu poskytl potřebné informace. Rozkašlal se nad doutníkem, nalil do sebe zbytek kafe, vydal příkaz k přípravě bomby a řekl, kam ji mají umístit.

Spěchal dál.

Na Piazza Castelnovo, mezi davy lidí sledujícími konec patnáctikilometrového běhu, se pod vyřvávajícími reproduktory setkal s podnikatelem. Podnikatele nikdy neusvědčili z trestné činnosti, ani ho nevyšetřovali. Podnikatel mu sdělil, že investiční bankéř z Paříže minulý úterý zjel svým autem do písečných dun v Pas de Calais, nasadil na výfuk dlouhou gumovou hadici a protáhl ji do auta. Minulý pátek ho našli mrtvého. Investiční bankéř doporučil investovat milion dolarů na stavbu tunelu pod La Manicou, ale tunel mezi anglickým pobřežím a Francií Maria Ruggeria o ten investovaný milion připravil. Poslouchal bez jakéhokoli komentáře.

Cestou ho jistili tři mladíci, pohybovali se za ním a po stranách.

Na Piazza Virgilio, zatímco se vyhříval na lavičce na slunci, se setkal s bratrancem muže z Prizzi, starý muž, klábosící s přítelem. Muže z Prizzi znal celý život. Bratrance znal, jako mladíka, teď žil v Hamburku a vážil celou dlouhou cestu jen kvůli dvacetiminutovému hovoru na lavičce na teplém slunci. S bratrancem muže z Prizzi probral do nejmenších podrobností investiční možnosti navrhované stavby obchodního centra v Lipsku a možné daňové úlevy, poté pohovořili o podobných příležitostech na trhu s byty v Drážďanech. Zavázal ho, aby mu našel vhodné investice v Lipsku a Drážďanech minimálně ve výši 5 milionů dolarů. Všiml si úcty bratrance muže z Prizzi, jako by mu bylo známo, že teď představuje moc La Cosa Nostry.

Zase vyrazil, šel rychle, s doprovodem před sebou a za sebou. Chystal se na pozdní oběd v bytě na Via Terrasanta s lékařem, snad mu poradí, jak se vypořádat s revmatismem v kyčli, ale ještě před obědem se musí setkat s consiglierem z Messiny, aby mu vysvětlil, jaké možnosti v budoucnosti čekají jeho rodinu, co se týče spolupráce při investicích a procentuálního vyjádření zisku... a také se má setkat s Carminem v záležitosti toho důstojníka carabinieri a Američana... a s chemikem z Amsterdamu, který přislíbil vybavení na výrobu nového druhu benzodiazepinu a barbiturátů... a s Francem, aby si potvrdili podrobnosti pellegrinaggia ke hrobu jeho bratra, Cristofora, každoroční pouti ve společnosti rodičů. Tak vypadá jeho neděle, stejně jako každá jiná neděle, kdy jsou parky, ulice a pizzerie plné lidí, je to jeho terra-terra rutina, všední a obyčejný rytmus jeho života v den, kdy město odpočívá.

Čekal, až na křižovatce naskočí zelená. Míjely ho vozy a někde v koloně aut zahlédl autobus. Zapálil si další doutník. Kdykoli neměl v neděli službu, jezdil Giancarlo se ženou do centra Palerma. Scházel se s vedoucím svého týmu a jeho ženou k okázalé nádhře majestátního celebrování mše v duomu, pak si všichni čtyři dali brzký oběd v ristorante na Via Vittorio Emanuele, muži se snažili nebavit se o své práci a ženy do nich škodolibě strkaly lokty, kdykoli se jim nepodařilo svůj záměr dodržet, pobavili se a po brzkém obědě odjeli domů, aby se odpoledne trochu prospali. Do centra Palerma jezdili se ženou vždycky autobusem - příliš mnoho aut a málo míst k parkování.

Autobus byl plný. On i žena stáli a pevně se drželi opěradla sedadla. Při každém řidičově zabrzdění je autobus vrhal dopředu a s každým přidáním plynu s nimi hodil nazpět. Když dopoledne přecházeli z duomu do ristorante, oznámil mu velitel, že jim začíná nový úkol na Piazza Kalsa. Jen útržek informace... Možná bude v autě, možná v zavřené dodávce, možná, děj se vůle boží, v budově s videokamerou, dalekohledem a dobrou židlí - možná tam nebude žádný trh, kde by se na někoho mohli pověsit, a žádné citróny. Autobus prudce zabrzdil. Vrazil do své ženy. Řidič se pokoušel na poslední chvíli proklouznout křižovatkou, ale nestačil to.

Giancarlo, stojící v uličce autobusu a dívající se řidiči přes rameno, uviděl na druhé straně ulice rodinu, děti držely balónky, které sebou šubaly na provázku. Jeho děti, chuligáni malí, usmál se, v tomhle věku taky milovaly balónky... Giancarlo uviděl toho muže.

Před mužem stály děti s balóny. Za mužem pár s kočárkem. Vedle něj žena v kožichu s kyticí květin.

Giancarlo uviděl starého muže. Muž otočil obličej směrem k autobusu, jako by se chtěl přesvědčit, že skutečně zastavil. Giancarlo uviděl starého muže s těstovitým, větrem ošlehaným obličejem pod placatou čepicí, podbradek a krk nad sakem z hrubé látky.

Giancarlo uviděl starého muže, jak neuspěchaně přechází křižovátku. Před očima mu vyskočila tvář tamtoho starého muže. Tvář před autobusem byla i tvář na fotografii, vyfocená před dvaceti lety, zmodifikovaná počítačem. Ta tvář prošla za řidičovým ramenem. Giancarlo se předklonil, aby viděl za řidičovo rameno. Naposledy zahlédl tvář toho muže a muž se usmíval na jedno z dětí držících balónky. Giancarlo si porovnal ten usmívající se obličej s obličejem usmávajícím se na svatební hostině, na fotografii.

Opustil ženu. Odstřkoval cestující. Zakřičel na řidiče. Strčil mu pod nos průkaz. Dveře se pomalu se zasyčením otevřely. Muž už došel k druhému chodníku...

Giancarlo vyskočil z autobusu. Narazil do páru za ruce se držících zamilovaných. Neohlédl se po své ženě, nezaznamenal šok v její tváři. Na semaforu se změnila barvy. Autobus vyrazil kupředu. Giancarlo přeběhl za autobusem. Auto za ním rozzlobeně zatroubilo, brzdy zaskřípěly. Ten muž krácel po druhém chodníku. Velitel pátracího týmu squadry mobile u sebe pořád nosil mobilní telefon, ale mobilní telefony jsou drahé, jen na příděl. Jeho osobní vysílačka leží v nabíječce na kvestuře, není ve službě, a jeho pistole je zavřená za opancéřovanými dveřmi. Za opaskem má telefonní operátor, ale ten pouze přijímá přicházející zprávy. Běžel, dosáhl chodníku. Kvůli rozzlobenému troubení aut, skřípotu brzd a nadávkám z otevřených okýnek aut se Giancarlo v onu kritickou chvíli stal středem pozornosti. V tu chvíli stál ten muž před výkladem.

Giancarlo uctívali pro jeho zkušenost a profesionalitu. Často ho využívali ke školení nových rekrutů v taktice sledování. Kdyby nějaký mladý rekrut přeběhl přes ulici v rušném provozu, stal se terčem troubení a nadávek, středem pozornosti, Giancarlo by mu trpělivě vysvětlil, jaké chyby se dopustil. Pověděl by mladému rekrutovi o nutnosti vmísit se do davu a splynout s ním. Nevěděl, jestli se prozradil, jestli se odrovnal, neviděl picciotta, snědého rozložitého mladíka, který kryl Mariu Ruggeriovu záda. V zápalu vzrušení zmizela všechna zkušenost a profesionalita, projevoval

ukvapenost mladého rekruta. Zůstal stát. Sledoval, jak se záda starého muže dala do pohybu, jak pokračuje pomalou chůzí po Via Sammartino a zabočuje na Via Turrisi Colonna. Nevěděl, jestli se prozradil.

Uviděl bar.

Giancarlo vběhl do baru. V rohu měli telefonní automat. U něj stála žena.

Možná se vybavovala se sestrou v Agrigentu, možná s matkou v Misilmeri, možná s dcerou v Partinicu...

Giancarlo chňapl po sluchátku. Ukončil její hovor. Hlasitě zaprotestovala. Přidržel jí před očima průkaz. Zašmátral v kapse po známce na telefon. Vyštěkl na ni, ať zmlkne, zastrčil do automatu gettone a vytočil číslo centrály. Neviděl snědého rozložitého mladíka, jak si to šine barem směrem k němu. Opět se v kritickou chvíli stal středem pozornosti. Zákazníci baru, muži, ženy, obsluha a matrána v kase stranili poškozené ženě. V uších mu zvonil jekot. Tělem se snažil zabránit, aby mu jejich ruce vytrhly telefon.

Centrála se ozvala.

Jeho jméno, kde je, jméno sledované osoby.

Přepadla ho bolest. Bolest začala v zádech a pokračovala do žaludku. Zopakoval svoje jméno, kde je a jméno sledované osoby. Otázky ho bombardovaly, ale jeho koncentraci a schopnost odpovídat narušovala bolest. Kterým směrem sledovaná osoba mří? Co má na sobě? Je sama? Je ve voze nebo se pohybuje pěšky? Zopakoval svoje jméno, kde je, jméno sledované osoby a hlas mu slábl a bolest byla čím dál tím pronikavější. Upustil sluchátko a to se rozhoupalo na své silné šňůře. Otočil se. Pohlédl do očí snědého rozložitého mladíka.

Giancarlo zavravoral. Bolest ho přinutila zavřít oči. Sáhl po zdroji bolesti ve svých zádech. Nahmátl tvrdou rukojeť nože a vlhko. Když se pod ním podlomila kolena, když už nedokázal vidět snědého a rozložitého mladíka, když se sluchátko zhouplo mimo jeho dosah, když se ozvalo zaječení groteskně rozmazaných úst kolem něj, uvědomil si zmateně, že si nepamatuje otázky, které mu z centrály položili.

Bolest mu křečovitě prolétla celým tělem.

Vymezili čtverec.

Bar se nacházel v jeho středu. Severní hranici čtverce tvořila Via Giacomu Cusmano, jižní Via Principe di Villafranca, západní Via Dante a východní zahrady Villa Trabia.

Sto ozbrojených mužů v neprůstřelných vestách křížovalo čtvercem. Byli tu z DIA, dva oddíly ROS, pohotovostní tým Guardii di Finanze a muži ze squadry mobile. Kordon kolem čtverce měla na starost policie, na rozích ulic stály džípy a vojáci s puškami od NATO. Nevěděli, jak ten muž, Mario Ruggerio, vypadá, nevěděli, jak je oblečen, a nevěděli, kterým směrem se vytratil, nevěděli, jestli šel pěšky nebo odjel autem.

Bar se vyprázdnil až na majitele a matránu, střežící hotovost v pokladně.

Tělo leželo na zemi. V zádech mělo zabodnutou dýku s krátkou stěnkou. Majitel baru, obrácený tváří ke stěně s rukama spoutanýma za zády, neviděl nic. Možná něco zahlédli zákazníci? Matrána neviděla nic. Všichni zákazníci byli cizí lidé, žádného z nich neznala.

Auto přivezlo do baru Giancarlovu ženu a z kostela na Via Terra-santa přiběhl mladý kněz. Na chodníku se tlačili fotografové od novin a kameramani z RAI.

Maresciallo lokty prorazil cestu pro vyšetřujícího soudce a Pasquale ho dopravil do baru k tlačenci kolem těla. Lidé v oblecích si sem zašli z rodinných sešlostí, někteří se vraceli z tenisových kurtů, někteří z fotbalového zápasu, někteří sem dorazili po odpoledním spánku. Vedle jejich bot, tenisek a sandálů leželo tělo a kaluž krve. Vyšetřující soudce uviděl bledý obličej Vanniho Crespa a protlačil se k němu.

„Zatracená smůla," nadával Vanni Crespo. „Byli jsme tak blízko."

Stín sledoval auto Vanniho Crespa z kasáren v Monreale do baru na Via Sammartino. Stín se držel Vanniho Crespa.

„Přinesl mi citróny, Vanni. V pátek jsem obědval rybu. Od mých chlapců se neočekává, že by mi chodili nakupovat, ale raději mi nakoupí, než aby mě vodili na trh, takže porušili předpis a koupili mi parmici. Daroval mi citróny a udělal z toho žert. Jeden z těch citrónů jsem si vymačkal na tu parmici. Tenhle z nich byl nejlepší."

„Zatracená smůla," zasténal Vanni. „Jel se ženou v autobuse. Uviděl Ruggeria. Vystoupil. Proběhl provozem. Jde o okamžité rozhodnutí. Počkáte, a sledovaného ztratíte. Běžíte, a vyplašíte ho. Máte deset vteřin, pět vteřin na rozhodnutí a buď budete žít, nebo zemřete."

„Ten citrón měl velice výraznou chuť."

„Prozradil se tím během. Ruggerio měl za sebou ochránce. Musel do baru, aby to mohl nahlásit. Zadní ochránce šel za ním. Potřebujete trochu štěstí a dostanete se jen do maléru."

„V kuchyni od něj mám ještě šest citrónů... Věříte na štěstí, Vanni?"

Viděl, jak oči vyšetřujícího soudce zaplavily slzy. Vyndal kapesník. Bylo mu jedno, kdo to vidí. V přelidněném baru otřel slzy stékající soudci po tváři. „Já nevěřím v nic."

„Věříte, že ten váš agent bude mít štěstí?"

Vzpomněl si na ni, jak ji spatřil při posledním ohlédnutí, než zapadl do auta. Poslední pohled přes chodník, mezi stromy a přes písek, rýsovala se proti jasnému moři a slunce zapálilo na bílé tělo,

když jí sklouzl ručník. V baru nad mrtvolou, za tichého nařikání vdovy, v tlačenci, ve vůni cigaret a studené kávy, si na ni vzpomněl.

„Je mi líto, dottore, nesmím vám nic říkat, protože to není moje věc." Prorazil si cestu davem v baru, prodral se davem na chodníku a ulici. Dobrý člověk má deset vteřin, pět vteřin na rozhodnutí a výsledkem jeho rozhodnutí je chyba, a výsledkem té chyby je, že leží na špinavé podlaze baru osvětlované světlem blesků. Šel ke svému autu, s olověnými

nohama se táhl ve světle soumraku.

Stín sledoval alfettu řízenou 'Vannim Crespem. Policejní kordon kolem vymezeného čtverce ulic odmávl alfettu, ale jeho zadržel. Nemělo to žádný negativní důsledek. Stín byl propojený vysílačkou s řidiči druhého auta a motocyklů, kteří čekali vně kordonu. Řetěz stínu se udržel na alfettě...

Mario Ruggerio zaslechl mohutné troubení a následné nadávky a zastavil se před výkladní skříní. Tvářil se, že studuje obsah výlohy. Dávnou praxí, jakou používal už jeho otec, bylo využít výkladní skříně jako zrcadla. Viděl, jak přes jízdní pruhy zoufale přebíhá muž, dosahuje chodníku a zastavuje se. Muž se zastavil a podíval se směrem k němu. Pokud by měl vysílačku, pokud by měl mobilní telefon, ne-přebíhal by přes ulici, pokud by měl zbraň, nezastavil by se. V odrazu skla uviděl za mužem picciotta, spolehlivého chlapce. Pochopil, muž ho poznal a zpanikařil. Poznal ho náhodou, nešlo o žádné plánovité pátrání. Naznačil drobné gesto, jediný pohyb, přešel si ukazovákem přes hrdlo. Vyrazil. Zabočil za roh...

K tomu došlo před dvěma hodinami. Ted' Mario Ruggerio seděl v sešerele místnosti v prvním patře domu ve čtvrti Capo. Nohy ho bolely, těžce dýchal, popelník se zaplnil zamáčkнутými konci doutníků. Dva picciotti, kteří šli po Via Sammartino před ním, ho přinutili k rychlé chůzi po Piazza Lolli, jeden si zastrčil do kapsy jeho čepici, přes Via Vito la Mancia, druhý si přes paži přehodil jeho naruby složené sako, tak aby nebylo vidět materiál, spěchali s ním kolem Mercata delle Pulci, jako by starého strýce doprovázeli na procházce dva netrpěliví synovci. Oddělil se od nich za duodem. Lapal po dechu, umíral vyčerpáním, sotva se držel na nohou, ale ani ve snu by ho nenapadlo, aby picciottům dovolil doprovodit ho do jeho bezpečného domova. Pot mu stékal po tvářích, zádech a břichu. Kouřil. Držel v ruce fotografii dítěte, které miloval.

Charley seděla v patii.

Slunce už zapadalo a jen slabé světlo ozařovalo přímořskou krajinu před ní. Rodina odešla do města. Opuštěnost, která ji tak ranila v Palermu, ji opustila. Seděla v pohodlném křesle v patii a pociťovala neobyčejnou sebedůvěru. Vila ted' patří jí. Rodina bude korzovat po promenádě pod stromy, procházet se sem a tam jako medvědi v kleci, jako to viděla v zoo, tam, kde na ně bude vidět... Je čas čekání. Ona to zvládá, cítí svoji moc. Ta moc spočívá v hodinkách na jejím zápěstí. Seděla z roztaženými nohama a večerní vánek ji jako pírkó hladil po stehnech. Je ve středu světa Axela Moena a jeho lidí. Má moc nad Giuseppem Ruggeriem a jeho bratrem. Pozorovala, jak poslední sluneční paprsky opouští hladký povrch moře. Protože to ovládá a má moc, bude to její příběh, co se bude se vyprávět, příběh krycího jména Helena.

V šerém svitu v patii se Charley v duchu poddala domýšlivosti.

Stín se držel 'Vanniho Crespa. Tři bary v Monreale. Stín ho pozoroval, jak sám popíjí v baru nedaleko duomu, ve druhém baru nedaleko opuštěného trhu a v třetím baru vysoko ve starém městě. Stín 'Vanniho Crespa pozoroval a sledoval ho, kamkoli šel.

Z okna pizzerie zahlédl 'Vanniho. 'Vanni se pohyboval pomalu a nejistě. Ozářila ho pouliční svítlna, jeho obličej působil zarudle, vlasy mu v neupravených pramenech padaly do čela, naklonil se, zastavil se vedle okna a snažil se najít v kapse balíček cigaret. Axel se odvrátil. V pizzerii se neměl kde ukrýt. Odvrátil se a doufal, že ho nepoznal, ale ozvalo se vrznutí otevíraných dveří, zabouchnutí a uslyšel šouravé kroky a pak zaskřípění židle naproti sobě.

Před Axelem seděl 'Vanni, zapotácel se na židli, než jeho lokty se zaduněním dopadly na stůl.

„Tak jsem našel svého amerického hrdinu...”

„Něco tě našťvalo nebo co?”

„Našel jsem amerického hrdinu, kterej přišel na Sicílii dosáhnout něčeho, čeho jsme my nedokázali.”

„Seš opilej.”

„My Italové jsme ubozí, neumíme se o sebe postarat, ale náš americký hrdina to udělá za nás.”

„Jdi do prdele.”

„Víš, co se dneska stalo, protože jsme měli u čerta smůlu, víš, co se stalo?”

„My proceduru neporušujeme,” zasyčel Axel přes stůl.

Dva mladíci s helmami v rukou se zastavili u přepážky pizzerie a vyžádali si seznam omáček.

Axelova ruka držící vidličku se ocitla ve 'Vanniho tlapách. „Měli jsme ve čtvrti Capo pátrací tým, zatracený místo, hledali toho parchanta. Sledování odvolali, nic nenašli. Jeden z týmu toho parchanta zahlídne z autobusu. Není ve službě, nemá vysílačku. My ubozí Italové nemáme dost peněz na nějakou šlehačku na dortu, na mobilní telefony. Neměl vysílačku, ani zbraň, nebyl ve službě. Pokoušel se použít telefon v baru. Ten parchant měl za sebou chlapa, zadního strážce. Zpráva nebyla kompletní, zatracená smůla. Nestačil nic udat, ani popis oblečení, než ho ubodali. Je chudák po smrti. Chladná mrtvola.”

Chlapci s helmami studovali nabídku omáček.

„Sakra, zmiz odsud.”

„Měli jsme ho na dosah. Vyklouzl nám. Není to z pekla smůla?”

„Jdi a vyspi se s tou svou ženskou.”

„Piju, nebrečím. Ten chlap ležel mrtvej na podlaze mezi nepořádkem, cigaretama, plivancema a krví. Přišel Tardelli, plakal, ten nepije. Zeptal se mě -”

„Pořádně se napij, vem si aspirin, vlez do postele.”

„Je opuštěnej, drží se ho smůla. Nemá nic, nemá v co doufat. Prosil mě...”

Chlapci s helmami nenašli na seznamu omáček nic, co by je zaujalo. Vyšli ze dveří do ulice.

„O co tě prosil?”

„Abych mu poskytl něco, čeho by se mohl chytit. Řekl jsem, že to není moje věc, že mu to nemůžu říct. Má už zablokovaný myšlení, má moc práce, je unavený, nevidí samozřejmě věci, nesledoval linii rodiny tak jako my. Chtěl, abych se mu svěřil s podrobnostmi o vašem agentovi.“

„Keey.“

„O vašem nevýznamném agentovi. Chtěl drobky z vašeho stolu. Chci někoho, kdo by mne vzal za paži a prošel se se mnou. Ale to jsou v Palermu běžné řečičky, když je člověk opuštěný, to není nic, co by ohromilo amerického hrdinu.“

„Nikomu se nesvěřuju.“

„Italům? Samozřejmě že ne. Řeknu ti, Axeli, co jsem viděl. Viděl jsem tělo na zemi, viděl jsem krev, viděl jsem zatracený dav lidí. Viděl jsem ji, krycí jméno Helena, viděl jsem její tělo a její krev. Piju, nebrečím. Užij si to jídlo.“

Tlapy pustily Axelovu ruku s vidličkou. Stůl se zahoupal, jak Vanni při zvedání chytal balanc. Axel se za ním díval... On ji neviděl na podlaze v baru, v duchu ji zřetelně viděl viset na hřebíkách na dveřích chatrče na startovací dráze estancie... Odstrčil talíř. Zapálil si cigaretu, odhodil zápalku na talíř, do omáčky k pizze.

Stín zjistil jméno ženy, již patří dům, a pozdě do noci sledoval světlo v horním pokoji.

„Jaké jsou alternativy, Rayi? Co mám udělat?“

Hlas kovově hřímá z reproduktoru. Dwight Smythe se naklonil nad komisařův stůl a otočil stupnici ovládající hlasitost. Komisař ob-tahoval novinové titulky.

„Nemohlo by to počkat, Herbe? Můžeš mi poskytnout minutku?“

„Máš dvě. Bude lepší, když si to probereme hned.“

Pro Raye to bylo osklivý sakramentský ráno. Zavolali si ho s předstihem pouhých dvou hodin na Scotland Yard na dopolední kafe se sušenkami a na zatraceně tvrdý sezení. Seděl vedle Dwighta tvář v tvář komisaři (SO), veliteli (SO6) a detektivu superintendentovi, kočce vychutnávající si smetanu, a ještě tam byl nějaký mladý chlápek, který vůbec nemluvil. Užil si těžké chvíli, zjistili toho spoustu o Mariu Ruggeriovi (nejhorším z nejhorších) a měli profil Charlotte Eunice Parsonsové (krycí jméno Helena). Zlomili ho, řekl, že se musí spojit s ředitelstvím, a na velvyslanectví seděl se založenýma rukama a čekal, až Herb dorazí do své kanceláře ve Washingtonu. Musel mluvit s Herbem, protože to on tu operaci schválil.

„Dal jsem si to dohromady, Herbe... a není to nic pěkného. Mám pocit, jako bych lezl Billovi do zlí.“

„Na Billa zapomeň, udělá, co mu řekneme. Teď není čas ohlížet se na něčí city. Sakra, v Kolumbii mi běží čtrnáct akcí, v Peru osm. Rozběhly se mi akce v Bangkoku, v Moskvě a na Jamajce. Nehodlám dostat žaludeční vředy z jediný situace na Sicílii. Chci znát alternativy.“

Ray se opět odmlčel. Šéfové ve Washingtonu, kteří se probíjeli do poschodí s tlustými koberci, vestavěnými bary a přístupem k bohu, nesnášeli, když po nich někdo skočil v pondělí hned po ránu a chtěl okamžité rozhodnutí. V takové chvíli může vzít za své celá jeho kariéra i naděje, že kdy vstoupí na tlustý koberec a do ruky dostane klíče od vestavěného baru, ale neměl kam ustoupit. Vrhel se do toho.

„Na nejvyšší úrovni mají Britové Angst. Říkají, cituju: ‚Není možné tolerovat, aby DEA činila nátlak na mladou ženu, chytila ji do pastí a přesvědčoval ji, ať odejde na Sicílii jako hlavní část Amerikou sponzorované akce proti mafií,‘ konec citátu. To ovšem podle mého názoru není jádro pudla. O co jim jde, je, cituju: ‚Všechny aktivity DEA na území Velké Británie podléhají pravidlům styku a před nalákáním slečny Parsonsové jsme nebyli informováni o vašem záměru zrekutovat ji,‘ konec citátu. A co je nejdůležitější, mají ohledně ní bobky. Představují si ji mrtvou. Vidí, jak se kolem ní plazí paparazzi,“

vidí hrozné soudní vyšetřování, co dělala nevyškolená naivka v centrální úloze tam dole, vidí, jak jim obvinění buší na dveře...”

„Ptal jsem se, jaké jsou alternativy?“

„Dvě, Herbe. Můžeš jim říct, ať se jdou klouzat, že jsou jen malí kluci hrající si na písčátku, a navrhnout jim, aby se drželi softballu v parku.“

„S Brity máme dobrý vztahy. Druhá možnost?“

„Můžeš stáhnout své posvěcení, Herbe, uzavřít to, můžeš ji odtamtud odvolat. Můžeš to zabalit.“

„Rayi, známe se už dlouho, zatraceně dlouho. Nezajímají mě tvoje ohledy vůči Billu Hammondovi. Ten plán ostatně nebyl Billův. Je to plán toho Axela Moena a je mi jedno, jestli potěším jeho ego nebo jestli ho nakopnu. Na kterou stranu plotu se přikláníš? Chci, aby ses vyjádřil na rovinu.“

Podíval se na reproduktor na stěně, visící hned vedle fotografie z operace Zelený led. Herb se usmíval v přední řadě, vždycky to byl parchant, vždycky se objevil až s křížkem po funuse a přivlastnil si zásluhy a co nejdřív se ze všeho vyvlíkl, aby se vyhnul výtkám. Dwight Smythe proti němu rychle zagestikuloval, prstem si přejel přes hrdlo. Promluvil do mikrofonu, cítil se jako všivák.

„Chci říct, Herbe, že kašlu na citlivost Britů. Tejdne budou lamentovat, po tejdnu budou jak beránci a budou nám zas zobat z ruky. Já osobně bych je ignoroval.“

„Slyším. Dobře, díky, zavolám Billu Hammondovi a povím mu to.“

„Promiň, Herbe, ale ještě jsem neskončil. To děvče je v překerní situaci, není vyškolená na život v přetvářce. Popletli jí hlavu. Nikdy ji o to neměli žádat. Kdyby to mělo vzít špatný konec, snesu kritiku v novinách, vydržím vyšetřování. Ale něco takového bych za dvěma míty nechtěl. A moje účta sama k sobě je cenná věc. Ale samozřejmě, Herbe, pokud by to dopadlo špatně, přistane to na tvém stole, protože tys to schválil.“

Měl pocit, jako by na tlustý koberec vypustil granát, který se kutálí a může narazit do imitace starožitného vestavěného baru nebo se zastavit před stolem nejvyšších kancelářích ředitelství. Chmurně mrkl na Dwighta Smythe.

Hlas zahřměl: „Uzavři to.“

„To je správné rozhodnutí, Herbe.“

Na park náměstí, kam směřovalo průčelí velvyslanectví, přšelo. Náměstí vypadalo jako nějaká zatracená márnice a déšť ohýbal narcisy a rozbíjel květy krokusů. Řídil Dwighta Smythe a určoval rychlost jeho jízdy. Ray přemýšlel. Vypustil po telefonu své svědomí. Možná je už příliš starý a unavený, nestačí na svou práci. Možná je na ni už

moc měkřej. Pokud ta práce něco znamená, a na to vem jed, že znamená, snad stojí za to odvést jedno dítě, nevinný dítě z ulice, to možná ten nátlak ospravedlňuje, pokud ta práce něco znamená... Axel Moen byl u něj v kanceláři, Axel Moen se k Dwightu Smythovi choval jako k pouhé najaté pomocné síle, Axel Moen se neschovával za svoje svědomí, Axel Moen je chladnej parchant, Axel Moen věří, že ta práce něco znamená... Projeli centrem Londýna a Dwight Smythe zaparkoval před hlavním vchodem New Scotland Yardu a hodil klíče konstáblovi. .. Měl by se cítit dobře, protože má krytá záda, i Herb má krytá záda, a ti muži čekající nahoře budou mít dobrý pocit, protože budou mít krytá záda, a možná mu nabídnou pití, protože všichni hlavouni jsou v suchu a v bezpečí a krytí a v tomhle zatraceném všivém světě jde právě o tohle. Pokud by to bylo kvůli tomu dítěti, pokud by to bylo pro ochranu, bezpečnost a krytí toho dítěte, měl by dobrý pocit, ale není tomu tak... Vyšli z výtahu a dusali chodbou za konstáblem, který je doprovázel. Bylo to ošklivý sakramentský dopoledne.

„Mluvil jsem s Washingtonem. Washington říká, že to máme zrušit.“

Komisař (SO) prohlásil: „Ne příští týden, ne příští měsíc. Pošleme tam vlastního člověka.“

Velitel (SO6) prohlásil: „Operace skončí okamžitě. Abychom měli jistotu, jistě nás chápete.“

Detektiv superintendent prohlásil: „Rádi bychom měli jistotu, že jde o naléhavou záležitost. Jestli nás nebalamutíte.“

Představili mu Harryho Comptona, zatím nepromluvil jediné slovo, v rukou držel tlustý spis. Protože se do operace DEA teď vložili Britové, žertovně použil výraz ‚vetřeli se‘, pošle svého administrativního pracovníka Dwighta Smythe, aby Comptona doprovodil, žertovně formulováno ‚aby ho držel za ruku‘.

Komisař (SO) prohlásil: „Velice dobrý nápad, ukázka vzorné spolupráce.“

Velitel (SO6) se zeptal: „Není snad příliš brzo na něco tvrdého, eh, Rayi, a vy, pane Smythe? S ledem, se sodou?“

„To vy máte na starosti tento případ, pane Comptone? Ano, škotskou, neředěnou.“

„Ano.“

„To vy jste provedl ohodnocení Charlotte Parsonsové, toho naivního děvčete?“

Zamýšlel to jako posměšek, ale moc se mu nevydařil, nedokázal být sarkastický.

„Ano, já. Ti vaši lidé si vybrali dobře. Je skvělá. Svěhlavá, tvrdá. Právě proto se bojím o její bezpečnost. Je to typ, který se tam bude

chtít udržet. A pane, když na podobné místo dosadíte takhle silnou osobnost, může ohrozit i bezpečnost lidí kolem sebe...“

„Víte co? Je to zatracená škoda, že se vrací domů, nemyslíte, pánové? Je škoda, že jsme se do toho všichni museli vložit...“

KAPITOLA 15

Kolem sebe cítil pachy. Na očích měl pásku. Neviděl nic, ani slaboučký pruh světla pod látkou přes oči, ani vrchem. Látku měl nejmíň natříkrát omotanou kolem hlavy a přidržovala ji široká lepicí páska. Nevěděl, kolik hodin, dní a nocí tu je.

Do Bennyho chřípí pronikaly pachy zvířat i jeho vlastního těla a mučily jej. Pach uvolňovaly výkaly, moč a špinavá chlupatá srst zvířat. Stolice v jeho kalhotách, čerstvá teplá moč na nohách a pot v podpaží a ve slabínách pocházely z jeho strachu.

Jak ho táhli z vozu do kravína, zkroutili mu ruce dozadu. Jakýkoli pokus o pohyb mu vynesl krutou bolest, neboť měl paže obtočeny kolem kůlu z drsného dřeva, zápěstí pevně stažená a při každém pohybu si málem vykloubil ramena. Nevěděl, kolik hodin tu je, ale věřil, že až přistě uslyší mužské hlasy, bude to znamenat smrt. Nechtěl slyšet, jak se blíží, slyšet, jak auto přijíždí ke stodole, slyšet hlasy, protože ho přijdou zabít. Ale ve svém strachu se usilovně snažil zaslechnout sebenepatrnější zvuk. V kravíně se ozývaly těžké nemotorné pohyby o sebe narážejících zvířat, jejich funění a pomalé přežvykování. Někdy se ho ta obrovská stvoření, která se před ním v temnotě jeho představivosti mohutně tyčila, dotkla, ale jen jemně. Někdy se mu nozdrami otřela o obličej, ovanula ho horkým dechem, někdy mu uslintané jazyky olízly svázané ruce. Protože čekal na auto a hlasy, slyšel každý pohyb zvířat kolem sebe. Nevěděl, kolik hodin uplynulo od chvíle, kdy se jeho břišní svaly vzdaly a znečistil si kalhoty, ale řídké bahýnko už vystydlo. Moč unikla z močového měchýře teprve nedávno, jeho stehna jsou ještě vlhká. To všechno kvůli tomu děvčeti.

Zvířata uslyšela auto dřív než Benny. Zvířata zabučela, mohutné hlasy zahřměly kravínem. Uslyšel auto. To všechno kvůli té dívce. Nenávidí ji za to, co ho přiměla udělat. Auto zastavilo, slyšel pneumatiky na uvolněných kamíncích. Nebýt toho děvčete, zítra po škole, nebo včera - ztratil pojem o čase - by zajel do Corleone vyzvednout fotokopírku a vrátit ji do San Giuseppe Jata a věděl by, že se angažuje, že mu na věcech záleží a že hraje svoji úlohu, ale to děvče ho zničilo. Přiměla ho vyprávět příběh o jeho otci a otec netahal fotokopírky z Corleone do San Giuseppe Jata, otec proti nim skutečně bojoval.

Slyšel, jak odmykají zámek. Je to chyba toho děvčete. Hysterie v něm narůstala, pokoušel se ještě víc přitisknout ke kůlu. Je to otcova vina. Slyšel, jak se otevírají dveře. Slyšel odplivnutí chrchle, popleskání zvířete a dupot kopyt, jako by si k němu tvořili cestu. Bennymu se chtělo zařvat, odprosít je, vysvětlit jim, že je to chyba toho děvčete, že vina leží

na jeho otci. Ztratil hlas.

Odtáhli mu ruce od kůlu, do ramen se mu zavrtala bolest. Ucítil na zápěstí rychlé říznutí čepele nože. Pak se provaz, který ho poutal ke kůlu, uvolnil. Vytáhl ho do stoje. Zasmáli se. Tři jednotlivé výbuchy smíchu, huhňavý, vzrušený a tichý, postavili ho a teď jistě vidí vlhkost na předku jeho kalhot a fleky vzadu. Vedli ho, klopýtajícího, po pící posypané podlaže kravína.

Na obličej, na tváři pod páskou ho polechtalo slunce. Zaslechl zpěv ptáků. Nohama zakopával o kameny. Bez jakéhokoli varování ho někdo chytil za vlasy a stlačil mu hlavu dolů, zavadila o kovovou hranu. Přinutili ho vlézt do kufru vozu, ozvalo se zaklapnutí víka. Ležel stočený jako plod v lůně, takhle jako dítě lehával na posteli rodičů mezi matkou a otcem. Vůz s přískoky vyrazil. Do těla se mu cosi zabodávalo, snad hever nebo velký francouzák. Odvážejí ho, aby ho zabili. Do nosu mu smrděl benzín a výfukové plyny. Neslyšeli by ho, kdyby křičel, Či je to chyba. Nenávidí to děvče. Zavrhl svého otce. Je tak vyděšený. Možná skončí v sudu s kyselinou, možná v betonu, možná v hlubinách propasti, kam neslétají ani hladové vrány a kam svrhli Placida Rizzotta. Nikdo nebude vědět, kde ho hledat. Nikomu neřekl o cestě do Prizzi, ani matce, ani přátelům v Palermu, ani tomu muži, co mu patří fotokopírka v San Giuseppe Jatu, ani ženě, která tiskne bulletiny v Corleone. Vůz se ocitl na asfaltu a zrychlil. Plakal, slzy mu zaplavily oči pod látkou pásky. Ležící na boku, stočený v kufru auta, dusící se výfukovými plyny, křičel o milost, ale nikdo ho nemohl slyšet. Napadlo ho, jestli všichni křičí a prosí o milost před tím, než je strčí do sudu s kyselinou nebo do betonu nebo než je svrhnu do propasti, jestli všichni zavrhnou své otce a své dívky. Auto prudce zabrzdilo, po stehnech se mu opět rozlila moč.

Na tváři ucítil vzduch. Slyšel zvuky dalších aut a motocyklu, štěkot psa a hrající rádio.

„Prosím... odpusťte mi to... prosím...“ Slyšel svůj vlastní skřehota-jící hlas.

Vytáhl ho z kufru auta. Moč mu horce stékala po nohou. Pod pažemi ho uchopily ruce. Vedli ho dolů z mírného kopce, nohy se pohybovaly po kočičím dláždění. Nemohl se osvobodit, nemohl utíkat, zlomili ho. Paže s ním šklubly zpátky a zastavily ho. Sundali mu lepicí pásku z látky. Odmotali látku.

ASSASSINO.

To slovo stálo na dveřích. Dveře byly vedle černé odvodňovací trubky. Před dveřmi stál kyblík z umělé hmoty a mezi mydlinkami na vodě plaval starý kartáč s tuhými štětinami. Vytáhl kartáč z vody a začal drhnout to slovo. Přiloudal se k němu ten pes, co odnesl plechovku se sprejem, očuchal ho a hrozivě zavrčel. Přišly děti, vřiskaly smíchy a držely si nos, protože smrděl. Dům za dveřmi působil prázdně, zevnitř nebylo nic slyšet, ani rádio, žádný pohyb. To ona ho zničila. Drhl nastříkané slovo, dokud ho nerozbolely prsty a paže, dokud neodstranil poslední stopy svého protestu. Ta dívka ho přinutila vyprávět příběh o otci. Drhl dveře, dokud nebyly čisté tak, jako by na ně to slovo nikdy nebylo napsáno. Zlomili ho.

Napřímil se. Spotřeboval poslední zbytek vody. Kýbl zůstal prázdný. Vložil do něj kartáč a položil ho na schůdek přede dveřmi. Ulice byla ve stínu a opuštěná. Děti odešly, i pes a muži, kteří ho přivedli. Na kočičích hlavách za ním ležela jeho kamenem zatížená peněženka. Po slovu nezůstalo ani stopy, stejně tak jako po jeho životě. Odešel. Auto stálo tam, kde ho nechal.

Později se vrátí do svého bytu v Palermu, a než se svlékne a umyje, strhá ze stěn plakáty.

„Měla bych se omluvit, že? Měla bych tě poprosit o odpuštění?“

Charley držela umělohmotnou vaničku s mokrým vypraným prádlem. Angela prádlo metodicky připínala na šňůru. Bylo to nevyhnutelné. Charley jen překvapovalo, že to trvalo tak dlouho. Angela se na ni nedívala, mluvila bezvýrazným monotónním hlasem.

„Když jsem Peppina prosila, aby tě pozval, myslela jsem si, že bude všechno jiné. Stejně jako v Římě. Ale tohle není Řím, tohle je Palermo. Uvádím tě do rozpaků, Charley? Nejsi slepá, musela jsi hned poznat, že jsme se změnili. Proč jsme se změnili? Palermo je pro Peppina skutečný domov, Palermo je místo venkovanů, je to místo jeho rodiny. V Římě jsem nic netušila, neznala jsem pravdu o Peppinovi, žila jsem si svůj vlastní život a byla jsem šťastná a ty jsi přijela a stala ses součástí toho štěstí. Rozhlížíš se kolem, Charley, přemýšlíš, co je jiné?“

Charley jí podávala dětské oblečení a kolíčky. Nemluvila, nemohla jí poskytnout žádnou útěchu. Kdyby ji začala utěšovat, ohrozila by sama sebe.

„V Římě se nám dařilo skvěle, měli jsme nádherný byt, vedli jsme zajímavý život. Dobře jsi to viděla a odjela jsi. Vrátila ses o čtyři roky později - a cos našla? Jsme nová generace Siciliánů, žijeme si jako bourbonští princí, maurští kalifové a normandská šlechta. Náš byt je

spíš palác, máme vilu, peníze, které ztratily význam, šperky, auta nejnovější výroby, dostávám pořád ty zatracené dárky. Neptáš se, Charley, když jsi sama ve svém pokoji, kde se to všechno bere? Neptáš se, jak je to možné? Vždyť Peppino byl v Římě obyčejný obchodník a teď patří na Sicílii k horním vrstvám. Já bych se ptala, být tebou. Vidíš, Charley, na Sicílii existuje síť famiglie, dostanu všechno, co si jen mohu přát, možná ti připadám jako nevděčnice, a mám Peppinovu rodinu...“

Hlas pokračoval, zmlkl jen v okamžiku, kdy prádlo sklouzlo ze šňůry, protože ho kolíček správně nezachytil. Žije v přetvářce, má na zápěstí hodinky, získala přístup a čeká na příležitost. Nepromluvila.

„... Víš, Charley, že zatímco jsi byla ve městě a my s Peppinem a dětmi na mši, přišli do našeho domu muži s detektory a celý ho prosmýčeli, aby zjistili, jestli nás někdo neodposlouchává, aby zkontrolovali, jestli policie do našeho domu, do mého domu, nenainstalovala odposlouchávací zařízení? Přicházejí sem každou druhou neděli. Proč? Slyšela jsi Peppina otevřeně mluvit o jeho obchodech? Nikdy. Není to kvůli průmyslové sabotáži, to kvůli policejním mikrofonům. Peppino si musí být jistý, že hovory, týkající se famiglie, nikdo neodposlouchává. Dej si to dohromady, Charley, bohatství a

rodinu, blahobyt a rodinu. Odkud se to bohatství bere? Pochází z rodiny..."

Před Charley stála silná dřevěná vrátka zasazená ve vysokém plotě. Kolem Charley vedla pěšinka, na ní zahradník zvedl doutník. Držela Peppinovy košile a po pažích jí stékala voda. Hrála svoji roli naivní pomocnice v domácnosti, pokračovala v té lži.

„... Je to směšný podvod. Můj Peppino je zrůda stvořená vlastní rodinou. Slouží potřebám rodiny. Čím by byl, kdyby ho nepotřebovali? Zločincem? Vyděračem? Vrahem? Rozrušila jsem tě, Charley? Mají jich v rodině dost, nepotřebují dalšího. Bohatství ta rodina má, ale potřebuje budít zdání úctyhodnosti. Já jsem součástí toho podvodu. Svým původem ze staré vatikánské rodiny jim dodávám úctyhodnosti. Můj manžel, otec mých dětí, je stejný zločinec jako jeho rodina. Proto jsem tady tak sama, Charley, proto jsem tak opuštěná, tak zničená, proto tě potřebuju. Jeho bratr ho ovládá, díky němu se stal zločincem..."

Hlas zmlkl, jako by to náhle vzdala. Krátce střelila pohledem za Charley, pak na količky a prádlo na šňůře. Vypadala jako člověk v pasti, který nemá kam utéct. Otočila se. Po cestě od vily, směrem k nim, tlačil kolečko zahradník. Podala Angele poslední Peppinovu košili.

Vzadu v kuchyni se rozplakalo dítě. Zpověď je u konce. Angela v kuchyni nevzrušenými a účelnými pohyby připravovala miminku jídlo.

Harry Compton a Dwight Smythe se setkali na Heathrow. Na západ od hlavního města se dopravili každý zvlášť, nebylo proč cestovat společně. Setkali se u odbavování zavazadel. Pokud vůči sobě cítili vzájemný respekt, nedali to najevo. Detektiv seržant z SO6 a administrativní pracovník z DEA se stroze pozdravili, neplýtvali zdvořilostkami. Snad bych byl dokonale schopen vyzvednout slečnu Charlotte Parsonsovou sám, přemýšlel v duchu Harry Compton. Dokázal bych odvolat Axela Moena sám, mudroval Dwight Smythe. Prošli odletovou halou, nedali na sobě nikterak znát, že jsou společně cestující kolegové, každý z nich si zašel do prodejny bezcelního zboží sám, Brit si koupil skotskou a Američan Jacka Daniela. Posadili se na lavičku a začetli se do novin. Každý z nich pro toho druhého představoval vetřelce ve vlastním světě. Vyvolali je k odletu.

Pasquale opatrně zaťukal na dveře. Ozvalo se zavolání. Nesl do pokoje horkou kávu. Došel ke stolu vyšetřujícího soudce a položil šálek vedle obrazovky počítače.

„Děkuji, to je od vás milé. Jste velice pozorný. Jak jde práce, Pasquale?"

Zašklebil se. „Dnes ráno na me maresciallo napsal posudek."

„Přečetl vám ho?"

„To je předpis, mám právo ho znát." Nastoupil do práce v pět a dveře do ložnice vyšetřujícího soudce byly otevřené, dveře do obývacího pokoje zavřené a pod dveřmi prosvítalo světlo. Vnímál nesmírnou únavu ve tváři vyšetřujícího soudce.

„Výborná káva. Děkuji vám. Co o vás napsal? Pokud nechcete..."

Pasquale spustil: „Prý se pro práci nehodím, pracuju neefektivně, můj entuziasmus nevykompenzuje moje chyby, snažil jsem se s vámi spřátelit, naboural jsem auto, zapomněl zastrčit zásobník -"

„Jste velice mladý, máte ženu a dítě, máte před sebou celý život. Není to pro vaše dobro?"

Odpověděl prostě: „A já to chci dělat. Ale maresciallo tvrdí, že svojí neschopností ohrožuju vás i své kolegy."

„Chcete, abych se za vás přimluvil?"

„To by mi bylo hanba, kdybych si měl udržet práci na základě vaší přimluvy."

„Tak to máme oba špatný den, Pasquale."

Ohromný smutek ve tváři vyšetřujícího soudce, ani se ho nepokoušel zakrýt. Krvácelo mu pro něj srdce. Nemůže vyšetřujícího soudce požádat o přimluvu, tuhle kartu nemůže použít. Nepřeje si ve své policejní kariéře nic jiného, než pokračovat v téhle práci. Obrátit se zády k vyšetřujícímu soudci, Roccu Tardellimu, vrátit uniformu, to by cítil

jako pokoření. Zaváhal. Byl prostým policistou bez jakékoli hodnosti a spousty odsloužených let, ale chtěl říct něco, co by staršího ztrápeného muže utěšilo. Zaváhal, pak se vydal na cestu ke dveřím.

„Pasquale, prosím - někdy je zapotřebí mladší myslí, někdy to chce čerstvé myšlenky. Nemám žádné vodítko, nic, musím začít znovu od začátku. Prosím. Kam Ruggerio chodí? Co nutně potřebuje?"

Vyhrkl: „Zubaře?"

„Kolik dentistů pracuje v Palermu? A kolik dalších v Catanii, Agrigentu, Messině a Trapani? Nemá umělý chrup? Potřebuje vůbec dentistu? Nemohu nechat sledovat všechny zubaře na ostrově kvůli jedinému dni v roce, kdy ho navštíví Mario Ruggerio."

„Optika?"

„Nevím, jestli nosí brýle, a opět, pokud ano, z kolika optiků na ostrově si Mario Ruggerio může vybírat? Pomozte mi, máte mladou mysl."

Pasquale svraštil čelo, přemýšlel. „Vyšetřoval jste rodinu?"

„Žádal jsem vás o mladé myšlení, ne o samozřejmosti. Rodina je začátek, prostředek a konec. Máme kameru u domu jeho otce. Neměl bych vám to říkat. Neměl bych vám říkat, že máme kameru a odposlech nedaleko domu jeho ženy. Jeho bratr, bestie, sedí ve vězení v Asinaře - kdybyste někomu zopakoval, co jsem vám řekl, způsobil byste mi velké potíže - máme odposlech v jeho cele. Další bratr je mentálně zaostalý, toho jsme pominuli. I sestru, je alkoholička. Prosím, chlapče, samozřejmě věci nám neupírejte."

Chystal se omluvit. Omluva mu údivem zamrzla na rtech. Pasqualovi přišlo, že přes tvář vyšetřujícího soudce přeletěla vlna duševního otřesu. Tardelli vyletěl z židle, uklouzl, upadl na koberec. Pasquale stál jako přimražený. Hrabal se po čtyřech k prádelníku, který v obývací a pracovní místnosti působil velice podivně. Otevřel ho. Vyvalily se na něj spisy.

Zavřené spisy, otevřené spisy, spisy přelepené páskou, spisy převázané provázkem. Pasquale ho sledoval. Probíral se spisy, přehlížel jejich tituly, vytahoval z prádelníku další. Jak hromada rostla, začal si pískat árii. Papíry lítaly, on je odhrnoval, zavaloval dalšími spisy. Jeden našel. Strhl z něj pásku. Už si nepískal, teď vrkal jako holub. Papíry se mu třáslly v chvějících se rukou. Zarval jako u vytržení. Držel dva listy papíru.

„Byl tu bratr, Pasquale, osobně jsem ho vyšetřoval. Měl jsem s ním rozhovor před čtyřmi lety v Římě. Bankéř. Vystupoval dokonale hodnověrně, všechny svazky s rodinnou zločinností zpřetrhal. Akceptoval jsem to. Žádné sledování, žádné odposlouchávání telefonů. Pohřbil jsem tu vzpomínku. Ta vzpomínka zmizela pod nánosem informací, pod novou vrstvou informací, pod dalšími listy informací.

Moje mysl na něj zapomněla. Stydím se... Na takovou věc by si člověk měl posvítit, že, Pasquale, to, na co zapomněl, protože neexistovalo žádné spojení?”

Vstal. Pasquale měl dojem, že jeho obličej prozářilo jakési maniakální štěstí.

Objal Pasquala.

Popadl sluchátko na stole. Vytočil číslo. Čekal, árie se propracovávala ke svému vrcholu.

„Gianni? Tardelli, palermské ‚chodící mrtvola‘. ‚Gianni, před čtyřmi lety jsem se v Římě na EUR setkal s Giuseppe Ruggeriem. Ano, žádné spojení. Co o něm víme teď?... Zavolejte mi, ‚Gianni.‘

Mezi příletem z Londýna a odletem do Palerma měli dvě a čtvrt hodiny. Neprobíhalo to nijak ceremoniálně. Seděli v autě Billa Hammonda, Dwight Smythe s komisařem vepředu, Harry Compton vzadu. Bill Hammond jim donesl kafe z kiosku.

„Zatracenej smutnej den...”

„V Londýně si říkáme, pane Hammonde, že to nikdy nemělo zajít tak daleko,” oponoval mu Harry Compton. „Kdyby hned na začátku došlo k odpovídající konzultaci, celé té nesnázi by se předešlo. Nemyslím, že by z toho měl někdo radost.”

„Jak jste vystihl trefně, Bille, je to ‚zatracenej smutnej den‘, protože ten plán byl nezodpovědný od samého začátku,” prohlásil Dwight Smythe zamračeně. „Teď se nám na botě rozmázlo psí hovno.”

Harry Compton spatřil jiný svět. V rámci své práce v SO6 nebyl nikdy za mořem. V Londýně měli všechno pěkně rozškátulkované. V Londýně se dalo opřít o spolehlivou strukturu hodnostního pořadí. Seděl v autě, držel kafe, napil se, káva mu přišla plná pisku. Možná, pomyslel si, kdyby spolu strávili čas v letadle, sedli si vedle sebe, opadl by ten chlad drobné hádky mezi organizacemi, ale posadili se každý jinam. S chladným nepřátelstvím nosili odznak různých armád. Myslel si, že se jim třeba po příletu do Říma dostane příjemného uvítání, pozvou je na dobrý oběd, poskytnou jim výstižný brífink a trochu zdvořilosti. V autě na konci parkoviště se cítil velice nepříjemně.

„Slyšel jsem správně? Psí hovno?”

„Přesně tak jsem to řekl,” zaintonoval Dwight Smythe.

„A jak jste to nazval vy? ‚Nesnázi?’

„Takový je náš názor,” potvrdil Harry Compton.

„Nebyl jsem nadšený, měl jsem z toho studený nohy. Ale poslyšte - ten plán byl brilantní. Jako když se po dešti vyklene duha, prostě to stojí za pokus. Stojí to za pokus, protože Axel Moen je zatraceně dobrý agent. Není jako vy, Smythe, ani jako vy, Comptone, žádný náfu-

ka a chytrolín, kterej přiletí ve velkém ptáku a myslí si, že tý zatracený hře rozumí. Axel Moen je eso. A čeho se dočká? Odvelíme ho do takovýho zasranýho místa, jako je Lagos, a takovej parchant, jako jsem já, mu Lagos vyličí jako dobrý flek.”

Harry Compton podotkl: „Obscenity nám nijak nepomůžou. Naším prvořadým úkolem je odvést Charlotte Parsonsovou.”

„Odkud vás vyhrabali? Z jeslí? Ze školky? Z pedagogický fakulty? Nikdy nevyslovujte jména! Má svůj kód, krycí jméno Helena. Na Sicílii nesmíte házet jmény. Na Sicílii musíte být velkej, žádný zatracenej mravenec. Je to zatracenej smutnej den, když se do toho zamotají lidi, jako jste vy - a vy, Smythe.”

„Řekl jste svému agentovi, že odvezeme krycí jméno Helena domů?”

Přes komisařovu tvář přelétl hořký úsměv. „Jste směšnej, Comptone, musím se vám smát. Snad nechcete, abych za vás odváděl špinavou práci? Vyřídil jsem mu, že se s vámi má setkat. Že je jeho plán hovno a způsobuje ‚nesnáze‘, mu řekněte vy. Povězte si mu to sami.”

* * *

Nebyl si jistý, ale jako by ho někdo sledoval. Uvědomil si to už u duomu v Monreale. Když vycházel z křížové chodby, zahlédl na protější straně muže středního věku, hubeného jako šindel. Sundal si čepici, strčil si ji do kapsy kalhot a o pár set metrů dál na konci piazzy na sobě měl čepici jiné barvy, z jiného materiálu. O pár set metrů dál u stánků s rybami, masem, ovocem, zeleninou a květinami se muž zadíval do výlohy, prohlížel si dámské prádlo a Axel kolem něj prošel a pak už ho neviděl. Nedokázal najisto určit, jestli ho sledují. Možná si muž středního věku, hubený jako šindel, prostě koupil novou čepici, zrovna nejlíp mu neseděla a pak si zase nasadil tu starou a možná si prohlížel dámské spodní prádlo, protože ho to rajcuje nebo protože se blíží narozeniny jeho ženy, nebo možná jen náhodou procvičuje postupy pěšího sledování. Axel těžce dýchal. V La Paz ho taky jednou sledovali. Tehdy namačkal čísla na mobilu a zavolał kavalerii a o dvě ulice dál se po širokém chodníku kolem něj začali plížit jeho vlastní chlapi a lidi od jednotky pro zvláštní úkoly bolivijské policie a stín se odloupl. V Monreale za ním nestojí žádná kavalerie. Vyškolili ho v dovednosti sledovat, ale ne v umění uniknout sledování. Těžce a zhluboka dýchal. Pokud ho skutečně sledují, používají postup ‚plovoucí krabice‘. Jeden muž bude před ním, jeden za ním, jeden na jeho straně ulice a další na opačné. Ale je brzy odpoledne, siesta ještě nezačala a ulice jsou plné lidí. Pokud by se náhle

rozběhl a pokusil se z krabice vymanit, dal by jim signál tak jasně, jako by rozsvítil neon: 'Vím, že mě sledujete'. Mysl mu běžela na plné obrátky, šel rychle, přemýšlel, co by měl udělat... Bohužel na rušné ulici nemůže rozpoznat součásti plovoucí krabice a jejich koordinátora. Zkoušel jít rychleji i pomaleji, zastavoval se před výlohami a stánky, minul tabaccaio, pak prudce změnil směr, vstoupil dovnitř a koupil si zapalovač na jedno použití, ale nepotvrdilo se mu ani to, že je skutečně středem plovoucí krabice, ani že ho jen pronásleduje přehnaná představivost. Šel dál. Nevěděl. Uzavřel dlouhý okruh, vrátil se na zahradní terasu za duomem. Posadil se na lavičku. Z terasy mezi květinami plazícími se po zdi, pod širokým stínem stromů mohl hledět dolů na Palermo a na moře, tam, kde je ona. A nevěděl, jestli ho sledují...

„Je to třináctej.“

„Ne, devátej.“

„Nechci se s tebou hádat, mami, ale třináctej.“

„Před patnácti lety jsi mi řekl, že je to devátej, něco takového si matka přece pamatuje.“

„Mami, přísahám, je to třináctej.“

Otec zavrčel venkovským dialektem: „Loni jsi tvrdil, že je to jedenác-tej, rok před tím, že čtrnáctej, a ještě předtím, že -“

„Tati, ujišťuju tě, pleteš se.“

„Ne, Mario, to ty se pleteš. Pokaždý říkáš jiný číslo a hádáš se s matkou.“

Auto zaparkovalo na zpevněné krajnici u začátku viaduktu, který se táhl na sloupech přes říční údolí a tvořil autostrádu číslo 186 z Monreale přes hory Partinico. Hádali se tak už od roku 1981, protože Mario Ruggerio každý rok zapomněl číslo sloupu. Mario Ruggerio totiž nikdy nevěděl, ve kterém sloupu je tělo jeho bratra skutečně pochováno.

Franco seděl za volantem zaparkovaného auta a hlavu měl sklopenou nad novinami. Franco by se neodvážil vmísit do rodinného handrkování kolem čísla sloupu s Cristoforovým tělem. O kousek dál stálo druhé auto a třetí zastavilo na opačném konci viaduktu přibližně u šedesátého nebo jedenašedesátého sloupu.

Matka držela ohromnou kytici. Nedokázal matce říct, že při každém dohadování o betonovém sloupu s Cristoforovým tělem hazarduje se svojí bezpečností. Nedokázal by matce odseknout, protože matka se ho nebojí. Nedokázal by matce přiznat, že dávno zapomněl... Otec stál jako vždycky při matce, jako by si ho přál trochu srovnat. Má snad kvůli nim vyhodit viadukt do povětří, shodit ho do-

lů, dynamitem roztrhat všechny sloupy a každý pak rozvrtat pneumatickou vrtačkou? To tak strašně potřebují přesně vědět, ve kterém sloupu je jeho bratr Cristoforo?

„Asi máš pravdu, mami. Je to devátej.“

Matka spokojeně přikývla. Na světě miloval dvě osoby. Miloval svého malého synovce, kterého pojmenovali po něm, a miloval svoji matku, miloval je víc než vlastní ženu a vlastní děti. Nemůže ztratit celý den tím, že bude stát veřejnosti na očích na viaduktu a hádat se. Otec to nehodlal nechat jen tak projít. Jeho otec měl pro svoji špatnou náladu tři dobré důvody, to musel uznat.

„Takže ses spletl, Mario? Uznáváš, že jsi se spletl?“

„Ano, tati, spletl jsem se.“

„Cristoforo je v devátém sloupu?“

„V devátém, tati.“

První důvod mizené nálady jeho otce. Jakýsi mladík, syn bezvýznamného nepřítele, zmazal dveře otcova domu. Toho mladíka nemohli náležitě potrestat, protože dveře domu v Prizzi sledovala automatická policejní kamera. Pokud by ten mladík zmizel nebo byl nalezen náležitě potrestán, začali by se kolem domu Rosaria a Agaty Ruggeriových hemžit carabinieri a squadra mobile a to by je obtěžovalo. Záležitost byla vyřešena, kamera ukáže čin a kamera ukáže i následnou kajicnost. Film v kameře vyměňují, ubohé tajemství, v noci každý čtvrtý den a prohlédnou si ho. Jeho otec chtěl tomu mladíkovi osobně podříznout hrdlo.

Druhý důvod pro tu špatnou náladu. Pouť k viaduktu se o čtyřia dvacet hodin zpozdlila, uniklo jim přesné výročí pohřbení do betonu, protože Mario Ruggerio musel znovu přehodnotit situaci kolem své bezpečnosti poté, co na Via Sammartino unikl jen o vlásek. Ale o tom se svým otcem diskutovat nemůže. Ve svých čtyřiaosmdesáti už otec životu svého syna nerozumí.

Třetí důvod. Pro rodiče je to příliš dlouhá cesta. Nikdo nemůže zaručit, že je nebudou sledovat. Autobusem do Caltanissetty, ze zalidněného tržiště v Caltanissetta na nádraží v doprovodu Carmina. Courá-kem do Palermo. Na Stazione Centrale v Palermu si je vyzvedl oň s Francem a dovezl je k viaduktu.

Vrátil se na začátek mostu. Počítal. Blížil se k rodičům a zaparkovanému autu. Bylo pod jeho důstojnost spěchat. Došel k devátému betonovému sloupu. Jeho bratr pracoval pro Riinovy corleo-novce. Bratra zabili Inzerillovi muži a Inzerilla zas v jeho autě provrtaly kulky pronikající pancéřováním, otestované na klenotníkově výkladní skříní. Muži, vykonávající Inzerillovy rozkazy, skončili v zálivu jako potrava pro kraby. Ve stejném měsíci se od

Riinových corleonovců dozvěděl, že tělo jeho bratra pohřbili do vlhkého betonu při stavbě viaduktu. Corleonovci zabili Inzerilla. Mario Ruggerio vlastnoručně, s přestávkami k nabrání síly, zaškrtil čtyři muže, kteří vykonávali Inzerillovy rozkazy. Může spoléhat jen na slovo corleonovců, že Cristoforovo tělo je v jednom z betonových sloupů viaduktu. Po pravdě řečeno, Cristoforova mrtvola může být kdekoliv... Matku, kterou miluje, by znepokojilo, kdyby nadhodil pochybnosti o konečném místě odpočinku jejího nejmilejšího syna.

„Tady, mami, devátej sloup...“

Pohlédl přes hranu nízkého zábradlí mostu, naklonil se, aby viděl obrovský povětrnostními vlivy poznamenaný betonový sloup. Myslel si, ale nikdy to nevyslovil před otcem ani matkou, že jeho bratr musel být hlupák, když se

spojil s Riinovými corleonovci.

Otec brblal: „Ale to máme dva sloupky, každý na jedné straně. Je to devátý sloup nalevo, nebo napravo?“

„Napravo, tati, devátý sloup napravo.“

Matka podržela kytici nad zábradlím. Ve stánku vedle vchodu na Stazione Centrale za ni zaplatili 50 000 lir. Přidržel matku za paži. Naklonila se. Pustila kytici z ruky. Padala dolů podél betonového sloupu, a když dopadla na skály břehu řeky, rozložila se, jednotlivé květiny se rozletěly.

Stále držel matku za paži, táhl ji k autu, v němž čekal Franco. Otec se loudal za nimi, odmítal, aby na něj spěchali... Rituál je dokončen. Podržel matce dveře, Franco nastartoval motor. Pomohl otci do auta k matce. Bylo by pod důstojnost Maria Ruggeria cupitat, ale k sedadlu vedle řidiče přešel rychle. Vyrázili. Obrátil se na matku. Položil jí otázku, nevhodnou pro chvíli, kdy truchlí nad mrtvým Cristoforem.

„Netušíš, kdy Salvatora přivezou do Ucciardione k soudu? Kdy přijede? Chtěl bych, abys mu vyřídila vzkaz...“

„Gianni, nevolal bych, kdyby to nebylo tak důležité... To nestačí, příteli, prosím... Prosím, neříkejte mi jen to, že už nebydlí na Collina Fleming. Kde bydlí? Někde jinde v Římě, v Miláně, ve Frankfurtu nebo v Curychu, kde? 'Gianni, nemám moc času. Jak vám to mám vysvětlit, když nežijete v Palermu?... Já vím, já vím, říkali jsme, že neexistuje spojitost... Já vím, já vím, zaútočil na nás, protože jsme neměli pořádný důvod, jen kvůli pokrevnímu vztahu. Tápu v temnotách, 'Gianni, hledám jakýkoli paprsek světla, byť sebetenčí. Prosím, kde je teď Giuseppe Ruggerio?“

Axel seděl ve svém pokoji.

Slyšel vdovu, signoru Nasello, jak přechází v bytě pod ním, slyšel televizi. Do pokoje mu vanula vůně jídla.

Axel seděl na posteli ve svém pokoji.

Už je to tak dávno, co pociťoval skutečný strach, ale pamatuje si to jasně. Bylo mu tehdy patnáct, vyrazili s dědečkem hluboko do vod Eagle Harbouru, daleko od Ephraimu směrem k vzdálenému obrysu Chambers Islandu a z mlhy se rychle zvedla bouře. Lovili s dědečkem štiky. Vlekli za otevřenou loďkou třípytky. Pevnina státního parku Peninsula a maják na Eagle Bluffu strašně rychle zmizely. V dohledu žádná země, bílé čepice vln nad šedou studenou vodou... Loď sebou škubala, podpalubí se plnilo, přes palubu se valily spršky vody, motor vypadával. Tehdy, v patnácti letech, pociťoval opravdový strach. Dědeček třicet minut, celou věčnost, pracoval pod otevřenou kapotou přívěsného lodního motoru a podařilo se mu ho opravit. Promočeného, prochládlého a vyděšeného ho dědeček dopravil zpátky k přístavní hrázi v Ephraimu a nijak to nekomentoval... V La Paz nepociťoval strach, ani když je na startovací dráze estancie zaskočila palba. Necítil strach, ani když si ho zavolali hlavouni z Washingtonu a naprosto vážně a natvrdo mu oznámili, že videozáznam, na němž přichází svědčit před velkou porotou, našli při domovní prohlídce v kolumbijském městě Cali...

Axel seděl na posteli ve svém pokoji a kapesníkem otíral všechny pohyblivé části rozmontované pistole.

Pociťuje strach, protože je sám. Chlapi z La Paz, chlapi z New Yorku, chlapi z ředitelství a chlapi z Via Sardegna by se určitě vsadili, že Axel Moen neví, co je pravý strach - vsadili by boty i celé výplaty. Ti parchanti nic neví... Nemůže zavolat 'Vannimu, protože se o něm vyjádřil osklivě. Nemůže zavolat 'Vannimu a říct mu, že pochopil ten příběh o generálovi, který chtěl, aby ho někdo vzal za paži, protože se tomu příběhu smál. Nemůže zavolat 'Vannimu a říct mu, možná mě sledují a možná taky ne, nemůže mu říct, že se málem posral strachy, protože si nějakej chlápek středního věku na druhý straně ulice vyměnil čepici a pak stál před výlohou s dámským prádlem. Je zatraceně moc pyšnej, než aby někomu dovolil, aby se mu vysmál, a 'Vanni by se mu vysmál. Držel se ho strach.

Smontoval pistoli, vyčistil zásobníky, kulky ležely vedle něj na přikrývce, pak zásobníky pečlivě znovu nabil.

Ona by to chápala. Kdyby tu byla s ním, kdyby seděla vedle něj na posteli, mohl by jí to vyklopit. Mohl by se jí omluvit za všechny ty kecy, kterými ji krmil. Mohl by jí říct, že to byla jen taktika, ty chytrý řečičky, jak musí být tvrdá. Mohl by jí držet za ruku a vyprávět jí o svém strachu. Mohl by jí políbit na čelo a na oči a mluvit s ní o svém

strachu a opuštěnosti. Ta o agonii strachu něco ví. Je ve vile, možná sedí na posteli, možná přejíždí prsty po číselníku hodinek na kůži zápěstí. Na Axela padal svět, stahovala se kolem něj tma. Vrátil se z terasy za duomem, provedl všechny ty chytré tahy, které by měl podle instruktorů použít sledovaný v plovoucí krabici, a nepodařilo se mu potvrdit si, jestli má stín... Viděl její obličej. Byla v zahradě za bungalovem, na útesu kousek od jejího domu. Stála u řeky v Římě. Krvácela na chodníku v Palermu. Oblékala se na pláži. Viděl polekanou statečnost v její tváři. Nejradši by se neviděl. Cítil co nikdy předtím, nenáviděl sám sebe. Nikdy ji neměl požádat... Možná je sama potmě v patiu nebo ve svém pokoji. Možná je s rodinou, skrývá svou pravou tvář. Jistě pociťuje strach, tak jako on. Otrásl se.

Zastrčil do pistole znovu nabitý zásobník, do kapsy si schoval další zásobníky. Ti chlápci už budou na letišti. On tam nemůže, přestože dostal rozkaz, neboť má možná stín. Tušil, proč přiletěli.

„Tak takhle vypadá vaše práce?“

„Nechte si toho.“

„Měli jsme se tu setkat s tím vaším člověkem.“

„Slyšel jsem to stejně dobře jako vy.“

„No, kde máme uvítací výbor? Kdepak je?“

„Nevím.“

Dwight Smythe se opět rozhlédl. Přiletěli na letiště Punta Raisi posledním letem z Říma. Pasážeri odešli, zmizeli i se svými zavazadly. Sledoval je policista, dívky od odbavování zavazadel, dveřníci. Stáli uprostřed přiletové haly. Harry Compton by si to nepřipustil, rozhodně ne ochotně, museli by ho k tomu přitáhnout čtyřmi páry koní, ale bál se. A proto si tropil posměšky z Američana.

Dwight Smythe upřímně přiznal: „Působí to tu děsivě, co? Je to jen letiště, stejný jako každý zatracený letiště, ale je vám trochu těžko u žaludku. O tomhle místě toho člověk tolik slyšel, četl o něm, viděl ho v televizi a teď jste tady a ten,

co vás měl přivítat, se neukáže a jste trochu vyděšenější... Před léty v Quanticu, kde procházíme výcvikem, nám profesor na politiku vykládal: „Tam dole jde o válku o přežití, tak tomu bylo po celou dobu historie, je špatné být na straně prohrávajícího, je to válka na život a na smrt.“ Já jen papíruju, nehodlám nastoupit do terénu, proto jsem tak vyděšenější.“

„Díky.“

„Ještě jedna věc stojí za zmínku. Vy jste ohodnotil to děvče - „skvělá, svěhlavá, tvrdá“ - ale to je neospravedlňuje k žádosti o spolupráci. Tahle válka nikam nevede, nejde ji vyhrát. To, že ji sem poslali, bylo jen gesto, a to není správné, gesta jsou všivárna. Bojíte se?“

Zaváhal. Přikývl.

Harry Compton byl vyděšený, protože večer předtím strávil šest hodin, až do chvíle, kdy se ulice před kanceláří SO6 vylidnila, v knihovně. Přečetl všechno, co měli u nich v knihovně, soubory označené nápisy „Mafie/Sicílie“ a pak si zajel ještě do New Scotland Yardu, vykopal ospalost z noční služby na Organizovaném zločinu (mezinárodním) a přečetl si ještě víc. Prostudoval si statistiky spektra produktů, obratu a zisku La Cosa Nostry - a počty vražd, bombových útoků, případů vymáhání peněz - a fotografie nejhledanějších - a zhodnocení a zhuštěné přehledy zpravodajské služby.

Muž na noční službě pak roztál, ochotně se rozhovořil, protože mu přetrhl nudu dlouhých prázdných hodin. Postupně mu vypověděl celý příběh svého života. Severní Irsko jako styčný důstojník místní protiteroristické jednotky, nervové zhroucení z nadměrné psychické zátěže a přeložení k práci v kanceláři. Nervové zhroucení způsobila práce s informátory, obrácenými lidmi z řad Prozatímního křídla IRA, to, že řídil „hráče“, které někdy v budoucnu mohli mučit a pak jim prostřelit hlavu. „Stanou se na vás závislí. Nečeká se to od vás, ale začnete se o ně zajímat, a přitom je dosadíte na místo, využíváte je, manipulujete s nimi. Vedou zatraceně nudnej život, jsou tam pro jedinej okamžik, na kterým záleží. Dosadíte je tam pro jedinej okamžik, a pokud ten jedinej důležitý okamžik nezvládnou, je po nich.“

Věřil v ostré lokty, měl po ukončení večerního studia obchodního managementu postoupit ve funkci, ale teď až skončí se spisy, vstoupí do vod, ve kterých nedosáhne na dno... Ježíši, zatracená slečna Mavis šťourává Finchová, úřednice za přepážkou v bance na Fulham Road, proč vyplnila hlášení odhalující vklad hotovosti Gilesem zatraceným Blakem! Ta ho do toho namočila... Vrátil se domů k Fliss, přišel v nekřesťanskou hodinu a ona byla namíchnutá a vmetla mu do tváře, že zmeškal oslavu matčiných narozenin...

Dwight Smythe se zašklebil. „Třeba seženeme společnej pokoj a necháme celou noc svítit...“

Američan znovu zkusil mobilní telefon. Počtvrté od přistání namačkal telefonní číslo Axela Moena, počtvrté sluchátko nikdo nezvedl.

„Takže, co teď?“

Dwight Smythe blýskl zuby. „Odjedeme do města, najmeme si velkej pokoj se spoustou světla a budeme čekat.“

Navrhujete něco jinýho?“

Odjeli taxíkem do Palerma.

Novinář z Berlína mávl na číšníka dvacetitisícovkou. Pomyslel si, že bar La Stampa Estera je ta nejhnusnější díra, jakou zná, nezajímavá tmavá místnost hostící společnost, která k ní sedí. Ale tihle novináři, co se v Římě honí za sólokaprem, by mohli znát skutečnou sílu La Cosa Nostry. Zaplatil druhou rundu a nikdo z pozvaných si nestěžoval a nedral se o to, aby sám platil. Pili, co jim objednal, a nepochybně jim pohrdali. Nebyl na sebe zrovna pyšný, že zašel do takového místa a snažil se vytáhnout něco z kolegů, ale jeho příběh je zatím rozháraný, plný mezer, nedotažený. Potřebuje jejich úsudek. Opravdu už třetí řada bankéřů, politiků, generálů a příslušníků tajné policie chrání vůdce té organizace? Je možné na Sicílii zvítězit? Jaký je životní styl capa di tutti capi, jak se vyhýbá zatčení? Posmívali se mu, konzumovali skotskou a pivo, které jim kupoval.

Redaktor z Rotterdamu, píšící příspěvky pro časopisy, řekl: „Ani tam dolů nejezděte, je to obehnaná historka. Odjedete na Sicílii a skončíte se zamotanou hlavou. Moji čtenáři se zajímají jen o to, jestli po posledním zemětřesení nemůže věž v Pise spadnout na autobus plný turistů.“

Reportér na volné noze z Lisabonu řekl: „Já do novin nedostanu ani slůvko o Sicílii. Nebyl jsem tam devět měsíců.“

Přijde to draho. A mimochodem, po palermském jídle se vám udělá zle. Nic se nezměnilo. Je to ten nejúnavnější příběh z celé Evropy. Teď to chce toho Brazilce, co hraje za Juventus, toho jejich útočníka, ten teď letí...”

Dáma z agentury z Paříže řekla: „Mafie? Nad mafii čtenáři zívají. Pokud chci do novin něco dostat, a to musím, protože mě platí od řádku, píšu o módě nebo nové převodovce ve ferrari.“

Novinář spolupracující s více redakcemi a se smlouvou s londýnským deníkem v kapse řekl: „Nikdo se o to nezajímá, nikdo se nestará, Sicílie by mohla klidně patřit k jiné planetě. Tam klam povýšili na uměleckou formu, vládne tam průmysl dezinformace. Myslíte, že ten váš článek použijou? Pochybuj, honíte se za chimérami.“

Italka, mající smlouvu s devíti japonskými večerníky, řekla: „Nikoho to nezajímá, protože příběh o mafii nevypráví o skutečných lidech. Soudci, policisté, zločinci, všechno jsou to figurky z karikatury. Lidé, které můžeme chápat, lidé, ve které můžeme věřit, na Sicílii nežijí.“

Zazvonil telefon. Poslouchali. Jakmile měl telefon zapnuto zajištění proti odposlechu, ubíralo to hlasu na síle a vyšetřující soudce obvykle křičel. Bylo po půlnoci, v kuchyni panoval klid. Z úcty k žádosti vyšetřujícího soudce si pozdě v noci nepouštěli rádio. Kdyby pozdě do noci hrálo rádio, ta kráva z vedlejšího bytu se společnou zdí by ráno přišla a vynadala by vyšetřujícímu soudci, že se

pořádne nevyspala. Jako by si ragazzi dobře uvědomovali, že jejich člověk má dost vážných starostí i bez stížností té krávy od vedle. Poslouchali.

„Tomu nemůžu uvěřit, 'Gianni... Jak je to možné? Proč mi to nikdo neřekl?... Všichni jsme přetížení, 'Gianni, všichni jsme zavaleni prací... Ano, mám to, zapsal jsem si to. Samozřejmě, jsem vám moc vděčný... Jak jsem vám řekl, hledám trochu světla a nevím, kde ho najít..."

Chvilí bylo ticho, pak uslyšeli šourání nohou.

Přistoupil ke dveřím kuchyně. Měl na sobě trepky a přes pyžamo župan. Obličej šedý únavou, rozčuchané vlasy mu visely přes čelo.

Pasquale se ho zeptal: „Dottore, nedáte si džus, kafe nebo čaj?"

Zavrtěl hlavou. Pasquale napadlo, jestli si vyšetřující soudce nevzal prášek na spaní. Odešel do ložnice před dobrou hodinou. Možná si vzal prášek na spaní, možná hluboce spal. Kolem stolu s novinami, kartami a plnými popelníky seděli čtyři muži.

„Ne, nic, děkuju. Maresciallo, prosím, rád bych vás požádal o laskavost. Je to jen prosba, protože to, o co vás chci požádat, nepatří k vašim povinnostem. Je to zakázané, máte plné právo moji žádost odmítnout."

Pasquale pozoroval tvář marescialla a ta tvář vypadala lhostejně a nevyjadřovala žádnou reakci. Nesměli vyšetřujícímu soudci nakupovat, a dělali to. Nesměli mu vařit ani uklízet byt.

„Vždycky jde o rodinu, že? Sleduji rodinu Ruggeriových a nikdy se nikam nedostanu. Existuje člen rodiny, kterého jsem propásl - vlastní vinou, svoji chybu nemám čím omluvit. Jde o jeho mladšího bratra. Udělal jsem chybu, protože jsem toho bratra před čtyřmi lety vyslyšel. Nejmladší bratr, Giuseppe Ruggerio, byznysmen, na mne zaútočil tím, co jsem považoval za oprávněnou námitku: Copak je to jeho vina, že nejstarší bratr je mafioso? Co mohl udělat víc, než opustit Sicílii, zařít si vlastní život daleko od ostrova? Nemá to považovat za perzekuci? Uvěřil jsem mu, vymazal jsem ho z paměti. Mohu se jen omlouvat. Mohu jen vysvětlovat, proč jsem si tu stopu nechal vyklouznout. Ale ve skutečnosti je mi hanba. Teď mi oznámili - plazím se před vámi, protože je to moje chyba - že nejmladší bratr žije v Palermu. Mám jeho adresu. Chci si potvrdit, že tu je. Žádám vás, maresciallo, jděte a ověřte, jestli Giuseppe Ruggerio teď skutečně žije v Palermu. Vždycky je v tom rodina. Prosím..."

Ragazzi nesměli nakupovat, vařit ani uklízet muži, kterého chránili. Mnohem horším nedodržením rozkazu bylo zaujmout aktivní účast ve vyšetřování. Maresciallo s pochmurným výrazem ve tváři

natáhl ruku a převzal od vyšetřujícího soudce útržek papíru. Pasquale zahlédl na útržku tužkou napsanou adresu. Hledí do tváře stejnému nebezpečí jako ten muž. Protože s ním jezdí, chodí s ním, podléhají stejnému riziku jako on. Pasquale pochopil, proč maresciallo vzal útržek papíru, zvedl z odkapávací desky kabát, zkontroloval si pistoli a vyšel z kuchyně. Společně kráčí vstříc smrti.

KAPITOLA 16

Muži v moderních oblecích přitáhli do dvora maketu obrovského dřevěného koně. Byli ozbrojeni a měli opálené, nesmlouvavé a větrem ošlehané obličej. Z kapes kalhot, sak a bund trusili dolarové bankovky a dolarové bankovky ležely nepovšimnuty v blátě. Dvěma v břiše dřevěného koně začali šplhat do jeho vnitřku a ona se schovávala úplně vzadu a baterky mužů ji objevily. Zaječela a on uslyšel sirény...

První sirény dne probudily Harryho Comptona.

Spal mizerně. Polovinu noci sebou házel. Převaloval se, brzy ráno rozsvítil a snažil se zahnat spánek, znovu si pročetl spis Charlotte Parsonsové, krycím jménem Helena, který sám stvořil. A zdály se mu sny.

Naspal jen něco přes tři hodiny. Vykulil se z postele, opustil rozházené peřiny, došel k oknu a odstrčil okenice. Spatřil dvě rychle jedoucí auta s majáky na střeše a kvílícími sirénami. Viděl zbraně, ochranku a sesutou postavu vzadu v prvním autě.

Sešli se na snídani.

Doma ho Fliss nechávala snídat samotného. Jen si k němu přisedla, začali se hned hádat. Snídal sám v kuchyni, spolykal jablko a kus opečeného chleba namazaného medem a zapil to kafe. Američanovi nebylo do řeči a Harrymu Comptonovi to vyhovovalo. Američan si dal vejce, párek a opečenou, nebo spíš vyškvařenou slaninu. Jako by se dohodli, že začnou mluvit až po snídani. Jen díky Američanům se nesešli. Jejich problém. Musí si to vyřešit sami. Ať se třeba pohádají, ale misi krycího jména Helena spláchli do kanálu... V jídelně snídali většinou turisté. Páry z Británie a Německa v oblecích jasných barev působily ve svém věku směšně a oči měly zabořené do jídla a průvodců. Snídaně byla v ceně, a tak si dopřávali, co hrdlo ráčí, stejně jako Američan, a ponořili se do svých průvodců, aby pokaždé, až vylezou z autobusu a napochodují k další pamětihodnosti, působili coby inteligenti. Turisty nesnášel, protože musel splácet hypotéku 67 000 liber při měsíčních splátkách po 350 librách, a pokud by přišlo dítě, potřebovali by větší byt, vyšší hypotéku, vyšší měsíční splátky. O dovolené s Fliss jezdili na dva týdny na chatu její tety v Lakes a obvykle už po týdnu toužil vrátit se zpátky ke své práci v SO6. Harry Compton

řekl ženě, že se vrátí za dva dny, ale že nic neuvidí... Přezvykoval rohlík, byl včerejší a káva vystydlá.

Muž přišel zezadu.

Ruka toho muže přejela přes stůl a strčila do košíčku s pečivem.

Seděl zády ke vchodu do místnosti a neviděl ho přicházet.

Opálená ruka porostlá světlými chlupy. Ruka sebrala klíč od pokoje Dwighta Smythe ležící vedle košíku s pečivem.

Chystal se vyletět ze židle, protest už se mu dral z hrdla, ale spatřil Američanův obličej, vyjadřující lhostejnost, jen silné rty sebou neklidně zašukaly.

„Nechte toho, Harry," zabublal Američan. Dwight Smythe beze spěchu odložil vidličku a lehce položil ruku na jeho paži.

Opřel se. Muž pokračoval v chůzi, klíč od Smythova pokoje si zastrčil do kapsy kalhot. Byl oblečen nedbale, v kostkované košili a džínách, a nesl igelitovou tašku, z níž vyčníval skicák. Muž měl dlouhý ohon pevně stažených světlých vlasů. Harrymu Comptonovi připadal jako nějaký životní ztroskotanec nebo narkoman. Muž došel až na konec jídelny, rozhlížel se, jako by hledal nějakého přítele, jako by se snažil zahlédnout někoho, s kým se měl setkat. Muž se obrátil, přítele nenašel, prošel zpátky kolem nich. Harry Compton zahlédl obličej toho muže. Viděl ztrhané rysy, jako by ho trápily úzkostné obavy. Viděl mužův pas a vybouleninu v místě, kde košile mizela za opaskem. Muž prošel kolem něj.

„Myslím, že požádáme o čerstvou kávu," prohodil Dwight Smythe a přejel jazykem přes rty. „Tahle je studená." Dwight Smythe zavolal na obsluhující děvče a celých deset minut trvalo, než donesla novou kávu, a zatímco čekali, Američan snědl dva rohlíky s džemem a nemluvil... Je detektiv seržant, zlaněný elitní jednotkou. Očekává se od něj, že se v něm budou snoubit kvality policisty, účetního a právníka, a přitom má pocit, že ničemu nerozumí... Vypili větší díl druhé konvice a Dwight Smythe si setřel drobky z obličeje... Není vycvičený v zacházení se zbraní. Nikdy nedržel zbraň nebezpečnější, než je obušek, neumí nic...

Vyšli z jídelny a prošli hotelovou halou. Britští turisté s halasem nastupovali do autobusů a Němci se shromažďovali kolem svého průvodce. Vyšli po širokém schodišti a postupovali chodbou. Na chodbě se pohybovala jen pokojská s vozíkem s čistým povlečením, čistými ručníky, mýdly a šampony. Harry si ji ke svému překvapení prohlížel, jako by mohla představovat hrozbu. Na dveřích pokoje Dwighta Smythe visela cedule „Non Disturbare". Očekával hádku, ale to je problém Američana. Pokojská postoupila o pokoj dál. Američan lehce zaklepal na vlastní dveře. Americký přízvuk, pouhé zamumlání - není zavřeno.

Muž seděl na neustlané posteli Dwighta Smythe. Na zchumlaném polštáři ležel popelník. Muž kouřil už druhou cigaretu. Když vešli, vzhlédl, ruka spočívající u vybouleniny za pasem poklesla. V mužově tváři bylo vepsáno napětí. Je to problém Američana, Američan má za úkol přenést tu ošklivou řeč.

„Ahoj, Axele, rád tě vidím."

„Omlouvám se za včerejšek."

„To nic. Axele, tohle je Harry Compton z Londýna, detektiv z -"

Axel okamžitě vyletěl z postele, převrhl přitom popelník a rozsypal popel z cigaret na polštář. Sáh po televizním ovladači a přepínal kanály, dokud nenašel hlučnou rockovou hudbu. Zvýšil hlasitost.

Dwight Smythe pokračoval tišeji. „Poslali nás společně, protože došlo k roztržce mezi Londýnem a Washingtonem."

Cigareta se ocitla v ústech, ruka se natáhla, hlas zůstal zamumláním, jako by z něj, pomyslel si Harry Compton, vyrazili život. „Já jsem Axel Moen a rád vás poznávám, Harry. Je mi líto, že jsem nemohl přijít na letiště."

„To nevadí, dostali jsme se sem v pohodě," odpověděl Harry Compton pln rozpaků. Není to jeho problém, to Američan si sklídí to hovno.

„Axele, nenesu dobré zprávy," vyhrkl Dwight Smythe. „Je mi líto, jsem jen poslíček."

„Co mi vzkazují?"

„Řeknu to takhle. Když jsme se setkali v Londýně, když jsme spolu jeli do Devonu, nepadli jsme si zrovna do oka.

Docela to mezi náma jiskřilo. Nejspíš jsi mi připadal arogantní, ty sis o mně nejspíš myslel, že jsem kancelářské šmejd. Ale to už je minulost, to je pryč."

„Vysyp to."

Dwight Smythe se poškrabal v krátkých kudrnatých vlasech, jako by chtěl získat trochu času. „Není to tak snadný, ani pro mě, ani pro Harryho... Nahoře ve Washingtonu a v Londýně - sprovodili to ze světa, Axele."

Harry Compton čekal zpětný úder, čekal bojovně vystrčenou bradu, čekal tirádu o hlavounech postrádajících odvahu.

„Uzavřeli to. Ochladli. Bojí se. Chtějí krycí jméno Helenu poslat pryč. Chtějí, aby se vrátila domů."

Viděl, jak se Axelu Moenovi uvolnila ramena, jako by z něj spadlo napětí.

„Chtějí, aby se okamžitě stáhla z nebezpečného terénu. Proto jsem tady, proto je tu Harry."

Viděl, jak v Axelových očích bliklo světélko, jako když lampa osvítlí místo, kde předtím vládla tma.

Axel Moen prohlásil konverzačním tónem: „To je dobrý nápad, správně, sám jsem na to pomejšlel. Víte, nejsem si jistý, ale nejspíš mě sledujete."

Viděl, jak ústa Axela Moena zvrásnil drobný úsměv, jako by se rozlomil led.

Axel Moen řekl: „Jsou moc dobří, nedá se to poznat, ale asi mě sledují. Asi za mnou chodí stín. Nevím, kdy a jak se na mě nalepili. Proto jsem vám nepřišel naproti na letiště. Proto jsem nezvedal telefon, když jste volali. Když můžou nasadit stín, můžou nasadit i štenici. Pokud ten stín skutečně existuje, je jistě venku a čeká tam na mě. Jakmile máte podezření, začnete se chovat neuroticky, protože to nejde nijak dokázat ani vyvrátit. Víte, co jsem dělal každé ráno? Chodil jsem za ní, sledoval ji, jak vodí děti do školy. Chápejte, nedržím se blízko. Jsem od ní tak dvě stě, tři sta metrů, ale vidím ji. Vidím ji, jak vodí děti do školy a nakupuje. Někdy ji ve městě sleduju a vidím, kam chodí a s kým se stýká. Jsem tam, jsem zatracenej stín... Víte, je sama, jako by s nimi byla v jámě lvové... Včera večer jsem nešel, ani dnes ráno. Možná mě viděli blízko ní, možná jim poskytuju klíč. Kdybych tam byl každý den, měli by šanci odhalit spojitost... Odtrhli nás od sebe, nemůžu ji sledovat, nemůžu ji chránit."

Viděl, jak Axel Moen pohodil rameny, jako by ze sebe setřásl sen. Hudba hlasitě vyhrávala.

Harry Compton si nebral servítky: „Dostal jsem rozkaz operaci ukončit a neprodleně ji dopravit domů."

Muž típnul cigaretu do popelníku. Vytáhl z kapsy poznámkový blok a rychle do něj cosi zapisoval. Harry Compton čekal. Očekával mužovy protesty, a on se zhroutil. Prve v něm vycítil stres, teď viděl jen vyčerpání a úlevu. Axel Moen vytrhl list, podal mu ho, zvedl telefon na nočním stolku a začal vytáčet číslo. Znovu si přečetl poznámku. Pochopil.

Převzal od Axela Moena sluchátko. Klepal se, jako by balancoval nad propastí.

„Haló, haló... promiňte, nemluvíím italsky... omlouvám se, že obtěžuji. ... jsem kaplanem kostela anglikánské církve na Via Mariano Stabile, Anglii jsem opustil teprve před několika týdny. Minulou neděli na naši bohoslužbu přišla slečna Charlotte Parsonsová... Ano, momentálně není doma? Mohla byste jí, prosím, předat vzkaz? Chtěl jsem jí dát vědět, že dnes odpoledne pořádáme exkurzi po katedrále s průvodcem. Projevila zájem o palermské kostely. Ve tři se sejdeme před katedrálou. Moc rádi bychom ji viděli, pokud jí to povinnosti dovolí. Děkuji mnohokrát..."

Maresciallo se potichu opatrně vrátil do bytu, nechtěl vyšetřujícího soudce budit. Dopřeje tomu chudákovi trochu spánku. Přesl po špič-

kách halu, slyšel duté chrápání vyšetřujícího soudce. Zpráva z bytu na Giardino Inglese může počkat. Končila mu služba, měl by si zajít domů a pár hodin se prospat. Zůstal. Když dorazila ranní směna, seděl tiše v kuchyni a hlídal studené kafe. Všichni se chovali tiše, zkrot-le, řidič doprovodného vozu, pasažér doprovodného vozu i Pasquale. Dělali si snidani, zrovna si rozpékali rohlíky, když se v ložnici rozdmčel budík. Dobře, že se trochu prospal, chudák, a maresciallo přemýšlel, jestli si vzal další prášek na spaní. Ještě neoholený se objevil ve dveřích kuchyně. Vypadal jako troska.

„Promluvil jsem si, jak jste po mně žádal, s portierem, který projevil snahu o spolupráci. Zavola jsem si předtím na kvesturu. Noční službu měl jeden můj přítel a poskytl mi, co jsem potřeboval... Portiere byl kdysi odsouzen soudem v Caltanissettē, sice před mnoha lety, ale za zlodějinu. Pokud by vešlo ve známost, že portiere takovéhle budovy seděl za krádež, přišel by o místo... no, a tak spolupracoval. Giuseppe Ruggerio je bankéř, velice bohatý člověk. Má byt, letní vilu na pobřeží. Jeho rodina - žena, děti a děvče k dětem, cizinka - žije ve vile. Vila stojí v Mondellu. Giuseppe Ruggerio zůstává někdy ve vile, někdy v bytě na Giardino Inglese. V současné chvíli je ve vile. Mám adresu té vily. Dottore, musím se přiznat, že jsem s portierem nejednal zrovna v rukavičkách. Moudře se rozhodl spolupracovat. Před třemi týdny, možná o něco dřív, odjel Giuseppe s rodinou na výlet a byt použili nějakí muži. Ví to, protože musel odklízet odpadky, zbytky jídla a lahve, ale má rozum, žádného z mužů neviděl. To je klasický příznak toho, dottore, to víte líp než já, že byt použili jako covo. To je všechno, co vím." Maresciallo pokrčil rameny, jako by nezjistil nic moc, a viděl, jak se na ústech vyšetřujícího soudce objevil droboučký úsměv, jakoby světlo, malé a slabé světlo.

Vyšetřující soudce se Odšoural, pantofle pleskaly o podlahu haly. U stolu jedli rohlíky, pili kafe, četli si noviny. Udržoval si své tajemství, ale Pasquale z něj nespouštěl oči. Z kanceláře, přes halu až do kuchyně, slyšel hlas vyšetřujícího soudce.

Maresciallo přežvykoval svůj chleba... Může si kapitán 'Vanni Crespo vzít jeho hovor?

Procházel titulky novin... Mohl by se kapitán 'Vanni Crespo sejít s doktorem Roccem Tardellim v pět hodin odpoledne na posto di polizia v Mondellu?

Celou dobu, co jedl, pil a četl, si uchovával svoje tajemství a vyhýbal se Pasqualovu pohledu. Ozvalo se jeho jméno. Slyšel mečavý hlas vyšetřujícího soudce. Byl tvrdý a sveřepý, nijak zvlášť populární mezi těmi, kdo pod ním pracovali, a o oblíbenost se ani nesnažil. Obklo-

pil se týmem, který si sám vybral, muži se stejným stupněm rezignace a černým humorem. Měli unikátní službu, lišili se od ostatních týmů ragazziů, hlídali vyšetřujícího soudce, 'chodící mrtvolu'. Mohl udělat chybu ve výběru, a když tu chybu poznal, musel ji napravit. Zaslechl své jméno. S pečlivě nastudovanou pomalostí dožvýkal sousto, znovu se napil a složil noviny. Přesl do kanceláře v obývacím pokoji a zavřel za sebou dveře. Miloval toho člověka, miloval Rocca Tardelliho, jako by patřil do jeho rodiny, miloval toho chudáka, co seděl u stolu ve starém pyžamu a roztrpaném županu. Měl dojem, že vyšetřujícímu soudci přinesl plamínek světla.

„Volal jste, dottore?" Otázku doprovázel smutek.

„Požádal jsem 'Vanniho Crespa z ROS, aby se se mnou dnes odpoledne sešel v Mondellu. Chci tu vilu Giuseppa Ruggeria vidět osobně."

„Jízda představuje zbytečné riziko."

„Musím tam jet, prosím, musím ji vidět. Propásl jsem příležitost, která na mne čekala, a nemohu obviňovat nikoho než sebe."

„Pak tedy do Mondella pojedeme," řekl maresciallo bez jakéhokoli projevu laskavosti. „Podstoupíme to zbytečné riziko."

Nebylo v jeho stylu předvádět laskavost muži, kterého miloval.

„Děkuji vám."

Dodal stroze: „Dottore, jde o toho chlapce. Vyplnil jsem jeho ohodnocení. Dostal jsem odpověď. Měli bychom ho propustit. Pokud chcete, můžete se za něj přimluvit, můžete proti tomu příkazu protestovat."

Vyšetřující soudce chvíli poklepal perem na desku stolu. „Pokud je neefektivní, tak nás ohrožuje, a pokud nás ohrožuje, měli bychom se ho zbavit. Než vyrazíme do Mondella, budu pracovat tady."

Charley se vlekla do kopce, táhla nákup... Její matka tento den v týdně nakupuje v supermarketu v Kingsbridgi, prochází jako náměsíčná stále stejnými uličkami, bere do rukou stále stejné, nudně zabalené zboží, nadává na ceny. Na hřišti školy zazvoní zvonek, znamená, aby se 2.B vrátila dovnitř, a ten den budou mít kreslení, pak čtení a pak počty. Danny Bent poženě dobytek z dojírny po venkovské cestě na patnáctiakové pole, Fanny Carthewová bude oprašovat svoje kresby a myslet si, že má talent, Zach Jones bude sedět u okna a leštit dalekohled na další den slídění v cizích životech a paní Farsonová bude stát na zápraží a bude si stěžovat každému, kdo bude ochoten naslouchat, že pro ni turistická komise nikdy nic neudělala a okresní rada je skoupá na granty. Pták bude to ráno, stejně jako každé jiné ráno týdne, na bidýlku na útesu, vysoko nad mořem. Styška

se jí poněm, chybí jí ten zabiják sokol... Zazvonila u vrat. „Šmírák“ ji pustil dovnitř. Stoupala po cestičce k vile, v půli cesty se zastavila a majestátně ukázala na zvadlé listy na cestičce, aby je ten „šmírák“ odstranil.

Angela pracovala v kuchyni. Peppino odešel do práce. Dítě spalo v přenosné kolébce na kuchyňském stole.

„Měla jsi hovor.“

„Já? Kdo volal?“

„Neřekla jsi mi, že byla v neděli v kostele.“

„Promiňte, neřekla.“

„Není třeba se omlouvat, Charley. Volali ti.“

„Volali? Proč?“

„Volal kněz, kaplan. Říkal, že ses zajímala o historii Palerma.“

„Vážně?“

„Muselo to tak být, protože ráno volal, že odpoledne bude v katedrále exkurze s průvodcem - doufá, že tam přijdeš - ve tři.“

Bezmyšlenkovitě odpověděla: „To nemůžu. Budu muset vyzvednout děti.“

Viděla zmatek, přemýšlivé zamračení na Angelině tváři. Angela neměla make-up, nepoužívala kosmetiku, líčila se až večer, před Peppi-novým návratem domů. Bez make-upu byl její obličej snáze čitelný, vrásky způsobené úzkostí a mračením se rýsovaly ostřeji. O řeči, o zpovědi u šňůry s prádlem už nepadlo ani slovo, jako by k ní nikdy nedošlo. Angela na ni zírala.

„Myslím, že bys tam měla jít. Děti obstarám sama. Měla by sis tu udělat přátele, Charley. Když jsi přijela do Říma, byla jsi ještě dítě, měla jsi prázdniny. Vrátila ses jako žena, přerušila jsi zaměstnání. Mám o tebe strach, Charley. Jak říkám, nechápu, jak ses sem mohla vrátit, opustit svůj domov, svoji práci a dělat práci vhodnou pro studentku. Proč? Máš oči, uši a rozum, víš, co jsme za rodinu. Není to šťastné místo. Každý den, každický den čekám, že za mnou přijdeš a řekneš, že se chceš vrátit domů. Proč tu zůstáváš? Co ti můžeme nabídnout, Charley?“

Charley se pokusila zasmát. „Správně, kultura volá. Dobře, měla bych dohnat materiál v průvodci. Jste moc hodná, Angelo, že se postaráte o děti.“

Odešla do ložnic ustlat. Byl to únik. Řekl, že nikdy nesmí ztratit ostražitost, nikdy se nesmí nechat ukolébat. Sotva dostlala postel v pokoji malého Maria, posadila se na ni a pevně si objala zápěstí, tak aby celá její ruka zakrývala hodinky... Na konci bohoslužby v anglikánském kostele na Mariano Stabile kaplan vyjmenovával plánované aktivity farnosti - dobročinný bazar, burza, zkoušky sboru, výlet

k Valle dei Templi v Agrigentu - ale ani zmínka o návštěvě palermské katedrály s průvodcem. Pochopila. Popadla koště a začala metodicky zametat podlahu v pokoji malého Maria.

Vítr foukal od moře. Horký vzduch větru tvrdě narážel na vinutí ostnatého drátu na vrcholku zdi, kvílel ve strážních věžích a vířil v prostoru, kde čekala helikoptéra. Než se otevřela vrata plotem odděleného prostoru, připoutali Salvatora Ruggeria ve vězeňské uniformě k vojákově carabinieri. Podle podmínek Článku 41 II (z roku 1992) podléhal „zprísňenému vězeňskému režimu“. Při letu na sobě musí mít vězeňský stejnokroj, po celou dobu na rukou pouta. Když mu je nasazovali, utrousil posměšný žert. Obávají se snad jeho útěku? Domnívají se, že si nad mořem otevře dvířka a skočí dolů? Domnívají se, že má v úmyslu skočit do moře a odkráččet po hladině? Všichni se smáli s ním, carabinieri i vězeňský dozor, protože je vždycky moudré smát se humoru vězně „se zprísňeným režimem“. Kdyby si znepřátelili vězně „se zprísňeným režimem“, jako je Salvatore Ruggerio, ohrozili by bezpečnost svoji i svých rodin. A on žertoval dál. Soudci ho zajisté shledají nevinným v případě všech obvinění proti němu vznesených, z vraždy, vymáhání peněz a zastrašování, a určitě ho propustí. I ostatní obvinění, z nichž je obžalován, z vraždy, vymáhání peněz a zastrašování, odloží stranou. Bude pro něj zklamáním, že už se s nimi nesetká. Všichni se smáli jeho žertům... Pomalu přecházel drátěným plotem vymezený prostor, určoval krok a mladý k němu připoutaný carabinieri na bratra Maria Ruggeria nespěchal. Byl tělnatý a z osmi let strávených v celách měl vybledlý obličej. Za ním kráčel vězeňský úředník, nesl kufřík s jeho oblečením před soud. Už je odsouzen k doživotnímu vězení, po novém odsouzení v bunkru v Ucciardione nemůže očekávat nic jiného než další rozsudek doživotního vězení. Jak se slušelo u muže jeho věku, pomohli mu do vojenské helikoptéry. Pouta na jeho zápěstí teď připoutali ke kovovému rámu sedadla. Lhostejně naslouchal instrukcím pro případ nouzového přistání a pro případ zřícení do moře. Opatrně mu na hlavu nasadili tlumiče zvuku. Poletí z ostrovního vězení na Asinara přes Sardinii na vojenskou leteckou základnu v Cagliari, natankují tam a pak se přepraví dlouhých tří sta kilometrů přes moře do Palerma a on cestu prospí.

Vyšli z garáže. Autu, které předtím stálo před domem v Sciacce, vyměnili registrační značku, na zadní sedadlo umístili bombu a zakryli ji kobercem.

Vyšli z garáže a zastavili se na křižovatce úzké ulice Via delle Croci, tam, kde se křížila s Via Ventura. Mario Ruggerio si to místo osob-

ně prohlédl. Prošel kolem dodávky hlídající parkovací místo na Via delle Croci.

Viděl to osobně a byl spokojen. Tano mu do nejmenších podrobností vysvětlil, že vyšetřujícího soudce vezou z Ucciardione vždy po Via delle Croci. Nijak to nekomentoval. Od zadních světel dodávky viděl ulicí na stěny věznice... Podle jeho mínění bude následovat týden zuřivých projevů veřejného odsouzení, týden demonstrací v ulicích, týden, kdy se politikové budou drát o to, aby mohli vystoupit v televizním vysílání, a pak padne ticho. Týden křiku přežije... Podle jeho mínění poletí signál celou Sicílií a Itálií a ten signál budou vnímat lidé v Německu a ve Francii, signál dosáhne do New Yorku a Londýna, docestuje do Cali, Mendellínu, Tokia, Hongkongu, Moskvy a Grozného.

Prostřednictvím toho signálu všichni pochopí, že na Sicílii vládne nová moc.

Zeptal se Franca, kde by se měla odehrát rodinná oslava - v Palermu, na venkově, v hotelu, v restauraci nebo v nějaké vile...?

V Carminově kapse zapípal telefon.

Suše poznamenal: „Ta věc ti přivodí smrt, stejně jako mnohým před tebou.“

Carmine poslouchal. Hovor trval jen několik vteřin a byl kódovaný. Město si rozdělili do několika očíslovaných polí, významným budovám a orientačním bodům uvnitř čtverců přidělili jednotlivá čísla a jméno Američana v kódu zastupovalo jediné písmeno abecedy.

„Nebo taky zachráním můj nebo váš život,“ odpověděl Carmine.

Mario Ruggerio probral s Tanem, ve kterou noční hodinu odvezou dodávku a na její místo mezi zaparkovanými vozy umístí auto z garáže, ukradené ve Sciacce.

Carmine spěchal. V několik vteřin dlouhém zakódovaném hovoru mu neunikla naléhavost stínu. Kolébavě na svých krátkých tlustých nožkách chvátal ke svému zaparkovanému autu.

V zahradě venku ho poléval pot. Uvnitř katedrály jako by mu za mrzal na zádech. Dwight vstoupil za Angličanem nízkými klenutými dveřmi a možná už pošesté za posledních pět minut mrknul na ho dinky. Stáli v zadní části katedrály. Angličan listoval zakoupeným průvodcem, jako by to považoval za nutné k tomu, aby si udržel plášť turistů.

Viděl Axela Moena. Seděl před nimi. Dwight Smythe ho viděl zezadu, na vlasy sahající pod ramena dopadalo světlo. Angličanovi se chvěl hlas, jako by se bál, jako by se báli oba...

„Víte, že tuhle vzcnou budovu začal stavět Angličan? Byl tady arcibiskupem. Jmenoval se Gualtiero Offamiglio, což znamená Walter z Mlýna. Víte, že to tu začal dávat do kupy přesně před 810 lety? Považte to. Jak se sem asi před 810 lety cestovalo? Zapomeňte na tu budovu, už jen dostat se sem bylo neuvěřitelné -“

„Nemůžete toho nechat?“

„Říkal jsem jen -“

„A já říkám, přestaňte se rejpat v hovnu.“

Má papírovat, starat se o bilanční rozvahy a rozpočty a udržovat čist'oučké přehledy o dovolených. Nemá s potem mrznoucím na zádech a se svírajícím se žaludkem pozorovat, jak se agent schází se svým informátorem. Dwightu Smythovi se líbily jednoduché kostely. Každou sobotu chodil se ženou do baptistického kostele v londýnské Highgate, kde se scházela střední třída anglo-africké komunity a kde zpívali tak hlasitě, až střecha vibrovala. Katedrála není nic pro něj. Jeho baptistický kostel je světlé místo bezpečí - a sakra, tady číhá nebezpečí, šedá temnota. Pozoroval záda Axela Moena. Daleko před Axelem Moenem, tam, kde kužely světla pronikající vysokými okny vytvářely pestrobarevnou tapiserii, stála skupinka turistů. Ještě dál nacvičoval sbor neviditelných mladých hlasů.

Angličan zašeptal: „Není tohle ona?“ Nenápadně ukázal. Dwight Smythe sledoval směr jeho pohledu. Střední chrámovou uličkou pomalu postupovala mladá žena. Občas k ní proniklo světlo a osvětlilo její světlé vlasy zeleně, modře, červeně a bíle, ale většinou zůstávaly vlasy v šedém příšeří. Kráčela pomalu a rozhlížela se kolem sebe. Pomyslel si, že hraje svoji roli a že to dělá dobře, cizinka v uličce katedrály se kolem sebe rozhlíží v posvátné účtě, jako by na tom místě nečíhalo žádné nebezpečí. Měla na sobě bílé tričko bez rukávů, ramena zardělá od slunce, jako by se spálila a ještě nestačila zhnědnout, staré vybledlé džíny. Blížila se uličkou k místu, kde seděl Axel Moen. Nemohl ji vidět.

„Víte jistě, že je to ona?“

„U nich doma visí fotka. Viděl jsem ji.“ Angličanův hlas zněl chraplavě. „Jak se zachová, až jí to řekne?“

„Dostaneme ji odsud hned dnes večer?“

„Správně, rovnou ji šoupneme do letadla na svobodu.“

„Je hloupá?“

„Pokud vím ne.“

„Pokud není hloupá, určitě vás zulíbá, až se dozví, že je konec.“

Pozorovali ji. Šla uličkou. Prošla kolem řady dřevěných sedadel, kde seděl Axel Moen. Byla dobrá. Nedala na sobě ani v nejmenším znát, že ho poznala, ale musela vidět jeho ohon. Obrátila se k oltáři,

poklekla, pokřižovala se a pak vklouzla do řady před Axelem Moenem. Možná jí něco řekl, ale nedala to na sobě znát. Seděla dobrou minutu, jako by rozjímala. Myslel na budoucnost Axela Moena. Možná to bude místo v Lagosu, možná ani žádnou budoucnost nemá - možná jen zamíří domů do Wisconsinu a bude na háčky nabodávat malé rybky... Vstala. Zamířila dopředu a vmísila se mezi turisty. Byla zatraceně dobrá.

Maresciallo se skláněl nad plánem města roztaženým po celém stole. Pod plánem ležely použité talíře od oběda, hrníčky a zbraně. Řidič doprovodného auta ležel na zemi vedle sporáku a spal a pasažér doprovodného auta seděl na židli s hlavou na hrudi a měl zavřené oči. Pasquale studoval manuál beretty, snažil se naučit všechno o jejích součástech, ale slova a obrázky jako by z jeho unavené mysli hned zas vyskakovaly ven.

Maresciallo nespouštěl oči z plánu. Když náhle promluvil, zněl jeho hlas krutě a chladně: „Je mi líto, Pasquale, z tvého ohodnocení to jasně vyplývá, pro tuhle práci se nehodíš.“

Chlapec na něj zíral, lapal po dechu, byl v šoku: „Proč?... Proč?“ „Z toho nejprostšího z důvodů, pro neefektivnost.“

Chlapec na něj zíral, rychle mrkal očima: „Kdy? Kdy budu muset odejít?“

„Zítra dorazí náhrada. Odejdeš, jakmile bude k dispozici náhrada." Chlapec se snažil zadržet slzy. „Doktor Tardelli se za mě nepřimluvil?"

„Právě doktor Tardelli rozhodl, že se pro tu práci nehodíš." Mohl toho chlapce zrovna tak dobře praštit, mohl ho kopnout. Maresciallo si z plánu opsal jména všech ulic, jimiž budou cestou do Mondella projíždět.

Carmine uvízl v provozu na Corsu Vittorio Emanuele. Město se vyklízelo k siestě. Znovu se mu na mobil ozval stín a udal kódová čísla a kódové písmeno. Carmine se nemohl hnout z místa.

Axel se přemístil dopředu. Plných pět minut ji nechal ve skupince vedle průvodce. Čekal a využil chvíle odvrácené pozornosti, když průvodce začal peskovat mladou ženu za to, že se pokoušela fotit s bleskem. Popošel kupředu, vzal ji za paži a stiskl ji. Neotočila se. Stál za Charley.

Turisté byli Němci. Průvodce mluvil německy.

„Jak vidíte, zůstalo zde zachováno dost původní normanské řezbářské práce na to, aby na vás mohla učinit dojem - k velké škodě té-

to budovy bylo mnoho ukázek řemeslné dovednosti dvanáctého století zničeno barbary gotické doby..."

Axel jí zamumlal do vlasů. „Budeme mluvit italsky, tihle lidé nám nebudou rozumět."

„Dobře."

Přesouvali se za skupinou. „Oba portály, které zde vidíte, a dveře jsou z patnáctého století. Je pozoruhodné, že přežily znesvěcení interiéru. Budova je hybrid, každý císařský dobyvatel, který sem přišel, se ve vlastní touze po nesmrtnosti dopustil jen historického vandalizmu." Turisté ocenili poznámku smíchem.

„Nešulím vás, děvče. Netáhám vás za nos. Vždycky vám všechno říkám na rovinu."

„Co mi potřebujete říct?"

„Není to zrovna snadné... Vážím si vás."

„Co mi chcete říct?"

V Quanticu měli instruktora kursů pro pokročilé. Nedostával bažanty, pracoval s chlapy, kteří už znali nebezpečí. O instruktorovi se tradovalo, že je eso na využívání agentů. Axel Moen u něj absolvoval týdenní kurs před odchodem do La Paz. Instruktor tvrdil, že při práci s agenty ztrácíte morální čistotu. Instruktor tvrdil, že agent je položka bez jakékoli lidské hodnoty, agent je jen prostředkem k dosažení konce, agent je zakódované číslo, agent nikdy není osobnost... Agentka zemřela ukřižována na vratech... Agentka stojí ve tmavém stínu katedrály v Palermu... Ježíši, ten zatracený instruktor v životě neřídil agenta, nikdy nepocítil závislost a důvěru, nikdy nepoznal špínu.

Axel rychle řekl: „Je konec, sprovodili to ze světa. Velký zvířata říkají, že to skončilo. Nastal čas zrušit akci, takovej je jejich rozkaz."

Její hlas zněl bezvýrazně, klidně: „Jdeme správnou cestou, je to v běhu, jen musíme být trpěliví."

„Já už ne, přišlo to z vyšších míst. Vy jste byla skvělá. Velký zvířata chtějí, abyste zmizela. Chtějí, abyste odletěla."

„Proč?"

„Nikdy k tomu nemělo dojít. Rozhodla jste se pod nátlakem. Neměl jsem to po vás chtít, neměla jste sem jezdit."

„To není odpověď."

„Vyjádřeno jasně, váš život je příliš ohrožen, jste v nebezpečí."

„To jsem prošla třemi úrovněmi pekla pro nic za nic?"

„Není to vaše vina, z ničeho vás nemůžou vinit. Naopak... Skončilo to kvůli rozkazu shora, ale stejně to bylo neudržitelné. Pozoroval jsem vás celé dny, chodil jsem za vámi, byl jsem vaším stínem. Ale už nemůžu, sledujou mě, myslím, že na mě někoho nasadili. Jsem pro vás nebezpečnej stejně jako oni."

„Tak se, sakra, ztrat'te."

Obrátila se. Podívala se mu do obličeje. Viděl výbuch hněvu.

Axel tiše řekl: „U hlavních dveří je Afroameričan a taky chlápek z Anglie. Jděte k nim, dostanou vás domů."

Jako by ho nenáviděla: „A vy?"

„Odjídím. Já pravidla nevytvářím. Jen plním rozkazy." Ranila ho. Nedokázal přijít na to, čím ho mohla ranit víc. Jako by ho svlékla, jako by se mu vysmívala. Jen jemu na posměch začala poslouchat výklad průvodce... Průvodce mluvil o hrobce Rogera II, korunovaného léta páně 1130, pohřbeného v Cefalu, po něm následoval William Špatný, nahradil ho William Dobrý, který přiměl Waltera z Mlýna vybudovat tuto honosnou budovu a který sem nechal dovézt ostatky Rogera II... Poslouchala, ignorovala ho. Zazdila ho. Jako by pro ni neexistoval.

„Ti chlapi jsou u dveří. Jděte za nimi."

Měla sladký úsměv. Byl to ten zlomyslný úsměv z fotografie v jejím domě, takový zahlédl na útesu, kam ho vzala, přesně ten úsměv, před jakým by ho instruktor kursu pro agenty v Quanticu varoval. Ten úsměv mluvil.

„Poslouvejte, až zavolám. Pokud končíte, předejte zařízení někomu, kdo bude poslouchat. Zajistěte odposlech, pokud skončíte."

Najednou zmizela. Protlačila se do středu skupinky, postavila se vedle průvodce.

Helikoptéra opsala oblouk nad městem. Salvatore se probudil.

pravidelných geometrických tvarech se pod ním rozkládala nová palermská sídliště, staré čtvrti vytvářely podivné vzory. Nevěřil, že jeho bratr může zařídít, aby se kdy znovu procházel po starých čtvrtích a nových ulicích. Staré časy, časy před Riinou, kdy Luciano Ligio ovládal odvolací soud a dokázal dosáhnout zrušení trestu, jsou dávno pryč. Útěk se neslučuje s etikou La Cosa Nostry, pokus o útěk

by byl zradou na mužově důstojnosti. Helikoptéra začala přistávat. Přemýšlel, kde ve starých čtvrtích nebo nových ulicích žije jeho bratr. base v Asinaře se říkalo, že se jeho bratr stal capem di tutti capi, a vši ml si nového výrazu účty, prokazované mu muži, kteří se předtím plazili před jeho spoluvězni Riinou, Bagarellou a Santapaolem. Ne miloval svého bratra, ale bratr dosáhl nejvyšší moci, a tak bude život v Asinaře snazší. Viděl, jak staré okrové zdi věznice Ucciardione vy skočily k jeho uvítání.

Carmine vešel do katedrály. Auto nechal stát ve druhé řadě zaparkovaných aut. Posledních dvě stě metrů běžel, jak nejrychleji uměl.

Stín stál skryt u zdi. Přehlédl dlouhou uličku. Uviděl skupinu turistů, děvče, mladší než ostatní ženy ve skupině, průvodce, vzdalující se skupinu, světlé Američanovy vlasy. Dívka skupinu opustila, viděl její prozářený obličej a pomyslel si, že je stejná jako spousta tolika jiných mrch, které nalezly svého Boha... Američan s dlouhými vlasy naléhavě hučel do nějakého turistu. Turista měl foťák a dalekohled. Viděl Američana, stál vedle turistu a bavil se s ním. „To je ten kontakt?“

Stín to váhavě připustil, ale vyšel na chvíli ven, aby mohl zavolat, nemohl telefonovat z katedrály. Pozorovali Američana.

Poslední, co slyšela, když se odpoutávala od skupiny turistů, byl Axelův hlas. Axel mluvil hrubou konverzační němčinou. Pochopila. Nejspíš si vybral někoho ze skupiny a začal se s ním bavit pro případ, že ho sledují, pro případ, že ho pozorují, aby od ní odvrátil stín. Učí se. Vracela se uličkou k nízkým dveřím, jimiž do šera pronikal sluneční svit. Jsou u dveří - bože, tak zatraceně nápadní - černý Američan a Angličan. Černý Američan málem nakročil směrem k ní, ale Angličan ho zadržel. Podívala se skrze ně, nevěšmavě kolem nich prošla.

Nejvíce ze všeho toužila po tom, aby ji objímal a miloval Axel Moen... a ten parchant si klidně odejde. Je sama. Snila o jeho objetí, o tom, jak mu rozepíná knoflíky a zip, pouhej sen. Ten parchant...

Slunce jí dopadlo na tvář. Je přece kus holky, ne? Mohl jí věnovat trochu pozornosti, ne? Mohla se do toho pustit, ne? Změna plánu. Můžou ji ukončit, ano? Jasně slunce bodalo do očí. Šla pryč. Stravoval ji vztek. Vztek na Axela Moena, který s ní skoncoval, i na Afroameričana s Angličanem. Vypadali, že se co nevidět podělají strachy...

Šla po Corsu Vittorio Emanuele.

Jsou to ubožáci.

Šla po Via Marqueda, přes Piazza Verdi a na Via Ruggero Settima. Šla do bytu Bennyho Rizza. Využije ho, protože je jí k dispozici. Půjde k němu, rozepne mu knoflíky a zip a využije ho jako náhradu, protože je k dispozici. Šla po ulici za Piazzou Castelnuevo a kolem zavřených vrat školy, kde učí. Vešla do domu a rychle vyběhla schody. Na patře vedle jeho dveří stály dva plné černé igelitové pytle s odpadky. Stiskla zvonek. Neslyšela zevnitř žádné zvuky. Držela prst na zvonku. Potřebuje ho. Nehrozí mu smrt, protože je neefektivní. Nezabili ho jako otce, protože si ho ani nevšimli. Zvonek ječel za dveřmi.

„Není tady.“

Po schodech stoupala žena. Byla to ta žena, kterou viděla odcházet do kostela.

„Ještě se nevrátil ze školy?“

„Už se nevrátí, je pryč.“ Žena odložila tašky s nákupy a začala v kabelce hledat klíče od bytu.

„Jak to myslíte?“

„Copak vám to neřekl?“ V hlase jí zaznívala škodolibost. „Neřekl vám, že odjíždí trajektem do Neapole? Nevěříte mi?“

Stará žena se sklonila a ostrými nehty roztrhla vršky igelitových pytlů. Ukázal se nepořádek, pamflety, listy z fotokopírky, knihy. Charley zahlédla zmačkaný plakát, kaluž krve na ulici a slogan ‚Basta!‘ Je sama... Slyšela smích staré ženy... Bude se vyprávět příběh o ní, o ní samotné... Rozeběhla se dolů po schodech.

* * *

Vjeli na dvůr za policejní stanicí. Vyšetřující soudce se rozhlédl po zaparkovaných autech. Chlapec řídil mizerně, maresciallo mu nadával. Hledal známou tvář. Chlapci už to řekli, pociťuje zradu, nepochopil, že ho zachránili. Už jen jeden den bude cestovat kolem nekonečné řady zaparkovaných aut, zaparkovaných dodávek a zaparkovaných motocyklů. Nečekal chlapcovo poděkování, protože mu nikdo neřekne, že ho vlastně zachránili. Vzadu na dvorku stála řeznická dodávka. Uviděl Vanniho. Vanni vyskočil z auta a rychle přecházel dvůr. Převlečený za řezníka, smrděl jako řezník. Vanni vklouzl do auta vedle vyšetřujícího soudce.

„Děkuji vám, že jste přišel, Vanni. Promluvíme si při jízdě.“

„Jak si přejete, prosím...“

Venku na ulici se k nim zase připojilo doprovodné auto s vypnutým majáčkem. Jeli pomalu. Chlapec jako by zapomněl řídit, vletěli do křižovatky, na které měli dát přednost, a dvakrát špatně zařadil a maresciallo mu šepem nadával. Možná jednoho dne ten laskavý a dobrý chlapec pochopí, co pro něj udělali. Jeli po silnici podél oblouku pláže.

„Člověk může být inteligentní, a přesto se zachovat hloupě. Člověk může vidět všechno a zároveň být slepý. Člověk může být skvělý ve složité analýze a zároveň propásnout něco samozřejmého. Honím Maria Ruggeria a byl jsem hloupý a slepý a propásl jsem něco samozřejmého. Jádrem jeho života bude rodina.“

Dorazili do starého města, minuli saracénskou věž.

„Cizím lidem a rivalům předvádíme krutost psychopata, ale pro rodinu máme jen nechutnou sentimentalitu... Před čtyřmi lety jsem se v Římě setkal s jeho bratrem. Jmenuje se Giuseppe, je to chytrý a ostražitý podnikatel, typický představitel

moderní Itálie - nesmějte se, kon-

troloval jsem si to, řádně platí daně, přesně jak má. Těžko uvěřit, že pochází ze stejného venkovského prostředí jako jeho starší bratr."

Maresciallo dával šeptem chlapci pokyny, kudy má jet. Zabočili směrem ke kopci nad Mondellem, pomalu stoupali po úzké ulici s dlážděním z kočičích hlav.

„Napadl mě, zkritizoval mě za to, že ho vyslýchám v budově SCO. Řekl, že ho nikdo nemůže perzekvovat za příbuzenský vztah. Omluvil jsem se mu. Zapomněl jsem na něj. Vzpomínka na něj skončila v zapomenutém spise, pustil jsem ho z hlavy. Dnes ráno jsem se dozvěděl, že se před třemi lety vrátil do Palerma. Prý se topí v ohromném bohatství. Má byt, hotový palác na Giardino Inglese, tady vilu."

Vyhnují se obrovské jámě, ve které pracovali elektrikáři, projeli kolem vysokých zdí a velkých vrat s vyskakujícími psy.

„Má obchodní spojení s nejbohatšími lidmi ve městě, často jezdí do zahraničí, je úspěšný. Mohl bych dojít za svými kolegy, 'Vanni, mohl bych je znovu požádat o prostředky na jeho sledování, mohl bych prosit a žebrotit o prostředky a opět by mě mohli zkritizovat za perzekuci nevinného. Mohl bych přijít za vámi, 'Vanni, a apelovat na staré přátelství."

Maresciallo se otočil. Jeho prst na chvíli opustil pojistku automatické pistole, krátce ukázal na vrata vily. Na vršku brány byl natažen ostnatý drát, na vršku zdi vedle brány střežiny skla. Opět ostré syknutí marescialla, chlapec zabrzdil. Přes keře mezi stromy, přes vrata a zeď bylo možno zahlédnout střechu a okna horního patra.

„Mohl bych požádat, aby se tým Reparta Operativa Speciale přesunul k vile, ne ve spojitosti se mnou. Mohl bych vás o to požádat... Nikdy jsme neodhalili bankéře Maria Ruggeria, nikdy jsme nepochopili způsob spojení Maria Ruggeria s mezinárodními trhy. Možná si myslíte, že jsem po tom přímo šlapal, že jsem to měl přímo před očima... Uděláte to pro mě?"

„Ne."

„Z přátelství, 'Vanni, pro vzájemnou důvěru, kterou k sobě chováme."

„Ne, nemůžu."

„Prohleďte tu vilu, převrat'te ji vzhůru nohama, hleďte notebook nebo knihu vkladů, adresář. Tápu ve tmě. Prosím."

Chytil ho za límec řeznického saka a 'Vanni se mu nedokázal podívat do tváře. 'Vanni sklopil zrak k podlaze auta. Tupě řekl: „Nemůžu - ohrozil bych operaci."

„Jakou operaci?"

Maresciallo slyšel kroky jako první. Otočil se v sedadle. Automatickou pistolí držel pod úroveň okénka.

„Už jsem vám řekl, není to moje věc, nemůžu vám nic říct..."

Chlapec uslyšel kroky a pevně tiskl volant i řadicí páku.

„... Je mi líto. Nemůžu vám to prozradit."

Tardelli se otočil. Prošla kolem auta. Nepodívala se do něj. Měla hluboce vystřižené triko a čisté džíny. Hlavu nesla vysoce vztyčenou, bradu vystrčenou a šla rychle a účelně. Viděl odhodlanost v její tváři a smělost její chůze. Došla k bráně před nimi a stiskla zvonek. Nezaregistroval v ní žádný strach. Poškrábala se na zádech, odstranila cosi, co jí překáželo. Ničím zvláštním se nevyznačovala. Ona je ten nevýznamný agent'. Poklepal Pasqualovi na rameno, udělal drobné gesto. Přestal se na ni dívat. Když se vrata otevřela a služebník ustoupil, aby mohla vejít, auto se rozjelo.

„Víte, proč nemůžeme vyhrát, 'Vanni? Věděl jste to a nic jste mi neřekl, nepodělal jste se se mnou o tu informaci."

Nemůžeme vyhrát, neboť bojujeme víc sami proti sobě nežli proti nim."

Sklouzl zpátky do svého sedadla. Obklopovala ho tma.

Večer Salvatora navštívila matka. Přišla sama, vysvětlila Salvatorovi, že otec má problémy s dechem. Pomyslel si, o co je křehčí, než když ji viděl naposledy, ale to bylo před dvěma lety, kdy jasně prohlásila, že už nemůže absolvovat dlouhou cestu do Asinara. Nemohl matku políbit, protože byl vězněm se zprísňeným režimem a dělila je silná vrstva skla. Zeptal se na zdraví otce a na zdraví bratra Carmela a na zdraví sestry. Nevyslovil do mikrofonu nad jejich hlavami, jímž komunikovali, jméno svého staršího bratra a nevyslovil ani jméno nejmladšího bratra. Poreferoval matce o svém zdraví. Nepředváděl žádné emoce, žádné zoufalství - stěžovat si nebo plakat by znamenalo přiznat ztrátu důstojnosti v přítomnosti vězeňských úředníků. Matka vytáhla z kabelky kapesník. Vysmrkala se. Kapesník na chvíli podržela v ruce, její staré revmatické prsty rozložily proužek cigaretového papírku. Cigaretový papír v její dlani se na chvíli objevil kousek od skleněného okna. Přečetl si vzkaz. Matka zamáčkla papír do kapesníku a uložila ho zpátky do kabelky. Rozloučil se s matkou, těší se na brzkou návštěvu, a snad i otci se uleví natolik, aby mohl přijet s ní. Salvatorovi bylo devět, když poprvé přišel do vlhké a temné návštěvní místnosti věznice Ucciardione navštívit otce. V šestnácti sem poprvé s matkou přišel za starším bratrem. Bylo mu devatenáct, když matka poprvé přišla navštívit jeho. Znal fungování věznice, jako by to byl jeho domov. Po skončení návštěvy požádal Salvatore Ruggerio o setkání s guvernérem. Vešel důstojně do cely a muži před ním ustoupili a sklopili hlavy na znamení úcty. Při každém kroku po železných schodech, při každém kroku po kamenném podlaží

vnímal, jak ho doprovází moc jeho bratra. Ve dveřích cely zopakoval žádost, že by se chtěl setkat s guvernérem. Dveře cely se za ním zavřely. Ztěžka se postavil na postel. Mřížemi cely viděl ven. Díval se na světla města, vybavoval si vzkaz svého bratra, který mu matka ukázala.

KAPITOLA 17

Dodávku odvezli. Na jejím místě u křižovatky Via delle Croci a Via Ventura stálo zaparkované auto. Vzadu v autě pod

tartanovým kobercem ležela dřevěná krabička na čaj.

Město se probouzelo v matném lesku. Nad městem visel příkrov noční mlhy a vycházející slunce ji rozptýlí. Nahradí ji opar smogu dusivých výfukových plynů aut. Nastal další den kruté historie města...

Salvatore, bratr Maria Ruggeria, stál uctivě před guvernérem věznice Ucciardione a oznámil mu, že potřebuje toho dne hovořit s vyšetřujícím soudcem, dottorem Roccem Tardellim.

... V průběhu kruté historie se obyvatelé Palerma naučili rozpoznat blížící se katastrofu. Nic hmatatelného, nic, co by se dalo vzít do ruky, nic, co by dalo vidět očima, ale smysl, který byl lidem vlastní, jim dával tušit, že katastrofa je nablízku...

Muži Maria Ruggeria byli na svém místě. Tano sledoval zaparkované auto a v ruce držel mobilní telefon. Franco seděl na teplém sluníčku, v ruce otevřené noviny, a pozoroval vojáky střežící byt a dvě auta zaparkovaná u ohrubníku. Carmine se opíral o dveře baru, odkud měl jasný výhled na bránu, využívanou vyšetřujícími soudci ke vstupu do věznice Ucciardione.

... Muži spěchali do práce nebo postávali na rozích ulic a čekali. Ženy praly povlečení nebo brzy ráno zašly na trh a už se nemohly dočkat, až zase budou doma. Ve městě panovalo ticho jako vždy, když byl někdo izolován, stejně tak jako tomu bývalo v historii, když se blížilo neštěstí...

Mario Ruggerio se pečlivě holil u umývadla malé místnosti v prvním patře ve čtvrti Capo. Používal starou břitvu, aby neriskoval, že se řízne do krku s podbradkem, a jak bylo jeho zvykem, umyl se studenou vodou.

... Město působilo normálně jen na pohled. Jeho obyvatelé hluboko v srdcích, žilách i myslích cítili blížící se katastrofu, tušili neštěstí a čekali. Žili ve městě zabíjení a násilné smrti. Takové bývalo už za vlády starých Římanů a Vandalů, za vlády Normanů, Maurů a Španělů, za vlády fašistů i teď, v době patřící La Cosa Nostre. To ráno se města zmocnilo mrazivé vzrušení...

Guvernér věznice Ucciardione předal vzkaz, Salvatore Ruggerio žádá o návštěvu vyšetřujícího soudce, Rocca Tardelliho.

... Lidé z města neznali místo, ani čas, ani cíl, ale instinkt z historie se jich držel, i nevyhnutelnost. Chápali, co nastane, jestliže je služebník státu zesměšněn, izolován. Čekali...

Chlapec přijel do práce autobusem. Dnes naposled bude osobním strážcem, chodící mrtvoly'.

... Fascinace smrti, majestátnost vraždy, přiškrtila tep města. Cizí člověk by to nezpozoroval. Ale obyvatelé města to znali, sledovali a čekali...

„Takže co máme?“

„To samé co včera,“ odpověděl Harry Compton.

„Můžeme si to zrekapitulovat? Můžete si to se mnou znovu projít?“

Harry Compton se nemohl zbavit dojmu, že se Dwight Smythe projevuje jako byrokrat, jako by byli na nějaké schůzce na velvyslanectví nebo v pátém poschodí SO6. Všichni byrokraté rádi používali termíny, jako je ‚zrekapitulovat‘, získávali tím čas na přemýšlení. Nohy ho ještě pořád bolely, protože jeho boty měly příliš tenkou podrážku na to, aby se v nich potloukal po chodnicích a dláždění z kočičích hlav jako včera večer. Iritovalo ho to. Stál u okna, Dwight Smythe seděl na posteli a ještě se ani nenasnídali.

„Sleduje ho stín v krabici. Jsou to profici. Kdybych to sám kdysi nedělal, nepoznal bych to. Je to vidět jen zezadu.

Musíte být až za zadním člověkem, jedině odtud je šance něco vidět. Čtyři muži tvořili krabici, pátý to měl na povel.

Nepoužívají vysílačky, tím je jejich profesionalita ještě výraznější - dorozumívají se rukama. Choval se, jako by o stínu nevěděl, a snažil se nedat najevo své podezření, což bylo správné. Vzal je na čertovský taneček, prošli jsme půlku města tam a zase zpátky. Běhal, zastavoval se, sedal si. Měl na sobě krabici celé čtyři hodiny, pak to vzdal a šel k autu. Oni měli své vozy, to jsem viděl. Váš člověk, po čtyřech hodinách... kdo by se nesložil? Připadal mi zlomený, ale to už jsem vám řekl včera."

„Nebere hovory.“ Dwight Smythe měl na posteli otevřený notebook. „V noci jsem mu volal třikrát."

„To jste mi říkal."

„Dvakrát jsem volal ráno. Naši lidé v Římě povídali, že ho marně shání nějaký 'Vanni Crespo.'"

„To jste mi říkal už včera."

„Nesnáším posměšky a celou noc jsem nespál, tak toho nechte. Celou noc jsem myslel na ni. Ježíši, nic na ní není..."

Harry Compton upřímně přiznal: „Nikdy jsem neviděl někoho, kdo by vypadal tak bezbranně. Známe řeč těla, viděl jsem to - řekla mu, ať se jde vycpat. V jejím postavení, bože, to je řeč."

„Prošla kolem nás, jako bychom neexistovali. Nevím, co dělat." Harry Compton ho upozornil: „Nemůžete udělat vůbec nic, protože tohle je totální, kompletní a dokonalejší průser." „Dokážete člověka skutečně povzbudit."

„Je to mrcha."

„Zatracená tvrdohlavá mrcha."

„Vymkla se kontrole."

„Ztratíš kontrolu nad agentem a seš v pěkném průseru."

„Co máš dělat?"

„Odvolali mě," řekl Axel Moen.

„Co mám dělat já?"

„Je tvoje, posluž si."

„Neseš to těžce?"

„Co tím, k čertu, myslíš?"

"Vanni řekl: „Myslím, pane Američane, že jste porušil pravidlo číslo jedna."

„Nementoruj."

„Práce s tajnými agenty má jedno nejdůležitější pravidlo."

„Chceš spolknout vlastní zuby?"

„Pravidlo číslo jedna je emocionálně se neangažovat."

„Nebudu to opakovat dvakrát."

„Pravidlo číslo jedna, nesmíš vůči agentovi vyměknout - sebereš ho a zase odhodiš, je to společník na jedno použití. S agenty se nesmíš mazlit."

Axel přítele udeřil. Sevřenou pěstí praštil 'Vanniho Crespa do obličeje. Trefil ho kousek od úst a natrhl mu ret. Levicí si zakryl obličej, jak ho to jako mladíka naučili v tělocvičně v Ephraimu, a znovu přítele udeřil. 'Vanni Crespo se ho pokusil uchopit. Tvrdě ho kopl, jak ho to jako mladíka naučili v tělocvičně v Ephraimu, a přítel šel k zemi. Padl na přítele a začal mu ranami zasypávat tvář. 'Vanni ho držel, objímal ho, Axel vzlykal. Ležel na kamenité zemi pod pomerančovými a jeho přítel 'Vanni Crespo ho držel v objetí. Křečovitě vzlykal v náručí 'Vanniho Crespa.

'Vanni Crespo přiznal: „Zasloužil jsem si to. Je to moje vina, já jsem to spustil. Dostal jsem dopis, otevřel jsem ho, donesl jsem ti ho. Jako první jsem pochopil tu šanci. Praštil jsi mě, kopl, ale to nic není. Měli by mě za to upálit..."

Zamumlaná slova do plátna košile 'Vanniho Crespa. „Je to tvrdý, zatraceně těžký hrát se zmanipulovanými naivními lidmi - zasraná práce."

„Včera večer jsem mluvil s Tardellim. Je zoufalý, je sám, prosí, aby ho někdo podržel za paži. Našel Giuseppa Ruggeria. Viděl ji. Chtěl

nechat vilu prohledat, chce najít spojitost s Mariem Ruggeriem. Odmítl jsem, řekl jsem mu, že by to zkazilo operaci, o které mu nesmím nic říct. Viděl ji, tu tvoji Charley, a pochopil. Opustil jsem ho a on si ani nestěžoval. I za to by mě měli upálit..."

„Můžu tě vůbec požádat, abys mi odpustil?"

'Vanni ho držel. Myslel na to, že z dechu je mu cítit včerejší whisky a z jeho těla pot z toho, jak si to v noci rozděl s tou ženou z Trapani na zadních sedadlech jejího auta.

„Tohle s námi dělají oni. Tohle se s námi stane, když se pustíme do války se špinou. Tohle se s námi stane, když sestoupíme do stoky, abychom je chytili. Když bojujeme, a přitom ani nevěříme ve vítězství..."

„Odejdeš, 'Vanni, tak jako já?"

„Kdybych mohl, ale nejde to. Je moje stejně tak jako tvoje. Ne, dokud tu je ona."

'Vanni vstal. Přítel se sehnul pro igelitovou tašku a vyndal z ní skicák. Na chvíli 'Vanni zahlédl kresby sloupů křížové chodby, pak Axe-logy ruce rozcupovaly obrázky na malé kousky. 'Vanni pozoroval zničení Axelova pláštěku. Jeho přítel se v noci vyšplhal z okna koupelny malého bytu na břidlicovou střechu, setřásl ze sebe stín, potřeboval ho, a on byl s tou svou ženskou. Jeho přítel proseděl celou noc v pomerančovém háji v údolí pod Monreale, potřeboval ho, nezavolaal mu a on si užíval se svou ženskou... Myslel na Axela Moena, samotného v pomerančovém háji v nočních hodinách, jak drží pistoli a čeká na ráno, aby ho zavolaal, myslel na zoufalství svého přítele. Převzal od přítele igelitovou tašku.

Procházel pod pomerančovými. Ovoce dozrávalo. Nechali za sebou roztrhané stránky ze skicáku. Axel počkal celou noc na krásném a tichém místě. Došli k autům. Muži v autech měli tmavomodré oblečení týmu ROS, které se jim bouřilo přes neprůstředné vesty a přiléhavé kukly s otvory pro ústa a oči.

„Ochráníš ji?"

„Ať mě upálí, jestli ne."

Charley připravila děti do školy a do školky.

Na ten den nedostala žádné pokyny, žádné vodítko, vila se topila v atmosféře silného napětí. Tu atmosféru dobře znala ještě z dětství. Kdykoliv se rodiče škorčili, hádali se tak, aby je jejich milovaná dcera nemohla slyšet, aby nepoznala příčinu jejich sporu. Nevěděla, jestli ta atmosféra skrývá něco významného nebo jestli jde jen o trivialitu. Když se rodiče, samozřejmě mimo její doslech, hádali, vždycky šlo o něco v jádru bezvýznamného - kam si v neděli zajedou, co budou

mít k večeři, jaký odstín tapety zvolí do pokoje pro hosty. Doma jejich milovaná dcera považovala hádky za ubohost a udržovala si odstup. Vždycky šlo jen o atmosféru, příčinu hádky se nikdy nedozvěděla.

Oblékla děti. Umyla jim obličej. Děti byly zakaboněné stejně jako ona. Peppino seděl v patiu nad svými papíry, vedle něj spalo dítě v kočárku a Angela něco kutila v kuchyni. Posbírala v pokojích dětí učebnice a nastrkala je do tašek.

Došla do kuchyně. Řekla Angele, že je připravena na cestu do školy. Usmála se na ni, jako by nic neslyšela, neviděla, jako by nevycítila napjatou atmosféru. A Angela nepřítomně přikývla.

Nezazněla v tom žádná kritika. „Promiňte, Angelo... nemám seznam nákupů." Řekla to naprosto nevině.

„Zapomněla jsem na seznam nákupů? To je vážně provinění!" Chladná posměšná divokost. „Nemůžeš nakoupit podle sebe? Žiješ s námi, jíš s námi. To je nad tvé síly rozhodnout, co máme mít k obědu?"

A Charley se na ni znovu sladce usmála. Zbytečně, protože Angela se k ní obrátila zády. „Myslím, že vím, co potřebujeme. Nashle."

Děti matku ani nepolíbily. Francesca poňukávala. V hale malý Mario zlostně nakopl nové auto a to zarachotilo na mramorové podlaze. Charley napadlo, jestli bude ještě vůbec fungovat, a pomyslela si, že to auto stálo víc, než kolik dělá její týdenní mzda - malej rozmazlenej fracek. Vzala Francescu za ruku. Bylo jí jedno, že se dítě brání a po-fňukává. Táhla za sebou Francescu a malý Mario se loudal za nimi. Poňukávání a vzdor těch zatracených dětí ji nemohlo vyvést z míry. Znovu a znovu si v hlavě přehrávala, jak setřela Axela Moena. Jako by to byla její hymna. „Poslouchejte, až

zavolám. Pokud končíte, předejte zařízení někomu, kdo bude poslouchat. Zajistěte, aby někdo poslouchal, až skončíte." Jako by to byl její refrén.

Vyšla do patia. „Jdu jen do školy," oznámila Charley jasně. „Vezmu dítě."

Peppino zvedl hlavu od papírů, bilančních rozvah, grafů projektů a výpisů z účtů. „Řekla vám Angela o večeru?"

„Neříkala nic o večeru."

„Večer jdeme pryč. Bereme s sebou Francescu a Maria. Zůstanete, prosím, večer s Maurem?"

„Žádný problém."

Scházela dolů po cestičce. Ten smrad „šmírák" jí otevřel dveře. Divila se, proč Angela neřekla dětem nic o večeru. Šla do města. Přemýšlela, jestli Axel Moen skutečně skončil a kdo ji sleduje. Byla tak klidná, protože teď se hraje už jen její příběh.

Vyšetřující soudce si zavolal marescialla. Mluvili spolu v kanceláři.

Vrátil se do kuchyně.

Pozorovali marescialla, jak ze stolu bere plán. Zatímco studoval síť ulic, vážné tmavé oči bez lesku z něj nespouštěly pohled.

Pasquale stál u dřezu a oplachoval hrníčky od kávy a talíře, ze kterých jedli chleba. Došel saponát, už včera, a nikdo z nich nenapsal na seznam připevněný magnetem ke dveřím ledničky, že je třeba koupit nový. Pasquale to nijak nekomentoval. Dnes naposledy jakožto nejmladší člen týmu myje nádobí, hrníčky, talíře, nože a lžičky, sami přijdou na to, že došel. Včera večer, když dítě usnulo, sebral veškerou odvalu a svěřil se ženě, žena stála za ním a chovala mu hlavu ve svém náručí. Držel v rukách lahev piva a bezvýrazným hlasem jí vyprávěl, proč ho vyloučili z týmu, a ona tiskla jeho hlavu k prsům, které kojily jeho dítě. Nejraději by se rozplakala štěstím, ale nepromluvila. Pivo jen držel, ani se nenapil. Zradil ho vyšetřující soudce a ona mu poslala květiny. Myslel si, že ho bude chtít v záplavě úlevy zulíbat, ale neudělala to.

Cítil se izolován od zbytku týmu. Dnes ráno už nebyl součástí týmu starých ragazziů. Nesdílel s nimi jim vlastní ponurý černý humor. Ani se mu nesmáli. Nemusel mýt hrníčky, talíře, nože a lžičky, protože ho ignorovali.

Maresciallo oznámil, že pojedou do věznice Ucciardione, určil trasu a Pasquale odložil umyté hrníčky, talíře, nože a lžičky na uspořádanou hromádku na odkapávací desce vedle dřezu. Nenáviděl je všechny, nenáviděl marescialla, který ho vyloučil z týmu, vyšetřujícího soudce, který ho zradil, a starší muže, kteří ho ignorovali. Nenáviděl je. Hrniček sklouzl z odkapávací desky a Pasquale se ho zoufale snažil zachytit. Spadl na zem, ouško se utrhlo, hrniček praskl a proměnil se v střepy. Maresciallo, jako by to neviděl, pokračoval v popisu trasy a muži u stolu se na něj ani nepodívali. Klekl si na linoleum, posbíral kusy hrníčku a vyhodil je do koše na odpadky pod dřezem. Vyloučili ho z týmu, zradili ho a ignorují ho.

Stál u dřezu. Přerušil litanii jmen ulic a piazz. „Kdy přijde?"

Pohled marescialla ho přímo propíchoval. „Kdo jako přijde?"

„Kdy přijde náhrada?"

„Dneska."

„Kdy? Copak nemám právo to vědět?"

„Nahradi tě, až bude k dispozici. Nevím kdy přesně."

Vyšetřující soudce stál ve dveřích. Před sebou držel kufřík a kabát měl lehce přehozený přes ramena. Maresciallo si ho chvíli nevyšmáhl.

Probíral do nejmenších podrobností trasu, ulice, náměstí, jimiž pojedou. Pro Pasquala bylo nesmírně těžké nenávidět muže stojícího u kuchyňských dveří, ale ten muž se za něj nepřimluvil, ten muž ho

zradil. Ve tváři toho muže byla vepsána únava a v očích neměl žádné světlo. Zachytil prázdný pohled, pak muž pohlédl stranou. Hodili na sebe vesty. Nohy dusaly po schodišti a minuly ženu, stoupala po něm s nákupní taškou z butiku a vrhla na ně pohrdavý pohled.

Na chodníku svítilo slunce. Vojáci měli připravené pušky.

Konvoj vyrazil. Sirény zakvílely, pneumatiky zaskřípěly na rohu. Vjeli do ulic, v nich po obou stranách stála těsně vedle sebe zaparkovaná auta, dodávky a motocykly. Ten den dorazí náhrada za Pasquala. Maresciallo řídil, Pasquale seděl vedle něj a pevně svíral samopal.

Věznice patřila mezi palermské historické památky.

Věznice byla po celou historii Palerma místem bolesti, mučení a smrti.

Zdi věznice Ucciardione, vybudované Bourbony za účelem upevnění vlády, byly zarostlé plevelem a ze spojů mezi kameny vypadávala malta. Kolem základny zdi neustále kroužila hlídající vojenská auta a z jejich vrcholů dolů do dvorů apaticky shlížely ozbrojené stráž. Za dvory se od centrální budovy jako chapadla chobotnice táhly bloky cel. Bloky cel, kterým se nepodařilo zlomit odpor La Cosa Nostry. Ctihodné muže posílali do cel oficiálové krále, oficiálové fašistického duceho, oficiálové demokratického státu - a oficiálové celé historie nedokázali zlomit ducha La Cosa Nostry. Bylo to místo ctihodných mužů, tady vládli, tady byli mučeni, tady umírali. Bloky cel se toho dne potily pod zářícím sluncem.

Toho dne ve věznici Ucciardione panovalo ticho. Po chodbách, po kovových schodištích a za zavřené dveře proniklo slovo, že Salvatore Ruggerio požádal o schůzku s Roccem Tardellim, vyšetřujícím soudcem, který sleduje jeho bratra. Muži v blocích cel čekali.

Letadlo se zvedlo. Novinář z Berlína seděl vzpřímeně ve svém sedadle a letadlo se naklonilo k otáčce nad pláží v Ostii, stouplo, znovu se otočilo a zamířilo na sever. Vrací se zpátky do civilizace... šampaňské, ano, rád si dá sklenku

šampaňského. Poděkoval letušce Lufthansy... Nedokázal si vybavit, kdy naposledy ho po ukončení úkolu zaplavila taková úleva. Žádné protivětry, žádné díry turbulence, byl to klidný let, snažil se odpočívat. Problém spočíval v tom, a trápilo ho to a zraňovalo jeho pýchu, že si za svými slovy nestál, neuspěl. Když mu donesli šampaňské, stáhl si stoleček a položil na něj kufřík. Vytáhl z něj kopii. Pročítal článek, který přiváží domů.

„Na ostrově Sicílii jsou vidět znaky války. Vojenské zátarasý na silnicích, ozbrojení muži střeží politiky a významné muže zákona, ho-

voří se o válce. Ale pokud tu nějaký souboj probíhá, váš dopisovatel ho neobjevil.

Nepřesvědčil jsem se o skutečném konfliktu. Možná je to jen falešná představa o válce. Jsem zmaten, nenašel jsem bitevní linii a vůbec tu neexistuje zem nikoho. To vojenští velitelé a policejní náčelníci hovoří o vrcholící válce, ale já jsem jejich údajného nepřítele nedokázal objevit, dotknout se ho, pocítit ho.

Váš dopisovatel referoval z mnoha temných koutů světa. V Saigonu jsem se setkal s generálem Williamem Westmorelandem, v Hanoji jsem měl tu čest setkat se s generálem Vo Nguyen Giapem. Viděl jsem Saddama Husseina v Bagdádu a generála Normana Schwartz-kopfa v Rijádu, Jásira Arafata a George Habbashe v Bejrútu. Popíjel jsem kávu s velitelem povstalců v bunkru v Grozném, když ho ostřelovaly ruské tanky.

Kde je nepřítel na Sicílii? Existuje vůbec? Je smyšlenkou, výplodem představivosti Sicílanů, kteří se snaží zdůraznit unikátnost ostrova? Vůdce La Cosa Nostry na Sicílii, pokud taková osoba skutečně existuje, nepořádá tiskové konference, neposkytuje interview v televizi ani nevydává válečné bulletiny. Tři týdny jsem se honil za stínem. Zůstal ve mně zmatek.

Říká se, že z tohoto skromného, chudobou postiženého ostrova prýští nejzlovestnější zločinci naší doby..."

Dál nečetl. Vrátil výtisk do kufříku. Napil se šampaňského.

Seděli na opačných stranách stolu.

„Daří se vám dobře, signore?"

„Velice dobře. A vám, dottore, vám se daří dobře?"

„Děkuji za optání, velice dobře."

Vyšetřující soudce postrčil přes stůl balíček cigaret. Salvatore Ruggerio má v Asinaře i v Ucciardione jistě cigaret, co hrdlo ráčí, ale jde o gesto. Vyšetřující soudce měl v kapse saka otevřený balíček cigaret s třemi chybějícími cigaretami. Podat Salvatoru Ruggeriovi celý neotevřený balíček by znamenalo urazit jeho důstojnost, naznačovalo by to, že se mu nedostává cigaret. Je důležité podpořit důstojnost toho muže. Salvatore Ruggerio si zapálil cigaretu. Kouř se začal vznášet nad stolem, postrčil balíček zpátky k vyšetřujícímu soudci.

„A co vaši rodiče, daří se jim dobře?"

Vyšetřujícího soudce fascinovala chladná zdvořilost těch mužů. Nikdy se k nim nechoval agresivně, snažil se nebýt vůči nim arogantní. Toužili po respektu a on jim ho poskytoval. A stanovil si jedno pravidlo. Vždycky jim kladl otázky, na které znal odpověď. Věděl, že na jejich věk se rodičům Salvatora Ruggeria daří dobře.

„Matku jsem viděl včera večer, připadalo mi, že se jí daří dobře."

Byli v místnosti sami. Maresciallo je hned za dveřmi s vězeňskou stráží. V nohách stolu jsou zabudovány mikrofony, jejich rozhovor se nahrává. Protože neznal odpověď, nezeptal se Salvatora Ruggeria, proč si vyžádal schůzku.

„Za dva dny vám opět začne soud?"

„Stahují z oblak hotové nesmysly. Uvalili na mě nové žaloby. Co může chudák člověk dělat, dottore, nevinný člověk? Používají staré lži těch ostudných pentiti, aby mohli perzekvovat nevinného ubožáka."

Někteří mu vyhrožovali. Občas ho varovali. Bere si s sebou strážce i na toaletu? Měl by. Obává se o své zdraví? Měl by. Někteří jejich přátelé a rodiny mu posílali pohřební věnce a fotografie rakví. Neočekával od muže statutu Salvatora Ruggeria vyhrožování, to by bylo pod důstojnost muže takové důležitosti. Často ho napadlo, proč se tak talentovaní lidé musí věnovat zrovna kriminalitě, aby dosáhli té vytoužené důstojnosti.

„Nebyl jste poslední dobou v Prizzi, dottore?"

„V poslední době zrovna ne."

„Neměl jste příležitost vidět dům mých rodičů?"

„To ne."

„Je to skromný dům starých lidí žijících v chudobě."

Ještě nevěděl, kudy se jejich rozhovor bude ubírat. Poposedl si na židli. Je to pro něj těžké, ale nesmí dát najevo netrpělivost. Zavrtěl se na židli a pocítil, jak ho na krku lechtají vlasy. Je už zarostlý, měl by se nechat ostříhat, ale dostat ho k holiči je hotová vojenská operace a maresciallo by nedovolil, aby parrucchiera pustili do bytu. Z kanceláři sqadry mobile mu jedna žena chodila příležitostně stříhat vlasy a pak to stálo za to... Věřil, že bude užitečné promluvit si s bratrem Maria Ruggeria. Důležitá je řeč těla a přístup. Je třeba sestavit dohromady jednotlivé střípky.

Vyšetřující soudce se mezi tím, co mu byl doručen vzkaz od guvernéra, a odjezdem do věznice hrabal ve spisech Maria Ruggeria a jeho rodiny. Znal ten materiál nazpaměť, ale znovu se do něj ponořil. Otec Maria a Salvatora Ruggeriových je milionář, vyjádřeno v amerických dolarech, muž trpící revmatismem od doby svého uvěznění by si mohl dovolit to nejlepší ošetření na ostrově. Otec Salvatora a Maria Ruggeriových není ani skromný, ani nedožívá poslední dny svého života v chudobě. Vyšetřující soudce ovšem nepotřeboval skórovat laciným a bezvýznamným bodem.

„V Prizzi jsou mnozí, kteří žijí skromně a v chudobě. Rodina je cennější než vlastnictví materiálních statků."

„Máte pravdu, dottore." Na Salvatorově tváři pohrával úsměv. „Slyšel jsem, dottore, že se vám nedostalo požehnání milující rodiny."

To byl osten. Vždycky se ho v rámci neobyčejné zdvořilosti snažili zesměšnit. Ten úsměv byl plný úslužnosti. Nejspíš přesně na hodinu vědí, kdy ho žena opustila. Nespíš znají i identitu muže, s nímž jeho žena spí. Nejspíš vědí, do kterých škol chodí jeho děti.

„Rodinu a rodinné prostředí si člověk nemůže vybírat. Musí to být velkým zklamáním, signore, pro vaše rodiče, že jim Giuseppe nežije nablízku.“ Vynesl kartu, oťukával ho.

Žádný výraz. Salvatore zamáčkl cigaretu. „Ve stádu se vždycky najde ovce, která hledá zelenější paseku. Ostatní ovce zapomenou. Dottore, mám k vám malou prosbu.“

„Prosím.“

„Moji rodiče jsou staří.“

„Ano.“

„Otec trpí revmatismem. Matka má chatrné zdraví. Cesta do Asina-ry je dlouhá a nákladná. Jsou staří, nemají peníze. Pokud už nemohu získat svobodu, bylo by vůči nim velice laskavým gestem, kdybych mohl být přeložen z Asinarry do Palerma. Vneslo by to malou radost do posledních let jejich života.“

To záleží na rozhodnutí ministra spravedlnosti. Něco takového není v moci vyšetřujícího soudce. Na to je komise. Salvatore Ruggerio, vězeň se „zprísňeným režimem“, vrah několikanásobně odsouzený na doživotí, tu proceduru musí znát.

„Pokud byste se, dottore, za mě přimluvil - kvůli mým rodičům...“

„Uvidím, co bude v mých silách.“

Bratr Maria Ruggeria vstal. S úctou sklonil hlavu. Šel ke dveřím. U dveří se obrátil, podíval se na vyšetřujícího soudce a jeho obličej vyjadřoval dokonalou lhostejnost. Vyšel ze dveří. Odvedli ho do cely.

Vyšetřující soudce seděl sám u stolu. Nechápal to. Nevěděl, oč bude požádán, ani jestli se mu dostane hrozby nebo varování. Zvláštní, Salvatore Ruggerio si vyžádal schůzku s ním proto, aby ho požádal o přeložení do jiné věznice. A on přiběhl jako poslušný pes. Možná maresciallo by díky ostrému čichu a podezřívavému nosu pochopil, proč ho zavolali na tak bezobsažnou schůzku. Jemu chyběl maresciallov nos. Nechápal to.

Vedle aut zaparkovaných ve dvoře probíhal fotbalový zápas. Jednu branku vymezovaly poskládané kabáty Tardelliho ragazzů, druhou poskládané kabáty mužů, kteří střežili guvernéra Ucciardione. Byla to šilená hra, jako by Tardelliho ragazzi horečnatě toužili vyhrát. Vedle zaparkovaných aut, v blízkosti budovy s bunkry, vedle starých zdí

věznice Ucciardione se Tardelliho ragazzi odstrkovali lokty a proko-pávali si cestu k vítězství, jako pro ně nic jiného nebylo důležité. Pasquale se hry nezúčastnil. Pasqualovi poskakující a kutálející se míč nepřihrávali. Pasquale jen přihlížel.

Od brány zazněl výkřik. Hra ustala. Míč se volně koulel.

Od brány se k autům a poskládaným kabátům blížil nějaký muž. Měl hubený a ztrhaný obličej, řidnoucí šedé vlasy, pokleslá ramena. Ostatní Tardelliho ragazzi mu vyšli vstříc. Nesl malé zavazadlo a tvář mu zvrásnil suchý úsměv. Řidič doprovodného vozidla ho objal. Pasažér doprovodného vozidla mu poklepal na rameno. Vítili Pasqua-lova náhradníka. Pasquale si nikdo nevšímal. Jako z dálky k němu doléhala slova - „Podařilo se mi uvolnit se dřív a tak jsem přišel.“ Patřil k týmu, který ochraňoval starostu, a starosta odletěl do Říma. Kruh zase uzavřel, za Pasquale tomu tak nebylo. Maresciallo stál u otevřených vrat dvora a nově přichozí člen týmu k němu přistoupil a podal mu ruku. Maresciallo do ní pleskl, jako by došlo k obnově starého cenného přátelství.

„Budete mě potřebovat? Chcete ode mě něco?“ Pasquale pocíťoval nejhlubší pokoření.

Maresciallo se na něj podíval přes rameno náhrady. „Auta jsou asi plná. Odjeď autobusem na kvesturu, Pasquale, tam ti něco najdou.“

Pasquale se kousl do rtu. Došel do prvního vozu, vzal z podlahy samopal se zásobníky a vestu. Předal je tomu muži. Nepoděkoval. Jistě o něm všechno věděl - neefektivní chlapec, jehož neefektivnost všechny ohrožovala. V jeho tváři nezaznamenal ani stopu strachu. Pasquale napadlo, jestli má ženu a děti a jestli se dobrovolně nabídl, že bude doprovázet „chodící mrtvolu“.

Odcházel. Za sebou zaslechl smích, jako by si vyprávěli nějaký dávný příběh ze starých časů.

Vyšel ze dvora. Prošel kolem policisty a vojáků, kteří drželi stráž u brány. Táhl se pod zdmi věznice Ucciardione. Zahlédl pevně stavěného muže s hladce ulízanými napomádovanými vlasy, opírajícího se o dveře baru na vzdáleném konci ulice, hovořícího do mobilního telefonu.

Zabočil na Via della Croci. Minul mladou ženu v beztvare šedé sukni. Stála vedle své matky. Mávala kapesníkem. Křičela do zdi a bloku cel za zdí. Třeba v cele drží jejího milého, manžela nebo bratra. Obešel kočku olizující kosti z odpadkového koše. Prošel kolem ženy sehnuté pod tíhou nákupních tašek a kolem dvou do sebe zavěšených podnikatelů. Mluvili zároveň a vůbec se neposlouchali. Minul stánek s květinami. Teď spustily sirény. Šel po chodníku Via della Croci, podél řady těsně za sebou zaparkovaných aut, dodávek a motocyklů.

Neotočil se. Nechtěl vidět auto vyšetřujícího soudce a doprovodný vůz. Nedokázal z hlavy vypudit kvílení sirén.

Za sebou uslyšel skřípot pneumatik aut zahýbajících na Via della Croci.

Prošel kolem muže. Muž měl obličej venkovana z polí a oblečení městského úředníka. Vyt'ukával čísla na mobilním telefonu.

Auta projela kolem Pasquale.

Náhradník seděl na sedadle vedle řidiče v autě vyšetřujícího soudce, na Pasqualově sedadle. Zahlédl temeno maresciallovy hlavy, zadní okénko, doprovodné auto a vnímal napětí ve starých unavených tvářích řidiče a pasažéra. Auta kolem něj zrychlovala, jistě ho viděli na chodníku, všichni ti parchanti ho viděli, a nikdo mu nezamával, nikdo mu

neprojevil laskavost.

Pasquale spatřil záblesk.

Okamžitě po záblesku začaly lítat střepiny nálože.

Pasquale viděl, jak se lítající kusy rozbíjejí o auto vyšetřujícího soudce a odhazují ho stranou.

Auto vyšetřujícího soudce se vzneslo do vzduchu. Hodilo to s ním přes celou ulici, přes zaparkovaná auta, dodávky a motocykly až na chodník. Auto vyšetřujícího soudce narazilo na zeď.

Ozvala se mohutná rána, okamžitě se rozšířil mrak prachu a pak na zem začaly dopadat kusy plechu a vodopád skleněných střepů. Doprovodné auto zastavilo uprostřed silnice a pak ho zahalil mrak prachu.

Neměl telefon. Mysl mu pracovala na plné obrátky. Musí to ohlásit.

Prošel přece kolem muže s telefonem.

Otočil se. Za ním nebyl žádný muž s obličejem venkovana v oblečení úředníka.

Pochopil. V ramenním pouzdru měl pistoli. Prošel kolem muže, který odpálil bombu. Viděl toho člověka, bylo v jeho moci ho zastavit, teď je pryč. Otrásl se. Z hrdla mu uniklo zasténání. Kolem bylo ticho. Chtělo se mu zavýt, aby celý svět věděl, jak selhal. Trásl se po celém těle.

Pasquale šel dál.

Prošel kolem doprovodného vozidla a slyšel, jak řidič řve do vysílačky.

Překročil trosky rozbitého auta. Prošel kolem rozmláceného převráceného auta vyšetřujícího soudce a nedíval se po vyšetřujícím soudci, nedíval se po tělu marescialla ani po tváři náhrady. Prošel kolem ohně a kouře. Není už součástí týmu, nepatří k němu. Pochopil, proč ho vyloučili z týmu. Po tvářích mu stékaly slzy. Šel domů. Šel rychle, ani si neotřel slzy, nezdržoval se omluvou starému muži, zapalujícímu si

doutník, do kterého vrazil. Spěchal ke své ženě a dítěti, už věděl, proč ho vyloučili z týmu.

Někteří spatřili bílé světlo záblesku, jiní zaslechli mohutnou detonaci, jiní viděli stoupat kouř nad střechami města a jiní se o vraždě dozvěděli z televize, když v době oběda došlo k přerušení programu RAI.

Město se dozvědělo o bombě.

Chvilé šoku a zoufalého pláče, ale také syrového vzrušení. Vzrušení překoná pocit šoku a zoufalství, tak tomu bylo v historii města odedávna.

Město ten příběh zná. Nějakého muže zesměšnili, izolovali a zničili. Takový příběh se psal po celou dobu historie Palerma.

Od novinového stánku v místě, kde se Via delle Croci stýká s Piazzou Crispi, všechno sledoval Mario Ruggerio s Francem. Viděl modrá světla a slyšel sirény. Viděl záblesk a slyšel hromové zaburácení. Sledoval to, dokud žlutošedý mrak prachu nezakryl ulici. Nijak to nekomentoval. Šel si po svém. Na Via Constantino Nigra do něj narazil plačící mladý muž a spěchal dál. Prohnala se kolem něj celá kavalkáda zvuků, požární auta, sanitky, auta carabinieri, squadry mobile, vigili urbani i polizii municipale, a pokud si jich všiml, nedal to na sobě před Francem znát. Franco mu nahlásil, jak zařídil večerní oslavu... Nedaleko Via Trabia vyhledal prázdnou lavičku a posadil se na ni. Poslal Franca do stánku pro kávu.

Má absolutní moc. Potvrdila se jeho autorita. Je novým capem di tutti capi. Na všech kontinentech světa dnes večer miliony lidí spatří na televizních obrazovkách svědectví o jeho moci a jeho autoritě...

Přistoupil k němu Tano. Řekl Tanovi, že je spokojený. Usmál se na něj a stiskl mu ruku a uviděl na jeho tváři zatetelení radosti.

Přistoupil k němu Carmine a šeptem mu pogrataloval. Carmine mu nahlásil, že Američan se teď ukrývá v kasárnách.

Zalil ho pocit nepřemožitelnosti. Vydal rozkazy.

Franco, Tano a Carmine stáli kolem drobného muže s těstovitým obličejem, který se vyhříval na sluníčku. Vyjádřil před nimi svůj názor. Bude následovat týden zuřivých protestů a demonstrací v ulicích, měsíc budou vyslovovány požadavky na tvrdší legislativu proti organizaci a pak se život vrátí do normálních kolejí. Soutěžili, kdo bude horlivěji přikyvovat.

Cítil se unavený. Musí si před večerní oslavou trochu odpočinout. Chce se zrekreovat, než začne přijímat gratulace rodiny, než kolem sebe shromáždí rodinu, svoji sílu. Věřil ve svou nezranitelnost.

„Odvezte ho odsud ještě dneska.“

„Posaďte ho večer na letadlo.“

Vanni řekl: „Musíme vyklidit jeho byt, dát dohromady jeho věci. Můžeme to stihnout do nočního letu.“

Axel spal. Ležel na posteli v pokoji v kasárnách, nad ním visel portrét generála a vedle něj fotografie mladičké dívenky. Ležel rozvalený na posteli. Pohybovali se kolem něj, popíjeli whisky Vanniho Crespa.

„Zatraceně, měl bych vypadnout s ním, ale nemůžu,“ prohlásil Dwight.

„Vý za ni odpovědnost nenesete. To já tu musím zůstat,“ odporoval mu Harry Compton.

„Připojil jste se ke hře moc pozdě. Je to naše akce. Zůstanu.“

„Nehnu se odsud, dokud ona bude tady.“

„Pak poletí sám.“

„Se mnou ne.“

Vanni Crespo dolil skleničky.

Axel spal, jako by našel klid a mír. Dýchal monotónně, pravidelně. Spal klidně, jako by neměl sny, jako by ze sebe setřásl všechnu tíhu. Jeho tvář vypadala zase mladě...

Dwight Smythe tiše poznamenal: „Jako byste se ho báli vzbudit.“

Harry Compton řekl: „Když jsem viděl ten jeho stín a jak se ho pokouší setřást, krvácelo mi pro něj srdce.“

„Je to dinosaur, jeho doba už skončila. Takový věci by se měly dělat pomocí počítače.“

„Neměli by se na to používat lidi, ne skuteční lidi, jako je to děvče.“

„Vymklo se to z rukou.“

„To vaši lidi -“

Vanni vyštěkl: „Teď není čas na hádky. Na Via della Croci sbírají kousky lidí. Hledají části těl. Je třeba je uložit do rakví. Ale jsou to jen těla Italů. Žádný jiný cizinec se nám nesnažil tak moc pomoci. Žádný jiný cizinec si neuvědomil nutnost spolupráce. A vy si sem přijdete, hádáte se, kritizujete ho, vměšujete se mu do toho. Teď se bojíte, protože jste pochopili, jakou odpovědnost jste po něm přebrali.“

Axel spal.

„Nepojede.“

„Jestli nepojede ona, nepojedu ani já.“ „Je to rodinná záležitost. Musíš jet.“ „Buď pojede ona, nebo nejedu já.“

Charley seděla v obývacím pokoji a sledovala televizi. Živý přenos z Via delle Croci, otřesné záběry. Hádky probíhaly v patii, v kuchyni

i v ložnici. Angela odešla z patia, z kuchyně a z ložnice a přešla přes obývací pokoj a Peppino chodil všude za ní a hádka pokračovala, jakmile usoudili, že jsou mimo doslech. Hádky se mísily se zuřivým komentářem v televizi.

„Nemůže tam jít - víš přece, že tam nemůže.“

„Pak nepojedou děti.“

„Děti musí jet, je to rodinná oslava.“

„Nepojedu a děti taky ne.“

Angela neplakala. Když se Charley vrátila s nákupem, Angela a Peppino seděli před televizí. Charley se napřed, než pochopila, co se stalo, snažila Angele vyložit, co nakoupila, ale Angela jen mávla k obrazovce... Vzpomněla si na to odpoledne, kdy seděli v šoku před obrazovkou v bytě v Římě, na smrt vyšetřujícího soudce Borsellina... Pak do obývacího pokoje přišel Peppino a utrousil něco o tom, co si mají děti večer obléct, a hádka byla na světě. Angela se ovládala, byla chladná, úsečná. Přešla do patia, pak do kuchyně, do ložnice, Peppino chodil za ní. Charley si pomyslela, že si Angela velice pečlivě zvolila půdu pro válku.

„Jdi sám. Jdi si za svojí rodinou sám.“

„Musíš tam být, i děti tam musí být.“

„Bojíš se ho? Bojíš se, co řekne?“

Seděla před televizí. Piccolo Mario klečel na podlaze, autíčko na baterii kupodivu stále fungovalo. Francesca si na klíně udělala rodinu z panenek. Obrazovka ukazovala směsici nedoostřených záběrů, prudkých nájездů na detaily, někdy divoké, nekontrolované švenky po scéně. Nebylo tam nic pro televizní kamery. Scéna se neměnila. Na střeše ležící rozbité auto, další auto stojící uprostřed ulice, trosky aut zaparkovaných na straně ulice a míchající se masa uniformovaných mužů... Myslela na to, jak Angela musí svého muže nenávidět, upřímně nenávidět, aby se mu mohla takhle vysmívat do obličejů.

„Není vhodné ji brát na oslavu mé rodiny.“

„Pak nepůjdu já ani děti a budeš muset sebrat veškerou odvahu a přiznat mu, že nedokážeš usměrnit svoji ženu... a co ti řekne? Trošku ji klepni, Peppino. Pleskni ji přes tvář, Peppino. Snad se ji nebojíš, Peppino? Když půjde ona, půjdu já a půjdou děti a pak se ta zrůda bude moct dotknout našeho syna.“

„Proč?“

„Je to běžný rodinný večírek, ne, Peppino? Jen obyčejný rodinný večírek?“ Hlas plný litého sarkasmu stoupal, vymykal se kontrole, jako by věděla, že ji Charley slyší. „Samozřejmě, z úcty k Roccu Tardellimu se dnes večer celá řada běžných a obyčejných rodinných večírků odkládá. Je jen přirozené, aby bambinaia doprovázela děti na běžný

a obyčejný rodinný večírek... a budu si mít s kým promluvit, takže nepobližu stůl.“

Vyšel ze dveří.

Charley sledovala televizi.

Peppino řekl: „Charley, Angela by byla ráda, kdybyste nás večer doprovodila na rodinnou sešlost. Pojedete, prosím, s námi?“

„Vážně?“

„Naprostě vážně.“

„Bude mi potěšením.“ Před chvílí nechápala, proč si ji Angela vybrala jako součást bitevního plánu v té válce. Prsty přejela přes hodinky na zápěstí. Napadlo ji, jestli už odjel, jestli už skončil. Napadlo ji, kdo asi uslyší její volání.

„Děkuju.“

KAPITOLA 18

Zatřásl s ním.

Toulal se daleko. Opět se setkal s dědečkem, sbírali třešně a drželo se ho teplo léta a nesl třešně babičce. Seděl na širokém, pečlivě vymydleném kuchyňském stole a babička plnými hrstmi nandávala třešně do řady velkých lahví, na každou odměřila půl šálku cukru a pětinu vodky. Norové z Door Peninsula to nazývali třešňový lom-covák, a až přijdou Vánoce, dostane ochutnat. Zatřásl s ním, aby ho probudili. Byl ještě dítě, nalili mu jen trošku, sotva zakryla dno. Na dosah ležel ‚rybí kastrolek‘. Cítil vůni ‚rybího kastrólku‘. ‚Rybí kast-rolek‘ byla bílá ryba s brambory, karotkou a cibulí,

někdy se zelím.

Probudil se, ale oči nechal zavřené. Kolem něj se ozývaly mumlavé hlasy a nad nimi vynikal 'Vanniho hlas.

„Abyste pochopili jeho angažovanost, museli byste vědět, co ho pohání. Nepije, bůh mu pomáhá, takže to nebyly opilecké řeči, co mi jednou svěřil... Jako dítě zůstal sám. Po smrti matky ho nikdo nechtěl, její rodiče ho považovali za nemožného a otec cestoval za prací. Skončil u otcových rodičů. Bylo to pro něj trauma a oni se stali skálou, které se mohl zachytit, představovali pro něj Boha a bezpečí. V sedmnácti ho vzali na Sicílii. Za války dědeček pracoval u vojenské spojenecké vlády. Domů se vrátil v roce 1945 a přivezl si novou ženu, sicilskou venkovanku. Používám pro to slovo, jaké se často vyslovuje na Sicílii, isolato. Jeho nevlastní babička byla v malé norské komunitě izolovaná. Měl zatraceně osamělý dětství. Vrátili se sem. Navštívili příbuzné a podívali se na dědečkovu kancelář z doby, kdy byl svrchovaným pánem v oblasti Corleone a Prizzi. Tehdy byl Axel teenager, pouhé dítě, žádný kněz ve zvědnici. Vyprávěl mi, že při čekání na letišti se mu dědeček vyzpovídal. Přiznal se mu ke korupci. Dědečka si koupili, platili mu za lístky na benzín, za lístky na potraviny, za povolení vjezdu s nákladáky. Všechno, co měli doma ve Wisconsinu, farma, půda, dům a sady, pocházelo z peněz získaných korupcí. Všechno, v co věřil a na čem visel, bylo zkorumpovaný. Odešel hledat novou skálu. Novou skálou se mu stala DEA, ale mohla to být stejně tak dobře FBI, tajná služba nebo celní úřad. Hledal skálu, ze který by ho to nespáchlo. Pro většinu lidí, například pro mě, je práce nutné zlo. Odpracuju si svoje hodiny, piju a souložím. Pro něj práce

představuje skálu. Kdyby tu skálu měl ztratit, kdyby z ní měl sklouznout, nejspíš by to nepřežil. Svěřil se mi s tím a já té posedlosti porozuměl. A chápu toho víc. Když mu přikázali, aby s tím skončil, aby odtud vyvedl agenta, aby ho opustil, čekali byste, že bude kopat, bojovat. Neudělal to, přijal verdikt skály. Říkáte, že na něj čeká post v Lagosu - vážně hrozný místo - ale neuslyšíte od něj stížnost, půjde, jen tak zůstane se skálou. Všechno, co o něm vím, je moc smutný."

„Spíš trapný," poznamenal Dwight Smythe.

„Promiňte, nerad to říkám, ale lidé trpící podobným fanatismem, patří do literatury pro mládež, na světě už pro ně není místa," řekl Harry Compton.

„Pokud tomu chcete věřit..."

Znovu s ním zatřásl. Axel Moen otevřel oči. Ty prolhaný parchanti, Dwight Smythe a Harry Compton, se rozplývali laskavostí a starostlivostí. Ano, vyspal se dobře. Myslel na to, že laskavost a starostlivost jsou jen sračky. Došel k umývadlu a studenou vodou si opláchl obličej, ruce a paže. Myslel si, k čemu ta pozornost. 'Vanni mu oznámil, že zatímco spal, zabili vyšetřujícího soudce. Zabila ho bomba. Vyšetřující soudce, kterému neřekl o krycím jméně Helena, je mrtev. Vzal hmiček vody, vypláchl si s ní ústa, vyplivl ji. Naposled se kolem sebe rozhlédl, očima vstřebával holou místnost, přítelův pokoj už nikdy neuvidí.

Je čas skončit.

Šli po chodbě a ven z obytné části kasáren.

Zastavili se u operační místnosti, počkali na chodbě. Viděl, jak se 'Vanni Crespo naklání nad operátora a před operátorem leží druhý dvoukanálový přijímač CSS 900. Myslel na ni. Myslel na to, jak ji miluje. Angličan nese jeho přijímač a nemiluje ji.

Šli blednoucím slunečním svitem pozdního odpoledne k autům.

Porušila pravidlo. To pravidlo stanovil Axel Moen. Axel Moen s tím praštil.

„Angelo, proč -?"

„Proč co?"

„Proč jste to vytáhla?"

„Vytáhla co?"

„Angelo, proč jste trvala na tom -?"

Pravidlem stanoveným Axelem Moenem bylo, že se nemá nikdy ptát, nikdy dotírat, nikdy trvat na odpovědi. Stály vedle šňůry na prádlo, Charley držela vyprané šaty, které přes noc uschnou, a podávala Angele kuličky.

„Trvala na čem?"

„Angelo, proč jste chtěla, abych jela večer s vámi?"

„Mám malé děti."

„Ano."

„A mám chůvu."

„Ano."

„A mám se zúčastnit rodinné oslavy a můj manžel s sebou chce vzít děti. Pokud s námi budou děti, má s námi být i jejich chůva."

„Ano."

Napětí z tváře Angely Ruggeriové zmizelo. Objevil se sladký úsměv. Charley viděla v její tváři sílu. Ale ten sladký úsměv nebyl upřímný. Byl to nevyzpytatelný úsměv, přetvářka.

„Uvádíš mě do rozpaků, Charley."

„Promiňte, to jsem nechtěla."

„Z bolesti, Charley, ze zoufalství, jsem požádala Peppina, aby tě zase přivezl. Peppino mi dá všechno, o čem požádám. Ale ty si tu vůbec nic neužiješ, nejsi tu šťastná, jsi jen služka. Nestěžuješ si. To mě máte."

„Byla to jen příležitost, víte, šance v tu pravou chvíli."

„Brala jsem pro tebe hovor. Volající se představil jako kaplan anglikánského kostela. Ale ty ses vrátila později, než jsem

čekala. Do Palerma jsi musela autobusem a pak ještě urazit dlouhou cestu pěšky do katedrály. Měla jsem strach, Charley, že nestihneš začátek prohlídky."

„Ne, ne, přišla jsem včas."

„Protože ti dopřáváme tak málo, považovala jsem za dobré, abys tu našla přátele. V seznamu jsem vyhledala telefonní číslo anglikánského kostela. Mluvila jsem s kaplanem, řekla jsem mu, že určitě přijdeš, ať na tebe počkají. Jsem ráda, Charley, že jsi přišla včas."

Porušila pravidlo. Tlačila, dotírala, trvala na odpovědi. Porušením pravidla zjistila, že má strženou masku. Podala Angele poslední košili a količky na její pověšení. Nedokázala číst ve tváři Angely Ruggeriové. Vrátily se do kuchyně.

* * *

Do osmačtyřiceti hodin do Palerma dorazí nové brigády vojska, nejspíš jednotka výsadkářů, oznámil armádní plukovník.

„Co tu budou dělat? Řídit dopravu?" Bude to poslední post hlavního prokurátora před důchodem. Jmenováním Siciliána porušili zvyklost. Před tím, než post získal on, dostávali ho celá léta jen lidé zvenku. Velice se pyšnil tím, že jmenování dostal on, obyvatel Palerma.

Plukovník squadry mobile nahlásil, že sem v průběhu týdne budou z pevniny přesunuty čtyři týmy důstojníků vycvičených v pátrání.

„Skvělé. Tak se alespoň dozvíme, který pes znečistil který chodník." Pociťoval obrovskou únavu, nesmírné znechucení a lepkavý stud. Neprojevoval Roccu Tardelliho moc lásky a ještě méně podpory. Smál se mu za zády a ironicky se mu poškleboval.

Zástupce starosty je informoval. Na pohřeb se osobně dostaví sám ministr spravedlnosti a prý telefonicky přikázal, aby k vyšetřování využili všech dostupných prostředků.

„Více prostředků. Jaká velkorysost. Mohli bychom objednat více květin a zařídit větší sbor v katedrále." Hlavní prokurátor odhodil pero na papíry před sebou. „A musíme něco udělat. Chce se po nás, abychom něco udělali."

Zástupce starosty řekl, že do hodiny připraví prohlášení pro televizi, jednoznačné veřejné odsouzení.

„Což bude mít neobyčejný dopad na ctihodné muže. Určitě se poserou strachy, až vás uvidí."

Plukovník a jeho squadra mobile bude ten večer sledovat všechny možné spojence Maria Ruggeria.

„Ale my nevíme, kdo jsou jeho spojenci. Kdybychom to věděli, seděl by už letos, vloni, před deseti lety."

Armádní plukovník oznámil, že všichni vojáci v Palermu spadající pod jeho vedení hlídkují ve všech čtvrtích Palerma.

„Vaši vojáci jsou neznalí a nevytvoření odvedenci a my jim ani nemůžeme udat popis Maria Ruggeria. Nejspíš by kvůli němu zastavili auta a pomohli mu přes ulici."

„Zaujímáte ke všemu příliš negativistické stanovisko," poznamenal zástupce starosty.

Přišel na tuto schůzku širokou chodbou třetího patra Palazzo di Giustizia. Minul kancelář Rocca Tardelliho. Poznal strážce. Strážce měl obličej pokrytý prachem a na obličejích krvavé šmouhy. Připomínal mu ženu, která neopustí márnici, v níž leží její mrtvé dítě. Za dveřmi se ozývaly zvuky násilného vníkaní do kanceláře Rocca Tardelliho. Přišel na schůzku a vyslechl si seznam opatření, teď již pouhých gest.

„Víte, co se v tuto chvíli děje? Chápete, co se vlastně děje? V bytě mého mrtvého kolegy a v jeho kanceláři pracují řemeslníci s autogenem, abychom se dostali do bezpečnostního sejfu v jeho domě a na jeho pracovišti. Pro každý sejf měl jen jednu sadu klíčů, a když ho to roztrhalo na cucky, měl je u sebe. Na Via delle Croci jsme žádné klíče nenašli. Měl jen jednu sadu klíčů, protože nikomu nedůvěřoval. Nezaměstnával žádného tajemníka, žádného pomocníka, nikoho. Nedůvěřoval nám. V tom je jádro problému, že statečný člověk nemůže důvěřovat svým kolegům. Možná v některém z jeho sejfů najdeme popis nějakého směru vyšetřování, se kterým se nám nesvěřil. A Mario

Ruggerio se bude smát našim gestům a bude oslavovat a pohybovat se na svobodě. Ano, moje stanovisko je negativistické."

Stín z dálky pozoroval dům, uzavřenou ulici, zaparkovaná auta a carabinieri se zbraněmi v neprůstřelných vestách a s kuklami na hlavách. Příjezd do domu byl nahlášen.

„Kolik máme času?" Harry Compton si nervózně pohrával s prsty.

„Dost," odpověděl Ital.

V Londýně samozřejmě existovali muži a ženy žijící pod falešnými jmény. Pracovali pro mravnostní policii, potírání organizovaného zločinu nebo pro oddělení drog. Harry Compton žádného z nich neznal. To vrchní superintendent se kvůli nim každou noc potil. Jistili je. Stál v bytě.

Ten člověk jako by se vůbec nezajímal o pakování svých pěti švestek. Zavazadlo balili Ital a Afroameričan. A on je nechal, jako by mu bylo jedno, že mu šlapou po životě, a přešel od okna ke stolu na druhou stranu místnosti. Žárovka na stropě svítila jen nedostatečně, seděl ve stínu a psal. Harry Compton stál u dveří vedle velkého policajta oblečeného do bundy carabinieri, se samopalem v ruce. Vše jen sledoval, byl pouhým vetřelcem, vloudil se do konce snu a mohl za procitnutí.

Ital posbíral knížky o architektuře, římských, řeckých a kartagin-ských památkách a Afroameričan vyndával z prádelníku a ze skříně oblečení, skládal je a precizně ukládal do kabely a ten člověk seděl ve stínu a potmě cosi spisoval do velkého bloku.

Od chvíle, co odjeli z kasáren do úzké ulice, ten člověk nepromluvil. Přijeli třemi auty, zablokovali ulici před domem. Ať se Harry Compton namáhal sebevíc, nedokázal si představit, jaké to musí být žít pod pláštěm bez jakéhokoli jištění. Zavazadlo spakovali, zavřeli na zip. Místnost zbavili všech připomínek přítomnosti Axela Moena. Afroameričan se chystal něco říct, nejspíš měl na jazyku cosi o tom, že letadla nečekají, ale Ital se dotkl jeho ruky. Axel Moen seděl

vzadu ve stínu, psal dopis a Ital sřezil jeho poslední obřad tak, jako by liška sřezila své mládě.

Dostanou ho odsud, pomyslel si Harry Compton, dostanou ho do letadla, zbaví se odpovědnosti za něj a on se pak postará o to děvče. V ulici dole se kdosi zuřivě hádal. Ozvala se mohutná kakofonie klaksonů, protože tři auta a ozbrojení muži zablokovali ulici. Harry Compton to s tím děvčetem zařídí. Rovnou z letiště zajedou do vily, ať už je kdekoli, a vyzvednou ji tam. Pokud bude chtít křičet, ať si poslouží, pokud se jí bude chtít kopat, ať si kope, pokud bude třeba na-

sadit jí pouta nebo svěrací kazajku, jak je libo, pokud se bude hádat, s čímž počítal, zalepí jí ústa. Dokázal v sobě rozpoznat symptomy strachu. Je tak zatraceně agresivní. Měli by toho člověka posadit do letadla, pak sebrat ve vile to děvče, skončit to, obrátit se ke všemu zády, vykašlat se na to všechno a vypadnout. Jeho agresivitu vzbuzuje ten strach. Strach v něm vyvolává narůstající soumrak, zbraně, které je sřezí. A ten člověk si pokračuje v tom svém spisování, jako by nebyl spěch, jako by to letadlo mohlo počkat... Zabije ho. Fliss ho zabije, jestliže jí nepřiveze žádný dárek, a on jí neřekne, proč nešel nakupovat, proč nepřivezl nic pro slečnu Frobisherovou, nepoví jí nic o svém strachu...

Tři listy z bloku už jsou složené. Na schodech se ozval křik, jakot ženského hlasu. Axel Moen si dával na čas, vyndal ze šuplíku stolu obálku a vložil do ní listy z bloku. Sáh do kapsy košile a vytáhl odtamtud malé zlaté hodinky, dámské hodinky, a vložil je do obálky k listům papíru z bloku. Olízl chlopeň obálky a přilepil ji. Napsal na obálku jméno, pro nedostatek světla se ho Harrymu Comptonovi nepodařilo přečíst, a předal obálku Dwightu Smythovi.

Vyšli ze dveří. Vyklidili pokoj, zbavili ho identity. Sen skončil. Harry Compton zničil sen... Žena stála na úpatí schodiště a nadávala policistovi, který ji nechtěl pustit dál, i jim, když začali sestupovat ze schodů. Ječela na ně směsicí angličtiny a italštiny. Vzala si do domu špióna. Co s ní bude? Ohrozili ji. Celá ulice ví, že u ní bydlel špión. Kdo ji ochrání? Nedočkala se odpovědi. Plivla Axelu Moenovi do tváře.

Dveře aut zaklaply. Výrazili do soumraku. Sen skončil.

Stín z dálky pozoroval muže vycházející z domu. Předal popis dlouhovlasého Američana. Nahlásil, že si nese cestovní kabelu.

Charley se zeptala: „Co si mám vzít na sebe?“

Peppino seděl ve velkém křesle v obývacím pokoji. Kolem něj ležely rozložené papíry. Zvedl hlavu. V první chvíli na něm bylo patrné rozladění. Vyrušila ho. Pak se mu na tváři objevil slabý úsměv.

„Cokoli, v čem se budete cítit dobře.“

Ovládala se. Neměla vůbec strach. Za okny obývacího pokoje padala tma a zahlédla, jak se kolem mihl zahradníkův stín.

„Ráda bych se oblékla správně - nerada bych něco pokazila.“

„Pokud chcete, zajdu s vámi do pokoje a pomůžu vám vybrat, co si máte vzít na sebe.“

„Dobře.“

Má nad ním moc. Vstal. Pokradmu pohlédl směrem ke kuchyni. V kuchyni byla Angela s dětmi a jejich omalovánkami a pastelkami.

Má nad nimi všemi moc. Zaplavilo ji vědomí moci... Axel Moen by jí vynadal, varoval by ji... Moc v ní působila jako narkotikum. Vedla ho k sobě do pokoje. Následoval ji. Počkal u dveří. Zatáhla záclony v okně, sklonila se k prádelníku, vyndala blůzu, na kterou jí dal peníze, a nechala šuple otevřené, aby viděl její pečlivě složené spodní prádlo. .. Nevadilo jí, že Angela odhalila její lež, nevadilo jí, že by jí Axel Moen vynadal a varoval... Pohlédla na něj, blůzu v královské modři přiloženou k hrudi tak, aby byly vidět její linie a stíh, otočila se s ní a pak ji odhodila na postel. Snažila se ho ovládnout. Přesla ke skříní a on se přesunul za ní. Slyšela, jak se jeho kroky blíží. Z věšáku sundala lahvově zelenou sukni a podržela si ji na břicho, stehnech, bocích. Ucítila jeho teplý dech na kůži ramen, vnímala jeho vůni. Jeho prsty se jí dotkly, sklouzly jí pod paže a k řadřům. Přinutila se ovládnout. Odtáhla mu ruce, odehnala ho. „Je mi líto, Peppino, „menstruuju“ - smůla.“

Stín jel v autě i na motocyklu. Motocykl jel první, auto za ním. Spolujezdec na motocyklu použil mobilní telefon, aby nahlásil, že konvoj najel na silnici k letišti Punta Raisi.

Jeli po okružní komunikaci západně od města. Na křižovatce s au-tostradou je zastavili u silničního zátarasu. Museli zpomalit, řidič prvního vozu mávl před vojáky průkazem a ukázal na dvě další auta. Zpomalili natolik, že Axel dobře viděl ozářenou odbočku do Mondella. Tísnil se mezi 'Vannim Crespem a Angličanem a Angličan držel mezi nohama igelitovou tašku. Dwight Smythe seděl vepředu vedle řidiče. Nikdo nemluvil, takže slyšeli každé hlášení mezi řidičem prvního vozu, jejich auta a auta za nimi. Zrychlili kolem silničního zátarasu, pryč od ukazatele na Mondello do dlouhého tunelu. Axel přemýšlel, kde asi je, co dělá...

Vybavil si ji nad útesy u nich doma, vybavil si ji, jak tlačí dětský kočárek k saracénské věži, a vybavil si, jak se mu vysmála v katedrále, když jí na vlasy dopadaly jasné kuzele světla... Říkali, že pro ni dojedou hned, jak ho posadí do letadla, a 'Vanni se s nimi neobtěžoval kvůli tomu hádat. Dnes v noci bude spát ve svém vlastním pokoji v Římě a bude to za ním, právě tak jako La Paz. Sakra...

Auto se zhouplo a zabočilo. Mezi konvoj se dostal loudající se vůz. Axel věděl, proč dodávka v tomhle místě, nad viaduktem autostrady, jede pomalu. Lidé tudy jezdí pomalu, protože tohle je Capaci a tady bomba připravila o život Falconeho. Jezdí tu opatrně, jako by si ho chtěli připomenout a podívat se. Axel na krátký okamžik zahlédl poničený a rozpadající se věnec na zábradlí viaduktu. Do roka bude vě-

nec, skrápěný deštěm a opékající se na slunci, i na Via delle Croci a lidé tudy budou chodit pomalu a nic se, sakra,

nezmění. Jakmile vypraví jeho, protože sprovodili plán ze světa, vyzvednou ji, a nic se, sakra, nezmění. Ještě je tu večer, ještě pořád zbývá večer, než pro ni dojdou, a Axela Moena přepadl starý smysl pro povinnost. Sáhl si do ucha, zašátral v něm a vyndal naslouchátko. Očistil ho do kapesníku. Předal ho Angličanovi. Nemohl si vzpomenout na Angličanovo jméno, a dozvěděl se a pochopil dost. Právě tehle Angličan sprovodil jeho plán ze světa, šťoural do něho tak dlouho, až ho zmařil.

„Co s tím mám dělat?“

„Strčte si to do uší a poslouchajte. Pokud si to nechcete strčit do uší, tak jste sem neměl jezdit. Jsme jí tím povinováni.“ Sklonil se do tmy mezi Angličanovými nohama a ucítil to mezi prsty. Znal přístroj natolik dobře, že vypínač našel po hmatu. Viděl zářící světélko. Ten chlápek si neochotně nasadil do ucha naslouchátko a zašklebil se.

„Vanni vám vysvětlí kódy.“

Angličan zaprotestoval: „Přece už to skončilo.“

„Skončí to, až ta dáma přestane zpívat, až ji budete mít na palubě.“

Zavrtěl se na sedadle, pak to s ním hodilo na Angličana, konvoj projížděl kolem zpomalujícího nákladáku. Přes řidičovo rameno viděl vodící světla startovací dráhy letiště. Zkroutil se, vyklouzl z popruhu s pouzdrům a pistolí a bez jakéhokoli slova předal pouzdro s berettou ráže 9 mm Vannimu. Vanni si zbraň zkontroloval, zamířil dolů mezi nohy, vyndal z nábojové komory kulku a on Vannimu podal ještě prázdný zásobník. Auta rychle dorazila k letišti.

La Cosa Nostra obvykle nevráždila bez promyšlených a pečlivých příprav, ale Carmine neměl příležitost na nějaké promýšlení a pečlivou přípravu.

V nejvyšší hierarchii La Cosa Nostry, tam, kde si vyměňovali důvěrnosti, se rádi chlubili, že žádného mafiosa řízeného Mariem Ruggeriem nikdy nezatkli v zóně smrti, v místě vraždy, ale Carmine jednal na přímý rozkaz capa di tutti capi a musel improvizovat.

Měl na sobě nejlepší oblek z Paříže, protože přijal pozvání na večer na rodinnou oslavu. Za dveřmi odletové haly se setkal se stínem. Skleněnými dveřmi je uviděl. Stáli u odbavování zavazadel. Za sklem viděl temeno hlavy svého terče, dlouhé vlasy pevně stažené do ohonu, viděl i muže, kteří ho doprovázeli, a zbraně.

Potil se strachy. Nevěděl, jak by mohl splnit rozkaz Maria Ruggeria.

* * *

Charley už po koupeli osušila děti a teď je oblékala.

Angela jim vybrala oblečení a pak odešla do ložnice.

Kytkované šaty pro Francescu, dlouhé kartáčování jejich jak eben černých vlasů a stuhu do vlasů. Bílou košili a dětskou vázanku pro malého Maria a černé kalhoty, Charley je ještě vyžehlila, hřebenem mu pročísala hladké a lesklé vlasy a obula mu boty na zavazování, které předtím vyleštila. Dováděla s dětmi tak, že se hlasitě chechtaly, snažila si je získat, jak nejlíp uměla. Nechce žádné pošťukávání, žádné vzdorování. Vykládala jim, jak se bude zlobit a jak bude dštít oheň, když si šatičky zašpiní ještě před odchodem z vily. Vykoupala miminko, šimrala je ve vaničce, až se zalykalo blahem, usušila ho, napudrovala mu tělíčko, zabalila je do plínky a oblékla do oblečku v odstínu burgundské červeně. Charley se vysprchovala.

Vylezla ze sprchy, vzala ručník a osušila si hodinky, po kterých stékala voda.

Jen v kombině přecházela chodbou do svého pokoje. Prošla kolem Peppina, sklopila zrak a zahlédla zduřelinu v jeho kalhotách, uvěřila tomu, že ho dokáže ovládat. Potřela se pleťovou vodou. Oblékla si blůzu v barvě královské modři a lahově zelenou minisukni. Kartáčem přejela vlasy.

Vešla do kuchyně.

Angela vypadala schválně úchvatně. Tyrkysové šaty jí obepínaly postavu a na hrdle se jí třpytily šperky. Angela připravovala tašku s náhradními plínkami pro dítě a plnila flašku... Charley si vzpomněla na staré lidi, kteří přišli na večeri, Peppinovy rodiče, venkovany. Angela se tak nastrojila nejspíš proto, aby zdůraznila svoji odlišnost od těch lidí, venkovanů, kteří ji oddělili od Peppina... Do tašky přidala i knížky pro Francescu a malého Maria.

Angela zvedla hlavu a uviděla ji. „Vypadáš rozkošně.“

„Děkuju.“

„Velice mladě, velice výbušně, velice vitálně.“

„Když to říkáte.“

„Ale jedna věc to kazí...“

„Ano? Co?“

„Ty tvoje hodinky. Vypadáš tak žensky, tak gamine, ale ty hodinky se hodí tak k dělníkovi, nebo potápěči do moře, nebo pro vojáka.“

„Jiné nemám,“ odpověděla Charley.

„Chceš hodinky? Mám čtvery, čtyři dárky od Peppina. Najdu ti -“

„Není třeba, ale děkuju.“

„Jsou tak vulgární, měla bys mít jiné.“

Charley vyhrkla: „Je to dárek od někoho, koho jsem obdivovala. Nechci jiné hodinky.“

Cítila váhu hodinek na zápěstí, neforemných a ošklivých, tvrdou ocel na kůži. Angeliny oči před ní tancovaly, ale její obličej tvořil masku.

„Myslela jsem to dobře, Charley. Nos si, co chceš.“

Zamířila ke kuchyňským dveřím.

Angela prohodila konverzačním tónem: „Je to pro nás všechny ošklivý den, Charley. Dnes zabili dobrého člověka.“

Udělal chybu. Samozřejmě nevím, jakou chybu udělal. Možná se snažil pracovat sám. Možná se pokusil plout proti proudu. Možná se příliš snažil. Myslím, Charley, že při tvé pleti by se ti na rty nejvíc hodila růžová... Tady je velice nebezpečné udělat chybu, jak zjistil ten ubožák."

Odpověděla, že má růžovou rtěnku, slabě růžovou, docela nenápadnou. Dala si záležet na úsměvu. Cítila, jak jí těžkne žaludek. Vrátila se do ložnice. Posadila se na postel. Zapátrala v paměti po kódu volání, klidně seděla, dokud si nebyla jistá. Prst spočíval na tlačítku. Přemýšlela, kdo bude poslouchat, jestliže Axel odešel. Přemýšlela, jak rychle přijde, jestli příběhne tak, jako to udělal Axel. Jednou, časem, ho najde a on ji vrátí její hodinky, dárek od otce. Najde Axela Moena a on ji vrátí zlaté hodinky. Nebude je nosit. Až do smrti bude, bůh ji pomáhej, bude nosit vulgární hodinky z tvrdé oceli, které ji chladí na zápěstí.

Stiskla tlačítko. Odeslala signál.

Vyskočil.

Jako by mu celým tělem projela elektrická jiskra. Zapípání v uchu mu způsobilo hotový šok. Protože měl naslouchátko hluboko v uchu, volání jako by mu zvonilo v celé lebce.

Zalupal po dechu. Snažil se soustředit. Simultánně se ozývalo hlášení pro poslední pasažéry letu do Milána. Zvuky se mísily... Už byli v odletové hale. Prošli pasovou kontrolou. Díky průkazu Vanniho Crespa se tam dostali i s brigádou v kuklách v patách. Obchody a bar zůstaly na opačné straně dveří. Rozptýlili se po lavičkách. Mezi Harrym Comptonem a Axelem Moenem, který seděl vedle Itala, zbývala dvě prázdná sedadla, a Dwight Smythe seděl stranou od nich a prosklenými stěnami pozoroval letištní plochu.

„Volání - ozvalo se volání," vykoktal ze sebe.

Ital vystartoval z lavičky a přiskočil k němu.

„Jaké?"

Měl by být vycvičený tajný agent. Počítal se mezi nejlepší a nejchytřejší mladé nabrané do SO6. Počítal se mezi mistry ve sledování na blízko a umělce ve šťourání se v bilančních rozvahách. Pevně stiskl víčka a snažil se soustředit.

Dokázal by říct, kdy odlétá letadlo do Milána, z které brány a v kolik hodin přistane v Miláně...

„Snažím se -"

„Jaký je ten signál?"

Ital přistoupil těsně k němu, vydechl na něj silný česnekový odér a pach whisky a cigaret. Harry Compton brebentil:

„Je mi líto, nechytíl jsem to, bylo tu tolik dalších..."

Dwight Smythe se přišoural blíž, stál tam pln rozpaků, jako by nevěděl, jak se do toho vmístit, co říct. Axel Moen se tvářil dokonale bezvýrazně a zíral do stropu. Ital chytil Harryho Comptona rukama za hlavu a zahrabal mu v uchu. Snažil se mu vyloupnout tu věc z ucha nehtem. Nový signál. Harry Compton trhl hlavou a Itala odstrčil. Dlaní ruky si přikryl ucho a hlavu si schoval mezi kolena. Slyšel druhé vysílání signálu. Popsal rytmus, udal vzor impulsového signálu, pauzy, krátké a dlouhé tóny, které mu řvaly uvnitř lebky. Ital se hrbil vedle něj.

„To je okamžitá pohotovost, Svatá matko, vysílá okamžitou pohotovost," mumlal Vanni Crespo.

Další zapípání, Vanni se začal hrabat v kapse.

Axel Moen řekl naprosto klidně: „Dneska nechal zabít člověka, svého vyšetřovatele. Odstranil hrozbu. Možná je čas na korunovaci, svatě pomazání. Možná nastal čas, kdy svolává dvůr, tu svoji zatracenou rodinu..."

Vanni Crespo vytáhl z kapsy mobil, zrušil pipání, přiložil si ho k uchu a poslouchal.

„... Signál okamžité pohotovosti má vyslat, pokud se chystá opustit vilu, odejít z dosahu přenosu, pokud neví, kam jede. Dostala příkaz poskytnout nám čas na to, abychom se dostali do Mondella, protože abychom ji mohli sledovat, musíme se mít čeho chytit."

Vanni ukončil hovor. „Přišlo to z vily. Z komunikací říkají, že je to z vily. Možná máme jen málo času."

„Jedu s vámi," prohlásil Dwight Smythe. „Nesu za ni odpovědnost."

„Jděte do prdele," zasyčel Harry Compton. „Já mám za úkol dostat ji domů. Pokud dává svůj krk v sázku, jsem tu od toho já."

„Jestliže volá, musím zareagovat. Musím jet s vámi." Axel Moen se pomalu zvedl.

Dwight Smythe vyštěkl: „V žádném případě."

Harry Compton vyletěl: „Vy jste z toho venku, příteli."

„Je moje. Ani nezná vaše zatracené jména. Volá mě."

„Nemáme čas," prosil je Vanni Crespo. „Hádáte se jako nějaký zatracený baby a zničíte ji."

„Neexistujete pro ni, nic pro ni naznamenáte."

Harry Compton stál přímo proti Axelu Moenovi. V té chvíli ho napadlo, jestli ho neudeří nebo nekopne. „Nikam nepůjdete, nepotřebujeme vás."

Dwight Smythe sebral veškerou kuráž, strčil Axela Moena do hrudníku, až spadl zpátky na sedadlo. „Tvou skálou je DEA, budete poslouchat rozkazy, nebo tě to z tý skály smete."

„Musím tam, dlužím jí to."

Vanni Crespo tiše řekl: „Je to jen pohotovost. Slibuju, jestli se ozve signál k okamžité akci, budu tam a postarám se o ni, jako by byla moje. Věř mi."

Axel Moen seděl naprosto klidně, vyrovnaně, spojil si prsty, protáhl ruce a prohnul je.

Dwight Smythe zasyčel: „Poznali tě, nemůžeš už do toho zasahovat."

Harry Compton po něm sekl: „Pořád ji jen vystavujete riziku, už od chvíle, co jste za ní poprvé přišel."

Axel Moen sklopil hlavu. Oheň vyhasl.

'Vanni Crespo se k němu obrátil: „Potřebuju své chlapy, nemůžu je tu s tebou nechat. Ať přemyslím jakkoli, nic nevymyslím. Dalo mi děsnou práci dát je dohromady. Kdybych je tu nechal, musel bych volat nahoru, vysvětlovat, říct nějakému parchantovi o tý operaci... „Kdo to schválil? Komu podáváte hlášení? Počkejte, musím si to ověřit...“ Na to není čas."

„Tohle je veřejný místo," uklidňoval ho Axel Moen. „To je v pořádku. Budu tu sedět, čekat a pak nastoupím do letadla. Tak už se hněte."

'Vanni Crespo podržel tvář Axela Moena v dlaních. Políbil ho na obě tváře. Harry Compton na něj kývl - chápe situaci. Dwight Smythe pokrčil rameny - zná svou odpovědnost.

Byli pryč. Osmdesát pět vteřin po prvním signálu. Šedesát jedna vteřin po druhém signálu. Vyšli z odletové haly. Harry Compton za sklem pohlédl na temeno mužské hlavy, na ohon. Pomyslel si, že ten člověk patří minulosti, a pospíšil si, aby dohnal Itala.

Běželi tmou k autům.

Peppino nastartoval motor. Angela seděla vedle něj a uhlazovala si šaty, aby si je nezmačkala. Charley připínala dětem bezpečnostní pásy. Zahradník na konci příjezdové cesty otevíral skřipající bránu.

Nevěděla, kdo tam bude, jestli tam vůbec někdo bude. A nevěděla, jestli ji někdo slyšel...

„Je mi líto, něco jsem si zapomněla."

Peppino se nesnažil zakrýt podrážděnost, vyštěkl: „Prosim, Charley, už takhle jedeme pozdě."

„Bude to jen chvilka. Můžu dostat klíče, prosím?"

Angela se za ni přimluvila: „Jsem si jistá, že to bude něco skutečně důležitého - že, Charley - jinak by o to nežádala."

Dostala klíče. Vběhla do patia a otevřela přední dveře. Takhle bude z dohledu. Může to udělat tady... Ježíši, ale musí do auta něco přinést... Spěchala do svého pokoje. Vytáhla šuple. Na vrchu ležel malý kapesník. Popadla ho. Stála, pořádně se nadechla.

Pamatuje si to. Ne okamžitá akce, ani konec pohotovosti. Pamatuje si ten kód. Nevěděla, kde ji poslouchají a jestli ji poslouchají. Prst prodléval u tlačítka. Pevně ho stiskla, přimáčkla si hodinky k zápěstí, až to zabolelo. Namačkala signál okamžité pohotovosti.

Opět se pořádně nadechla, aby se zbavila třasu rukou. Vypnula světlo, zavřela za sebou dveře patia, došla k autu.

Peppino se rozjel, sotva vlezla do auta. Zabořila se do sedadla a vzala na klín kolíbku. Vyjeli z otevřených vrat.

Nepokoušela se ohlédnout a zjistit, jestli je někdo sleduje, jestli ji někdo slyšel. Naklonila se dopředu a vrátila Peppinovi klíče od vily. Vyjeli do úzké ulice mířící na piazzu a zabořili na silnici vedoucí podél pláže. Projeli kolem saracénské věže.

„No, Charley," zeptal se řezavě Peppino, „copak jste si zapomněla?"

Odpověděla a cítila, jak to zní směšně: „Zapomněla jsem si kapesník."

Angela se zvonivě rozesmála. „Vidíš, měla jsem pravdu. Říkala jsem, že to bude něco důležitého."

* * *

„Herbe? Tady Bill Hammond... Ano, volám z kanceláře, jsem v Římě. Herbe, můžeš si zajistit linku?... Už?... Krycí jméno Helena, právě přešli do stavu pohotovosti... Ano, dějou se tam dneska strašné věci. Byl to dobrý chlap, ten Tardelli, nejlepší. Tam dole si takový lidi ani nezaslouží. Nechali ho na holičkách - ale to už je historie... Dostali jsme signál okamžité pohotovosti, to je jen o stupeň před okamžitou akcí. Myslel jsem si, že bys to rád věděl... Cože? Ozvalo se to znovu?... Ano, probíhá to. Pokud toho tlustýho kocoura chytí, pošlu z Neapole letadlo a vrhnu všechnu svou energii na jeho vydání naší justici, půjdeme na to rychle - teda jestli... Ano, ano, Axel Moen uposlechl rozkazu. Čeká na letišti v Palermu na svůj let... Ne, ne, nepřipadal mi zahořklý, připadal mi v pořádku. Dwight se vydal na honičku s nějakým anglickým blbcem a hordou Italů... Jsem z toho

docela vzrušený, Herbe, chtěl jsem se o to s tebou podělit... Ano, samozřejmě, zůstanu ve spojení. Co máš, celý odpoledne budeš schůzovat? Teda, Herbe, vy se v tom Washingtonu zrovna nepřetrhnete - to měl být vtip... Budeš první, kdo se to dozví, ale zatím to vypadá dobře. Herbe, až s tebou budu příště mluvit, nebudu mít možná zajištěnou linku. Jedu na letiště naproti Axelu Moenovi..."

KAPITOLA 19

Uvázli za nákladákem. Žádné rychlé předjíždění, žádné troubení. Peppino řídil velice opatrně. Auto mělo silný motor, mohlo jet rychle. Žádné blikající reflektory, když jel za traktorem. Peppino nemluvil. Charley měla dojem, že ho má přečteného.

U silničního zátarasu je kontrolovali vojáci, další kontrola a ještě víc vojáků čekalo v malém, hustě natěsnaném městečku Altofonte a poté, co je odmávlí v úzkých uličkách a kodrcali po kočících hlavách a vystoupali nahoru, následovala třetí kontrola. Na každé mávnutí svítilnou zastavili, Peppino sroloval okénko, podal jim doklady a byl samá zdvořilost. Na kontrolách pokaždé viděla mladické ozbrojené vojáky v olivově hnědých, špatně padnoucích uniformách. Důležité zkontrolovali doklady, posvítili si do vnitřku auta, i na Charley s kolébkou na klíně. Většinou asi nejsou z ostrova, jsou tu cizí stejně jako ona. Peppino jel vzorově proto, aby na sebe nepoutal pozornost, a pokaždé, když ho pustili dál, byl nesmírně zdvořilý.

Po třetí kontrole se Charley otočila, podívala se zadním okénkem a viděla světla aut za nimi, daleko vzadu, a dole zářila světla města. Peppino měl puštěné rádio. Na RAI vyhrávala smutná ponurá hudba, německá klasika, projev soustrasti se smrtí vyšetřujícího soudce. Nevěděla, jestli je někdo sleduje, nevěděla, kdo by je mohl sledovat. Nemůže stisknout

tlačítko a poslat impulsový signál okamžité pohotovosti, protože by mohl být slyšet v autorádiu. Musí věřit tomu, že je sledují, že je někdo nablízku.

Pevně tiskla kolíbek a Francesca se jí držela za loket.

Po stejné silnici jela s Bennym. Projeli kolem rozsvícených domů Piana degli Albanesi, kde se, jak jí řekl Benny, před dvěma sty lety usídlila kočovná řecká populace. Hlavou se jí honilo tolik myšlenek, ale vzpomněla si na tuhle ztracenou bezcennou irelevantní informaci. Reflektory Peppinova auta a světla aut za ním v zatáčkách přejížděla po upravených bohatých polích a nacházela ty samé temné květiny a ty samé koně. Nic pro ni neznamenal, jen byl po ruce. Teď nejspíš sedí ve svém pokoji a dává dohromady poznámky pro ty svoje pamflety nebo je na nějaké schůzi a pronáší plamenná slova. Nic pro ni neznamenal, protože byl neefektivní. Seděla vzadu v autě s dětmi a přemýšlela, Benny Rizzo je ztracená existence. To ona, krycí jméno

Helena, má moc. Šplhali vzhůru. Několikrát, i když ne moc často, se výčnělky skály ocitly tak blízko cesty, že viděla jejich strukturu. Pro tohle sem přijela, tohle chtěla, je to její příběh. Jednu chvíli je předjelo auto, rychle se kolem nich mihlo, zahlédla v něm temena mužských hlav... Uvěřila tomu. Vědí o ní, jsou nablízku, nějací muži, kteří budou poslouchat.

A Angela to ví. Sedí vzpřímeně a tak tiše a nehnutě sleduje kužele světél reflektorů, ví to... Charley spatřila ukazatel na Corleone, auto zpomalilo, světla zachytila stádo koz motajících se na silnici. Na mysl jí vytanula Moenova slova, pokud ji začnou vážně podezřívat, zabijou ji a pak půjdou domů a povečeří... Cítila, jak v ní proudí síla.

Na letišti Punta Raisi...

V zámku dveří, které měly být zavřené, se otočil klíč.

Chodba, která měla být rozsvícená, potměšila.

Ve stínu přede dveřmi odletové haly půjčil důstojník Guardii di Finanze svůj průkaz a dostalo se mu ujištění, že jeho spolupráce nebude zapomenuta.

V kokpitu letadla, natankovaného a čekajícího jen na to, až se cestující nalodí na palubu, oznámil technik poruchu elektrotechniky.

Ozvalo se omluvné hlášení, odlet musí být pozdržen, dokud se porucha neopraví.

Axel Moen seděl sám, stranou od ostatních cestujících, a čekal.

Jedno auto jelo vpředu, jedno hned blízko za sledovaným vozem a třetí se drželo vzadu.

Dělají to dobře, pomyslel si Harry Compton. Byl v tom vyškolený a nenašel na tom chybu. Třikrát si auto vpředu vyměnilo pozici s autem za objektem sledování. Jeho auto se drželo zpátky. Ujeli několik mil od místa, kde naposled viděl sledované auto natolik zblízka, aby dokázal přečíst registrační značku, a uplynula celá řada minut od chvíle, kdy naposledy zahlédl jeho zadní světla. 'Vanni Crespo seděl na sedadle vedle řidiče s naslouchátkem v uchu a Harry Compton seděl vzadu s Američanem.

V autě panoval neskutečný klid.

Vypadalo to jako cvičení, jako rutina. Ten klid ho nervoval. Doma o něm tvrdili, a měl to napsáno i v posudku, že dobře snáší stres. Ježíši, hotový kec, skutečný stres nikdy nepoznal. Lépe by snášel, kdyby vysílačka vyřvávala, kdyby se ozývalo statické praskání a hlasité povely, ale 'Vanni Crespo měl naslouchátko v uchu a pokyny řidiči jen šeptal a někdy zpomalil a jindy zrychlil, ale on toho nebyl součástí a působilo to neskutečně. Američan vedle něj se třásl. Prožíval

těžký stres. Právě Američan Harryho Comptona vyváděl z mylné představy, že to všechno je jen sen.

Nic, žádný další signál nepřicházel, nenarážel na kosti jeho lebky. Přibližně každý kilometr, pravidelně jako kostelní hodiny, se 'Vanni Crespo obrátil, podíval se na něj a ptal se ho očima a každý kilometr Američan zaklel, protože zažíval nesmírnou hrůzu. Museli ujet další kilometr, protože se 'Vanni Crespo otočil, a on zase zavrtěl hlavou a Američan zaklel. Položil svoji ruku na Američanovu a ucítil, jak se chvěje.

„Nemohly nastat problémy?“ zamumlal Američan.

„Je tam, sledujeme ji. Těžko říct -“

„Nezavolala?“

„Ne.“

„Proč ne?“

„Nevím, třeba nemůže. Jak to mám, k čertu, vědět?“

„Počítám, že nastal nějaký problém.“

„Pokud si to chcete myslet...“

„Chce se mi čurat.“

„Ne do mé kapsy.“

Vždycky se někdo najde, pomyslel si Harry Compton, to je jasný jako facka. Při sledování nebo stopování se vždycky najde někdo, kdo těžce snáší stres a musí otravovat. Potřebuje mlít. Byli na místě tři minuty, celí zpocení a napjatí, se zvýšenou hladinou adrenalinu v krvi. Vtom se brána příjezdové cesty k vile otevřela a velký vůz vyjel. Tehdy ji zahlédl ve světle pouliční svítlny. Seděla vzadu ve velkém voze a dívala se přímo před sebe, bradu jakoby vyzývavě vystrčenou. Jeho oči na ní spočinuly tak tři čtyři vteřiny. Vpředu seděla prvotřídně ustrojená žena, zahlédl ji jen letmo. Muž řídil. Harry Compton měl dar rychlého rozpoznání lidí, okamžitě zaregistroval profil, který viděl tak dávno v restaurantu hotelu na Portman Square... Vnímál ženu i řidiče, ale v paměti mu uvízla vystrčená brada toho děvčete. Stihli to s třiminutovou rezervou a od té doby v něm stoupá napětí.

„Bože, dal bych část penze za možnost se vyčurat.“

Nejkrutěji působilo to ticho v jeho uchu. Sluchátko mu nesedělo. Celou dobu si uvědomoval, jak ho tlačí. Čekal, kdy zapípá, nedokázal myslet na nic jiného a slyšel jen ticho. Nemohl si pomoci, musel na ni myslet, 'Vanni Crespo ji vystihl. Vedla tak nudný, tak monotónní život. Život ve vile za zavřenými vraty, oblékání dětí, kmení, vodění do školy, čtení, uklízení jejich pokojů, ukládání do postele, čekání... Kdyby ho někdy vyslali na školení o plástíku, mohl by vstát a říct instruktorovi, že vykládá nesmysly, a povědět mu o zázračném nevytvořeném tajném agentovi, který přežil nudu a monotónní práci.

„Kde to jsme?“ zasyčel Dwight Smythe.

Stáli v dlouhé frontě aut. Blokoval je silniční zátaras a za zátarasem svítila světla města, táhnoucího se celým úpatím kopce.

'Vanni Crespo se otočil. Obličej napjatý soustředěním, jako by přijímal hlášení z obou aut před nimi. „To je Corleone.“

„Co to znamená, 'Vanni?'“ zeptal se Harry Compton. „Co vám to říká?“

„To je jejich hadí doupě, odtud pocházejí. Tady zabíjejí, tady se cítí dobře. Je čas-“

Dwight Smythe se otrásl. „Dal bych víc než celou penzi, kdybych se mohl vyčurat.“

„Nemůžete ztichnout, prosím? Rozptylujete mě. Pochopte to, tohle je pro ni chvíle a místo nejvyššího nebezpečí, vjíždí s nimi do hadího doupěte...“

Projížděli osvětleným městem.

Tudy chodila s Bennym Rizzem.

Projeli kolem piazzy a pak zužující se hlavní třídou nahoru. Obchody byly zavřené, bary prázdné, trh vyklizen na noc. Pamatovala si, co jí říkal Benny Rizzo. Corleone bývalo místem Navarry, Liggia, Riiny a teď je místem Maria Ruggeria. Tudy procházela a tudy kdysi procházel odborář, ale odborář pak pokračoval s pistolí v zádech a obyvatelé města chvátali do svých domovů, zamkli dveře a zavřeli okenice. Projížděli kolem stejných dveří, stejných oken s okenicemi, kolem kostela a po mostě, pod nímž spadal do propasti dravý proud řeky, a tam shodili tělo odboráře, tak hluboko, že ho ani vrány nenašly... „Byl to náš hrdina a my jsme ho nechali jít. Stačilo, aby jediný z nás zvedl z ulice kámen, a mohli jsme muže s pistolí přemoci. Nezvedli jsme ten kámen a šli jsme domů...“ Cítila tíhu své výlučnosti. Jako by ona jediná mohla zvednout kámen z ulice. Axel Moen ji naučil aroganci... Chlapec, piccolo Mario, se už nemohl dočkat a otec ho uklidňoval a řekl mu, že jsou už skoro u cíle. Cesta šplhala nahoru nad město.

Objevila se křižovatka, směrovka na Prizzi a odbočka k nějakému hotelu.

Před hotelem stál zaparkovaný autobus s anglickými turisty. Autobus přijel z Oxfordu a byl vybavený televizí a záchodem. Někteří turisté seděli ještě v autobuse, vyčerpané, unavené a pobité obličeje vykukovaly a nžouraly z oken, ozářených reflektory Peppinova auta. Někteří z turistů, ti, kteří neztratili bojovnost, stáli s průvodcem a řidičem ve dveřích hotelu, kde zuřila hádka. Charley slyšela protesty turistů a odmítavé odpovědi vedoucího hotelu, hájil své území vysoko na schodech a hlídal přední dveře.

„Jak to, že nám nemůžete pomoci?“

Hotel je zavřený.

„Chceme jen něco jednoduchého k jídlu. Určitě...?“

Jídlna je zavřená.

„Co máme dělat, když jsme píchli v takovém bohem zapomenutém kraji?“

Musí si najít jiný hotel.

„Takhle se na Sicílii chováte k turistům? My strkáme peníze do vaší ekonomiky - a vy nám ukážete dveře?“

Hotel je zavřený kvůli soukromé akci.

„A kde tedy najdeme nějaký alespoň trochu pohostinný hotel?“

V Palermu je spousta hotelů.

To Charley jako potvrzení stačilo. Hotel je zavřený kvůli soukromé akci. Peppino ukázkově podržel dveře auta své ženě. Mario vyrazil a rozeběhl se ke dveřím a Francesca ho začala honit. Charley vyndala kolébku a tašku. Nafouknutí a naštvaní turisté zamířili s průvodcem k autobusu ve stínu parkoviště. Ona je nákladní mula. Charley se táhla za rodinou s kolébkou a taškou. Ona je děvče pro všechno a na zápěstí ji tíží hodinky. Nerozhlížela se, neotáčela, jestli neuvidí světla aut dole v kopci. Vedoucí hotelu uctivě sklonil hlavu, vřele si potřásl rukou s Peppinem, pohladil malého Maria po vlasech a štípl Francescu do tváře. Nevšímal si mladé ženy, nákladní muly, táhnoucí do schodů kolébku a tašku. Vřak, sakra, uvidí. Všichni zatraceně uvidí, než noc skončí... Nevšímal si Charley, ale poznamenal cosi o dítěti v kolíbce, básnil o půvabu spícího dítěte.

Prošli hotelovou halou.

V hale stáli tři mladí, pěkně oblečení a pečlivě učesaní muži a ruce drželi složené před břichem. Pozorovali ji. Nepohnuli se kupředu, ne přišli jí pomoci, jen ji pozorovali. V recepci chyběl recepční. Charlie zahlédla vyrovnanou řadu asi padesáti klíčů. Samozřejmě, hotel je zavřený kvůli soukromé akci... Ona je dřevěný kůň na kolečkách, pro jela vraty, ona je krycí jméno Helena, ona je přístupový klíč... Ve douch, překypující úctou, provázal Angelu, Peppina a děti halou k jídelně. Zaklepal. Dveře otevřel starší muž a tvář se mu rozzářila úsměvem na přivítanou. Charley si velice rychle připomněla Moeno va slova. Starší muž měl tvrdý a nevlídný obličej, což se úsměvu ne

podařilo zamaskovat, a úsměv zmizel a starší muž pohlédl na ni.
„Pokud získají vážný důvod k tomu, aby vás podezírali, tak vás za
bijou a potom půjdou domů a povečeří a nebudou na to dál mys
let..." Poslouchala.
„Kdo je to?"
„To je, Franco, bambinaia našich dětí."

Slyšela výměnu názorů mezi Peppinem a mužem, k pohostinnosti se přimísil hněv.

„Nikdo mi neřekl, že přijde."

„Je členem rodiny, možná proto vám to neřekli."

„Já to tu mám na starosti. Nemá prostřeno."

„Tak pro ni prostřete. Posvětili si na ni. Prošetřili ji k bratrově spokojenosti."

Rychle přemýšlela. To přepadení na ulici, jak ji srazili. Fotografie chlapce vedle motorky. Ukradená kabelka. Mrtvý chlapec ze sídliště a nad ním hořekující matka. Kabelku jí vrátil Peppino. Stála, čekala, hrála hloupou, nic netušící naivku. Ten muž, Franco, na ni chvíli hleděl, pak ustoupil a ona vešla za rodinou do jídelny.

Ocitla se v dlouhé a úzké místnosti. Jediný stůl uprostřed. Patnáct prostřených míst, ty nejlepší skleničky, nejlepší kameninové nádoby, nejlepší přístroje a květiny. Vedle stolu dlouhá tabule s pohoštěním, s nahrátymi talíři a míchanými saláty.

Zastavila se ve dveřích. Není tu pro ni místo. Je tady, protože to Angela vybojovala. Angela ví... Jaká mrzkost, jak hluboká past odplaty, dokonalá nenávist... Angela prošla podél celého stolu, vznešená královna. Charley postavila kolíbku na zem, klekla si vedle ní a dívala se, jak se Angela nese k rodině na druhém konci jídelny. Chápala, proč se vystrojila do svých nejlepších šatů, proč si nasadila nejvzácnější šperky. Rodina jsou venkované. Angela otřela rty o tvář tchyně, prázdné gesto. Políbila tchána na tvář, jen jednou. Carmelo, velký, nemotorný, svázaný ve starém obleku, se usmál a ona ho uchopila za ruce a naznačila polibek. Byla tu sestra, velice vyzáblá, šaty visely na kostnatých ramenech. Vedle rodičů Maria Ruggeria stála ještě jedna žena, Angela k ní přistoupila, krátce ji objala. Žena s sebou měla chlapce a děvče v pubertálním věku. Ženiny oči neklidně těkaly, popotahovala si šaty, jako by se v nich necítila dobře, a chlapec se tvářil otráveně a dívka byla mladistvě boubelatá. Charley je pozorovala. Pohybovala se kolem kolébky a sledovala, jak se Angela se všemi zdraví. A viděla, že každý z nich ukazuje směrem k ní nebo se na ni dívá, jako by se vyptávali na důvod její přítomnosti, jako kdyby si ověřovali, kdo je.

Vedle ní se objevil Peppino.

Zeptal se pozorně: „Máte všechno, co potřebujete?"

„Budu muset dítěti ohřát lahev s mlékem. Večerní jídlo."

„Zabavíte děti, kdyby se začaly nudit?"

„Vypadají naprosto nadšeně," poznamenala Charley.

„Je to rodinný večírek, Charley."

„Jako bych tu nebyla."

„Nechcete drink nebo něco?"

Charley udělala obličej. „Ne, dokud jsem ve službě. Nedělejte si se mnou starosti, jen se dobře bavte."

Všiml si jí. Jako by byla vosa u stolu s odpoledním čajem, jako by byla komárem v ložnici. Ten muž, Franco, se na ni díval, v očích chladné podezření. Udělala dítěti pohodlí. Nevěděla, kde jsou ani jestli ji slyšeli...

Ozval se za ním hlas.

„Signore, omlouvám se, nerad vás vyrušuji..."

Reflexivně se otočil. Ve dlani ruky se na okamžik objevila průkazka Guardii di Finanze a zahlédl emblém.

„Máte telefon. Požádali mě, abych vám to sdělil diskrétně. Máte si hovor vzít v soukromí. Následujte mě, prosím."

Vstal. Vydal se za mužem. Pevně stavěný muž měl vlhké uhlazené černé vlasy a kolébavou chuť. Dovedl Axela Moena ke dveřím v temném koutě odletové haly. Na dveřích stál nápis „Vstup zakázán". Reprodukory vyvolávaly let do Říma.

„Zabere to jistě jen chvíli - let nepropásnete."

Muž se usmál. Položil ruku na kliku a ustoupil stranou, aby Axel Moen vešel jako první. Otevřel dveře. Na Axela Moena dýchlá tma, váha muže na něj nalehla a prostrčila jej dvěma dovnitř. Dveře se zabouchly. Obklopila ho černota. Vykřikl: „Ach, Ježíši, do prdele," otočil se a zaťal muži do obličeje nehty. Dostal ránu. Poklesl v kolenou. Bojoval o život. Neměl žádnou zbraň, pistoli, nůž, ani obušek. Ze tmy se na něj sypaly rány a kopance, ruce a pěsti si ho podávaly, jsou nejméně čtyři. Snažil se zachránit si život, kousal, škrábal, kopal kolenem... V ústech měl roubík, těsně přitážený, nemohl křičet. Pomoc nepřijde, světlo nezaplaví chodbu. Axel Moen samotný tvrdě bojoval o svůj život a ti čtyři se mu tu cenu snažili vzít.

Dwight Smythe hlasitě močil do keře.

Harry Compton si hryzal rty.

Vanni Crespo kolem sebe shromáždil své muže. Harrymu Comptonovi to připomnělo mládí, když sportoval, když se sešli před prvním písknutím a drželi se kolem ramen a objímali se, aby si dodali sílu, vracelo ho to zpátky hluboko do minulosti. Jako by Vanni Crespo byl kapitánem týmu a naposledy hráčům radil taktiku... Zaparkovali na cestě kus pod hotelem, v té tmě to šlo těžko určit, ale hádal, že jsou asi tak čtyři sta metrů od světla hotelu.

Dwight Smythe se přiloukal vedle Harryho Comptona, zapínal si zip.

„Co uděláme?"

Harry Compton vyštěkl: „Budeme držet svoje zatracený papuly. Budeme čekat, až nám řeknou, co dál.“

„Kde je ona?“

„To nám řeknou.“

„Neuvažoval jste někdy o studiu medicíny? Uměl byste skvěle zacházet s pacienty.“

Harry Compton vše dobře sledoval. Muži se odpojili od Vanniho Crespa. Čekají na první zapískání hry, rozdělují si pozice... kontrolovali vysílačky, připravovali si zbraně, nasazovali kukly na obličej. Stáli kousek od silnice, za záhybem cesty, pod nimi leželo Corleone a nad nimi hotel. Cítil potřebu to říct... Hlouček kolem Vanniho tvořilo šest mužů, dva zmizeli ve tmě směrem k hotelu po levé straně, dva počkali, až je minou reflektory projíždějícího auta, pak přešli po opuštěné silnici na pravou stranu a zbylí dva přistoupili k jednomu z aut, tiše otevřeli dveře, posadili se dovnitř a objevila se světlá cigareta... Cítil potřebu to říct, očistit se.

„Vanni, musím vám něco říct.“

„Je to důležité?“

„Jen pro mě.“

„Nemůže to počkat?“

„Musím vám říct... Jsem malej nudnej otrava. Maloměstskej policajt. Vyhrabal jsem se z díry. Vmísil jsem se do toho a nevěděl jsem, do čeho strkám nos. Myslel jsem si, jak nejsem chytřej, a narušil jsem hladkej chod vaší operace. Myslel jsem si, že na ni tlačili a že je naivní, a spustil jsem tu lavinu. Když mi všechno došlo, nešlo to už zastavit. Cítím se provinile. Omlouvám se vám.“

V té tmě nemohl vidět Vanniho obličej.

Uslyšel hlas, chladný nelibostí. „Mně se neomlouvajte. Schovejte si to pro něj. Radši se stáhl, než by se s váma hádal. Byla by to ztráta času. Vy jste myslel na svoji prestiž, on na svého agenta. Až tohle skončí, najdete si Axela Moena a omluvte se jemu.“

Došla s dětmi k tabuli se studeným bufetem.

Podržela talíře malému Mariovi a Francesce, nechala je, aby si sami vybrali, a pokládala jim na talířky oliheň, salát, šrimpy, kousky salámu a olivy.

Vrátila se ke stolu a rozkrájela na menší kousky oliheň a salát pro malého Maria, toho líného parchanta. Francesca také všechno nakrájela. Nalila dětem pití.

Posadili ji na konec stolu.

Na druhé straně stolu, v čele, zůstávalo volné místo.

Na opačném konci stolu seděla žena s těkavým pohledem, která se necítila dobře ve svých šatech. Nikoho jí nepředstavili, je jen nákladní mula. Místo vedle prázdného je nejčestnější - bude to jeho žena. Měla široké upracované ruce, z šatů jí vystupovalo břicho. Nimrala se v olihni a klepeta brala rukama, nelouskala je, drtila je v ústech.

Vedle ní seděla Agata Ruggeriová, matrona rodiny. Mračila se a Charley dokázala uhodnout, co jí vadí. Sebrali jí čestné místo a přikli ho jeho ženě, mračila se, protože nebude sedět vedle svého nejstaršího syna. Pak Peppino, který se poslušně bavil s matkou.

Další na té straně byla sestra. Kdykoli posílali víno, okázale se s ním sestře vyhýbali. Vedle sestry, Marie, zůstala prázdná židle. Pak přišel na řadu puberták s nafouklým obličejem a Francesca. Chlapec jí něco říkal a Charley předstírala, že mu nerozumí. Hovořil dialektem sicilského venkova. Věděla, že chce podat salátový olej, ale dělala, že mu nerozumí. Nechala malého Maria, sedícího vedle ní, aby tomu spratkovi podal olej on. Přemýšlela, jak bude vypadat jeho život, jakou budoucnost má ten puberták, syn pronásledovaného muže. Přemýšlela, jestli si už zvykl na otcovu moc nebo jestli by od ní dokázal odejít a zařídit si vlastní život. Přemýšlela, jestli by se držel s dětmi za ruce a tančil kolem svého otce...

Vedle malého Maria, na Charleyině straně stolu, seděla pubertální dívka, uvědomující si svoji nadváhu, přesto se ládovala jako nezavřená, pak prázdné místo, pak Franco... Franco ji pozoruje. Má malé jemné ruce s pěstěnými nehty. Otrásla by se odporem, kdyby se jí ty ruce dotkly... Další byl Carmelo, mentálně zaostalý bratr, který žije se svými stárnoucími rodiči, a pak Angela... Angela se chovala nesmírně zdvořile. Angela byla krásná, korunovaná královna. Hrál svou úlohu, právě tak jako Charley hrála svou. Angela se vyptávala na Ro-sariovo zdraví, bavila se se starým contadinem, jako by jí jeho zdraví leželo na srdci, a vyptávala se ho na králíky, které pěstoval, jako by pro ni byli důležití. Vedle Rosaria, v čele stolu, zůstávalo prázdné místo... Získala přístup, je děvče pro všechno, má nade všemi moc...

„Ty nebudeš nic jíst, Charley?“

Byla duchem nepřítomná. Získala přístup, má moc, byla s Axelem Moenem na útesu a nad řekou a v katedrále...

„Cože? Promiň?“ Malý Mario se zatvářil, jako by byla idiot. „Ty nebudeš jíst?“

Franco ji pozoroval. Jeho pohled jí přímo provrtával. Příliš se zabírala svými myšlenkami. Nesmí myslet na Axela Moena, udělat chybu znamená vzbudit podezření. Vstala. U stolu zurčel hovor. Došla k bufetu. Bože, jak dlouho, jak zatraceně dlouho...? Musí jíst, nejíst by byla chyba. Za ní se ozvala vlna potlesku. Neotočila se. Cítila pach

kouře malého doutníku. Za ní se ozývaly výkřiky gratulací a bušení přiborů o stůl. Neotočila se. Zaslechla radostné zamručení ze starého Rosariova hrdla. Nandala si na talíř oliheň, salát a krájenou šunku. Vrátila se ke své židli. Talíř klepl o stůl. Nedokázala ovládnout třas rukou a on se po ní podíval, jako by si ji teprve všiml.

Stál na druhém konci stolu.

Skláněl se nad svojí matkou. Jeho otevřená dlaň spočívala na matčině rameni a přes celý stůl na ni pohlédl. Peppinovy rty se pohybovaly, ale neslyšela co říká, co Peppino vysvětluje. Charley se posadila. Přišel s ním ještě jeden muž a

slyšela, jak ho Franco oslovuje Tano, a všimla si, že to mezi nimi nepřátelsky jiskří. U tabule s bufetem ucítila přítomnost Tana, vůni jeho pleťové vody. Před ní stál talíř s jídlem, ale ona se neodvažovala jíst, asi by ani nezvládla vidličku a nůž. Pustil matku a přešel ke své ženě. V její tváři se zračil smutek a věrnost a nastavila mu tvář k polibku. Políbil svoji ženu na tvář. Přešel k pubertálnímu děvčeti a pubertálnímu chlapci a oni se s ním formálně políbili, jako by líbali cizího člověka. Vrátil se k místu v čele stolu a Tano před něj v naprostém tichu položil plný talíř. Rozhlédl se kolem sebe. Místností vládlo ticho. Tano mu nalil skleničku. Napil se, odložil skleničku na stůl. Zavolał...

„Piccolo Mario - pojd' ke strýčkovi!"

Na tváři mu pohrával široký úsměv. Místnost propukla v smích. Malý chlapec se katapultoval ze židle, proběhl kolem stolu a skočil Mariu Ruggeriovi do klína. Začal jíst, napichoval si sousta na vidličku, mazlil se s dítětem. Tano se na něco zeptal Franca, ukázal na ni a Franco pokrčil rameny a zagestikuloval směrem k Peppinovi. Zhlédla chladný úsměv na tváři Angely, když se Mario Ruggerio dotkl jejího dítěte. Hovor se zase rozproudil.

Z očí toho muže vyzařoval úžasný magnetismus.

Ty oči odrážely celou jeho osobnost.

Oči jasně modré barvy, hluboko zapadlé, posazené daleko od sebe. Kruhy pod očima prozrazovaly únavu, ale samotné oči zářily čistotou.

Přejel pohledem po stole. Jeho oči spočinuly na Charley. Kdyby v tu chvíli v ruce držela nůž, upustila by ho. Proměnila se v bažanta zachyceného světlem reflektoru. Stala se myší, k níž se přiblížila lasice. Odvrátila pohled.

Vyděsil ji.

Takový drobný člověk, až na ty oči. Takový obyčejný člověk, až na ty oči.

Dítě se rozplakalo.

V dobře stríženém obleku, bílé košili a jednoduché, tmavě zelené vázance.

Dětský pláč narůstal.

Jedl, druhou rukou boxoval s malým Mariem, dítě vrískalo blahem a na ústech Maria Ruggeria pohrával sladký sentiment, ale v pichlavých očích ne...

Dítě křičelo. Charley nevěděla, jestli dokáže vstát, jestli dokáže jít. Přepadl ji strach. Angela se na ni dívala, luskla prsty a ukázala ke kolébce. Peppino se na ni divoce podíval a zagestikuloval směrem k dítěti. Vstala. Opřela se o stůl...

Nevěděla, jestli poslouchají, jestli jsou blízko... Je tak drobný, tak obyčejný, má těstovitý obličej a ruce, které se hrají s dítětem, jsou hrubé. Doklopýtala ke kolébce. Klekla si.

Zvedla dítě. Vzala ho do náručí. Popadla tašku s jídlem pro dítě. Jako náměsíčná zamířila ke dveřím kuchyně.

„Prosím..."

Zastavila se.

Hlas připomínal skřípění pneumatik na šterku. „Prosím, mohu se podívat na svého synovce?"

Zašeptal něco chlapci do ouška. Malý Mario mu sklouzl z klína. Hoch nasadil vzdorovitý pohled zapuzeného psa.

Hlas připomínal příboj na oblázcích. „Prosím, doneste mi sem mého synovce."

Šla k němu jako omámená. Kráčela automaticky jako robot. Nespouštěl z ní oči. Trásla se, pomalu se k němu přibližovala. Prošla kolem Francesky a pubertálního chlapce, kolem prázdné židle, kolem Marie a Peppina a Agaty Ruggeriových. Tiskla k sobě dítě a to se uklidnilo. Pohled jeho očí ji nepouštěl, fascinovala ji jejich jasná modř. Byla blízko. Cítila ostrý pach doutníku. Napráhl paže a ona prošla kolem jeho ženy. Velké ruce jí přejely po pažích, převzal od ní miminko Maura. Usmál se. Kolem stolu se ozval pochvalný chichot. Zasmál se stařeckou vlídností. Starý obličej změkkl, rysy jeho tváře prozářila radost. Všimla si, že drží dítě, ale nespouštěl z ní oči.

„Vy jste ta anglická bambinaia? Vy jste Charlotta?"

„V Anglii mi říkají Charley."

„Vítám vás na naší malé oslavě. V naší rodině nejsme zvyklí na osoby, jako jste vy, ale Angela do rodiny přináší nové zvyklosti. Angela je první z rodiny, kdo si přál bambinaiu. My jsme skromní lidé a moje matka neměla tolik peněz, aby si mohla vzít do domu někoho, kdo by se jí staral o děti. Moje žena vychovala mého syna a dceru a dokázala to bez placené pomocnice v domě. Ale Peppino je velice úspěšný a my všichni jsme na jeho úspěch hrdí. Jeho úspěch můžeme měřit i tím, že si může dovolit bambinaiu, aby Angele pomohla s dětmi."

Dítěti poklesla hlavička a pronikavě se rozkřičelo.

„Proč to dítě pláče?"

„Kvůli jídlu, je čas na jeho mléko," vysvětlovala Charley.

Velké ruce opatrně pohládily miminko po vláscích. Charley se neopovážovala pohlédnout na Angelu. Široké prsty s láskou přejížděly po dětské hlavičce.

„Pak byste se měla věnovat své práci a nakrmit mého synovce."

Viděla sílu v rukou a prstech. Držely dítě a vrátily ho zpátky Charley. Očima jí hleděl do tváře, jako by ji svlékal, jako by v ní pátral po lži. Kdyby mohla utéct, udělala by to. Dočista zkameněla. Jako ve snu došla k litacím dveřím do kuchyně. Zabil otce Bennyho Rizza a piccolo Mario mu sedí na klíně. Vyšplhal se k moci, zabil muže z Agrigenta a s piccolo Mariem si hraje na laskavého strýčka. Nechal ji přepadnout a ukrást jí kabelku, aby ji mohl prohledat, a zabil zloděje a natahuje se milujícíma rukama po miminku Maurovi... Zacouvala do litacích dveří do kuchyně... Dnes dopoledne vyhodil do povětří auto, zabil vyšetřujícího soudce a dva jeho osobní strážce a hladí svými prsty jemňoučké vlásky miminka Maura... Stála v kuchyni, lapala po dechu... Je to zlej parchant bez srdce, říkal Axel Moen. Bojoval o moc s horlivostí krysa ve škopku, říkal Axel Moen. A teď sedí s dítětem na klíně a hladí vlásky miminka... Kde je, sakra, Axel Moen?... Dokud muži v kuchyni nevstali, nevšimla si jich. Seděli u vnějších dveří kuchyně, jeden na stoličce a jeden na

židli. Došla k nim.

„Podržte mi to dítě, prosím," požádala je Charley. „A mohli byste mi, prosím, ohřát hrnec vody?"

Byli mladí, oblečení do obleků v barvě šedého dřevěného uhlí, upravení a vymydlení. Položila tašku na zadní stranu lesklé pracovní plochy uprostřed kuchyně. Odvážně obešla - bože, jaká přetvářka - pracovní plochu. Jeden z nich, menší a statnější, zaváhal, pak položil automatickou pistoli na židli a tvářil se rozpačitě jako muži, kteří nejsou zvyklí držet dítě. Přistoupila k němu a vložila mu do náruče miminko Maura. Podívala se na druhého muže.

„Hrnc s vodou, prosím, ohřátou. Je to pro jeho synovce." Druhý muž si zastrčil pistoli za opasek kalhot a začal se rozhlížet po hrnci.

Vrátila se k tašce. Není tu žádný personál, samozřejmě. Nechali tu připravené jídlo, žádní svědci setkání Ruggeriovy rodiny. Pochopila, proč si Angela mohla vynutit její přítomnost. Před mentálně zaostalým Carmelem a alkoholičkou Mariou se nebude mluvit o ničem podstatném. Menší muž tišil dítě a druhý prohledával kredenc a snažil se najít hrnec. Klesla na kolena. Položila lahev s jídlem pro dítě na pracovní plochu, kde ji uvidí. Snažila se přinutit ke klidu. Dobře si pamatovala vzor kódu. Slyšela zvuk vody napouštěné do hrnce. Ten, který držel dítě, se k ní blížil, jako by ji chtěl pozorovat. Ruce měla v tašce. Cítila tlačítko hodinek na zápěstí. Namačkala rytmus signálu.

Uslyšela, jak ten druhý dává hrnec na hořák a ten menší se k ní blíží. Za ní se za lítacími dveřmi ozval výbuch smíchu. Zopakovala signál, impulsový signál k okamžité akci. Menší muž se podíval přes pracovní plochu a ona z tašky vytáhla čistou plenku... Nevěděla, jestli někdo poslouchá, jestli je někdo nablízku.

„Jste si jistý?"

„Napřed tři dlouhé tóny, pak tři krátké, to je -"

„To je okamžitá akce."

„Opakovaně tři dlouhé, tři krátké -"

„Takže vyrážíme."

Rozeběhli se k autům. Na chvíli se 'Vanni Crespo sklonil k okýnku a naléhavě cosi říkal svým mužům v kuklách, pak se od nich odpojil. Těžce dýchal. Otočil zapalováním, dupl na spojku, pak na plyn.

'Vanni Crespo řídil dobře. Lepil se na tlumič předního auta, žádná světla. Harry Compton seděl vedle něj. Cítil zoufalé a děsivé osamění. Vyzpovídal se, snažil se nabídnout svoji omluvu, ale neuspěl. V krku cítil zvratky. Tomu děvčeti se ve tváři zračila škodolibost, tomu děvčeti, co na promoci pózovalo v taláru. 'Vanni Crespo řekl, že je v hadím doupěti. Podali mu pistoli, pistoli Axela Moena. Mohl přiznat pravdu, neumí střílet. Kdyby se zapletl do nějaké střilečky na Sicílii, byla by to hotová katastrofa. Sáhl po ní. Američan za ním pošťukával... Dva muži proniknou dovnitř kuchyně, dva vstoupí nouzovým východem v přízemí, koordinováni vysílačkou 'Vanniho Crespa, a oni projdou tím zatraceným předním vchodem... Z Američanova fňukání čestně zazněla pravda. Je tak vyděšený, ale nese za ni odpovědnost, musí projít předními dveřmi, nesmí se ze své odpovědnosti vyvlíknout.

Jeli bez světla po silnici k hotelu.

'Vanni Crespo zamumlal. „Nedívejte se na ni. Nedávejte najevo, že ji znáte, nebo ji zabijou... Pokud už nejdeme pozdě." Harry Compton poblíhl kalhoty i pistoli.

Charley si zády otevřela litačky. Dítě se uklidnilo. Tiskla je k sobě. Bývala tu prázdná židle, ale teď na ní někdo seděl. Měl pomádou ulízané černé vlasy a pomyslela si, že ten člověk právě vylezl z vany, tlustý obličej měl zarudlý a jedno oko červené a přivřené. Na tváři si přidržoval kapesník. Dveře se za ní zavřely. Angela se ohlédla a Mariova manželka, Maria a Franco jí věnovali krátký pohled. Mario Ruggerio bavil svůj dvůr. Byli vtaženi do jeho příběhu. Nechápala, o čem mluví, protože neslyšela začátek příběhu, ale na nějakou narážku se ozval smích a on se odmlčel, vykašlal kouř z doutníku a vyplivl hlen do kapesníku. Rosario, Agata, Carmelo, Franco a Peppino se neotočili, viseli očima na Mariu Ruggeriovi. Rychle za nimi prošla po celé délce stolu. Muž s napomádanými vlasy ji sledoval pohledem, vrtěl hlavou, v jeho tváři se objevila napřed nejistota, pak zmatek a pak - Charley to viděla - rozběsk poznání. Odstrčená židle zaskřípěla na kachlíčkové podlaze, vstal. Kolébavou chůzí prošel kolem Marie a Peppina, kolem Agaty a manželky...

Charley položila dítě do kolébky.

Příběh Maria Ruggeria se blížil ke své pointě. Všichni poslouchali jako u vytržení. Je to jeho večer, jeho sešlost, oslava pro rodinu. Oči mu zablyskly hněvem, připadalo jí, že muž s ulízanými vlasy úplně povadl. Ale vyprávění už bylo přerušeno, pokaženo. Oči Maria Ruggeria, které se leskly jako vařené mléko, když na jeho klíně sedělo dítě a když držel v náruči miminko, teď žhnuly hněvem. Vnímala, jak se muž celý třese.

„Ano, Carmine? Co je, Carmine?"

Ruka držící kapesník opustila tvář. Obličej hyzdila pavučina škrábanců a dlouhých stop po nehtech. Kapesník, krev na bílé látce, namířil na ni. Tlapa s kapesníkem na ni ukázala. Zakoktal: „V katedrále, když byl Američan v katedrále, byla tam taky... viděl jsem ji... Byla v katedrále, byla blízko Američana... viděl jsem ji..."

Nastala chvíle hrobového ticha. Vyslechla veřejnou obžalobu. To je chvíle vážného podezření. Ještě nedojedli. Snědli saláty a ryby. Na nahřáté talíře si naložili těstoviny. Na horkých talířích měli těstoviny a před sebou ovocné mísy. Axel Moen řekl, že ji zabijou a pak povečeří a nebudou na to dál myslet. Díval se na ni přes celý stůl těma svýma jasně modrýma očima, díval se na ni a viděla, jak v něm narůstá podezření.

„Pojďte sem." Skřípavý příkaz. „Pojďte."

Jedině děti nechápaly. Šla pomalu podél tváří, viděla obličej plný nepřátelství a nenávisti. Angela se dívala přímo před sebe, jediné Angela se tvářila lhostejně. Šla k němu. Musí to říct. Američan na ni mluvil, ano, připojil se k ní při prohlídce katedrály a stoupl si vedle ní, ano. Řekne, že ji obtěžoval, ano...

Poznají, že lže. Nedokáže lhát před jeho jasnými modrými očima.

Prošla kolem jídla na horkých talířích a kolem ovocných mis. Táhl ji to k němu. Nemohla si pomoci, musela jít k němu. Natáhl po ní ruku. Vzal ji za zápěstí. Síla jeho ruky se sevřela kolem jejího zápěstí a hodinek z tvrdé oceli. Nedokáže tu přetvářku udržet. Dva muže v hale držely v šachu zbraně. Vedoucí hotelu stál obličejem ke stěně s vysoko zdviženými rukama.

„Máme jít s vámi?“ zamumlal Američan.

„To není nutné,“ odpověděl Vanni.

Vysilačkou dostal hlášení z kuchyně, dva odzbrojení muži. Na parkovišti na asfaltu leží řidič s rukama spoutanýma za zády. Půjde sám, je to jeho věc. Převzal ji od Axela Moena... Pocítil nesmírnou únavu, nic povznášejícího, žádnou pýchu. Vyndal z kapsy průkaz a zastrčil pistoli za pás. Otevřel dveře do jídelny.

Slyšel její výrazný hlas. „Byl tam Američan, ano, obtěžoval mě, ano, řekla jsem mu, ať se ztratí, ano...”

Rychle prošel kolem stolu a zvedl ruku s průkazem.

Nebude klást žádný odpor, ne na rodinné sešlosti, protože odporovat by znamenalo zavrhnout důstojnost, které si cení ze všeho nejvíc. Byla to dobrá podobenka. Počítačem upravená fotografie Maria Ruggeria se příliš nelišila od skutečného vzhledu muže, který pustil zápěstí mladé ženy... Když se mu ocitnou tváří v tvář, zachovají se všichni stejně. Všichni jsou pasivní. Kdyby ten parchant vyskočil ze židle, rozeběhl se ke kuchyňským dveřím a vletěl dovnitř, nastala by alespoň chvilka vzrušení. Žádný z těch parchantů to nikdy neudělá. Je tak obyčejný, starý, unavený a obyčejný. Dnes v noci ho v Palermu hledá sedm tisíc vojáků, pět tisíc policistů, agenti ROS, DIA a Guardii di Finanze, pátrá po něm squadra mobile a on je tak zatraceně obyčejný. Žádné zbraně, to by ho ponížilo před dětmi. Pustil ruku mladé ženy a ta od něj odcouvala. Požádá o chvilku se ženou a dětmi a Vanni mu ji poskytne. Na parkovišti, mimo dohled těch, které miluje, mu nabídne ruce do pout, jako to dělají všichni ti parchanti.

Ten obyčejný muž, venkovan, se podíval nahoru na průkaz, s přečteným údajem byl spokojen...

Vanni se na mladou ženu ani nepodíval. Kdyby cokoli vyšlo najevo, zabili by ji.

„Herbe, tady Bill Hammond. Nemám zajištěnou linku. Herbe, zabodovali jsme. Dostali jsme toho tlustýho kocoura, to děvče nás k němu dovedlo. Ve skutečnosti jsi zabodoval ty, tys to schválil... To je od tebe hezký, že to říkáš... Ne, jsem na letišti. Přesně tak, spojím se hned s lidma od justice, vytáhnu je z postele, vsad' boty, vytáhnu je z pelechu... Ano, Dwight byl přímo u toho, na místě, to on mi zavola, zúčastnil se té společný akce, vedl si dobře... Ne, to je právě problém, Axel Moen tu se mnou není... Nevím, co se, sakra, stalo, ale nenastoupil do letadla... Byl jsi tam někdy, Herbe? Pokusil ses někdy dostat něco rozumnýho z lidí v Palermu... Jasně, je to velkej kluk, ale prostě nechápu, proč nepřítel... Správně, Herbe, to děvče to spustilo.”

Epilog

Když sjížděla skútre z kopce, před bungalovem viděla zaparkovaný džíp.

Všichni ho viděli, záclony budou poodhrnuté, budou vykukovat pootevřenými dveřmi. Už se nemohou bavit o detektivech, detektivové se svými zbraněmi opustili garáž u bungalovu. Smrákalo se. Příští týden se změní čas a bude jezdit domů v úplné tmě. Vrací se dnes později. Včerejší vichřice na venkovskou cestu nafoukala zlatavé podzimní listy a dnešní déšť je promáčel a skútr není na cestě pokryté vlhkým listím stabilní. Jela pomalu. Odbočila ze silnice na příjezdovou cestu a před zavřenými dveřmi garáže - detektivové si z garáže na tři měsíce, co hlídali bungalov, udělali svoji základnu, ale už jsou pět týdnů pryč a otec zas může garáž používat pro své auto -sundala helm a roztřepala si vlasy a vyndala ze sedlové brašny sešity. Večer je oznámkuje. Pamatovala se na něj. Velký černý Američan stál v hotelové hale, když odcházela s Angelou a dětmi, ale to už je dávno, teď už je podzim.

Zabouchl dveře a přistoupil k ní. V ruce držel obálku.

„Slečna Parsonsová? Já jsem Dwight Smythe z velvyslanectví.”

Slyšela o něm.

„Je mi to takové trapné. Víte, když člověk na něco zapomene, je to mrzuté. Držíte toho v hlavě moc. Dostalo se to do šuplíku, chtěl jsem to vyřídit, ale zapomněl jsem. Zítra se vracím do Washingtonu, vyklízel jsem stůl a našel jsem to tam. Tak...”

Co našel?

Kousal se do rtů. Podal jí obálku. Na ní stálo její jméno. Roztrhla ji, vypadly z ní hodinky. Přemýšlela, kde jsou, proč jí je nevrátili, a po návratu řekla otci, že je ztratila. Přeshlápl z nohy na nohu. Hodinky se zastavily, je to už šest měsíců, co je sundala z ruky. Nasadila si je. Musela pásek prodloužit, aby seděly vysoko na zápěstí, nad velkými hodinkami.

„Svěřil mi je. Měl jsem vám je předat. Zachoval jsem se velice nevhodně...”

Vyndala dopis z obálky. Dole na oblázkové pláži vřeštěli rackové. Četla.

Vážená slečno Parsonsová,

Využívám, byť pozdě, poslední možnosti vyjádřit své pocity ohledně toho, co jste pro nás udělala.

Nemám moc času, za pár minut mě odvezou na letiště, abych ukončil akci s vámi, a obávám se, že i kdybych měl vhodnější příležitost, nebyl bych lepším spisovatelem. Nikdy jsem vám nemohl říct, jak nesmírně jsem obdivoval vaši reakci na naši žádost o pomoc. Neomlouvám se vám za to, že jsem vás o to požádal.

„Měli vám to říct. Asi nechtěli, aby vás někdo kontaktoval. Šlo o vaši bezpečnost. Nahoře rozhodli, že s vámi nemáme mluvit, dost už na tom, že jste tu měli policii. Ale prý je už odvolali. Nemám se čím omluvit, prostě rozhodli, že se máte vrátit zpátky k normálnímu životu.”

Co nebylo správné?

Vypadal, že se propadá hanbou. Měl na sobě kvalitní kabát, teplý kabát městského člověka, nemohl se teda třást

zimou. Na nic se neptala, vrátila se domů, měla spor kvůli své práci a vyhrála ho. S nikým, ani se svou matkou, se nebavila o palermském jaru. Nikdy nepromluvila ani slovíčko s detektivy, kteří každou noc přicházeli do otcovy garáže. „Když přišel váš první signál, byli jsme na letišti. Nechali jsme ho tam. Prvořadá jste byla vy. On byl až na druhém místě, byl na řadě až po vás.“

Kde je teď? Kam ho přeložili?

Byl jsem na vás zlý a drsný, tlačil jsem na vás, toho nelituju. Domníval jsem se, že je nutné dodat vám sílu pro tvrdou zkoušku, jakou bude život v přetvářce. Je pro mě hlubokým osobním zklamáním, že úsilí, které jste do akce vložila, vešlo ve zmar, to jste si nezasloužila.

„Nenastoupil do letadla. Jak jsme zjistili později, na letišti ho oslovil nějaký člověk. Jeden z cestujících v odletové hale zaslechl výzvu k telefonnímu hovoru pro něj. Odešel za tím člověkem z haly, šel převzít hovor. Pak už ho nikdo neviděl. Pokoušeli jsme se získat nějaké vodítko, ale zmizel ze zemského povrchu. Je nám z toho všem zle. V administrativě se chlubíme, jak se umíme postarat o své lidi. A tam na Sicílii člověk zmizí, jako by ani nikdy neexistoval a narazíte na zeď mlčení.“

Stopa - neexistuje nějaká stopa, která by vypovídala o osudu Axela Moena?

Měla byste znát, protože zakrátko budete doma a v bezpečí, pozadí toho, oč jsem vás požádal. Federální agentura pro boj s narkotiky soupeří o státní fondy. Chtěli zvednout rozpočet, a proto potřebovali ve Washingtonu zaznamenat vysoce úspěšnou akci. Pravidla rozpočtu. S úspěchem přijdou i finance. V tom ohledu jsme vás zneužili, ale tak už to na světě chodí. Pokud by se podařilo Maria Ruggeria chytit, odvézt ho do Států, obžalovat, odsoudit a zavřít, DEA by získala víc peněz. Ale neomlouvám se vám.

„Víme, že v uzavřené chodbě letiště došlo k dramatickému zápasu. Pozdě v noci při rutinní kontrole u silničního zátarasu chytili dva lumpy, kteří si najali taxíka na cestu z letiště do nemocnice. Jeden byl pořádně pohmožděný v rozkroku, druhý ošklivě krvácel do břicha. Pak tam byl spojenec Ruggeria, ten, co přišel pozdě na večeri, měl nateklé oko a poškrabaný obličej. Na všechny jsme se zaměřili. Dívají se do stropu nebo na podlahu, neodpovídají. Podle nás bojoval o holý život a neuspěl. Byl tam důstojník carabinieri, ten, který vás sledoval, jeho spolupracovník, nesl to těžce a bral si to osobně. Podal si je v cele víc, než by měl, ale nepromluvili. Asi před měsícem toho důstojníka převedeli na sever a vyšetřování ztratilo páru. Prostě nevíme, k čemu došlo.“

Co se stalo s Mariem Ruggeriem?

Ani se vám neomlouvám za to, že jsem použil vás, i když vám chybělo vyškolení. Nerad bych moralizoval a rozhodně nechci vypadat jako nějaký křizák. Tohle není práce, která by se měla zašpinit výplatou. Otázka organizovaného zločinu je příliš důležitá pro přežití celé společnosti. Pronásledování organizovaného zločinu nelze nechat jen na placených agenturách. Na stráž se musí postavit lidé. Prostí lidé, lidé z ulice, lidé odvedle se musí zvednout a musí se s nimi počítat. Lidé jako vy, slečno Parsonsová.

„Nedopadlo to tak, jak jsme doufali. Měli vám to říct, samozřejmě. Tady o tom asi v novinách nepsali, ale je to běžná praxe, víte? Protože zabili vyšetřujícího soudce, chtěli si ho Italové nechat. Tlačili jsme na ně, aby nám ho vydali, ale naše žaloba neměla tu váhu jako vražda vyšetřujícího soudce. Pustili jsme to. Dosáhli jsme dobrého výsledku, jen jsme neslízli smetanu... Jedna špatná zpráva, Italové nemohli na jeho bratra, na toho bankéře. Museli ho pustit. V něčem uspějete a v něčem zase ne. Vlastně i Britové tratili, jak jsem slyšel - bratr u nich měl lumpy, co mu prali peníze, ale nedokázali předložit takové důkazy, které by postačily soudu. Protože Ruggeriův bratr zůstal na svobodě, bylo rozhodnuto, že s vámi přerušíme kontakt. Podařila se nám chytrá věc. Vlastně to byl můj nápad. Pustili jsme do sítě slovo, že to proflákl jeden ze společníků, stačilo jen slovo a toho lumpa ve vězení potkala nehoda, spadl ze schodů, padal pěkně dlouho. Zdá se, že tam existují způsoby, jak poslat zprávu. Jakmile chytí člověka Ruggeriova postavení, začne v organizaci přísné vyšetřování, a jakmile vytane výsledek, jde organizace po krvi. Poslali jsme slovo, že ten společník prozradil příslušníkům carabinieri, kde Ruggerio bude. Nebyla to čistá hra, ale nenarušilo to náš klidný spánek. Zaštitilo to vás, protože jsme se za vás cítili odpovědní.“ Bude se pokračovat v pátrání po Axelu Moenovi? Musím vám přiznat, a to mě bolí, že samo zatčení Maria Ruggeria by ve válce nic moc nezměnilo. Pokud bychom ho zatkli a zavřeli, jeho místo by zaujal někdo jiný. Ale je nutné proti nim bojovat. Pokud proti nim nebojují prostí lidé, vyhraju. A pokud by vyhráli, dopustili bychom se zrady na generaci, která ještě nepřišla na svět.

„Já ne - já na podobných případech nepracuju. Vracím se do Washingtonu k analýze rozpočtu. Zavádíme spoustu nového počítačového softwaru a já teď budu dohlížet na výdaje. Nerad bych se zachoval nějak neuctivě, ale tudy vede cesta vpřed. To, oč vás požádali, patřilo k době kamenné. Počítače tyhle lidi pohřbí. Je mi líto, na Moena jsme nezapomněli, jen tomu věnujeme méně času. Měla byste ho pustit z hlavy. Samozřejmě o té operaci vedeme spis. Možná je v betonu, možná ho strčili do kyseliny, spláchli do kanalizace nebo ho zatížili a shodili do zálivu. Ale on věděl, do čeho jde. Znal nebezpečí. A neměl právo vás do toho zatahovat, to nebylo správné. V Římě teď vládne tužší režim. Víte, jak to všechno začalo? Samozřejmě, že ne. Měla byste to vědět. Loni v prosinci, týden před Vánoci, došlo v Palermu k dopravní nehodě, drobné srážce. Uniformovaný policista nižší šarže zaznamenal detaily. V zácpě za bouračkou stál tajný důstojník carabinieri. Do bouračky se zapletlo i BMW série sedm - vždycky nastane pozdvižení, když se do bouračky dostane BMW. Důstojník poslouchal a zaslechl jméno Giuseppe Ruggerio a to jméno znal. K tomu všemu došlo vlastně náhodou. Vrtal se v tom a objevil spojitost. Víte, spousta oddílů by se rozpustila blahem, kdyby věděla, že Giuseppe Ruggerio žije v Palermu, ale on to nikomu neřekl. Postupoval po svém, přišel za námi, za Axelem Moenem. Důstojník carabinieri o vás měl informovat, ale neudělal to. I my jsme o vás měli informovat, a také jsme to neudělali. Stala jste se součástí malé sobecké hry, figurkou posouvanou po šachovnici. Neměli vás o to žádat. Možná to nechcete poslouchat, není to váš problém. Měla byste myslet na to, že výsledkem byl úspěch.“ Nechá jí na pokoji? Může, prosím, vypadnout?

Těžko se mi to píše, slečno Parsonsová, ale v tohle věřím. Děkuji vám za vaši odvahu. Cením si toho, co jste pro mě

udělala, víc, než si dokážete představit. Přeji vám vše nejlepší do dalšího života.

Kéž nad vámi bdí Bůh.

S úctou

Axel Moen

„Chápu, cítíte hořkost, že jsme na dopis zapomněli. Jsou to moc pěkné hodinky. Ty druhé byste měla dát pryč, hodit je za hlavu. Dostala jste šek?“

Šek dostala, připsali jí ho na konto.

„Měla byste plně právo se zlobit, že to trvalo tak dlouho. Byla jste velice trpělivá. S peněžními příkazy týkajícími se federálních fondů jsou problémy - víte, jak to chodí. Musí projít hotovou džunglí nejrozumnějších komisí a v každý sedí chlápek, který k tomu chce říct svý. Pokud to není impertinentní dotaz, jak s těmi penězi naložíte?“

Příští týden začíná studovat na univerzitě v Edinburghu. Nastoupí na právnickou fakultu. Učením jen vyplnila čas, uklidnila se tím. Vybrala si Edinburgh, protože je nejdál od devonského pobřeží. Kurs je čtyřletý, komerční právo. Jeho otázka není impertinentní - myslí si, že komerční právo jí otevře dveře, nabízí dobrou příležitost. Poděkuje za ni laskavě komisi, která schválila platbu?

„Nerad bych vám do toho mluvil, ale je to velice rozumný krok. Myslím, že není co dodat. Na shledanou, slečno.“

Mízel v dál, světla cherokee jeepu se zařezávala do cesty v kopci.

Nechala sešity u dveří, pod přístřeškem nad vchodem.

Opustila na skútru bungalov. Zajela na pobřežní cestu. Kolem ní padala tma.

Zašla na místo nad útesy. Nemohla v té tmě vidět, jestli sokol sedí na svém převisu. Slyšela vlny narážející na skály dole... Vrátil se k ní. Děti utvořily kruh, držely se za ruce a tancovaly kolem muže s jasně modrýma očima. Je u ní. Děti tancovaly stále rychleji a starý muž se otáčel, dokud neupadl. Už nepotřebuje moc, kterou jí poskytl, ani příběh, který pro ni stvořil, ani přetvářku, kterou pro ni připravil. Pozoruje ji a chce, aby to udělala. Charley sundala hodinky za zápěstí, cítila jejich chladnou váhu...

Je tady, poslouchá, čeká.

Odhodila hodinky se svou láskou do noci, do prázdnoty pod útesem, do nicoty nad mořem.